ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 86
ΔΡΧ. 5

Το ωροσκόπιον σου θησαυρού

Οἱ ἀπευθυνόμενοι διὰ πᾶσαν συμβουλὴν πρὸς τὸν Δ)ρα Κάμα, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ γράφουν τὴν ἀκριβῆ ἡμέραν, μῆνα καὶ ἔτος τῆς γεννήσεώς των, εἰ δυνατὸν δὲ καὶ τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ συνοδεύωνται μὲ γραμματόσημα ἀξίας 5 δραχ. διὰ τὴν ἀπάντησιν.

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ 26ης Ἰανουαρίου μέχρι καὶ τῆς 1ης Φεβρουαρίου ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

Διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις σας θὰ προτιμήσετε τὰς ὥρας:

3—5 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (26) 9—10.45 π.μ. τῆς Δευτέρας (29) καὶ 12.30—2.15 μ.μ. τῆς Πέμπτης (1).

Ἀποφύγετε ἀντιθέτως τὰς ὥρας 10—11 π.μ. τοῦ Σαββάτου (27) καὶ 7—8 μ.μ. τῆς Τετάρτης (31).

Διὰ τὰς χρηματικάς σας ὑποθέσεις θὰ προτιμήσετε τὰς ὥρας:

6—7.30 μ. μ. τῆς Παρασκευῆς (26), 6.45—8 μ.μ. τῆς Τρίτης (30), 12—1.15 μ.μ. τῆς Τετάρτης (31).

Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων ἐκλέξατε μίαν ἀπὸ τὰς ὥρας 12—1 μ. μ. τῆς Δευτέρας καὶ 2.30—4.15 μ.μ. τῆς Τετάρτης (31).

Τὰ τυχηρὰ παιγνίδια δὲν εὐνοοῦνται κατὰ τὴν τρέχουσαν ἑβδομάδα.

Αἱ αἰσθηματικαὶ συναντήσεις εὐνοοῦνται κατὰ τὰς ὥρας: 1—2. 15 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (26), 11. 15—2.15 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (28) καὶ 8—9.30 μ. μ. τῆς Τετάρτης (31).

Κατάλληλοι ὧραι διὰ γάμους ἢ ἀρραβῶνας εἶνε ἡ 4—5 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (27) καὶ ἡ 7—8.30 μ. μ. τῆς Δευτέρας (29).

Διὰ τὸ μέλλον σας ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τὴν ὥραν 11—12.45 μ.μ. τῆς Πέμπτης (1).

Ἐπικίνδυνοι ὧραι διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑγείαν σας εἶνε ἡ 6.30—7.15 τῆς Κυριακῆς (28) καὶ 3—4 μ.μ. τῆς Πέμπτης (1).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Δρος ΚΑΜΑ

2113 Β. Ψ.—Τὴν μόνην ἐπιλογὴν τὴν ὁποίαν σᾶς συνιστῶ εἶνε μεταξὺ τοῦ σημερινοῦ σας ἐπαγγέλματος καὶ τῆς καλλιεργείας τῶν κτημάτων σας. Τὰ ἄλλα τὰ ἀποκλείω ἐντελῶς. Ὀπωσδήποτε ἐπειδὴ πρέπει νὰ σᾶς δώσω σαφῆ ἀπάντησιν, σᾶς λέγω ὅτι λαμβανομένου ὑπ' ὄψει τοῦ ἀστερισμοῦ σας, αἱ πιθανότητες ἐπιτυχίας εἰς αὐτὰ δὲν εἶνε μεγαλύτεραι ἀπὸ ἕνα 15%. Εἴσθε δυστυχῶς χαρακτὴρ στενόχωρος καὶ ὁ ὁποῖος ρέπετε πρὸς τὸ ἀπρόσωπον καὶ τὸ παιρνάκε κινδυνευμένου. Τὰ τυχηρὰ παιγνίδια καὶ τὰ ἀποκλείω ἐντελῶς παρ' ὅλον ὅτι αἰσθάνεσθε μιὰν ἔμφυτον κλίσιν πρὸς αὐτά. Συνεχίσατε τὰς προσπαθείας σας μὲ ἐάσιν πάντοτε τὴν λογικὴν καὶ τὴν ἀοπροσυγκράτησιν καὶ θὰ ἴδῆτε μίαν εὐχάριστον βελτίωσιν. Πάντως σᾶς σημειώνω ὅτι τὸ 1940 θὰ ἀποτελέσῃ σταθμὸν εἰς τὴν ζωήν σας καὶ θὰ ἀνοίξῃ διὰ σᾶς μίαν νέαν περίοδον, εὐτυχεστέραν ἀπὸ τὰς προηγουμένας.

2114. ΜΑΙΡΗΝ 38.—Νὰ μοῦ στείλετε τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ φίλου σας, διὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω.

2115 ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗΝ ΦΥΜΑΤΙΚΗΝ Θεσσαλονίκην.— Ζωὴ ἀρκετὰ ταραχώδης. Εἴσθε ἀνήσυχος δύσπιστος καὶ ἄπολμος χαρακτήρ. Θὰ συναντήσετε μερικὰ ἐμπόδια εἰς τὸν δρόμον σας, τὰ ὁποῖα ὅμως θὰ ἐξομαλυνθοῦν. Μία σημαντικὴ ὑποστήριξις θὰ σᾶς βοηθήσῃ πολύ. Προσέξετε τὰς ἐρωτικὰς περιπετείας, διότι ὑπάρχει κίνδυνος νὰ σᾶς ὁδηγήσουν εἰς ἀδιέξοδον. Γάμος ὄχι πρὸς τὸ παρόν. Μερικοὶ οἰκονομικοὶ στενοχωρίαι. Ἡ ὑγεία σας θὰ καλυτερεύσῃ.

2116. ΕΥΛΕ ΜΙΤ ΒΑΛΛΕ Μ. Β. ΜΑΡΙΑΝ.—Ἡ ζωή σας θὰ βελτιωθῇ ἀλλ' ὄχι πολὺ συντόμως. Περίπτωσιν γάμου δὲν βλέπω πρὸς τὸ παρὸν Πάντως νὰ μοῦ στείλετε καὶ τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ φίλου σας, διὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω σαφέστερον. Χαρακτὴρ μὲ πολλὰς ἀντιθέσεις καὶ μετριοπάθειες. Εἴσθε πολὺ ἀνήσυχος καὶ ἀνικανοποίητος Μεγάλαι ὁρμαὶ πρὸς ἔργον ὅμως κατασιγάζομεναι χωρὶς νὰ ἔχουν καμμίαν μεγαλυτέραν συνέχειαν ἐπὶ τῆς ζωῆς σας. Ὑγεία σχετικῶς καλή. Πιθανὸν κάποιο ἀτύχημα. Ἡμέρα Πέμπτη, ἀριθμὸς 4, χρῶμα κυανοῦν, λίθος σμάραγδος.

2117. Γ Κ.—Μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1944 καὶ 1948 διὰ τὸν γάμον σᾶς ἀπήντησαι ἤδη. Χρῶμα ἐρυθρὸν πολὺ σκοῦρο (πρὸς τὸ μέλαν) λίθος σάπφειρος. Ἀριθμὸς 4 Δὲν βλέπω περίπτωσιν αἰφνιδίου κέρδους.

2118. ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ.—Θὰ σταδιοδρομήσετε εἰς ἐξαρτωμένην θέσιν Προτιμήσατε τὸ ὑπαλληλικὸν στάδιον. Κοὴν σταδιοδρομίας, ἀλλ' ὄχι πολὺ τοιαύτα. Καλλιτεχνικαὶ διαθέσεις τὰς ὁποίας μπορεῖτε νὰ καλλιεργήσετε, κατὰ τρόπον ὅμως ἐρασιτεχνικὸν καὶ χωρὶς νὰ προσδοκᾶτε ὁμισεα χρηματικὰ κέρδη ἐξ αὐτῶν. Πρόωροι αἰσθηματικαὶ περιπέτειαι.

2123. ΚΟΛΑΣΜΕΝΗΝ ΨΥΧΗΝ, Πειραιά.— Εἶμαι ὁποχρεωμένος νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια. Τὸ αἴσθημα αὐτὸ ἦτο πολὺ πρόωρον καὶ δι' αὐτὸ δὲν κατώρθωσε νὰ διατηρηθῇ. Ἡ ἀγάπη σας δὲν εἶνε τόσον μεγάλη ὅσον φαντάζεσθε. Σᾶς θέτει περισσότερον τὸν ἐγωϊσμόν σας ἡ ψυχρότης καὶ ἡ ἀδιαφορία. Σᾶς συνιστῶ νὰ ἐνδιαφερθῆτε περισσότερον διὰ τὸ μέλλον σας καὶ νὰ φροντίσετε νὰ λησμονήσετε αὐτὸν τὸν νεανικὸν ἔρωτα.

2124. ΛΟΥΓΙΟΛΑ.— Ζωὴ ἀνήσυχος καὶ ταραχώδης. Θὰ ἀντιμετωπίσετε πολλὰ ἐμπόδια καὶ δυσχερείας. Ὑγεία ὄχι πολὺ σταθερά. Θὰ ἔχετε προώρους ἐρωτικὰς περιπετείας καὶ ἐφιστῶ τὴν προσοχήν σας ὡς πρὸς τὸ ζήτημα αὐτό, διότι ἡ τύχη δὲν σᾶς εὐνοεῖ. Ὁ γάμος σας θὰ βραδύνῃ ὀλίγον, θὰ σᾶς ἀποζημιώσῃ ὅμως βι' ὅλας τὰς πικρίας του παρελθόντος. Καλὴ οἰκονομικὴ κατάστασις καὶ κοινωνικὴ θέσις.

2125. ΜΕΓΑΛΗΝ ΟΡΦΑΝΗΝ Φ. Γ. Ζ.— Περίπτωσιν συντόμου γάμου δὲν βλέπω. Πάντως νὰ μοῦ στείλετε στοιχεῖα γεννήσεως τοῦ φίλου σας, διὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω σαφέστερον. Ἐξεύρεσις ἐργασίας ὄχι πρὸς τὸ παρόν. Ἡμέρα Πέμπτη, ἀριθμὸς 4, λίθος σμάραγδος. Χαρακτὴρ εὐερέθιστος, ἀλλὰ μὲ καλὰς διαθέσεις καὶ πολλὰ ψυχικὰ προτερήματα. Διαρκῶς ἀνικανοποίητος.

2126. ΜΙΚΡΗΝ ΟΡΦΑΝΗΝ Π. Ι. Δ.— Θὰ ἐργασθῆτε συντόμως καὶ αὐτὸ θὰ συντελέσῃ εἰς μικρὰν βελτίωσιν τῆς οἰκονομικῆς σας καταστάσεως. Εἰς τὴν ζωήν σας θὰ συναντήσετε πολλὰ ἐμπόδια καὶ δυσχερείας, ἐπίσης δὲ ἀνταγωνισμοὺς καὶ ἀντιζηλίας εἰς τὸ ἄμεσον περιβάλλον σας. Ὁ γάμος σας βραδύνει ἀρκετά. Θὰ εἶνε κατόπιν μακροῦ αἰσθήματος. Εἴσθε πολὺ φιλόδοξος καὶ ἐγωϊστρια καὶ μᾶλλον κρυψίνους. Ἡμέρα Κυριακή, ἀριθμὸς 9, χρῶμα βαθὺ κυανοῦν, λίθος σαπφειρος.

2127. ΦΑΡΟΣ ΜΑΝΝΑ.— Διὰ τὰ παιδιά σας σᾶς ἀπήντησα. Δὲν μπορῶ νὰ προσδιορίσω τὴν ἀκριβῆ ἡμερομηνίαν τῆς ἐπιστροφῆς των καὶ συνεπῶς δὲν γνωρίζω ἐὰν θὰ ἴδοῦν ἢ ὄχι τὸν πατέρα των. Ὁ τελευταῖος θὰ ζήσῃ μερικὰ ἔτη ἀκόμη. Ἀποφεύγω κατ' ἀρχὴν νὰ προσδιορίζω ἡμερομηνίαν καὶ εἶδος θανάτου. Λίθος σάπφειρος. Δὲν βλέπω αἰφνίδιον κέρδος πρὸς τὸν παρόν.

2128. ΛΕΥΚΟΝ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΟΝ.— Θὰ σᾶς ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον, διότι τὰ ἐρωτήματά σας εἶνε πολλὰ καὶ ἀφορροῦν τέσσερα συγχρόνως πρόσωπα, ὅπως βλέπετε ἀντιλαμβάνεσθε χρεῖ, ἀξιομαι πολὺ χρόνον διὰ νὰ μελετήσω τὸ ὡροσκόπιά των.

2129. ΑΡΙΘΜΟΣ 770.— Πιθανότης γάμου κατὰ τὸ 1945. Δὲν βλέπω τίποτε προηγουμένως.

2130. ΑΝΥΠΟΤΑΚΤΗΝ ΜΙΚΡΟΥΛΑΝ.— Χαρακτὴρ ἀνήσυχος, ἐγωϊστικὸς καὶ δύστροπος. Κατὰ βάθος ἔχετε πολὺ καλὰς διαθέσεις, κατορθώνετε ὅμως πάντοτε νὰ δημιουργῆτε τὴν ἀντίθετον ἐντύπωσιν. Θὰ τύχετε μεγάλης καὶ σοβαρᾶς ὑποστηρίξεως ἐκ μέρους προσώπου, εὑρισκομένου εἰς τὸ ἐγγὺς περιβάλλον σας. Ἡ ὑγεία σας δὲν εἶνε πολὺ σταθερὰ καὶ πρέπει νὰ ἀποφεύγετε τὰς παρεκτροπάς. Πρώιμοι αἰσθηματικαὶ περιπέτειαι. Σᾶς καταιγίζω πολὺ ἐπιφυλακτικὴν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα αὐτό. Γάμος εἰς νεαρὰν ἡλικίαν, κατόπιν ἐμποδίων ὅμως καὶ ἀναβολῶν. Θὰ εἶνε ἀρκετὰ εὐτυχής. Οἰκονομικὴ ἄνεσις καὶ καλὴ κοινωνικὴ θέσις. Δυσπιστεῖτε πρὸς ὡρισμένα πρόσωπα τοῦ περιβάλλοντός σας.

2131. ΔΕΙΛΗΝ ΠΙΕΡΙΔΑ — Ὑγεία καλή. Δὲν πρέπει νὰ φοβῆσθε. Γάμος βραδύνει ἀκόμη. Πάντως θὰ πραγματοποιηθῇ καὶ θὰ σᾶς κάμῃ ἀρκετὰ εὐτυχῆ. Θὰ εἶνε κατόπιν ἀμοιβαίας συμπαθείας. Θὰ ἀποκτήσετε καλὴν κοινωνικὴν θέσιν. Διὰ τὸ σημερινόν σας αἴσθημα, δὲν μπορῶ νὰ κάμω καμμίαν πρόβλεψιν, ἐὰν δὲν ἔχω στοιχεῖα γεννήσεως τοῦ φίλου σας. Δύστροπος καὶ ἰσχυρογνώμων χαρακτήρ. Ἔλλειψις πρωτοβουλίας. Εἴσθε κλεισμένη εἰς τὸν ἑαυτόν σας. Παρὰ τὴν εἰλικρίνειάν σας, κρατεῖτε τοὺς ἄλλους εἰς ἀπόστασιν καὶ αὐτὸ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα ὅτι δὲν δημιουργεῖτε μεγάλας συμπαθείας. Ἡ ἐργασία σας θὰ συνεχισθῇ. Σημαντικὸν ἔτος τὸ 1945. Χρῶμα γαλανόν, ἡμέρα Παρασκευή, ἀριθμὸς 4, λίθος ἀδάμας.

2120. ΑΝΗΣΥΧΟ ΠΝΕΥΜΑ Ζ.— Δὲν βλέπω πιθανότητα συντόμου διορισμοῦ. Ἡ ὑπόνοιαι γιὰ τὴν ὁποίαν μοῦ γράφετε πρέπει νὰ στερῆται σοβαρότητος; διότι δὲν βλέπω τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτον εἰς τὸν ὁρίζοντά σας αὐτὴν τὴν στιγμήν. Μετρία οἰκονομικὴ κατάστασις. Ὑγεία καλή. Μόνον τὰ νεῦρα σας πρέπει νὰ φροντίζετε νὰ συγκρατῆτε. Οἰκογένειαν θὰ ἀποκτήσετε. Ἡμέρα Τετάρτη, ἀριθμὸς 8, χρῶμα φαιὸν ἢ γκρίζο, λίθος σμάραγδος, μέταλλον πλατίνη.

2121. ΑΚΡΙΤΑΝ. — Θὰ σᾶς συνιστοῦσα νὰ προτιμήσετε περισσότερον ἐλεύθερον ἐπάγγελμα. Ὀπωσδήποτε, δὲν βλέπω σύντομον τὰν διορισμόν, διὰ τὸν ὁποῖον μοῦ γράφετε. Γάμος κατόπιν αἰσθήματος ἄχι σύντομος. Δὲν πρέπει νὰ διασθῆτε καθόλου εἰς τὸ ζήτημα αὐτό. Ἡ ζωή σας θὰ ἔχῃ πολλὰς διαταραχάς. Θὰ ἐπιβληθῆτε ὅμως τελικῶς καὶ θὰ ἀποκτήσετε οἰκονομικὴν ἄνεσιν καὶ [illegible] ἀποκατάστασιν. Ἡμέρα Τετάρτη, ἀριθμὸς 3, λίθος σάπφειρος.

2122. ΤΖΟΥΛΙΟΝ.— Προτιμήσατε τὸ ἐπιστημονικὸν στάδιον καὶ εἰδικώτερον νομικὴν ἢ ἰατρικήν. Ὁ γάμος σας βραδύνει πολύ. Θὰ εἶνε ἀρκετὰ ἐπωφελής, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀπασχολῇ ἀκόμα. Θὰ ἀποκτήσετε διὰ τῆς ἐργασίας σας ἔγγειον ἰδιοκτησίαν. Ταξεῖδια χωρὶς σημασίαν. Ἡμέρα Τετάρτη, ἀριθμὸς 5, λίθος ὀπάλιος.

ΜΑΡΤΟΛΟΥΛΟΥΔΟ.— Κατ' ἀρχὴν δὲν εὑρίσκω τὸν γάμον συμφέροντα δι' αὐτὴν τὴν περίοδον τῆς ζωῆς σας. Εἶνε καλύτερον νὰ ἀναμείνετε καὶ νὰ συνεχίσετε τὰς προσπαθείας σας, αἱ ὁποῖαι τελικῶς θὰ στεφθοῦν ἀπὸ ἐπιτυχίαν. Πάντως, διὰ νὰ σᾶς δώσω σαφεστέρας πληροφορίας, σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσετε τὰ στοιχεῖα γεννήσεως τοῦ φίλου σας. Εἶνε εὔκολον ὑποθέτω νὰ τὰ μάθετε.

Κ. ΜΟΝΤΕΒΙΔΕΟ Τ. ΚΟΜΗΣ ΣΠΕΕ.— Σᾶς ἀπήντησα ἤδη εἰς τὴν προηγουμένη ἐπιστολή σας. Ἐὰν θέλετε περισσοτέρας πληροφορίας, γράψετέ μου τὸ ἔτος τῆς γεννήσεώς σας, διότι εἰς τὴν ἐπιστολήν σας δὲν τὸ ἀναφέρετε.

Γ. Κ. Γ.— Δὲν φαντάζομαι ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ συνέβη λάθος καὶ νὰ μὴν σᾶς ἀπήντησα ἐν τῷ μεταξύ. Πάντως κρατῶ ὑπ' ὄψιν μου τὴν ἐπιστολήν σας διὰ νὰ ἐξακριβώσω τί συνέβη καὶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω.

ΜΠΟΕΜ Νο 2.—Θὰ δυσκολευθῆτε εἰς τὴν σταδιοδρομίαν σας καὶ θὰ συναντήσετε στὸ δρόμο σας πολλὰ ἐμπόδια καὶ ἀναβολάς, ἕνα μεγάλο μέρος τῶν ὁποίων θὰ ὀφείλεται στὸν δύστροπον καὶ ἰσχυρογνώμονα χαρακτῆρα σας. Θὰ ὑπερνικήσετε ὅμως ὅλας αὐτὰς τὰς δυσκολίας καὶ τελικῶς θὰ δημιουργήσετε μιὰν ἤρεμον καὶ ἀνεξάρτητον ζωὴν καὶ καλὴν κοινωνικὴν θέσιν καὶ ὑπόληψιν. Χρήματα θ' ἀποκτήσετε διὰ τῆς ἐργασίας σας. Ὄχι ὅμως συντόμως. Θὰ διαφωτισθῆτε ἀπὸ τὸ πρόσωπον ποὺ μοῦ γράφετε. Ἀλλ' εἶνε ἰδιόρρυθμος χαρακτὴρ καὶ πρέπει νὰ φροντίζετε νὰ μὴ τὸν δυσαρεστῆτε.

ΛΑΟΥΡΑΝ 126. — Πολλαὶ διακυμάνσεις στὴ ζωή σας. Μεγάλαι ἀντιδράσεις στὰ αἰσθήματα καὶ τὰς σκέψεις σας. Πάθη ἔντονα, ἀλλ' ὀχι σταθερά. Βιαιότης ἀποφάσεως ἀπὰς κρισίμους στιγμὰς τῆς ζωῆς σας. Γάμος εἰς νεαρὰν ἡλικίαν κατόπιν παραφόρου αἰσθήματος. Πιθανότητες συνάψεως καὶ δευτέρου πολὺ βραδύτερον. Ἀντιζηλίαι καὶ ἐχθροπάθειαι. Θὰ ἀποκτήσετε πλήρη οἰκονομικὴν ἄνεσιν καὶ πιθανὸν πολλὰ χρήματα μιὰ μέρα. Οἰκογενειακὰ ἀτυχήματα.

ΜΙΚΡΗΝ ΤΣΙΓΓΑΝΑΝ, Πάτρας.— Χαρακτὴρ δύστροπος, δυσπιστος καὶ πολὺ ἀπολμος. Δὲν κατορθώνετε νὰ δημιουργήτε μιὰν εὐνοϊκὴν ἀτμόσφαιραν γύρω σας. Ἀντιζηλίαι καὶ ἐχθρότητες. Οἰκογενειακὴ δυσαρμονία εἰς τὸ μέλλον. Γάμος ὀλίγον δύσκολος. Θὰ πραγματοποιηθῇ ὅμως τελικῶς καὶ θὰ σᾶς παράσχῃ πολλὰς ἱκανοποιήσεις. Ἰδίως ἀπὸ ἀπόψεως οἰκονομικῆς ἀνέσεως καὶ κοινωνικῆς θέσεως. Τὸ ἔτος 1943 θὰ εἶνε σημαντικὸν διὰ τὴν ζωήν σας. Ὑγεία καλή. Ἀσθένειαι μᾶλλον ἐλαφραί.

Ὁ δόκτωρ ΚΑΜΑ

Θησαυρός

ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 86

Ἐκδόται: Ἑταιρία «Κ. Ν. Παπαγεωργίου καὶ Σία»

Οἰκονομικὸς Διευθυντής:

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Διευθυντὴς Συντάξεως:

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Γραφεῖα: Σανταρόζα 5. Ἀθῆναι

Τηλέφωνον 29.967

Συνδρομαί:

Ἐτησία ἔσωτ. Δρ. 250. Ἐξάμ. 125
Ἐτησ. ἐξωτ. Λ.Α. 1.10. Ἀμερ. Δ. 6
Ὑπεύθυνος Συντάξεως: Ἀπ. Ν. Μαγγανάρης.

Καλλ. συνεργάτης: Κ. Παπαδόπουλος
Προϊστ. Τυπογραφείου: Κ. Τούντας

Κυριακὴ 28 Ἰανουαρίου 1940

ΒΙΒΛΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΟΔΗΓΟΣ ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ!

Κάποιος ἐφευρετικὸς συνάδελφος, ὁ κ. Μαυρεπῆς, ἔχει ἐκδόσει τὸν ὀλλενδόρφον τῆς Ποιήσεως!... Εἶν' ἕνα μικρὸ λεξικὸ ποὺ περιέχει... ὁμοιοκαταληξίες!

"Οποιος θέλει νὰ γίνῃ Παλαμᾶς ἢ Μαλακάσης, ἀνοίγει τὸν ὁδηγό τοῦ κ. Μαυρεπῆ καὶ αὐθωρεὶ σκαρώνει ποίημα!... Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ ὁδηγοῦ... ἔχει λάθη στὶς ὁμοιοκαταληξίες, π. χ. ἀναφέρει τὸ «ἔκλαψα» ὡς ὁμοιοκαταληξία... τοῦ «ἐγύρεψα», ἀλλ' αὐτὸ ἐπὶ τέλους δὲν παίζει ρόλο! Τὸ κάνουν καὶ δόκιμοι ποιηταί, ἰδίως μάλιστα στιχουργοὶ τῶν ἐπιθεωρησιακῶν ταγκό! Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι ὁ κ. Μαυρεπῆς θὰ δημιουργήσῃ ἀφθονωτάτην ποιητικὴν παραγωγήν. Π. χ. ἀγαπᾷ ἕνας μίαν ποὺ τὴν λένε «Μπεμπέκα». Θ' ἀνοίξῃ τὴ σχετικὴ σελίδα, θὰ διαβάσῃ τὶς ρίμες καὶ θὰ συγγράψῃ ἀμέσως τὸ ἑξῆς ἀριστούργημα:

«Ἄχ, Μπεμπέκα, ἄχ! Μπεμπέκα,
εἰσ' ἡ πιὸ ὄμορφη γυναίκα,
κάνεις δὲ ἐσὺ γιὰ δέκα,
εἶσαι ὑψηλὴ σὰν στέκα,
ἄχ! γιὰ σὲ θὰ πάω στὴ Μέκκα,
μὰ μὴν εἶσαι πιὰ ζευξέκα
κι' αὔριο νάρθῃς, Μπεμπέκα,
στὴ γωνιὰ Ἑωοῦ καὶ Λέκκα!»

Ἂν πάλι θέλῃ νὰ τῆς ἐκφράσῃ τὸν ἔρωτά του, θὰ διαλέξῃ φυσικὰ τὴ λέξι «ἔρως», ὁπόταν θὰ γράψῃ·

«Πᾶμε, φῶς μου, σ' ἕνα μέρος
κάτωθεν ἐνὸς ἀστέρος
νὰ σοῦ πῶ ἰδιαιτέρως
τ' εἶν' ὁ "Εσως.
"Αχ! μ' ἐσὲ θὰ γίνω γέρος
ἐὰν ἄλλος καβαλλέρος
σοῦ πῇ λόγια τοῦ ἀέρος
τὸ χειμῶνα ἢ τὸ θέρος»!

Μπορεῖ ὡστόσο νὰ διαλέξῃ τὴ λέξι «ἀγάπη» καὶ νὰ στιχουργήσῃ ὡς ἑξῆς:

«Πῶς μὲ σφάζει ἡ Ἀγάπη
ὁποὺ μοιάζει μὲ χασάπη
θὰ πνιγῶ μ' ἕνα τσουράπι
ἢ θὰ πιῶ κινίνου χάπι
ἂν θὰ ὀρῇς ἄλλον ἀζάπη
ἢ λευκὸν ἢ καὶ ἀράπη
νὰ τὸν κλείσῃς στὸ ντουλάπι»!

Θὰ πήτε, αὐτὰ θὰ εἶνε καλύτερα... ἀπὸ μερικὰ τῶν «νέων ποιητάδων» καὶ πάντως θὰ ἔχουν περισσότερο νόημα ἀπὸ τοὺς στίχους τοῦ κ. Εὐγονοπούλου. Συμφωνῶ! ΕΥ.—

Λ.Α.ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἱστορίας καὶ Θρύλου

ΟΡΦΕΥΣ

Ξεχύνοντας μὲ τοὺς τόνους τῆς λύρας του τοὺς ὠκεανοὺς τῶν εὐγενικῶν αἰσθημάτων ποὺ πλημμυρίζουνε τὴν καρδιά του, τὸ εὐγενικὸ βασιλόπουλο τῆς Θράκης, ὁ ἔμορφος γυιὸς τοῦ Οἰάγρου καὶ τῆς μούσας Καλλιόπης, ὁ ἀσύγκριτος Ὀρφεύς, ἀναταράσσει τὶς ψυχὲς καὶ γοητεύει τὶς καρδιὲς ποὺ τρέχουνε νὰ σωριάσουνε στὰ πόδια του τὴ λατρεία τους.

Ποία θεϊκὴ ἁρμονία ξεπηδάει ἀπὸ τὴν λύρα του καὶ ποιὰ εἶν' ἡ ἐπίδρασίς της στοὺς ἀνθρώπους, καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμα τὴν φύσιν! Τὰ ἄγρια ζῶα βγαίνουν ἀπὸ τὰ καταφύγιά τους καὶ πηγαίνουνε νὰ τοποθετηθοῦνε στὰ πόδια του· τὰ δένδρα κι' οἱ βράχοι μετακινοῦνται νὰ πάνε νὰ τὸν ἀκούσουνε. Ὅταν συνῶδευε τοὺς Ἀργοναῦτες στὴν ἐκστρατεία τους, τὸ σκάφος τῆς Ἀργοῦς, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς λύρας του, γλυστροῦσε ἁπαλὰ ἐπάνω στὴν θάλασσα ποὺ γαλήνευε· οἱ Συμπληγάδες πέτρες, οἱ τεράστιοι βράχοι ποὺ κινοῦντο κι' ἔλυναν μὲ τὴν προσέγγισί τους τὰ καράβια ποὺ περνάγανε μπροστά τους, σταματήσανε καὶ δὲν μετακινηθήκανε πλέον· ὁ τρομερὸς δράκοντας τῆς Κολχίδος, ποὺ φύλαγε τὸ χρυσόμαλλον δέρας, στὴν ὑπερκόσμια ἀνάκρουσι τοῦ τραγουδιοῦ του, κυριεύθηκε ἀπὸ ἀκαταμάχητον ὕπνον. Ὁ Ὀρφεὺς ἦταν ὁ μαγικὸς τραγουδιστής, ὁ θεῖος ὑμνητὴς τῆς ἀγάπης.

Ἡ ψυχή του ἡ πλημμυρισμένη ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ὡραιότητος, ἀναζητοῦσε παντοῦ τὴν φεγγοβολή της καὶ ὁ ἀθάνατος τραγουδιστής, ἕναν θεὸν πίστευε μεγαλύτερον: τὸν Ἥλιον. Ξυπνοῦσε στὴ μέση τῆς νύκτας, ἐσκαρφάλωνε στὶς πλαγιὲς τοῦ Παγγαίου, ἔφθανε στὴν κορυφὴ πρὶν νὰ φανῇ ἡ αὐγὴ κι' ἐκεῖ, μὲ τὸ βλέμμα πρὸς τὴν ἀνατολή, περίμενε νὰ χαιρετήσῃ τὴν ἐμφανισι τοῦ λαμπροῦ θεοῦ τῆς ἡμέρας.

Ἀπ' ἐκεῖνο του τὸ προσκύνημα γυρίζον τας κάποιο πρωΐ, συνήντησε μέσα στὸ δάσος τὴν Εὐρυδίκη μ' ἄλλες παρθένες, καὶ, γοητευμένος ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της, γύρεψε τὸ κορμί της καὶ τὴν ἀγάπη της.

Στὰ λόγια ἑνὸς ἀνθρώπου πούκανε τὶς πέτρες νὰ ζωντανεύουνε καὶ νὰ μαλακώνουνε τὰ αἱμοχαρῆ ἔνστικτα τῶν θηρίων, ποιὰ εὐαίσθητη καρδιὰ θὰ μποροῦσε νὰ ἀδιαφορήσῃ; Ἄκουσε τὸ τραγοῦδι καὶ τὰ λόγια του ποὺ νάρκωναν τὴν ψυχή· εἶδε τὴν ἀσύγκριτη ὀμορφιὰ τοῦ εὐγενικοῦ βασιλόπουλου καὶ πέφτοντας γοητευμένη εἰς τὴν ἀγκαλιά του, ζήτησε νὰ πεθάνῃ στὸ νανούρισμα τῆς φωνῆς καὶ τῆς λύρας του.

Καὶ μέσα σ' ἐκεῖνη τὴν ἁρμονία τῶν αἰσθημάτων ἀδειάζοντας ὁ Ὀρφεὺς τοὺς θησαυροὺς τῆς ἐμπνεύσεώς του, ἔπταβε τοὺς μαγευτικοὺς πύργους μὲ τὰ λουλούδια τοῦ ἔρωτα καὶ, ἀνεβασμένος μαζὶ μὲ τὴν ἀγαπημένη του στὰ φτερὰ τῶν αἰθέρων, πετοῦσε ἀνὰ τὸ ἄπειρον γεμίζοντας τὸ χάος μὲ τὸ μεγαλεῖο τῆς ἀγάπης του.

Ἡ δόξα τοῦ Ὀρφέως εἶχε προσπεράσει τὰ Θρακικὰ ὅρια κι' ἀπ' ὅλου τοῦ κόσμου τὰ μακρυνὰ πέρατα πηγαίνανε ν' ἀκούσουνε τὴν λύραν καὶ νὰ γονυπετήσουνε μπροστὰ στὴν ὀμορφιὰ τοῦ θρυλικοῦ ζεύγους, εὐλαβικοὶ προσκυνηταὶ ποὺ ποθούσανε νὰ μυηθοῦνε στὰ μυστήρια τῆς θείας του τέχνης.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἤτανε κι' ὁ Ἀριστέας, ποὺ λεγότανε γυιὸς τῆς νύφης Κωρένης. Καὶ τόσο μαγεύθηκε ἀπ' τὴν ὀμορφιὰ τῆς Εὐρυδίκης, ὥστε τὴν ἐρωτεύθη τρελλὰ καὶ, ἐπωφελούμενος τῆς περιστάσεως ποὺ ὁ Ὀρφεὺς ἔλειπε, προσεπάθησε νὰ τῆς ἐπιβάλῃ τὴν ἀγάπη του.

Γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν ἀναιδῆ ἐρωτευμένο

Ὀρφεὺς καὶ Εὐρυδίκη (Σκίτσο Κ. Παπαδοπούλου).

ἡ Εὐρυδίκη, πλανιώτανε στὶς χλοερὲς κοιλάδες τῆς Θράκης μὲ συνοδεία πολλῶν νυμφῶν, ὅταν κάποτε τὴν ἐδάγκωσε στὸ πόδι φαρμακερὸ φίδι κι' ἔγυρισε σπίτι της, τὸ ἴδιο βράδυ πούθαφασε κι' ὁ ἀγαπημένος της.

Ξεφωνίζοντας λόγια λατρείας μέσα στὸν ἀβάσταχτο πόνο της ἡ Εὐρυδίκη, ἱκετεύει τὸν βασιλιὰ τῆς καρδιᾶς της νὰ ψάλλη τὸ τραγοῦδι τῆς ἀγάπης του κι' ἐκεῖνος, ποτίζοντας τὴν πληγή της μ' ὁλόθερμα δάκρυα, ἀγωνίζεται νὰ νικήση μὲ τὴν λύρα τὸ δηλητήριο.

"Εδωσαν οἱ παλμοὶ τῆς καρδιᾶς του στὴν Εὐρυδίκη τὴ δύναμι ν' ἀντισταθῆ καὶ νὰ νικήση τὸν θάνατον; Μπόρεσε τάχα, νὰ τῆς ἐμπνεύση τὴν ζωὴν μὲ τὴν ἀκατανίκητη δύναμι ἑνὸς ἔρωτος ποὺ ἦν εἶχε ὅρια; Ὁ θρῦλος, ποιητικώτερος ἀκόμη, θέλησε νὰ βεβαιώση, ὅτι ἡ Εὐρυδίκη πέθανε, κι' ὁ ἀθάνατος ἀοιδὸς τὴν ἀνέστησε!

Νεκρὴ ἡ ἀγάπη του! Νεκρὴ ἡ ψυχή του! Ξετρελλαμένος ἀπὸ ἀβάσταχτο πόνο ὁ Ὀρφεύς, γύριζε ἀπαρηγόρητος στὰ βουνὰ καὶ προσπαθοῦσε νὰ πνίξη τὴ θλῖψι του μέσα στοὺς μεθυστικοὺς ἤχους τῆς λύρας του. Τὸ τραγοῦδι μαλακώνει τὰ σκιρτήματα τῆς καρδιᾶς, ἀλλὰ δὲν σβύνει τὸν πόνον του.

Ἀντηχοῦνε οἱ βράχοι τοῦ Θρακικοῦ βουνοῦ ἀπ' τοὺς στεναγμούς του, θρηνῶντας μαζὶ τὴν ἀπελπισία του, φυθρίζουν οἱ φυλλωσιὲς τῶν δασῶν τὴ θλῖψι του, κι' ὁ ἀγαπημένος θεός του ὁ Ἥλιος, μάταια προσπαθεῖ νὰ μεταδώση στὴν παγωμένη ψυχή του τὴ χαρὰ τῆς ἐλπίδας. Ἡ ὀδύνη τοῦ παντοτεινοῦ χωρισμοῦ αὐλακώνει τὴν ὕπαρξί του, ἡ ἀπελπισία τὸν λυγίζει καὶ τὸν σπρώχνει στὴν ἐκμηδένισι.

Δὲν μπορεῖ νὰ ζήση χωρὶς ἐκείνην κι' ἕνα μονάχα τοῦ μένει· νὰ κατέβη στὸν Ἅδη.

Ἐκεῖ κάτω, στὸ Ταίναρον, ἔχαινε τὸ φρικτὸ στόμιό του, κι' ὁ πονεμένος ἐραστής, ἀφηφῶντας τὸ βάραθρο μπῆκε κι' ἔφθασε στὶς ἀπαίσιες φάραγγες τῆς Στυγός, τοῦ ποταμοῦ ποὺ τριγύριζε τὸν τόπο ὅπου κατοικοῦσε ὁ θάνατος.

Μπροστά του βρισκόντανε σκελετοὶ ποὺ βρωμούσανε, κρανία πεταμένα στὸ γλοιῶδες ἔδαφος. Παρακάτω σκιές, ποὺ δὲν ἦσανε πλέον μήτε ἀνθρώπινες, μήτε ψυχές, ἑκουνιῶντο δῶ κι' ἐκεῖ σὰν ἀραχνοῦφαντα ὑφάσματα ποὺ δὲν στεκῶνταν καὶ τόσο δρθια.

Ἀποτρόπαια φάσματα οἱ Ἐρινύες κι' οἱ Κῆρες, γαυγίζανε γύρω του κι' ὁ τρομερὸς χάλκινος σκύλος, ὁ Κέρβερος μὲ τὰ τρία κεφάλια, ὁ πιστὸς τῶν πεθαμένων φρουρός, ἔτριζε τὰ δόντια του ἀφήνοντας μυκηθμούς.

"Αρχισε ὁ Ὀρφεὺς νὰ παίζη τὴ λύρα του καὶ τὸ σκοτάδι τοῦ θανάτου γέμισε θεϊκὴ ἁρμονία. Πρῶτη φορὰ ἀντήχησε στὸν τόπον τῶν θρήνων μιὰ τέτοια συγκλονιστικὴ μελωδία. Τρέμανε τὰ τεῖχη τῶν βασιλείων τοῦ Πλούτωνος, ἐσυσπώντο παράξενα τὰ ἔξη σαγόνια τοῦ Κέρβερου· τὰ δαιμόνια τοῦ Ἅδη συμμαζευθήκανε στὶς χαραμάδες τῶν κατάμαυρων τοίχων, ὑπὸ τὴν μαγευτικὴ ἐπίδρασι τῶν στεναγμῶν τῆς ἀθάνατης λύρας κι' ἡ Περσεφόνη, ἡ γυναίκα τοῦ βασιλιᾶ τῶν σκιῶν, ἔτρεξε κι' αὐτή, παραλυμένη ἀπὸ τὴ γοητεία τοῦ τραγουδιοῦ τοῦ τολμηροῦ ἐπισκέπτη τῶν μεγάρων της, ποὺ ἐνέπνεαν καὶ στὴν Ἴδια τὸν τρόμο.

—Θνητέ! τοῦ εἶπε. Τί γυρεύεις στὰ ζοφερά μου βασίλεια; Δὲν ξέρεις λοιπόν, πὼς ἔπρεπε πρὶν νὰ βγάλης τῶν σαρκῶν σου τὸ ἄθλιο ράκος στῆς ζωῆς τὸ κατῶφλι;

Ξανάπαιξε πρῶτα τὴ λύρα του ἁρμονικώτερα ὁ ἐρωτευμένος ποὺ τόλμησε νὰ φθάση ἕως τὸν Ἅδη, κι' ἀπήντησε ὕστερα:

—"Ω, ἀθάνατοι ἄρχοντες τοῦ καταχθόνιου κόσμου, ὅπου μᾶς γκρεμίζει ἡ ἀδυσώπητη Μοῖρα! Δὲν κατέβηκα δῶ, μήτε γιὰ νὰ περιεργασθῶ τὶς τρομερὲς ἐκτάσεις τοῦ σκοτεινοῦ βασιλείου σας ἢ νὰ βαμάσω τοῦ Ἅδου σας τὰ φρικαλέα τέρατα. Λυώνει τὴν ψυχή μου ἕνας πόνος ἀβάσταχτος. Ἕνα ὄνειρο εἶχα στὸν ἐπίγειο βίο μου, ὄνειρο ποὺ πῆρε μορφὴ στὴν ὑπέρθεη μορφὴ τῆς περικαλλοῦς Εὐρυδίκης μου καὶ σεὶς μοῦ τ' ἁρπάξατε ἀνηλεεῖς κι' ἀσυγκίνητοι βασιλεῖς τῆς ἀναισθησίας, ὅπως εἰσαστε. Ἐχιδνα ποὺ τὴν γέννησε τὸ σκοτάδι, ἔχυσε τὸ δηλητήριο τοῦ θανάτου στὸ ὡραῖο κορμί της καὶ τὴν ἔφερε δῶ, στὴν πιὸ θαλερὴ ἐποχὴ τῆς ζωῆς της. Προσπάθησα ὑπερανθρωπα νὰ ὑπομείνω μὲ θάρρος τὸν ἀνίκητο πόνο μου, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα. Ὁ ἔρωτας νίκησε τὴν ἐπιμονή μου: Ἔσβυσα ὅπως σβύνουν ἀπὸ ἠχὼ σὲ ἠχὼ οἱ πένθιμοι πόνοι τῆς λύρας μου. Δὲν ξέρετε τὸν ἔρωτα σεῖς καὶ δὲν νοιώθετε τὴν ἀπέραντη κυριαρχία ποὺ χει στὸν κόσμο τῆς ἡμέρας καὶ τῆς ζωῆς... Ἀλλὰ τί λέω; Μήπως καὶ σᾶς δὲν σᾶς ἔνωσε ὁ θεὸς αὐτὸς ποὺ ναι τόσο πελώριος, ὅσο εἶνε μικρός, κι' ἡ ἁρπαγή σου, θεά, ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ τῆς Δήμητρας, δὲν εἶχε αἰτίαν τὸν Ἔρωτα; Σ' αὐτὸν λοιπόν, σᾶς ὁρκίζω, τοῦ Ἅδη ἀνοικτίρμονες βασιλιάδες. Δώστε μου πίσω τὴν Εὐρυδίκη μου! Ξαναδῶστε καὶ πάλι τῆς ζωῆς της τὸ νῆμα ποὺ τόσο ἀνάλγητα κόψατε! Σᾶς μιλάει μὲ τὸ στόμα μου ὁ ἀνίκητος ἔρωτας, σᾶς μιλάει μὲ τὰ χεῖλη μου ἡ θαυματουργὴ ποίησι, σᾶς ἱκετεύει μὲ τῆς λύρας μου τοὺς στεναγμοὺς ἡ μουσικὴ μὲ τὴ γοητεία της. Δώστε μου πίσω τὴν Εὐρυδίκη μου! Τὰ σκοτεινά σας μέγαρα εἶνε ἡ τελευταία κατοικία ὅλων μας· κι' ἂν τυχὸν ἀργήσουμε, ποτὲ δὲν θὰ κατορθώσουμε νὰ τ' ἀποφύγουμε. Τί λοιπὸν θὰ χάσετε, ἂν ἀφήσετε γιὰ λίγον καιρὸ στὴ ζωὴ ἕνα σας θῦμα ποὺ, ἔτσι κι' ἀλλιῶς, θὰ ξανάρθη;

Στέναξε βαθειὰ καὶ μειλίχια τὼρα ἐξακολούθησε:

—Πιστέψτε, θεοὶ ἀνοικτίρμονες! Ἂν δὲν ἀκούσετε τὴν παράκλησι ἑνὸς ἀπελπισμένου, θὰ δεχθῆτε κι' ἐμένα μαζὶ μὲ τὴν Εὐρυδίκη μου. Δὲν θὰ μὲ πείσετε νἄβγω ἀπὸ δῶ μοναχός. Ἂν θέλετε δυὸ θύματα ἀντὶ γιὰ ἕνα, πάρτε τα. Μένω μαζί σας, γιὰ νὰ εἶμαι μαζὶ της...

Ξανάκρουσε τὶς χορδὲς τῆς λύρας κι' ἐκεῖνη ἄφησε τὼρα ὄαθεὶς στεναγμοὺς κι' ὄχι τραγοῦδι. Ὁ Τάνταλος λησμονάει τὸ αἰώνιο μαρτύριο του στὸν Τάρταρο. Τὰ ὄρνια ποὺ τρώγανε τὸ σηκότι τοῦ Τιτυοῦ, φτερουγίζουνε μαγεμένα γύρω ἀπὸ τὸν θεῖο τραγουδιστή, κι' ὁ μαρτυρικὸς τροχὸς τοῦ Ἰξίωνος ποὺ γυρίζει ἀδιάκοπα, σταματάει ἀδυνατώντας νὰ συνεχίση τὴν αἰώνια στροφή του, ὑπὸ τὴν ἀκατανίκητη ἐπίδρασι τῆς ἁρμονίας ποὺ τὴν καθιστᾶ οὐρανίαν ὁ ἔρωτας. Οἱ Δαναΐδες ἀφήνουνε τὸ τρύπιο πιθάρι τους καὶ στέκουν κατάπληκτες κι' ὁ Σίσυφος κάθεται, ἀσυναίσθητα, ἐπάνω στὴν πέτρα ποὖχε καταδικασθῆ ν' ἀνεβάζη αἰώνια πρὸς τὴν ἀπότομη κορυφὴ τοῦ ὑποχθονίου βουνοῦ.

Κανεὶς δὲν ἐσκέφθηκε νὰ τοὺς ξαναφέρη στὸ ἀτέλειωτο ἔργο τους. Γοητευμένος ὁ Ἅδης ἀκροάζεται. Κι' ὁ θάνατος ἀκόμη, ἀφήνει χάμω τὸ φοβερό του δρεπάνι καὶ λησμονάει ἐκείνους ποὖπρεπε νὰ πεθάνουνε. Χάρις σ' ἕναν τέτοιον ἔρωτα, κέρδισαν οἱ μελλοθάνατοι στιγμὲς ζωῆς. Πρῶτη φορὰ τὰ ρικνὰ μάγουλα τῶν ἀναίσθητων Ἐρινύων ὑγράνθησαν ἀπὸ δάκρυα καὶ πρῶτη φορὰ συνεκινήθησαν οἱ δαίμονες ποὺ ἦσανε κι' ἀπ' τὸ ἀτσάλι πιὸ ἀλύγιστοι, στὴ μαγικὴ γοητεία τῶν στεναγμῶν του. Ἡ δύναμις τῆς πληγωμένης καρδιᾶς του καταγίκησε τοὺς ἀνίκητους. Ὁ Τάρταρος ἐφωτίσθηκε...

Ὁ Ἅδης συγκινήθηκε. Ὁ ἄρχοντας τοῦ ἐρέβους κι' ἡ σκληρὴ σύζυγός του ἡ βασίλισσα Περσεφόνη ποὺ φρικιούσανε στὴ μουσικὴ πανδαισία, προσκαλέσανε τὼρα τὴν Εὐρυδίκη. Εἶχε πρόσφατο ἀκόμη τὸ τραῦμα ἡ δύστυχη καὶ τρικλίζοντας πλησίασε μὲ δῆμα ἀργό.

Νίκησε ὁ Ἔρωτας κι' αὐτόνε τὸν τάφο. Ἡ μουσικὴ ἀνέστησε μιὰ πεθαμένη. Ὁ Ὀρφεύς, γεμάτος χαρὰ καὶ γλυκειὰ φρικίασι, ἔφυγε μαζί της ἀπὸ τὰ βασίλεια τοῦ Πλούτωνος. Καὶ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ἔρωτος προχωρεῖ πρὸς τὸ στόμιο τοῦ Ἅδου, ἐνῷ τὸν γαυγίζει ὁ Κέρβερος ποὺ συνέρχεται ἀπ' τὴ νάρκη του, κι' ἀφοῦ ἔδωσε πρὶν τὴν ὑπόσχεσι, πὼς δὲν θὰ γυρίση νὰ ἰδῆ τὴν ἐρωμένη ποὺ κέρδισε ἂν δὲν βγῆ πρὶν ἐντελῶς ἀπ' τὴν κοιλάδα τοῦ Ἅδη.

Προπορευόνταν ἀνεβαίνοντας τὰ στενὰ μονοπάτια ποὺ φέρνανε στὴ ζωὴ ἀπ' τὸ θάνατο. Βαθὺ σκοτάδι σκέπαζε ἀπὸ αἰῶνες ἀμέτρητους τὸν ἀπαίσιο τόπο καὶ μοναχὰ τὰ οὐρλιάσματα τοῦ Κερβέρου, τὰ μουγκρητὰ τῶν Μαινάδων κι' ὁ κτύπος τῶν κουπιῶν τοῦ Χάρωνος, διακόπτανε τὸ μονότονο φλοίσβημα τῶν νερῶν τῆς Στυγός. Ἔπιασε φρίκη τὸν ἐμπνευσμένο ἐραστὴ καὶ ξεχύθη φρικίασι στὰ μέλη του πούτρεμαν, γιατὶ φοβήθηκε γιὰ τὴν Εὐρυδίκη πούρχότανε πίσω του. Καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῆ τὸν ὅρον ποὺ τοῦβαλαν οἱ ἄρχοντες τοῦ ἐρέβους, ἀπὸ φόβο καὶ πόθο γύρισε νὰ δοηθήση τὴν Εὐρυδίκη του.

Ἀλλοίμονον ὅμως! Ἡ ἀπόφασις τοῦ βασιλιᾶ τῶν νεκρῶν εἶνε ἀμείλικτη. Ἔχασε ἀμέσως τὶς αἰσθήσεις τῆς ἡ νύφη ποὺ ἀνέβηκε ἀπ' τὸν τάφο, παρέλυσε καὶ πάλι κι' ὠχρὸς ὁ θάνατος ἀρχισε νὰ ξανακάθεται ἐπάνω στὸ λαξευτό της κορμί, ἐνῷ τὰ στήθη της φουσκώνανε γιὰ ν' ἀφήσουνε τὸν τελευταῖο βαθὺ στεναγμὸ τῆς νεκρωμένης καρδιᾶς της.

Σήκωσε τὰ χιονόλευκα μπράτσα της καὶ τὰ τέντωσε, ἀλλ' ὅμως γιὰ νὰ συλλάβη τὸ κενὸ μονάχα. Ὁ ἐραστὴς δὲν μπορεῖ νὰ προχωρήση πιά, ἀλλ' εἶν' κι' ἀνίκανος νὰ κρούση τὶς χορδὲς τῆς μαγικῆς λύρας του. Στέκει σὰν κεραυνόπληκτος μπροστὰ στὴν ἐλπίδα του ποὺ πέθαίνει καὶ πάλι καὶ πεθαίνει γιὰ πάντα.

—Χαῖρε! τοῦ φωνάξανε τὰ χείλη της π' ἀνοίξανε γιὰ τελευταία φορά.

Ἕνα μούγκρισμα τοῦ Κερβέρου ἀπήντησε στὴ φωνή της καὶ στὸν σπαρακτικὸ στεναγμὸ τοῦ Ὀρφέως· καμμιὰ ἄλλη ἠχὼ δὲν ἐτάραξε τὶς σκοτεινὲς κοιλάδες τοῦ Ἅδη.

Ἄνοιξε γιὰ τελευταία φορὰ τὴν ἀγκαλιά της ἡ Εὐρυδίκη, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ λατρευτοῦ της συζύγου βρέθηκε μπροστά της, πρόθυμος ὁδηγὸς τῆς ψυχῆς της, ὁ Ἑρμῆς, ὁ ὁποῖος μ' ὅλη τὴν θείαν του ψυχραιμία τὴν ὡδήγησε καὶ πάλι στὴ σκοτεινὴ κατοικία τῶν πεθαμένων.

Σιγὴ βασιλεύει γύρω, ἀπόλυτη, νεκρική, ποὺ γεμίζει τὴν ψυχὴ δηλητήριο· καὶ πυκνὸ σκοτάδι ποὺ μεγαλώνει τὴν κρυάδα της. Ἡ φρίκη συμπληρώνεται μὲ τὸν ζόφον καὶ μέσα σ' αὐτὴν κατοπτρίζεται ἡ καρδιὰ τοῦ πληγωμένου Ὀρφέα.

Σιγὴ βασιλεύει στὰ γύρω.

Ἀλλ' ἔξαφνα, φωνὴ ὑπερκόσμια, θρῆνος μελωδικός, ἱκανὸς νὰ συγκλονίση τὸ Σύμπαν, ἀναταράσσει τὴ νευρικὴ σιωπή. Ἄ, δὲν εἶνε ἄνθρωπος ἐκεῖνος ποὺ μπορεῖ νὰ θρηνῆ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο! Μιὰ τέτοια στιγμὴ φθάνει γιὰ τὴν ἀθανασία...

Κι' ὅμως εἶνε κουφὸς ὁ ἀναίσθητος Ἅδης. Ἡ ἠχὼ τοῦ Ταρτάρου δὲν συνήθισε ν' ἀπαντᾶη στοὺς στεναγμοὺς τῶν θυμάτων του. Μένει μοναχὸς ὁ Ὀρφεὺς στὴν ἐρημιὰ τῆς καρδιάς του.

Κλαίει, τραγουδάει, ἱκετεύει, ἀλλὰ μάταια ὅλα. Ἀγριεμμένος ὁ Κέρβερος στὴν προσέγγισι τοῦ τραγουδιστῆ, γαυγίζει ἄγρια, ἀνασταπώνοντας τὸ ἔρεβος καὶ δείχνει τὰ τρομερὰ δόντια του στὶς ἱκεσίες τοῦ ἐξωργισμένου ἐραστὴ ποὺ ὁρμᾶ σὰν στραβὸς νὰ ξανάμπη στὸν Ἅδη. Ἀλλ' ἡ πόρτα εἶνε κατάκλειστη, σὰν τ' αὐτὰ τῶν καταχθονίων θεῶν. Δὲν ξέρει ἂν πρέπει νὰ μείνη ἢ νὰ φύγη καὶ στριφογυρίζει στὶς ὀχθες τοῦ ἀποτροπαίου στομίου ἑπτὰ ὁλόκληρες μέρες, νηστικός, ἄυπνος κι' ἀπαρηγόρητος.

Κατηγορεῖ γοερὰ καὶ σωρεύει κατάρες στοὺς θεοὺς τοῦ θανάτου καὶ τέλος, κατάκοπος κι' ἐξηντλημένος, ξαναπαίρνει τὸ δρόμο ποὺ φέρνει πρὸς τὴν ζωή, πηγαίνοντας νὰ πνιγῆ στοὺς λυγμούς του.

Ἀνέβηκε στὶς ψηλὲς κορυφὲς τῆς Ροδόπης καὶ τοῦ Αἵμου, ποὺ τὸν ραπίζει ἀκατάπαυστα ὁ μανισμένος βορρᾶς. Πῆγε στὶς χῶρες π' ἄκουσαν πρῶτες τὶς μαγικὲς μελωδίες του κι' ἀντηχήσανε πρῶτες τοὺς ἀπελπισμένους του γόους.

Δὲν ἤθελε νὰ ἰδῆ κανέναν, κι' ἀπέφευγε κάθε γυναῖκα σὰν ἐχθρά του ἀμείλικτη. Δὲν ὑπῆρχε πιὰ γι' αὐτὸν ἔρωτας. Τὸ μοναδικὸ ὄνειρό του κρύφτηκε γιὰ πάντα στὰ κατάβαθα βάθη τῆς γῆς. Ἡ ἐρημωμένη ψυχή του ἀποζητάει τὴ μόνωσι ποὺ ταιριάζει μονάχα στοὺς ταραγμένους του λογισμοὺς καὶ στοὺς λυγμοὺς τῆς καρδιᾶς του.

Ὁ κόσμος, καταπτοημένος μπροστὰ σ' ἐκείνη τὴ νεκροφάνεια ἢ νεκρανάστασι, τοῦ προσφέρει τὶς ἐκδηλώσεις τῆς βαθείας συμπαθείας του. Οἱ γυναῖκες ὅλες τὸν λατρεύουν αὐτὸν τὸν θεῖο τραγουδιστή, καὶ κυκλώνοντάς τον ὁλόγυμνες, τοῦ προσφέρουνε γιὰ παρηγοριὰ τῆς ὀμορφιᾶς των τὰ μῦρα καὶ τὸν καλοῦνε στὸ ἀέναο προσκύνημα τῆς θεᾶς τῆς ἀγάπης. Ἀλλ' ἐκεῖνος μένει πάντα ἀσυγκίνητος κι' ἀπαρηγόρητος.

Συνεχίζοντας τὴν ἀδιάκοπη περιπλάνησί του ἐφθασε σ' ἕναν ὁλοπράσινον λόφον καὶ κουρασμένος ξαπλώθηκε στὴν παχειὰ χλόη του. Πήρε τὴ λύρα του κι' ἄρχισε νὰ χτυπάη τὶς χορδὲς της μ' ὅλην τὴν παραφορὰ τῆς ὀδύνης του.

Καὶ τότε συνετελέσθη τὸ θαῦμα : Ἡ μουσικὴ ὑπέταξε τότε καὶ πάλι τὴν ἄψυχη φύσι.

Μαγεμένα τὰ δένδρα τοῦ ἀπέναντι δάσους, ἀρχίσανε νὰ πλησιάζουν ἐκεῖ ὅπου ξεπηδοῦσε ἡ μελωδία. Ἡ κατάφυτη ἔκτασις ὅπου κατοικοῦσαν οἱ Ἡλιάδες νύμφες, λύγιζε στὴ γοητεία τοῦ τραγουδιοῦ· τὰ πλατύφυλλα δένδρα, οἱ τρυφερὲς φιλλύρες, οἱ ἄγριες βελανιδιές, ἡ παρθένα δάφνη, οἱ καρυδιὲς καὶ ὁ πρῖνος, τὰ πεῦκα καὶ τὰ πλατάνια ποὺ βογγούσανε στὰ κτυπήματα τῶν φτερῶν τοῦ βορρᾶ, πλησίασαν ὅλα, γοητευμένοι προσκυνηταὶ τῆς ὀρφανίας μελωδίας τοῦ πονεμένου τραγουδιστή. Κι' ἐκεῖ, σκύδοντας ἡ ὄψυχη φύσις τὸ ὑπερήφανό της κεφάλι, προσκύνησε τὸν ἀκατανίκητο γόητα.

Τὰ λουλούδια ἀνοίγανε περισσότερο τὰ τέλατά τους σὰν νὰ προσπαθούσανε νὰ ἀκούσουνε καλύτερα τὴ μαγικὴ λύρα του. Ἡ ἀναίσθητη φύσις πῆρε ψυχὴ κι' ἔφρισσε· οἱ πέτρες μαλάκωναν, τὰ κυπαρίσσια δὲν φαινόνάντε νὰ ὑψώνουν τὼρα τὴν ἔκφρασι τῆς ὀδύνης των.

Ἀλλ' οὔτε κι' αὐτὴ ἡ ὑποταγὴ τοῦ παντὸς στὸ μεγαλεῖο τοῦ ἔρωτά του, δὲν ἦταν ἱκανὴ νὰ δγάλη ἀπ' τὴν καρδιά του τὸν πόνο καὶ τὸ σκοτάδι. Σιγὴ καὶ πάλι ξεχύθηκε γύρω: ὁ θεῖος Ὀρφεὺς ἀφῆκε τὴ λύρα του χάμω καὶ ναρκωμένη ἡ φύσις ξαναπαίρνει σιγὰ-σιγὰ τὴν συνηθισμένη μορφή της. Θὰ τὴν συγκινήση καὶ πάλι, θὰ τὴν συγκινῆ αἰωνίως ὁ πόνος τοῦ ἐρωτευμένου τραγουδιστή, ἀλλ' αὐτοῦ ἡ καρδιὰ θὰ θρηνῆ αἰωνίως, γιατὶ τίποτε δὲν εἶνε ἱκανὸ νὰ σβύση τὴν ἀνάμνησι τῆς ἀγαπημένης του.

Τρελλαμένες ἀπὸ πόθο κι' ἔρωτα οἱ γυναῖκες τῆς Θράκης, τρέχανε κοντά του, μάταια ἀναζητῶντας τὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν καρδιὰ καὶ μιὰ μέρα, στὴν τρέλλα τοῦ πόθου των, τὸν ἐσκότωσαν.

Ἀλλ' ὁ Ὀρφεὺς καὶ πεθαμένος ἐδίδασκε τὴν οὐράνια τέχνη του : Τ' ἀηδόνια, ὅσα πήγανε κι' ἐκτίσανε τὶς φωλιές τους στὸν τάφο του, τραγουδούσανε πιὸ γλυκά, ἐμπνεόμενα ἀπὸ τὴ θεία πνοὴ τῆς ψυχῆς ἐκείνου ποὺ μὲ τὸν μεγάλον του ἔρωτα κατὼρθωσε νὰ ὑποτάξη τὴ φύσι καὶ νὰ καταβάλη τὸν θάνατον...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Copyright by «Θησαυρὸς»

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

⁂ Ἡ Νῆσος τοῦ Ἀνθρώπου εἶνε τὸ πιὸ παράδοξο τμῆμα τῆς ἀπέραντης Ἀγγλικῆς αὐτοκρατορίας. Ἔχει δική του Βουλή, ποὺ εἶνε ἡ πρόγονος ὅλων τῶν ἄλλων Βουλῶν τοῦ κόσμου, καὶ δική του διάλεκτο.

⁂ Τὸ μεγαλύτερο αὐγὸ τοῦ κόσμου ὑπάρχει στὸ μουσεῖο τῆς Χάβρης. Ἔχει ὕψος 316 χιλιοστῶν τοῦ μέτρου, πλάτος 240 χιλιοστ. καὶ ζυγίζει πάνω ἀπὸ δυὸ κιλά. Εἶνε τὸ ἀπολιθωμένο αὐγὸ ἑνὸς προϊστορικοῦ πουλιοῦ ποὺ ὠνομάζετο «ἐπίορκος» καὶ ἀνεκαλύφθη στὴν Μαδαγασκάρη.

ΤΕΧΝΗΤΑ ΦΤΕΡΑ

Γιὰ τὴν Κατάκτησι τοῦ ἀέρος

ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΑΠΟΠΕΙΡΑ

Οἱ σάλπιγγες ἔπαψαν ξαφνικὰ καὶ μιὰ μυριόστομη φωνὴ ἐδόνησε τότε τὸν ἀέρα:

—Χαῖρε, Καῖσαρ!

Κι' ἐνῷ τὰ πλήθη τῶν Ρωμαίων ὕψωναν τὸ χέρι σὲ χαιρετισμό, ἀπὸ τὶς πύλες ποὺ ἀπέραντου ἱπποδρόμου εἰσορμοῦσε τὸ θριαμβικὸ ἅρμα τοῦ Αὐγούστου, ποὺ σερνόταν ἀπὸ δυὸ κατάστρα νευρῶδη ἄλογα.

Ντυμένος μὲ πορφύρα καὶ χλαμύδα, κατάστικτη ἀπὸ χρυσὰ ἀστέρια, καὶ φέροντος τὸν στεφανο τοῦ Ὀλυμπιονίκου στὸ κεφάλι, ὄρθιος μέσα στὸ ἅρμα, ὁ Νέρων ἔδλεπε μὲ ὑπερηφάνεια τὰ πλήθη τῶν ὑπηκόων του ποὺ ἐπανελάμβαναν στὸ πέρασμά του:

—Χαῖρε, Καῖσαρ!

Τὸ ἅρμα σταμάτησε κάποια στιγμὴ καὶ πηδῶντας ἐλαφρὰ ἀπ' αὐτὸ ὁ Νέρων προχώρησε μὲ ὅλμα ἀθλητικὸ πρὸς τὸ αὐτοκρατορικὸ θεωρεῖο. Ἀπ' ἐκεῖ ἔρριξε μιὰ γρήγορη ὑπεροπτικὴ ματιὰ στὰ πλήθη ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ χαιρετοῦν καὶ τότε σήκωσε κι' αὐτὸς τὸ δικό του χέρι.

—Χαῖρε, Καῖσαρ! ἀκούστηκε καὶ πάλι ἡ μυριόστομη φωνὴ κι' ὁ Νέοων ξαπλώθηκε ἀναπαυτικὰ στὴν ὁλόχρυση πολυθρόνα του.

Ἔτριψε τὰ χέρια του ἀπὸ εὐχαρίστησι καὶ μ' ἕνα νόημα ἐκάλεσε κοντά του τὸν Ἀφράνιο Βοῦρρο, τὸν ἀρχηγὸ τῶν Πραιτωριανῶν.

Κάτι τοῦ ψιθύρισε σιγανά.

—Ναί, Καῖσαρ! ἀπήντησε ὁ Πραιτωριανός. Ὅλα εἶνε ἕτοιμα.

Δὲν ἀνυπομονοῦσε ὅμως μόνο ὁ Νέρων. Τὰ πλήθη τῶν Ρωμαίων, κάτω ἀπὸ τὸ αὐτοκρατορικὸ θεωρεῖο, ἀνυπομονοῦσαν κι' αὐτά. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Αὐτοκράτωρ τους δὲν θὰ τοὺς ἐχάριζε ἕνα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα θεάματα. Οἱ Χριστιανοὶ δεν θὰ ρίχνονταν στὰ θηρία, οὔτε θ' ἀλείφονταν μὲ ρητίνη γιὰ νὰ καοῦν σὰν λαμπάδες. Μὰ οὔτε ὁ Νέρων θὰ ἐπεδίωκε τὶς γνωστὲς θορυβώδεις ἀθλητικὲς ἐπιτυχίες του καὶ τὰ χειροκροτήματα τοῦ ὄχλου. Ἕνα ποωτάκουστο, καταπληκτικὸ καὶ ὑπερανθρωπο θέαμα θ' ἀπήλαυαν τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὰ πλήθη τῶν Ρωμαίων, ποὺ ἀπὸ νωρὶς εἶχαν κατακλύσει τὸν ἱπποδρομο: ἕνας ἄνθρωπος θὰ π ε τ ο ῦσ ε ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους! Ἡ φήμη τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ εἶχε ἔρθει ἀπὸ μακρυὰ κι' εἶχε φθάσει ἀπὸ καιρὸ στὴ Ρώμη. Κι' ὁ Νέρων, ποὺ ἐφρόντιζε νὰ χαρίζη κάθε τόσο νέα θεάματα στὸν λαό του, δὲν ἄργησε νὰ ἱκανοποιήση τὴν ἐπιθυμία τοῦ λαοῦ του. Ἐκάλεσε τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, τὸν Σίμωνα τὸν μάγο, καὶ τοῦ ἐζήτησε νὰ πετάξη μπροστά του. Ὁ μάγος, ποὺ ἀρεσκόταν νὰ περιβάλλεται ἡ ὀντότης του ἀπὸ ἕνα ὑπεργήϊνο μυστήριο, ἐδέχθη καὶ ἡ μέρα τῆς ἐπιδείξεως εἶχε ὁρισθῆ...

Ἡ ὥρα ὅμως περνοῦσε κι' ἡ ἀνυπομονησία τῶν Ρωμαίων ἄρχισε νὰ ἐκδηλώνεται μὲ ψιθυρισμούς.

Ὁ Νέρων ἐκύτταξε αὐστηρὰ τὸν ἀρχηγὸ τῶν Πραιτωριανῶν. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ τὰ κεφάλια ὅλων σηκώθηκαν ψηλὰ καὶ ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ διαδέχθηκαν τοὺς ψιθυρισμούς.

Ἀνεβασμένος ἐπάνω σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑψηλοτέρους στύλους τοῦ ἱπποδρόμου, ἕνας ἄνθρωπος μὲ ράσα εἶχε τεντωμένα τὰ χέρια του στὰ πλάγια καὶ ἐκύτταζε πρὸς τὰ κάτω.

Ἐστάθηκε γιὰ λίγη ὥρα στὴ στάσι αὐτή, σὰν ν' ἀναμετροῦσε τὸ ὕψος στὸ ὁποῖο βρισκόταν, ὕψωσε μετὰ μὲ δύναμι τὰ χέρια του καὶ ρίχθηκε στὸ κενόν.

Φωνὲς θαυμασμοῦ καὶ φόβου μαζὶ ἐξέφυγαν ἀπὸ τὰ πλήθη, ἐνῷ ὁ θαυματοποιός, ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐφάνηκε πὼς ἰσορροποῦσε στὸν ἀέρα, ἔπεσε βαρὺς καὶ τσακίσθηκε σχεδὸν ἐμπρὸς στὰ πόδια τοῦ μανιασμένου γιὰ τὴν ἀποτυχία αὐτοκράτορος.

—Εἶνε τσαρλατάνος! βρυχήθηκε τὸ πλῆθος.

Σ' ἕνα νεῦμα τοῦ Νέρωνος, οἱ πραιτωριανοὶ ἅρπαξαν τὸν ἡμιαναίσθητο μάγο καὶ τὸν μετέφεραν ἔξω ἀπὸ τὸν ἱππόδρομο, ὑπὸ τὶς εἰρωνίες τοῦ πλήθους.

. . . . . .

Ἦταν κι' αὐτὴ μιὰ ἀνθρώπινη προσπάθεια γιὰ τὴν κατάκτησι τοῦ ἀέρος, ποὺ ὁ περίφημος ἐκεῖνος μάγος ἐστήριξε περισσότερο στὴν ἀνύπαρκτη ὑπεράνθρωπη, ὅπως ἐπίστευε καὶ διέδιδε, δύναμί του, παρὰ στὰ διπλὰ φαρδειὰ ράσα ποὺ βρῆκαν ἐπάνω του οἱ Πραιτωριανοὶ καὶ ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ καθὼς ἐφούσκωσαν, τὸν συνεκράτησαν εἰς τὸν ἀέρα.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΠΩΣ ΧΑΙΡΕΤΟΥΝ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΛΑΟΙ

Ἂν στὴν Εὐρώπη οἱ ἄνθρωποι, γιὰ ν' ἀντιλλάξουν χαιρετισμὸ, ἀρκοῦνται νὰ βγάλουν τὸ καπέλλο — καὶ ὅταν δὲν.... φοροῦν καπέλλο, νὰ κλίνουν ἁπλῶς τὸ κεφάλι — σ' ἄλλες περιοχὲς τῆς γῆς, οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀναπτύξει ὁλόκληρην ἱερο

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΩΤΕΡΕΣ ΛΑΤΡΕΙΕΣ

"Ενα μπουκέτο μὲ ἄσπρες καμέλιες ἐπάνω στὸν τάφο μιᾶς μούμιας. -"Ενας σύλλογος νεκροφίλων.- Οἱ πιστοὶ τοῦ δόγματος τοῦ «θείου λωτοῦ».- Κήρυγμα καὶ ἀκροβασίαι

Ποιὸς εἶπε ὅτι ἡ Ἀμερικὴ εἶνε ἡ χώρα τῶν παραδόξων; Θὰ τὰ συναντήσῃ κανεὶς περισσότερο μέσα στὸ ἀπέραντο Παρίσι, πού, παρ' ὅλο τὸν πολεμικὸ χαρακτῆρα, ποὺ ἔχει σήμερα, δὲν ἔπαυσε νὰ εἶνε τὸ κέντρο τῶν μανιακῶν καὶ τῶν ἐκκεντρικῶν ὅλου τοῦ κόσμου.

Τὰ πιὸ παράδοξα θρησκευτικὰ δόγματα, οἱ πιὸ ἐκπληκτικὲς λατρειες, οἱ πιὸ ἐξωφρενικὲς αἱρέσεις ἔχουν τὴν ἔδρα τους μέσα στὸ Παρίσι καὶ κανεὶς δὲν βρίσκει τίποτε τὸ παράξενο σ' αὐτό.

Τελευταία, ἕνα περίεργο γεγονὸς ἐκίνησε τὴν προσοχὴ τῆς ἀστυνομίας, ποὺ ἔπειτα ἀπὸ μιὰν ἔρευνα ἀνεκάλυψε καταπληκτικὰ πράγματα.

Στὸ μουσεῖο Γκιμὲ ὅπου φυλάσσονται οἱ αἰγυπτιακὲς ἀρχαιότητες, ὑπάρχει μιὰ παμπάλαια μούμια, ποὺ ἡ ταυτότης της δὲν κατωρθώθηκε ὡς σήμερα νὰ ἐξακριβωθῇ ἀπὸ τοὺς ἀρχαιολόγους. Τὸ κοινὸν ὅμως τῆς ἔχει δώσει ἕνα ὄνομα: Λευκυώνη.

Η ΕΥΝΟΙΑ ΤΗΣ ΜΟΥΜΙΑΣ

Ἐπάνω, λοιπόν, στὸ κρυστάλλινο σκέπασμα, ποὺ καλύπτει τὸ φέρετρο τῆς Λευκυώνης, βρισκόταν κάθε πρωΐ ἕνα ὑπέροχο μπουκέτο ἀπὸ λευκὲς καμέλιες.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ προσεκτικὴ παρακολούθησι, ἀνεκαλύφθη ποιὸς ἦταν ὁ μυστηριώδης λάτρης τῆς μούμιας.

Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ γυναῖκα, τὴν κυρία Ματθίλδη ντὲ λὰ Ρονσιέρ. Ὅταν τὴν ἐπίεσαν νὰ ἐρωτήσεις, νὰ τί ἀφηγήθηκε:

Ἡ Λευκυώνη, εἶπε, ἦταν ἡ προστάτρια μιᾶς φίλης της καλλιτέχνιδος, ποὺ πέθανε πρὶν ἀπὸ λίγον καιρό. Ἡ προστασία αὐτὴ ἢ καλύτερα ἡ εὔνοια τῆς μούμιας ἐξεδηλώθη μιὰ μέρα ποὺ τὴν ἐπεσκέφθησαν μαζὶ στὸ μουσεῖον.

Καθὼς ἔστεκαν καὶ τὴν ἐκύτταζαν, τὸ πρόσωπό της ἀναταράχθηκε λίγο καὶ τὰ σβυσμένα μάτια της ἐφάνηκαν νὰ στηλώνωνται ἐπάνω στὴν καλλιτέχνιδα γιὰ μιὰ στιγμή. Ἔπειτα ἔπεσε καὶ πάλι στὴ συνηθισμένη της ἀκινησία.

—Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, εἶπε ἡ κυρία ντὲ λὰ Ρονσιέρ, ἡ φίλη μου ποὺ ἦταν μιὰ μετρία καὶ σχεδὸν παραγνωρισμένη καλλιτέχνις ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, ἐγνώρισε μιὰ καταπληκτικὴ ἐπιτυχία. Τὰ καλύτερα θέατρα διεκδικοῦσαν τὴ συνεργασία της. Οἱ κριτικοὶ μιλοῦσαν γιὰ μιὰ καινούργια καλλιτεχνικὴ ἀποκάλυψι. Μὲ λίγα λόγια ἐθριάμβευε.

Ἡ καλλιτέχνις ποὺ ἀπέδιδε τὴν ἐξαιρετικὴ αὐτὴ εὔνοια τῆς τύχης στὴ μυστηριώδη ἐπίδρασι τῆς μούμιας, ἐπήγαινε δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα στὸ μουσεῖον Γκιμὲ καὶ ἀπέθετε ἕνα μπουκέτο λουλουδιῶν ἐπάνω στὴ σαρκοφάγο.

Ἔπειτα, οἱ καλλιτεχνικοί της θρίαμβοι τὴν ἀπεμάκρυναν ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἐταξίδευσε σὲ διάφορες πρωτεύουσες τοῦ ἐξωτερικοῦ καί, παντοῦ, ἡ ἐπιτυχία ποὺ ἐσημείωνε ἦταν κάτι περισσότερο ἀπὸ καταπληκτική.

Καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ κυρία ντὲ λὰ Ρονσιέρ, ἐπήγαινε κατ' ἐντολὴν τῆς φίλης της στὸ μουσεῖο καὶ κατέθετε πάντα στὴ σαρκοφάγο τῆς μούμιας τὸ καθιερωμένο μπουκέτο.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΔΕΝ ΑΡΓΕΙ

Ὅταν ἡ καλλιτέχνις ἐγύρισε στὸ Παρίσι, ὁ ἔρως ἐφώλιασε μέσα στὴν ψυχή της. Ἕνας τρελλὸς καὶ παράφορος ἔρως. Ἔπειτα ἀπὸ τοὺς θριάμβους καὶ τὴν καλλιτεχνικὴ δόξα, ἡ εὐτυχία τῆς καρδιᾶς. Ἐπὶ δυὸ χρόνια περίπου, ἦταν ἡ εὐτυχέστερη γυναῖκα τοῦ κόσμου.

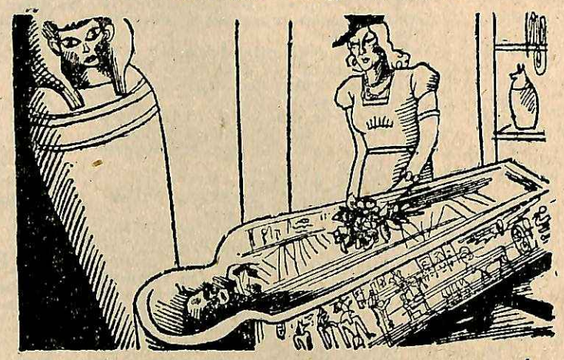

Ἀλλ' ἡ μεγάλη της εὐτυχία τὴν ἔκαμε νὰ ξεχάσῃ τί ὤφειλε στὴ μούμια. Σιγὰ - σιγὰ ἀραίωσε τὶς ἐπισκέψεις της καὶ στὸ τέλος ἔπαυσε νὰ πηγαίνῃ ἐντελώς.

Καὶ ἡ ἐκδίκησις τῆς μούμιας δὲν ἄργησε νὰ ἔλθῃ. Ὁ φίλος της ἐγκατέλειψε ξαφνικὰ τὴν καλλιτέχνιδα, ποὺ ἔπεσε ἀμέσως σὲ κατάστασι μαρασμοῦ. Ἡ ὑγεία της ἐκλονίσθηκε ἀνεπανόρθωτα καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ ἀποσυρθῇ στὴν ἐξοχή. Κανεὶς δὲν τὴν ἐθυμόταν πιά. Καὶ ὅταν πέθανε πολλοὶ λίγοι ἦταν ἐκεῖνοι ποὺ ἦλθαν νὰ σταθοῦν γύρω ἀπὸ τὸ φέρετρό της.

Ὅλα αὐτά, κατὰ τὴ γνώμη τῆς κυρίας ντὲ λὰ Ρονσιέρ, ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς ἐκδικήσεως τῆς μούμιας. Γι' αὐτό, ἐρχόταν τώρα τακτικὰ νὰ καταθέσῃ τὸ μπουκέτο μὲ τὶς καμέλιες ἐπάνω στὴ σαρκοφάγο, ἀπὸ φόβο μήπως ἡ ἐκδίκησις ἐπεκταθῇ καὶ σ' αὐτή.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι παλαιότερα ἡ Λευκυώνη εἶχε ἕναν ἄλλο περίεργο λάτρη. Ἐπρόκειτο γιὰ ἕναν νέο, μὲ εὐχάριστο παρουσιαστικὸ καὶ ποὺ φαινόταν ἀρκετὰ πλούσιος, γιατὶ ἔφθανε πάντα στὸ μουσεῖο μὲ ἕνα ἰδιωτικὸ αὐτοκίνητο.

Ὁ νέος αὐτὸς ἐρχόταν κάθε πρωΐ καὶ ἐκαθόταν συλλογισμένος στὰ πόδια τῆς σαρκοφάγου. Ξαφνικά, τὰ μάτια του ἐγέμιζαν δάκρυα καὶ ἔκλαιγε ἐπὶ ὧρες ἀπαρηγόρητος.

ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ

Ἡ ἀστυνομία ἀνεκάλυψε ἐπίσης ἕναν σύλλογο νεκροφίλων, μὲ πρόεδρο ἕναν πρώην ἀνώτερο δικαστικό.

Τὰ μέλη αὐτοῦ τοῦ συλλόγου συγκεντρώνονταν τακτικὰ στὸ νεκροταφεῖο ἑνὸς προαστείου τῶν Παρισίων καὶ ἐγύριζαν ἐπάνω ἀπὸ τοὺς τάφους, ψάλλοντες διάφορα νεκρώσιμα ἄσματα.

Πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες εἶχε πεθάνει ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ συλλόγου. Οἱ συνάδελφοί του ἀνέσκαψαν τότε τὸν τάφο του, ἀπεκάλυψαν τὸ φέρετρό του καὶ ἔκοψαν κομμάτια ἀπὸ τὰ ἐνδύματά του, μὲ τὰ ὁποῖα κατεσκεύασαν κατόπιν φυλαχτά.

Ἐννοεῖται ὅτι ὅλες οἱ λατρεῖες δὲν εἶνε τόσο μακάβριες.

Ἀνάμεσα στοὺς διαφόρους ἐκκεντρικούς, ὑπάρχουν καὶ οἱ λάτρεις τοῦ «θείου λωτοῦ».

Ὁ λωτὸς αὐτός, ποὺ εἶνε τεράστιος στὸ μέγεθος, ἔχει μεταφερθῆ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ βρίσκεται σήμερα σ' ἕνα εἰδικὸ θάλαμο τοῦ μεγάρου τοῦ κόμητος Γκωλουὰ ντὲ Μπελοβέζ. Στὸν θάλαμο αὐτόν, χάρις σὲ εἰδικὰ μηχανήματα, ἐπικρατεῖ μιὰ θερμοκρασία κατάλληλη γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ ἐξωτικοῦ φυτοῦ καὶ μιὰ ἱέρεια, συνοδευομένη ἀπὸ δύο ἄνδρες βοηθούς, ἐπαγρυπνεῖ πάντοτε γύρω του.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τρία αὐτὰ πρόσωπα, κανεὶς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πλησιάσῃ τὸ λωτό.

Οἱ πιστοὶ ἔρχονται μόνο σὲ ὡρισμένες μέρες τὸ χρόνο, στέκονται σὲ ἀπόστασι καὶ παρακολουθοῦν τότε ἕνα εἶδος λειτουργίας, ποὺ γίνεται σὲ μιὰ μυστηριώδη καὶ ἀκατάληπτη γλῶσσα.

Στὸ τέλος, ἡ ἱέρεια μοιράζει σ' ὅλους μερικὲς σταγόνες, ποὺ ἀποτελοῦν τὰ «δάκρυα ποὺ χύνει ὁ θεὸς λωτὸς γιὰ τὴν ἀπολύτρωσι τοῦ ἀνθρωπίνου γένους».

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΠΝΟΗΣ

Ἀλλ' ἡ περιεργότερη ἀνάμεσα σ' ὅλες τὶς ἐξωφρενικὲς λατρεῖες τοῦ Παρισιοῦ εἶνε ἐκείνη ποὺ ἔχει ὡς ἀρχηγὸ τὸν Ἀμερικανὸ Μὰκ Ἔντβιν Κόρνιθ.

Πρόκειται γιὰ μιὰ περίεργη λατρεία, ποὺ στηρίζεται ὅλη σὲ ὡρισμένες φυσικὲς ἀσκήσεις καὶ ἀναπνευστικὲς κινήσεις.

Οἱ πιστοὶ τῆς λατρείας αὐτῆς, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, μαζεύονται σ' ἕνα σπίτι τῆς ὁδοῦ Μελουζίν, ὅπου μένει ὁ ἀρχηγὸς καὶ μέγας ἱεράρχης των.

Ἐκεῖ ἀφαιροῦν ὅλα τὰ ροῦχα τους καὶ φοροῦν ἕνα εἶδος κιμονό.

Κατόπιν ὁ ἀρχηγός τους ἀρχίζει νὰ κάνῃ ὡρισμένες κινήσεις καὶ νὰ ξεφυσᾷ θορυβωδῶς.

Οἱ πιστοί του τὸν μιμοῦνται.

Οἱ ἀσκήσεις αὐτὲς κρατοῦν μία ἢ δυὸ ὧρες. Στὸ τέλος ὁ Μὰκ Ἔντβιν Κόρνιθ κάνει ἕνα μικρὸ κήρυγμα, στὸ ὁποῖο μιλάει γιὰ τὶς ὑποχρεώσεις τοῦ ἀνθρώπου ἀπέναντι τοῦ σώματός του, γιὰ τὶς δυνάμεις τῆς ψυχῆς, γιὰ τὴν ἠθικὴ τοῦ βουδδισμοῦ καὶ γιὰ τὶς θεωρίες τοῦ Μανιχαίου. Ὅλα αὐτὰ συνοδεύονται ἀπὸ ἐκφραστικὲς χειρονομίες, ἀπὸ γονυκλισίες, ἀπὸ ἀκροβατισμοὺς καί, στὸ τέλος, οἱ πιστοὶ ἔρχονται ἕνας - ἕνας καὶ φιλοῦν τὸ μεγάλο δάχτυλο τοῦ ποδιοῦ τοῦ ἱεράρχου...

Δ. ΒΕΡΔΗΣ

●

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΔΕΝ ΤΟ ΥΠΕΦΕΡΕ

—Ποιὸς μοῦ ἤπιε τὸ ρακί, ποὺ εἶχα στὴ μπουκάλα, γυναῖκα;

— Ἐγὼ τὸ ἤπια. Δὲν σοῦ εἶπα πὼς δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τέτοιο πρᾶγμα στὸ σπίτι;

ΠΩΣ ΘΑ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕ

—Ξέρετε, κύριε, νὰ μοῦ πῆτε, ποῦ κάθεται ὁ ὀδοντοϊατρὸς ποὺ βγάζει τὰ δόντια χωρὶς πόνο;

—Μάλιστα. Πηγαίνετε κατ' εὐθεῖαν, ἔπειτα στρίψετε δεξιὰ τὸν μικρὸ δρόμο. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ - τρία σπίτια θ' ἀκούσετε ἄγριες φωνὲς ἐπάνω. Ἐκεῖ κάθεται ὁ γιατρὸς ποὺ ζητεῖτε.

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ

Ἕνα ἀπόγευμα ἕνας περίεργος ἄνθρωπος ἔχτυποῦσε τὴν πόρτα τῆς κ. Σουσοῦς. Ἡ ἀξιότιμος οἰκοδέσποινα ποὺ μόλις εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ τὸν ἀπογευματινὸ ὕπνο — τὸν χειμῶνα ἐξάπλωνε διὰ λόγους ζεστασιάς — ἔσπευσε νὰ ἀνοίξῃ:

—Καλημέρα σας μαντάμ.

—Καλημέρα.

—Ἐδῶ μένει παρακαλῶ ὁ κ. Παναγιώτης Παναγιώτου;

—Μάλιστα.

—Μήπως εἶσθε σεῖς ἡ κ. Σουσάνα Παναγιώτου;

Ἡ ἀξιότιμος οἰκοδέσποινα ποὺ εἶχε καιρὸ ν' ἀκούσῃ σὐτὸ τὸ κακόηχον «Σουσανα», μισόκλεισε τὰ μάτια, ἐσηκωσε ψηλότερα τὸ κεφάλι καὶ εἶπε μὲ τόνον ἐλαφρῶς ἐπιτιμητικοι:

—Σουσοῦ, παρακαλῶ.

—Μπαρδόν;

—Σουσοῦ Παναγιώτου, παρακαλῶ.

Ὁ ἄνθρωπος ἐξερόβηξε:

—Δηλαδὴ Σουσάνα. Εἶσθε ἡ κυρία τοῦ κυρίου Παναγιωτάκη Παναγιώτου καὶ ἔχετε ἕνα ἀδελφὸ στὴν Ἀμερικὴ Τζίμη. Δὲν εἶνε;

Ἡ Σουσοῦ ἐδαγκώθηκε. Τὸ ὅτι ὁ ἀδελφός της ἦταν «Ἀμερικάνος», ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ καταφεύγουν στὴν Ἀμερικὴ γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ζήσουν, τὸ ἐθεωροῦσε τὸ μελανὸν σημεῖον τῆς οἰκογενείας της:

—Τζίμη εἴπατε;

—Μάλιστα μαντάμ.

—Ἐγὼ ἀδερφὸ στὴν Ἀμερική;

—Μάλιστα μαντάμ.

—Λάθος κάνετε πτωχὲ ἄνθρωπε. Ἀπὸ τὴ δική μας τὴν οἰκογένεια δὲν ἐπῆγε κανεὶς στὴν Ἀμερική. Καὶ ὅσοι ἐπῆγαν, ἐταξίδευαν χάριν ἀναψυχῆς καὶ ἐπανῆλθαν. Ἀχέπας δὲν ὑπάρχει στὴν οἰκογένειά μας. Ἀστεῖο πρᾶγμα!

Ὁ περίεργος ἄνθρωπος ἐδίστασε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἐκύτταξε τὴ Σουσοῦ ἀπὸ πάνω ὡς κάτω καὶ ὕστερα χωρὶς κὰν νὰ τὸν προσκαλέσῃ ἡ σεβαστὴ οἰκοδέσποινα ἐπροχώρησε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ.

Ἡ Σουσοῦ τὸν ἐκυττοῦσε μὲ περιέργεια. Ἦταν ἕνας τύπος μετρίου ἀναστήματος. Μάλλον ψηλὸς δηλαδή. Ξυρισμένος. Μὲ μιὰ ρεμπούμπλικα βελουτέ. Μὲ παπούτσια καὶ γιλέκο κόκκινο. Μιὰ βαρειὰ καδένα ρολογιοῦ ἔζωνε τὸ στῆθος του καὶ εἶχε τοποθετημένες τὶς εἰς χρυσὸν καταθέσεις του στὰ δόντια. Στὰ δάχτυλά του ἦσαν φορτωμένα χοντρὰ δαχτυλίδια.

—Ἐπιτρέπετε νὰ καθίσω;

—Παρακαλῶ.

—Θένκς!

Καὶ ἐστρώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα ποὺ ἔτριξε ἀπαισίως ἀπὸ τὸ βάρος του καὶ παραλίγο νὰ καταρρεύσῃ. Ὁ ἄνθρωπος ἐτρόμαξε ἐλαφρῶς καὶ μετετέθη σὲ μιὰ καρέκλα ἡ ὁποία ἔβγαλε ἐπίσης σπαρακτικὸν τριγμὸν πρὸς μεγάλην ἀγανάκτησιν τῆς Σουσοῦς, ποὺ ἔβλεπε ὅτι ὁ ἀνιδὴς αὐτὸς ἄνθρωπος μὲ τὸ ἀγενὲς βάρος του ἦταν ἱκανὸς νὰ τῆς θρυμματίσῃ ὅλα τὰ ἔπιπλα. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἴδια ἐφρόντισε καὶ ἔκατσε στὴν τρύπα τοῦ ντιβανιοῦ — ὁ Παναγιωτάκης ἀπουσίαζε — δὲν μποροῦσε νὰ σηκωθῇ νὰ τοῦ προσφέρῃ καρέκλαν στερεωτέραν, ἐφ' ᾧ καὶ ἔκανε τὸ κορόϊδο.

Ἔβραζε ὅμως ἀπὸ μέσα της ἡ Σουσοῦ. Εἴκοσι χρόνια ἔλειπε ὁ ἀδελφός της στὴν Ἀμερική, ποτὲ δὲν ἐνδιαφέρθηκε νὰ μάθῃ νέα του. Ἀπὸ τὰ πρῶτα γράμματά του ποὺ τῆς ἐπληροφοροῦσε ὁ ἄνθρωπος ὅτι ἔπιασε δουλειὰ κάπου, ὅπου ἔπλενε πιάτα, τὸν διέγραψε ἀπὸ τὴν οἰκογένειά της καὶ οὔτε ἤθελε νὰ τὸν ξέρῃ. Ὅταν κάποτε τῆς ἔγραψε ὅτι προήχθη σὲ γκαρσόνι ἡ Σουσοῦ τοῦ ἀπήντησε μὲ μίαν ἐπιστολὴν τόσο ὑβριστικὴν ὥστε ἀπὸ τότε —δεκαπέντε χρόνια τώρα — δὲν ἀντήλλαξαν λέξιν.

—Ὄλ ράϊτ!

—Πῶς εἴπατε;

—Πῶς εἶνε τὸ οἰκογενειακό σου ὄνομα μαντάμ;

Ἄ, τὸν ἀναιδέστατον! Μόλις εἶδε τὸ ἄθλιον περιβάλλον ὁ περίεργος ἐπισκέπτης, ὁ χωριάτης, ὁ ἄξεστος, ὁ Μπροῦκλιν, ἐπῆρε θάρρος καὶ ἀφῆκε κατὰ μέρος τὸν πληθυντικόν. Ἡ Σουσοῦ ἐθίγη βαθύτατα καὶ ἀπήντησε μὲ ὕφος:

—Σαλβαρέα!

—Μπᾶ;

—Τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῶν Σαλβαρεάδων, ποὺ εἴχανε τὴν μισὴ Πελοπόννησος δική τους.

Ὁ ἄνθρωπος ἐσηκώθηκε ἐπάνω:

—Ἀμ' ἐσὺ εἶσαι, λοιπόν, Σουσάνα! Ἀδερφὴ τοῦ Τζίμη τοῦ Σαλβαρέα!

Ἡ Σουσοῦ ἐδυσφόρησε τὰ μέγιστα ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ κρύψῃ περισσότερο... τὸν ἀδελφό της. Ἄρχισε νὰ κουνᾷ τὸ πόδι νευρικὰ καὶ ἐσήκωσε τὰ μάτια ρεμβαστικῶς πρὸς τὴν ὀροφὴν τοῦ δωματίου, ὅπου εἶδε μερικὲς ἀράχνες καὶ τὰ ἑκατέβασε ἀμέσως πρὸς τὰ κάτω κατακόκκινη, ἀπὸ φοῦρκα. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως δὲν τὰ πρόσεξε αὐτό. Τὸν εἶχαν πάρει οἱ ἐνθουσιασμοὶ καὶ ἄρχισε νὰ λέῃ:

—Ξέρεις πόσο μοῦ μιλοῦσε γιὰ σένα, Σουσάνα, ὁ ἀδερφός σου! Ἄ, εἴμαστε καρδιακοὶ φίλοι! Ἅμα δὲν εἶχα νὰ φάω ἐγὼ ἔκοβε ἐκεῖνος ἀπὸ τὸ ψωμί του. Ἅμα δὲν εἶχε νὰ φάῃ ἐκεῖνος τοῦ ἔκοβα ἐγὼ ἀπὸ τὸ δικό μου τὸ ψωμί.

Ἡ Σουσοῦ ἦταν θηρίο. Δὲν μποροῦσε ν' ἀκούῃ αὐτὲς τὶς ταπεινότητες. Ἔκανε, λοιπόν, εἰρωνικῶς:

—Μπᾶ;

—Εἴχαμε τραβήξει πεῖναα!

—Μπᾶ;

—Ἐδούλεψε σκούπα ποὺ πῆγε καπνός. Γιατὶ τὰ πρῶτα χρόνια ξέρεις ἐκάναμε καὶ τοὺς σκουπιδιάρηδες!

Ἡ Σουσοῦ ἔκανε μορφασμὸν ἀηδίας! Ποῦ εὑρέθηκε, Θεέ μου, αὐτὸς ὁ χυδαῖος τύπος!

—Ὕστερα καθαρίζαμε καὶ τζάμια.

Ἡ Σουσοῦ τὸν διέκοψε θυμωμένη:

—Σᾶς παρακαλῶ!

—Ὕστερα ἐκεῖνος ἔγινε γκαρσόνι...

—Κύριε!

—Μπαρδόν;

—Μὴ συνεχίζετε. Αὐτὸν τὸν ἀδελφό μου τὸν ἀποκήρυξε ὁ μπαμπᾶς! Τοῦ εἴχαμε προσφέρει ὅλα τὰ μέσα νὰ σπουδάσῃ γιατρὸς καὶ ἐκεῖνος τοῦ ἄρεσε περιπλανώμενος καὶ ἐσηκώθηκε καὶ ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερική. Καλὰ νὰ τὰ πάθῃ καὶ οὔτε θέλω νὰ τὸν ξέρω.

Ἡ Σουσοῦ ἐσηκώθηκε κατόπιν αὐτοῦ μὲ τὴν ἐπιβλητικὴν πόζα σεβαστῆς δεσποίνης καὶ τοῦ ἄπλωσε μὲ εὐγενὲς καὶ ἀριστοκρατικὸν μειδίαμα τὸ χέρι:

—Ἀντίο κύριε.

—Μα...

—Μὲ συγχωρεῖτε Ἔχω ἕνα ραντεβοῦ καὶ πρέπει νὰ ντυθῶ. Ὠρεβοὐὰρ μουσιοῦ...

Τὸ χέρι της ὅμως ἔμεινε μετέωρο εἰς τὴν ἀδρὴν ἐκείνη κίνησι. Ὁ ἄνθρωπος, κατάπληκτος, οὔτε σκέφθηκε νὰ τὸ πάρῃ:

—Μα...

—Ἀντίο κύριε...

—Μὰ σᾶς φέρνω νέα.

—Μερσί! Μερσί

—Καὶ λεφτά.

—Τί λεπτά;

—Ὁ ἀδελφός σας μαντὰμ ἀπέθανε.

—Μπᾶ;

—Πρὸ τριῶν μηνῶν.

—Σωπᾶτε...

—Μάλιστα.

Ἡ καθιμένη ἡ Σουσοῦ. Δὲν ἦταν θὰ καὶ πέτρα, Κάτω ἀπὸ τὸ παρδαλὸν αὐτὸ ἐξωτερικὸ εἶχε καρδιὰ ἡ καθιμένη. Καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἔκλαψε μὲ πολὺ τόκτ. Μὲ πολλὴ εὐγένεια. Μὲ σιωπηλοὺς καὶ λεπτοὺς λυγμούς. Ὕστερα ἔβγαλε ἕνα μαντηλάκι — τρύπιο — κι' ἀφοῦ ἐφρόντισε νὰ τὸ διπλώσῃ ἔτσι ὥστε νὰ μὴ φαίνωνται οἱ τρύπες, ἄγγιξε τοὺς κανθοὺς τῶν δακρυσμένων ματιῶν της.

—Καὶ νὰ σᾶς πῶ κάτι ἄλλο μαντάμ. Εὐχάριστο αὐτό.

—Τί;

—Σᾶς ἀφῆκε κληρονομία πέντε χιλιάδες δολλάρια.

—Ὁ Μῆτσος;

—Μάλιστα. Γιατὶ τὰ τελευταῖα χρόνια ἦταν πολὺ πλούσιος.

Ἡ Σουσοῦ ἐζαλίσθηκε ἐλαφρῶς ὕστερα ὅμως εὑρῆκε τὴν ψυχραιμία της. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ἐρχόταν καὶ ὁ Παναγιωτάκης. Ἐγύρισε τὸν ἐκύτταξε ἡ Σουσοῦ καὶ εἶπε:

—Παναγιώτη.

—Καλησπέρα.

—Μᾶς ἔρχεται μιὰ μικρὴ κληρονομία.

Ὁ Παναγιώτης ἐγούρλωσε τὰ μάτια:

—Σιγὰ ντέ! Μὴν κάνῃς ἔτσι! Σὰν νὰ μὴν εἶδες ποτὲ λεπτά. Εἶνε ἕνα μικρὸ ποσόν. Δέκα χιλιάδες δολλάρια.

Καὶ γυρίζοντας στὸν ἄνθρωπον ποὺ παρακολουθοῦσε λιγάκι ζαλισμένος.

—Μερσὶ κύριε.

Τὰ παρακάτω δὲν χρειάζονται νὰ ἀναφερθοῦν ἐδῶ. Ἡ Σουσοῦ ἐπὶ τέλους ἐγίνετο πλουσία. Ἐγύρισε τὸ φύλλον. Καὶ ἀρχίζει πλέον νέα ζωὴ ποὺ θὰ ἀποτελέσῃ τὸ δεύτερον μέρος τῆς βιογραφίας της — τὴν ὁποίαν ὁ γράφων θὰ προσπαθήσῃ νὰ δώσῃ μὲ πᾶσαν εὐσυνειδησίαν..

Δ. ΨΑΘΑΣ

●

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

⁂ Ἡ ὑπόληψις εἶνε ἄλογο, ποὺ ὅλοι θέλουν νὰ καβαλλικέψουν, κανένας ὅμως νὰ θρέψῃ.

⁂ Ἡ γυναῖκα εἶνε εὐφραδέστερη ὅταν κατηγορῇ τὴν πεθερά της.

⁂ Οἱ συναναστροφὲς τῶν κυριῶν μεταβάλλονται κάποτε σὲ μέρη στὰ ὁποῖα οἱ κουρούνες διηγοῦνται στὶς καρακάξες πόσο μαῦροι εἶνε οἱ κόρακες.

⁂ Ὑπάρχουν ἄνδρες ποὺ δὲν μιλοῦν ὅταν πρέπει, καὶ γυναῖκες ποὺ δὲν σιωποῦν ὅταν πρέπει.

⁂ Τὰ ἔχει ὅλα ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἐπιθυμεῖ τίποτε.

⁂ Ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε μιὰ ἑπτάχορδη λύρα. Οἱ ἕξη χορδές της εἶνε γιὰ τὴ λύπη καὶ ἡ μία γιὰ τὴ χαρὰ ποὺ σπανίως κρύεται.

⁂ Πρέπει ἕνα πρᾶγμα νὰ εἶνε τελείως ἀπίστευτο γιὰ νὰ γίνῃ πιστευτὸ ἀπὸ μιὰ γυναῖκα.

⁂ Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς γονεῖς δίνουν καλὲς συμβουλὲς καὶ κακὰ παραδείγματα. Αὐτὰ δὲ μόνον καρποφοροῦν.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΙΔΕΕΣ

Τοῦ Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΔΙΑΝΟΜΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ	ΥΠΟΘΕΤΙΚΟΙ ΕΚΤΕΛΕΣΤΑΙ
Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (59 χρονῶν. Πρώην χασάπης, ἤδη ζωέμπορος. Τύπος «Μπαμπᾶ ἐκπαιδεύεται» τοῦ κ. Σπύρου Μελᾶ).	Β. ΛΟΓΟΘΕΤΙΔΗΣ
Η ΜΑΜΑ (45 χρονῶν. Ἐλαφρόμυαλη, ἀνόητη, ἀγράμματος. Ὁλάγον τύπος «Λιμπερτὲ» τῆς «Κοσμικῆς Κινήσεως» τοῦ κ. Θ. Ν. Συναδινοῦ).	Μ. ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ
ΜΠΙΑΝΚΑ (ἡ πρώτη κόρη. 21 χρονῶν. Σνομπινέττα, ζωηρή, θεοπέλαδη, τύπος ἐπιπόλαιου θηλυκοῦ, πολὺ χαριτωμένου... γιὰ ὅλους τοὺς ξένους!)	Κ. ΑΡΩΝΗ
ΛΟΥΣΙ (ἡ δεύτερη κόρη. 19 χρονῶν. Σπορτσγοῦμαν. Κοσμικομανὴς κι' αὐτή. Ὕφος ἐπιτηδευμένο).	ΝΙΤΣΑ ΛΩΡΗ
Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ (ἀσήμαντη).	Μία... ἀριστοῦχος τῆς Δραματικῆς Σχολῆς !

(Ἡ σκηνὴ βράδυ, στὴν τραπεζαρία ἑνὸς μοντέρνου ἀπμαρτεμὰν πολυκατοικίας. Τρῶνε).

ΛΟΥΣΙ (ἐπιτιμητικά): Παπά! Παπά!

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ: Σοῦ τῶπα ἑκατὸ φορές! Μὴ μὲ φωνάζῃς παππᾶ! Τῶχω γρου σουζιά!...

ΛΟΥΣΙ: Παπά! Σ' ἐ φορμιντάμπλ!

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ: Τί ἔπαθες; (στὴ γυναῖκα του): Τί διάολο λέει πάλι;

ΜΠΙΑΝΚΑ (στὸν πατέρα της): Εἶδες ποῦ σοῦ λέγαμε νὰ μάθῃς γαλλικά; Νάτα τώρα! Δὲν καταλαβαίνεις τί σοῦ λέμε!

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ: Καὶ γιατί δὲν μοῦ τὸ λέτε ρωμέϊκα;

ΜΠΙΑΝΚΑ: Γιατὶ ἐμεῖς μιλᾶμε γαλλικά! Ἁπλούστατα!

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ: Δὲ φταῖτε σεῖς, μωρέ! Φταίω 'γὼ ποὺ πλήρωνα καὶ σᾶς τὰ μάθαινα, π' ἀνάθεμα τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμή!...

ΛΟΥΣΙ: Ἐπὶ τέλους, θὰ πάψῃς νὰ κόβῃς τὰ σπαράγγια μὲ τὸ μαχαιροπήρουνο;

Η ΜΑΜΑ: Τί;! Μὲ τὸ μαχαιροπήρουνο κόβεις τὰ σπαράγγια; Φρικῶδες!

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ: Ἔ, πῶς νὰ τὰ φάω; Μὲ τὰ χέρια!

ΜΠΙΑΝΚΑ: Ναταρελμάν!

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ: Τί;

ΛΟΥΣΙ: Φυσικά, μὲ τὰ χέρια!

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ: Βρέ, δὲν πᾶτε στὸ διάολο, λέω 'γώ; Τρῶω τὸ κρέας μὲ τὰ χέρια, χαλᾶτε τὸν κόσμο γιὰ νὰ τὸ φάω μὲ τὸ μαχαιροπήρουνο! Τῶρα τρῶω τὰ σπαράγγια μὲ τὸ πηροῦνι ὄχι, λέει, φᾶτα μὲ τὰ χέρια! Τρελλαθήκατε ὅλοι σας ἐδῶ μέσα καὶ βαθθήκατε νὰ τρελλάνετε κι' ἐμένα;...

ΛΟΥΣΙ: Τὰ σπαράγγια εἰδικῶς τρῶγονται μὲ τὸ χέρι. Ἔτσι λέει ὁ Πῶλ Ρεμπού!

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ : Ποιὸς εἶνε πάλι αὐτός;

ΛΟΥΣΙ: Ἕνας ποὺ ξέρει πολὺ καλὰ ἀπὸ κανόνες καλῆς συμπεριφορᾶς!

ΜΠΙΑΝΚΑ: Ὁ Πῶλ Ρεμποῦ λοιπὸν εἶνε ὁ ἔμπιστος φίλος μας! Σ' αὐτὸν καταφεύγομε σ' ὅλες τὶς δύσκολες στιγμές! Αὐτὸς θὰ μᾶς συμβουλεύσῃ πῶς θὰ φερθοῦμε σ' ἕναν ἐπίσημο κύκλο... αὐτὸς πάλι θὰ...

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ (τὴ διακόπτει) : Δὲν καταλαβαίνω τί σόϊ φίλος σας εἶν' αὐτὸς ποὺ δὲν τὸν ξέρω 'γὼ! Κι' ἐμένα, οἱ πολλὲς φιλίες μὲ τοὺς νεαρούς δὲ μ' ἀρέσουνε! Ἄ!...

ΛΟΥΣΙ: Ὦ! παπά, εἶσαι κουραστικός.

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ: Μιὰ φορὰ παππᾶς δὲν εἶμαι! Χώνεφτο πιά! Κι' ὁ Ρεμποῦς αὐτὸς νὰ γίνῃ πέρα, γιὰ θάχῃ νὰ κάνῃ μαζί μου!

ΜΠΙΑΝΚΑ : Καλὲ δὲν τὸν γνωρίζομε τὸν ἄνθρωπο! Ὁ Ρεμποῦ εἶνε ὁ συγγραφεὺς τοῦ «ὁδηγοῦ τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς!» Γάλλος εἶνε.

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ (πετάει τὴν πετσέττα καὶ σηκώνεται) : Εἴχατε δὲν εἴχατε μὲ συχύσατε πάλι, πάνω στὴ χώνεψι! Καὶ δὲν κοττάω καὶ νὰ ρευτῶ!...

Η ΜΑΜΑ: Ἔλα πιά, Ἐτιέν!... Εἶσαι φρικτός!

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ: Τί λὲς, μωρῆ, κακοχρονάχεις κι' ἐσύ; Ἡ μιὰ παππᾶ, ἡ ἄλλη... (κόβει τὴν φράσι του) πίσω μου σ' ἔχω Σατανᾶ, μὴν πῶ καμμιὰ βαρειὰ κουβέντα...

ΜΠΙΑΝΚΑ (σηκώνεται ἀπότομα νευριασμένη) : Λοιπόν, μ' αὐτή σου τὴ συμπεριφορά, νὰ τὸ ξέρῃς, ὁ Ντιντῆς θὰ διαλύσῃ ὡρισμένως τὸν ἀρραβῶνα μας! Προχτὲς εἴχαμε κόσμο κι' ἐσὺ μπῆκες μέσ' στὸ σαλόνι κι' ἄρχισες νὰ κόβῃς τὰ νύχια σου μὲ τὸ σουγιά!

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ: Ἐσὺ δὲ μοῦπες νὰ τὰ κόβω καὶ νὰ τὰ καθαρίζω;

ΜΠΙΑΝΚΑ: Ὄχι ὅμως μπρὸς στὸν κόσμο! Ὁ Ντιντῆς σὲ κύτταζ' ἔκπληκτος!

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ: Ἂν τ' ἀρέσωμε! Ἂν δὲν τ' ἀρέσωμε, ἂς πάρῃ τὴ βόλτα του!

Η ΜΑΜΑ: Ὄχι δά, Ἐτιέν! Ὁ Ντιντῆς εἶν' ἕνας γνήσιος ἀριστοκράτης!... Κι' ἡ Μπιάνκα θὰ γίνῃ κυρία Ζαλογιὼργη! Δὲν εἶν' ὁ πρώτος τυχὼν!

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ: Δουλειὰ δὲν ἔχει μιὰ φορά! Σουλατσαδόρος εἶνε!

ΜΠΙΑΝΚΑ: Ἔχει μεγάλη μόρφωσι!

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ: Μωρ' τί νὰ τὴν κάνω ἐγὼ τὴν μόρφωσι; Φάε μόρφωσι ντὲ ἂν μπορῇς! Νὰ ὁ Κυριακόπουλος πούχω στὸ χασάπικο λογιστή, ἔχει δυὸ διπλώματα! Ἕνα τοῦ Πανεπιστημίου κι' ἕνα τῆς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς, πῶς τὴ λένε. Ξέρει καὶ γαλλικὰ καὶ γερμανικὰ κι' ἐγγλέζικα καὶ παίρνει δυὸ χιλιάδες τὸ μῆνα! Ἐγὼ ξέρω τὴν ὑπογραφή μου καὶ κομμάτι «προπαιδεια» κι' ἔχω ἑκατομμύρια! Μοῦ λὲς τώρα ἐμένα Ζαλογιὼργης καὶ πράσιν' ἄλογα! Μὲ τὸν παρά μου, ὁποιον ἀπὸ δάφτους θὲς στὸν ἀγοράζω! Ψωμόλυσες εἶν' ὅλοι!

ΛΟΥΣΙ: Γιατὶ δὲν ἦταν οὔτε κλέφτες, οὔτε αἰσχροκερδεῖς!

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ : Τεμπέληδες, χαμένα κορμιά! Αὐτὸ ἤτανε!

ΜΠΙΑΝΚΑ: Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐγὼ αὐτὸν θέλω!

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ: Μὲ γειά σου, μὲ χαρά σου! Σοῦπα ἐγὼ τίποτα; Ἄμα τὸν πάρῃς, θὰ τὸν δῇς!

(Παῦστς).

Η ΜΑΜΑ: Ὄχι, γάπαιρνε τὸν Τέλη!.. Ὅσο τὸ θυμᾶμαι κι' αὐτὸ πούλεγες! Νὰ παντρευτῇ ἡ Μπιάνκα μὲ τὸν Τέλη, τὸ χασαπόπουλο! Ἂν ἦταν δυνατόν!

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ: Χασαπόπουλο, γιατί; Ὁ Τέλης ἔχει σήμερα λεφτά! Καὶ τρία μαγαζιὰ δικά του! Πῶς ἤτανε παραγυιός; Κι' ἐγὼ ἔτσι ἄρχισα! Χασαπόπουλο ἤμουνα κι' ἐγὼ!

ΛΟΥΣΙ : Οὔφ, ἔλα πιά, παπά! Ἄσε τὶς... ἀναμνήσεις σου!

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ: Κι' ἐσὺ θὰ χτυπήσῃς τὸ κεφάλι σου στὸν τοῖχο! Θὰ τὸ δῇς! Δὲ σ' ἄρεσε ὁ Καλούμπαρδος γιατ' ἤτανε μπακάλης. Μοῦθελες ἀριστοκράτη κι' ἐσύ.

ΛΟΥΣΙ: Ὁ Ζῶρζ δὲν εἶν' ἀριστοκράτης. Εἶν' ὅμως ἕνας νέος κοσμικός, ἕνας κύριος.

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ: Μὲ μισθὸ δυόμισι χιλιάδες, στὴν Τράπεζα!... Ἔβγαλα ρόζους στα χέρια μου νὰ κόβω τὸ ζυγοῦρι, γιὰ νὰ τρῶῃ τώρα ὁ Ντιντῆς κι' ὁ Ζῶρζ! Π' ἀνάθεμα τὴν ὥρα ποὺ σᾶς μάθαινα γράμματα!

(Παῦσις. Μπαίνει κλαμένη ἡ ὑπηρέτρια).

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ: Τί ἔχεις, Μαρία;

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ (καταπίνοντας ἕνα λυγμό): Τίποτα, κύριε!...

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ : Πῶς τίποτα; Γιατὶ κλαῖς;

ΛΟΥΣΙ : Οὔφ! Πιάνει καὶ κουβέντα τώρα μὲ τὴ δούλα!

ΜΠΙΑΝΚΑ: Τρομερό!

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ (ζυγώνει τὴν ὑπηρέτρια): Θὰ μοῦ πῆς, μωρή, τί ἔχεις;

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ (ἐνῷ τὴν πιάνουν πάλι τὰ κλάματα): Δὲν... μπορῶ... νὰ σᾶς πῶ!...

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ: Γιατί, παιδί μου;

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ: Ἡ κυρία... ξέρει!

Η ΜΑΜΑ: Κάποιος παλιάνθρωπος τὴ γέλασε καὶ εἶνε... «εἰς ἐνδιαφέρουσαν»!

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ: Ἀλήθεια;... (στὴν ὑπηρέτρια): Ποιὸς εἶνε, μωρή; (Ἐκείνη δὲ μιλάει). Πές τονε νὰ πᾷ νὰ τὸν πιάσω-

(Τὸ τέλος στὴ σελ. 46)

Σκληροὶ ΕΡΩΤΕΣ

"Οταν ἡ ἀγάπη μεταβάλλεται σὲ μῖσος καὶ σὲ κακία.- Τὸ παραστράτημα τοῦ αἰσθήματος.- Μερικὲς ἀνατριχιαστικὲς περιπτώσεις.-

Καμμιὰ ψυχολογία δὲν ἐστάθηκε ποτὲ ἱκανὴ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριο τοῦ ἔρωτος. Εἶνε τὸ πιὸ ἀνεξήγητο, τὸ πιὸ ἀκατανόητο, τὸ πιὸ περίεργο ἀπὸ τὰ αἰσθήματά μας. Ὁ Μπωμαρσαὶ ἔγραψε ἄλλοτε ὅτι ὁ ἔρως ἀρχίζει ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ σταματάει ἡ λογική μας. Καὶ κυριαρχεῖ ἔπειτα σ' ὅλη μας τὴ ζωή, χωρὶς καὶ ἐμεῖς νὰ τὸ ὑποπτεύωμαστε καθόλου.

Ἐκεῖνο ποὺ κάνει πιὸ πυκνὸ τὸ μυστήριο ποὺ περιβάλλει τὸν ἔρωτα, εἶνε οἱ παράδοξες μορφές, μὲ τὶς ὁποῖες ἐκδηλώνεται πολλὲς φορές. Στὴν πιὸ συνηθισμένη του μορφή, εἶνε ἡ στοργή, ἡ ἀφοσίωσις, ἡ τρυφερότης, ἡ λατρεία. Εἶνε ἕνα ὑπέροχο τραγούδι ποὺ ψιθυρίζουν τὰ χείλη μας. ἕνα ἀπαράμιλλο λουλοῦδι ποὺ βλαστάνει μέσα στὶς ψυχές μας, μιὰ γλυκειὰ ἁρμονία ποὺ μᾶς ξεσηκώνει ἀπὸ ὅλες τὶς πεζότητες τῆς ζωῆς καὶ μᾶς μεταφέρει στὸ ἄπειρο. Ἀλλ' εἶνε τάχα αὐτὴ ἡ μοναδικὴ μορφὴ μὲ τὴν ὁποία μᾶς παρουσιάζεται;

ΘΑ ΤΟΥ ΕΒΓΑΖΑΝ ΤΑ ΜΑΤΙΑ...

Ὁ Φρόϋντ λέει πὼς ὁ πόθος τῆς ἱκανοποιήσεως εἶνε συνυφασμένος μὲ τὸ ἐρωτικὸ αἴσθημα, ποὺ βλαστάνει μέσα στὴν ψυχή μας. Ἀλλ' ὅταν ἡ ἱκανοποίησις αὐτὴ δὲν ἔρχεται ἢ δὲν ἔρχεται σύμφωνα μὲ τὶς ἐνδόμυχες προσδοκίες μας —ποὺ πολλὲς φορὲς τὶς ἀγνοοῦμε— τὸ αἴσθημά μας παραστρατίζει, βγαίνει μὲ ἄλλα λόγια ἀπὸ τὸν κανονικὸ του δρόμο καὶ ντύνεται τὶς πιὸ περίεργες μορφὲς ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ κανείς.

Ἡ ζήλεια ἢ τὸ μῖσος εἶνε δύο ἀπὸ τὶς πιὸ συνηθισμένες. Ἀλλ' ἐκτὸς ἀπ' αὐτὲς ὑπάρχουν ἕνα σωρὸ ἄλλες ἀκόμη.

Ἀνάμεσα στὶς μορφὲς αὐτὲς ποὺ παίρνει ὁ παραστρατημένος ἔρωτας, μιὰ ξεχωριστὴ θέσι κατένει ἡ σκληρότης καὶ ἡ ἀδυσώπητη τυραννικοτης, μὲ τὴν ὁποία ντύνεται πολλὲς φορὲς.

Ὁ στοργικὸς ἐραστὴς μεταβάλλεται ξαφνικὰ σ' ἕνα ἄγριο θηρίο. Ἡ τρυφερότης ἔχει φύγει πιὰ ἀπὸ τὴν καρδιά του καὶ στὴ θέσι τῆς ἀγάπης ἔχει μπῆ ἡ κακία, ἡ μοχθηρία, τὸ πάθος.

Καὶ αὐτὸ συμβαίνει σὲ ἄνδρες καὶ γυναῖκες συγχρόνως. Εἶνε ἀδύνατον πιὰ νὰ νοιώσουν τὴν ἐρωτικὴ ἀπόλαυσι χωρὶς τὴν βαναυσότητα, χωρὶς τὸν πόνο, χωρὶς τὴν ὀδύνη. Ἂν ἦταν δυνατόν, γράφει ἕνας συγγραφεύς, θὰ ἀπελάμβαναν τὸ ἀντικείμενο τοῦ πόθου των λουσμένο μέσα στὸ ἴδιό του τὸ αἷμα, θὰ τοῦ ἔβγαζαν τὰ μάτια ἢ θὰ κατέτρωγαν τὶς σάρκες του.

Ἡ ἱστορία, ἀναφέρει ὅτι ὁ Τορκουεμάδας, ὁ τρομερὸς ἱεροεξεταστὴς τῆς μεσαιωνικῆς Ἱσπανίας, ἀπελάμβανε τὰ θύματά του, μόλις ἔβγαιναν ἀπὸ τὴν αἴθουσα τῶν βασάνων. Παρεσκεύαζε ὁ ἴδιος τὰ βασανιστήρια αὐτά, μὲ μιὰν ἀπαράμιλλη σατανικότητα ἐμπνεύσεως, τὰ παρακολουθοῦσε σ' ὅλες τὶς φάσεις τους καὶ στὸ τέλος, ὅταν τὰ θύματά του ἐσωριάζονταν κάτω, μὲ ἐξαρθρωμένα τὰ μέλη καὶ καταματωμένο τὸ πρόσωπο καὶ τὸ σῶμα, τὰ ἀπελάμβανε.

ΘΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΑΠΗ

Ἀξιοσημείωτη ἐπίσης ἦταν ἡ περίπτωσις ἑνὸς Ἰταλοῦ μακησίου, ποὺ ἔζησε κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνος μας.

Εἶχε ἀγαπήσει τρελλὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ κατόπιν τὴν ἔκαμε σύζυγό του. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, τὸ πάθος του μετεβλήθη σὲ ἀφάνταστη ἀγριότητα καὶ θηριωδία. Ὠδήγησε τὴ δυστυχισμένη νέα σ' ἕναν μακρυνὸ πύργο καὶ δὲν τῆς ἐπέτρεπε νὰ ἔλθῃ σὲ ἐπικοινωνία μὲ κανέναν. Ἡ νοσηρὴ φαντασία του ἐπινοοῦσε τότε τὰ πιὸ καταπληκτικὰ πράγματα, γιὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ ὑποφέρῃ καὶ νὰ πονέσῃ. Στὸ τέλος, ἔφθασε νὰ βάλῃ φωτιὰ μέσα στὰ διαμερίσματά τῆς, γιὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὶς κραυγὲς τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀπελπισίας της.

Ἡ δυστυχισμένη, ἔπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτά, κατήντησε τρελλὴ καὶ, μιὰ μέρα, αὐτοκτόνησε, παίρνοντας ἕνα δραστικὸ δηλητήριο. Τὸ ἄλλο πρωῒ βρῆκαν τὸν μαρκήσιο κρεμασμένον σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ πάρκου του.

Ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα μᾶς φαίνονται τελείως ἀνεξήγητα, ὅπως ἀνεξήγητη μας φαίνεται ἀκόμη ἡ πράξις ἑνὸς μεγάλου Ρῶσσου γαιοκτήμονος, ποὺ ἔζοῦσε στὴν ἐποχὴ τῆς Μεγάλης Αἰκατερίνης.

ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ...

Ὁ δοὺξ Ἀνδρέας Κύριλλος Μυλδιάνωφ, γυρίζοντας ἀπὸ μιὰν ἐκστρατεία στὴν Κοιμαία, ἐνυμφεύθηκε τὴν Μαρία Νικολάγεβνα Συμπιέσκι, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε ἀπὸ χρόνια. Μετὰ τὸ γάμο, τὴν ὠδήγησε στὸ πολυτελὲς μέγαρό του καὶ ἀφοῦ ἀποχαιρέτησε τοὺς προσκεκλημένους του, ἀπεσύρθη μαζί της στὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματά του.

Ὅλοι ἐμακάριζαν τὸ εὐτυχισμένο ἀνδρόγυνο, γιατὶ ἤξεραν ὅτι ὁ ἔρως τοῦ δουκὸς μὲ τὴ Μαρία ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ καιρό, ἀλλ' ὁ γάμος των εἶχε ἀναβληθῆ, στὴν ἀρχὴ γιατὶ ἀπέθανε ὁ πατέρας τῆς νέας καὶ ἀργότερα, γιατὶ ὁ Μυλδιάνωφ ἔφυγε γιὰ τὸν πόλεμο.

Ποιὸς ὅμως θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ τὸ δράμα ποὺ ἐκτυλίχθηκε μέσα στὸ νυφικὸ θάλαμο; Ὅταν τὸ πρωῒ οἱ ὑπηρέτες ἀνοιξαν τὴν πόρτα, ἔβρηκαν νεκροὺς τὸ δοῦκα καὶ τὴ σύζυγό του. Ἐφοροῦσαν ἀκόμη, ἐκείνη τὴ νυφικὴ ἐσθῆτα της καὶ ὁ δοὺξ τὴν πολυτελῆ στολή του καὶ τὰ κρεββάτια τους δὲν εἶχαν πειραχθῆ καθόλου. Φαίνεται ὅτι σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ δοὺξ ἔμπηξε ἕνα ἐγχειρίδιο στὴν καρδιὰ τῆς ἀγαπημένης του καὶ κατόπιν σκοτώθηκε μὲ τὸ ἴδιο ὅπλο καὶ ὁ ἴδιος.

Προηγουμένως ὅμως εἶχε γράψει ἕνα σημείωμα ποὺ ἔλεγε: «Τὸ ὄνειρό μας, ποὺ μ' αὐτὸ ἐγὼ καὶ ἡ ἀγαπημένη μου Μαρία εἴχαμε ζήσει τόσα χρόνια, ἐπραγματοποιήθηκε. Δὲν ἔχομε πιὰ κανένα λόγο νὰ ζοῦμε καὶ φεύγομε μαζὶ ἀπὸ τὴ ζωή».

Ἀλλ' ὅπως ἐγράψαμε στὴν ἀρχή, οἱ γυναῖκες δὲν ὑστεροῦν σὲ σκληρότητα ἀπὸ τοὺς ἄνδρες. Καὶ κάποτε οἱ ἐπινοήσεις τους εἶνε ἐντελῶς σατανικές.

ΤΟΝ ΕΣΚΟΤΩΣΕ ΓΙΑΤΙ ΤΟΝ ΑΓΑΠΟΥΣΕ

Ἀναφέρεται, ἔξαφνα ἡ περίπτωσις μιᾶς Ἀγγλίδος ἀριστοκράτίδος, τῆς λαιδης Δωροθέας Ὥσλεϋ-Ντυμπόρν, ποὺ ἔζοῦσε στὴν ἐποχὴ τοῦ Ναπολέοντος τοῦ Γ' στὸ Παρίσι.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν περίφημη γιὰ τοὺς ἐρωτές της καὶ ὅλη ἡ ζωή της ὑπῆρξε ἕνα διαρκὲς σκάνδαλο. Κάθε νύχτα ἔβγαινε ἀπὸ τὸ μέγαρό της καὶ ἐσύχναζε στὰ κέντρα τῶν ἀπάχηδων καὶ τῶν κακοποιῶν, ὅπου παρεδίδετο σὲ κτηνώδεις ἔρωτες. Τὸ σῶμα της, ὅπως βεβαιώνουν οἱ χρονικογράφοι τῆς ἐποχῆς, ἦταν γεμάτο ἀπὸ πληγές, τὶς ὁποῖες ἐπεδείκνυε μὲ αὐτάρέσκεια, λέγοντας ὅτι ἦταν ἕνα ζωντανὸ μουσεῖο τῶν ἐκδηλώσεων στὶς ὁποῖες μποροῦσε νὰ φθάσῃ ὁ ἐρωτικὸς παροξυσμός.

Ἡ λαίδη Ὥσλεϋ ἐνυμφεύθηκε σὲ ἀρκετὰ προχωρημένη ἡλικία ἕναν ἀξιωματικὸ τῆς ἀνακτορικῆς φρουρᾶς. Ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ τὸν βρῆκαν νεκρὸ στὸ διαμέρισμά του. Τὸ σῶμα του ἦταν γεμάτο ἀπὸ πληγές.

Ἡ σύζυγός του παρεδόθη στὶς ἀρχὲς καὶ ὡμολόγησε ὅτι αὐτὴ εἶχε κάμει τὸ ἔγκλημα. Ὅταν τὴν ἐρώτησαν γιατὶ τὸ εἶχε κάμει, ἀπήντησε:

—Γιατὶ τὸν ἀγαποῦσα καὶ ἤθελα νὰ τὸν ἔχω γιὰ πάντα δικό μου!

Ἡ λαίδη Ὥσλεϋ κατεδικάσθη σὲ θάνατο, ἀλλ' ὅταν ἤρθαν νὰ τὴν πάρουν ἀπὸ τὸ κελλί της, γιὰ νὰ τὴν ὁδηγήσουν στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως, τὴν βρῆκαν νεκρή. Εἶχε αὐτοκτονήσει μὲ ἕνα δηλητήριο, ποὺ εἶχε κάτω ἀπὸ τὴν πέτρα τοῦ δακτυλιδιοῦ της

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

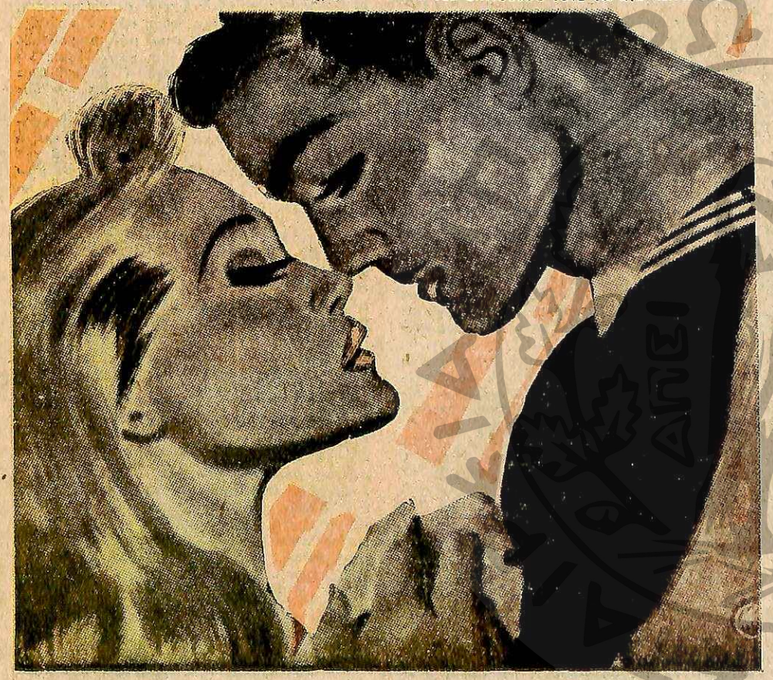

Σκόπια της ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Πρὸ ἡμερῶν παρευρέθηκα σ' ἕνα καυγαδάκι. Ἥρωες τοῦ καυγᾶ ἦσαν ἕνας, ποὺ ἡ πεῖρα ἀπ' ὅσα εἶχαν δῆ τὰ μάτια του τὸν εἶχε κάμει λίγο ἐπιφυλακτικό, καὶ... ὁ αἰώνιος γαλαντόμος.

—Μοῦ δίνεις σὲ παρακαλῶ τὸ δεκάρικο ποὺ μοῦ χρωστᾶς; εἶπε ὁ ἐπιφυλακτικός.

—Καλά ντέ! Σοῦ τὸ δίνω ἔπειτα.

—Θὰ προτιμοῦσα τώρα.

Ὁ γαλαντόμος ποὺ ἡ φιλοτιμία του ἐθεῖγη καιρίως ἄναψε κι' ἐκόρωσε. Τί ἤθελε δηλαδὴ νὰ πῇ μ' αὐτὸ τὸ «τώρα»! Ἀμφισβητοῦσε τὴν καλή του πίστι; Αὐτὸ λοιπὸν τὸν ἔκαμε ν' ἀγριέψῃ καὶ σὲ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ ξέρει ἀπὸ λεφτὰ καὶ τὰ σκορπᾷ, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Δὲν ντρέπεσαι νὰ κάνῃς ἔτσι γιὰ ἕνα δεκάρικο χωριάτη!.. Ἔ χωριάτη ποὺ ποῖ τὲ δὲν ἔπασες στὰ χέρια σου λεφτὰ καὶ νομίζεις πὼς εἶνε κι' οἱ ἄλλοι τὸ ἴδιο! Ἐγὼ εἶμαι μαθημένος στὰ λεφτὰ καὶ τὰ πετῶ.

Ὁ χείμαρρος τῆς γλωσσίτσας τοῦ γαλαντόμου ἐσυνεχίσθη γιὰ πολὺ ἀκόμη, μὲ ἀποῖ τέλεσμα : νὰ ξεχάσῃ ὁ καϋμενούλης μέσα στὴ σύγχυσί του νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ δεκάρικο ποὺ κατ' ἐντολὴν του εἶχε δώσει ὁ ἄλλος κάπου γιὰ πουρμπουάρ.

Ὁ ἐπιφυλακτικὸς ἐπροτίμησε νὰ τὸ χάσῃ παρὰ νὰ δοκιμάσῃ νὰ τὸ ξαναὑπενθυμίσῃ καὶ νὰ δεχθῇ νέον καταιγισμὸ τῆς περὶ γαλαντομίας θεωρίας τοῦ ἐξηγριωμένου συναθρώπου του.

Ὡστόσο ἂν ἔμειναν ἀμφιβολίες σ' ἐκεῖνον ποὺ ἔχασε τὸ δεκάρικο— δὲν ἦταν τὸ πρῶτο — καὶ σ' ἐμένα ποὺ παρακολουθοῦσα τὴ σκηνή, γιὰ τὴ γαλαντομία τοῦ παραπονουμένου δὲν μπορεῖ νὰ ἔμεινε καμμιὰ ἀμφιβολία σ' ἐκεῖνον ποὺ ἐπῆρε τὸ πουρμπουάρ. Ἐκεῖνος φυσικὰ τὸν ἄκουσε νὰ λέῃ μὲ ὕφος σαράντα λόρδων:

—Δῶσε Κώστα, ἕνα δεκάρικο στὸν ἄνθρωπο γιὰ λογαριασμό μου καὶ σοῦ τὸ δίνω

Εἶνε ἀνάγκη μήπως νὰ ποῦμε πὼς πρέπει νὰ προσέχωμε καὶ ὅταν ἀρισκώμαστε μπροστὰ σὲ τέτοιους τύπους νὰ μένωμε καλὰ κουμπωμένοι, εἴτε ἄνδρες εἴτε γυναῖκες εἶμαστε; Γιατὶ αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ γαλαντόϊ μοι εἶνε ἴδιοι ἀπέναντι καὶ τῶν δύο φύλων.

★

—Γκαρσόν, φέρε τρεῖς μπύρες!...

Ἐσεῖς ποὺ ἔχετε τὴν ἀτυχία νὰ βρίσκεσθε παρέα μὲ τόν,.. προστάξαντα, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ θυμηθῆτε πόσα κρατᾶτε ἐπάνω σας μήπως καὶ στὸ τέλος δὲν φθάσουν νὰ πληρώσετε τὸν λογαριασμό. Ποτὲ μὴ βασισθῆτε στὸ ὕφος μὲ τὸ ὁποῖον προστάζει καὶ ἐπαναλαμβάνει κάθε φορὰ ὁ γαλαντόμος:

—Ἄλλες τρεῖς!...

Ἄνθρωποι εἴμαστε. Μπορεῖ νὰ ξέχασε τὸ πορτοφόλι του.. Μπορεῖ νὰ θυμηθῇ ξαφνικὰ πὼς ἔχει κάποια δουλειὰ καὶ νὰ φύγῃ τόσο ἐλαστικός ποὺ νὰ ξεχάσῃ νὰ πληρώσῃ... Μπορεῖ τὴν ὥρα τοῦ λογαριασμοῦ νὰ ἔχῃ σοβαρὴ συζήτησι — καὶ ν' ἀπορροφηθῇ σ' αὐτὴν — μ' ἕναν ποὺ κάθεται στὸ διπλανὸ τραπέζι. Μπορεῖ ἀκόμη νὰ ξέχασε πόσες μπύρες παρήγγειλε ἐκεῖνος..

"Οταν, ἄκουε καλέ μου ἄνθρωπε:

—Ἐγὼ τὴν τάδε δουλειὰ τὴ ἀναθέτω σ' ἐσένα γιατὶ δὲν μοῦ μένει καιρὸς νὰ τὴν κάμω ἐγὼ. Τὰ λεφτὰ θὰ σοῦ τὰ δώσω μόλις εἰσπράξω. Δὲν φαντάζομαι νάχῃς ἀντίρρησι;

Ἐσύ, τὸ καλύτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάμῃς μὴν ντροπιᾶς εἶνε: νὰ ζητήσῃς μιὰ προκαταβολὴ ἔναντι τῆς δουλειᾶς. Μιὰ κι' ἐκεῖνος εἶνε τόσο γαλαντόμος καὶ παραιτεῖται ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά, πρέπει νὰ σοῦ μετρήσῃ ἀμέσως καὶ μερικὰ λεφτά.

Τὸ νοῦ σας! Φυλαγόσαστε ἀπὸ τοὺς γαλαντόμους! Ἐγνώρισα κάποτε ἕναν τέτοιο ποὺ ἐν ὀνόματι τῆς γαλαντομίας κοπάφερνε νὰ φάῃ πολλὰ λεφτὰ ἀπὸ φίλην του κυρίαν. Μὰ θὰ μοῦ πῆτε : Αὐτὸ εἶν' ἀπάτη. Καὶ ποιὸς σᾶς εἶπε πὼς ἐκεῖνος ποὺ φροντίζει νὰ δημιουργῇ γύρω του τὴ φήμη τοῦ γαλαντόμου — ἐνῷ στὴν πραγματικότητα εἶνε πλιατσικολόγος — δὲν ἔχει στὸ βάθος καὶ τὸ μικρόβιο τῆς ἀπάτης;

Τώρα ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, λίγο - πολὺ ἐκεῖνοι ποὺ λόγῳ ὡρισμένων συνηθειῶν εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ συναναστρέφωνται κάτι τέτοια ὑποκείμενα, τοὺς ἔχουν μάθει. Γι' αὐτὸ ὅταν τοὺς ἀκοῦνε νὰ λένε:

—Πῶς μὲ περάσατε δηλαδή; Πόσο κάνει νὰ τὸ πληρώσω. Τῶσπασα γιὰ τὸ κέφι μου...

Γιὰ νὰ κάνουν κι' αὐτοὶ κέφι μὲ τὸ φαιδρὸν αὐτὸ ὑποκείμενον, τοῦ ἀπαντοῦν:

—Τὸ ξέρομε καϋμένε, πὼς θὰ τὸ πληρώσῃς. Ἔτσι σὲ πειράξαμε... Δὲν ξέρομε ἐμεῖς πόσο ἐν τάξει εἶσαι στοὺς λογαριασμούς σου; Νὰ μᾶς ζήσῃς γαλαντόμε!

ΕΥΑ

ΧΑΜΚΩ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

ΤΡΥΦΕΡΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΑΡΜΑΤΩΛΩΝ ΚΑΙ ΚΛΕΦΤΩΝ

Ὑπὸ ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

60ον

Τὰ λόγια τῆς μάνας ἐφάνηκαν σὰ λόγια θεϊκὰ στὴ μικρή. Ἔτσι θὰ ἦταν, ἀφοῦ ἔτσι τὰ ἔλεγε ἡ κυρὰ-Εὐγενία. Χαμογέλασε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάκρυα, κι' ὁ κόσμος, ποὺ εἶχε σκοτεινιάσει γιὰ μιὰ στιγμή, πάλι τῆς φάνηκε φωτερός. Ἀργότερα ὅμως, στὴ συμφορά της, θυμόταν αὐτὰ τὰ πρῶτα της δάκρυα, ποὺ ἦταν σχεδὸν ἀδικαιολόγητα κι' ὅμως τόσο προφητικά.

ΣΤΗ ΣΠΗΛΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

Σουρούπωνε πιά, κι' ἤξερε ὁ Λάμπρος πὼς ὁ κόσμος θὰ εἶχε κιόλας μαζευτῆ στὸ σπίτι του, καὶ πὼς τὰ γλυκὰ ματάκια τῆς Ἀρετῆς ὅλο καὶ θὰ γυρίζαν παραπονεμένα κατὰ τὴν πόρτα, γιὰ νὰ τὸν ἰδοῦν. Ἔπρεπε πιὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν καλύβα τῆς Σαχίνης καὶ τῆς Χάμκως. Ναί, ἔπρεπε... Κι' ὅμως τὰ ποδιά του δὲν ἔλεγαν νὰ κουνηθοῦν...

Τί τὸν τραβοῦσε, ἀλήθεια, στὴν ἄθλια αὐτὴ καλύβα; Τὰ κουρέλια ποὺ ἦταν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, τὰ διάφορα βοτάνια ποὺ στόλιζαν τοὺς χορταρένιους τοίχους, ἢ τὸ ἀπαίσιο φαφούτικο χαμόγελο τῆς Σαχίνης; Γιατὶ μονάχα αὐτὴ τοῦ χαμογελοῦσε. Ἡ Χάμκω τὸν ἐκύτταζε μὲ τὰ θαυμάσια ἀστραφτερά της μάτια, φανερὰ ἐχθρικά. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὸν εἶδε νὰ στέκῃ, ὅμορφος σὰ Θεός, φωτερός, στὸ φτωχικό της κατώφλι, τὸν ρώτησε κοφτά:

—Γιατί ἤρθες;

Κι' ὁ Μπουκουβάλας ἀποκρίθηκε πεισμωμένος:

—Ἤρθα γιατὶ ἔτσι μ' ἄρεσε, νάρθω!

Μὰ ἐνῷ ἡ κοπέλλα τὸν ἀγριοκύτταζε, ἡ γρηὰ μάγισσα τούκανε καλύτερη ὑποδοχὴ ἀπ' ὅ,τι φανταζόταν. Αὐτὴ τοῦ διηγήθηκε ὅλη τους τὴν ἱστορία. Στὴν ἀρχή, ἀλήθεια, μὲ κάποια δυσφορία, λίγο-λίγο ὅμως πιὸ ἐλεύθερα.

Εἶχαν γενγηθῆ στὴν Ἀφρική. Κάποτε ποὺ ταξίδευαν μ' ἕνα ἀραβικὸ πλοῖο, τοὺς χτύπησαν οἱ Τοῦρκοι καὶ τὶς συνέλαβαν αἰχμάλωτες. Τὶς πούλησαν σκλάβες, καὶ ἀπὸ τότε ὑπηρέτησαν πολλοὺς κυρίους. Στὸ τέλος, ἔπεσαν στὰ χέρια τοῦ Σελήμ. Ὅσον καιρὸ ὁ Σελὴμ ἦταν πασᾶς τῶν Πατρῶν, ἡ ζωή τους αὐτανῶν κυλοῦσε εὐχάριστη. Ὁ Σελὴμ ἐπίστευε τὰ μάγια, κι' ἡ Σαχίνη εἶχε ἀποκτήσει τὴν ἐμπιστοσύνη του. Ἀλλὰ τὸ κακὸ ἔγινε ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περίμενε κανένας: Τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς ποὺ ἡ Ἀφρικανὴ τοῦ εἶχε προφητεύσει εὐτυχία κι' εὐημερία, ἤρθαν τὰ μαῦρα τὰ μαντάτα, πὼς ὁ Σουλτάνος, δυσαρεστημένος, τὸν μετέθετε στὰ Σάλωνα. Ἡ πρώτη λύσσα τοῦ πασᾶ ξέσπασε στὴν ψευτομάγισσα καὶ στὴν κόρη της. Τὶς κατέβασε στὴν τελευταία βαθμίδα τῶν δούλων, κι' ἡ Σαχίνη φοβόταν πὼς σὲ καμμιὰ στιγμὴ θυμοῦ θὰ δίνε τὴ διαταγὴ νὰ τὶς σκοτώσουν. Γι' αὐτό, ἡ ἐπίθεσις τοῦ Μπουκουβάλα ἐναντίον τοῦ χαρεμιοῦ ἦταν γιὰ τὶς δυὸ Ἀφρικανὲς ἀληθινὴ σωτηρία.

Ἄκουγε ὁ Λάμπρος τὴ διήγησι τῆς γερόντισσας, μὰ ἡ ματιά του ἦταν καρφωμένη στὴ Χάμκω. Αὐτὴ δὲν κατέβαζε τὰ μάτια, ὅπως θάκανε κάθε ἄλλη κοπέλλα στὴν Ἀράχωβα. Τὸν ἐκύτταζε κι' αὐτή, προκλητικά, εἰρωνικά. Σὲ κάποια στιγμὴ ἡ γρηὰ Σαχίνη σὰ νὰ τῶκανε ἐπίτηδες, εἶπε:

—Ἐγὼ πρέπει νὰ φύγω λίγη ὥρα. Σουρουπώνει, καὶ πρέπει νὰ μαζέψω τὰ βοτανά μου.

Ἡ κόρη της τῆς ἔρριξε μιὰν ἐρωτηματικὴ ματιά. Κι' ἡ γρηὰ τῆς εἶπε ἐπιτακτικά:

—Μεῖνε ἐσὺ νὰ κάνῃς συντροφιὰ στὸν καπετάνιο.

Ὅταν ἔφυγε ἡ γρηὰ Ἀραπίνα, ὁ Μπουκουβάλας νόμισε πὼς φωτίστηκε ὅλη ἡ φτωχικὴ καλύβα. Προχώρησε πρὸς τὴ Χάμκω, σὰ ζαλισμένος, σὰ μαγνητισμένος. Μὰ ἡ κοπέλλα, μ' ἕνα πήδημα, βρέθηκε μακρυά του, καὶ τοῦ φώναξε:

—Μὴ μ' ἀγγίξῃς!

—Χάμκω, παρακάλεσε ὁ Μπουκουβάλας. Μὴν εἶσαι σκληρὴ μαζί μου. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σὲ εἶδα, σ' ἀγαπῶ. Ἀπὸ πρὶν σὲ ἰδῶ μάλιστα. Ἀπὸ κεῖνο τὸ βράδυ ποὺ μοῦ ζήτησες τὴν ἐλευθερία σου, μὲ τὴ μητέρα σου, καθὼς στάθηκες ἔτσι μπροστά μου, ἀσπροντυμένη, σκεπασμένη, ἔνοιωσα κάτι νὰ μὲ τραβᾷ σ' ἐσένα. Ἡ μάνα σου μοῦ προφήτεψε πὼς θὰ εἶσαι ἡ δυστυχία μου. Ἴσως νὰ εἶνε αὐτὸ ποὺ μὲ τραβάει σ' ἐσένα. Μιὰ τέτοια δυστυχία καὶ ποιὸς δὲ θὰ τὴν ποθοῦσε;

—Ἄκουσε, Λάμπρο, ἀποκρίθηκε ἡ νεαρὴ Ἀφρικανὴ ἥσυχα. Τώρα ποὺ λείπει ἡ μητέρα μου, σοῦ λέω ἕνα πρᾶγμα, μιὰ γιὰ πάντα. Βγάλε ἀπὸ τὴ σκέψι σου πὼς μπορῶ ποτὲ νὰ σ' ἀγαπήσω.

—Γιατί; φώναξε μὲ πεῖσμα τὸ παλληκάρι.

—Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ξέρῃς τὴν αἰτία ὅλων τῶν πραγμάτων. Μὰ αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ πάρῃς ἀπόφασι πὼς δὲ θὰ σ' ἀγαπήσω ποτέ. Ἂν εἶσαι φρόνιμος, θὰ μὲ πιστέψῃς καὶ δὲν θὰ ξαναρθῆς ἐδῶ. Ἂν εἶσαι ἐξυπνος, δὲ θὰ μὲ πιστέψῃς ποτέ, κι' ἂν τύχῃ ἔστω καὶ σοῦ πῶ καμμιὰ φορὰ πὼς σ' ἀγαπῶ. Κι' ἂν στὸ πῇ ἡ μάνα μου, πάλι θὰ εἶνε ψέμα. Ὅπως καὶ νάρθοῦν τὰ πράγματα, σὲ προειδοποίησαμε ἀρκετά.

Καθὼς στεκόταν μπροστά του λυγερή, ἀγαλματένια, τὰ μάτια τῆς ἀστραφταν καὶ τὸ χλωμὸ πρόσωπό της εἶχε μιὰ παράξενη σκοτεινὴ λάμψι. Ἡ καρδιὰ τοῦ Λάμπρου χτυποῦσε, νὰ σπάσῃ. Ἔνοιωθε πὼς θἄδινε μὲ χαρὰ δέκα χρόνια τῆς ζωῆς του γιὰ νὰ σφίξῃ αὐτὸ τὸ ἐξαίρετο κορμὶ στὴν ἀγκαλιά του, γιὰ νὰ κλείσῃ τὰ εἰρωνικὰ χείλη τῆς κοπέλλας στὰ χείλη του.

Τῆς χαμογέλασε καὶ τῆς εἶπε:

—Κι' ἐγὼ σοῦ λέω, Χάμκω, πὼς πρὶν περάσῃ πολὺς καιρός, θὰ γίνῃς δική μου.

—Μὲ τὴ βία; ρώτησε ἡ κοπέλλα σκυθρωπή.

—Ὄχι, ἀποκρίθηκε γρήγορα ὁ Μπουκουβάλας. Δὲν εἶσαι ἐχθρός μοῦ γιὰ νὰ σὲ νικήσω μὲ τὴ βία. Ποιὰ χαρὰ θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ δώσῃ μιὰ τέτοια νίκη; Θὰ σὲ νικήσω μὲ τὴν ἀγάπη. Δὲ γίνεται νὰ μὴ μ' ἀγαπήσῃς.

—Ἐπειδὴ σ' ἀγαποῦν ὅλες οἱ κοπέλλες στὸ χωριό σου, ἔ; ἔκαμε ἡ Χάμκω εἰρωνικά.

—Δὲν ξέρω ἂν μ' ἀγαποῦν ὅλες οἱ κοπέλλες στὸ χωριό μου, ἀποκρίθηκε ὁ καπετάνιος πειραγμένος, μὰ ξέρω πὼς δὲν μπορεῖ νάχῃς μάρμαρο ἐσὺ μέσα σου ἀντὶ καρδιά. Ἡ ἀγάπη φέρνει τὴν ἀγάπη.

—Ἐγὼ σοῦ εἶπα τὴν ἀλήθεια, τὸν διέκοψε ἡ Χάμκω. Τώρα, ἐσύ, φέρσου ὅπως νομίζεις.

—Χάμκω, ἐφώναξε ἄξαφνα ὁ Μπουκουβάλας. Ἂν ἀλήθεια νομίζῃς πὼς δὲ θὰ μ' ἀγαπήσῃς ποτέ, αὐτὸ σημαίνει πὼς ἀγαπᾷς ἄλλον. Μήπως μ' ἐπρόλαβε κανένα παλληκάρι τοῦ χωριοῦ;

—Ἔννοια σου, κανένα παλληκάρι σου δὲν εἶχε τὴν ἔμπνευσι νάρθῃ ὥς ἐδῶ νὰ μὲ γνωρίσῃ.

—Τότε, θ' ἀγαπᾷς ἀπὸ πρὶν κανέναν Τοῦρκο, στρατιώτη ἴσως τοῦ πασᾶ... κανέναν πατριώτη σου..

—Κι' αὐτοῦ ἔπεσες ἔξω, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα.

Κι' ἄξαφνα τὰ μάτια της σκοτείνιασαν τόσο, ποὺ ὁ Μπουκουβάλας τὸ παρατήρησε κι' ἐφώναξε:

—Τώρα ὅμως μοῦ φαίνεται πὼς μαντεύω. Τὸ βράδυ τῆς μάχης μὲ παρακάλεσε ἡ μάνα σου νὰ πάρετε κάποιον νεκρό, νὰ τὸν θάψετε. Ἦταν ἕνα νέο κι' ὅμορφο παιδί. Σίγουρα αὐτὸν θ' ἀγαποῦσες.

—Σὼπα! ξεφώνισε ἡ Ἀφρικανή, καὶ τὰ μάτια της ἀστραψαν σὰν τῆς τίγρης τὰ μάτια στὸ μισοσκόταδο.

—Βλέπεις; ἔκαμε ὁ Λάμπρος. Μάντεψα σωστά. Μὰ, ἂν καὶ καταλαβαίνω τὸν πόνο σου, ὅμορφη Χάμκω, δὲ λογαριάζω τὸν ἐαυτό μου νικημένο. Δὲ μὲ νικᾶνε εὔκολα ζῶντανοὶ ἄνθρωποι ἐμένα, καὶ θέλεις νὰ ὑποχωρήσω μπροστὰ σ' ἕναν πεθαμένο;

Τὰ χείλη τῆς κοπέλλας ἔτρεμαν, οἱ κόρες τῶν ματιῶν της εἶχαν γίνει δυσανάλογα μεγάλες.

—Λάμπρο, εἶπε βραχνά, οὔτε τώρα μάντεψες καλά. Μὰ σ' ἐξορκίζω στὸ Θεό σου, φύγε ἀπὸ δῶ τώρα, καὶ μὴν ξανάρθῃς ποτέ.

—Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ, τὴν διέκοψε μ' ἔξαψι τὸ παλληκάρι.

—Γιὰ τελευταία φορὰ σοῦ λέω, φύγε! Πήγαινε στὸ χωριό σου, ἀγάπησε τὴν πιὸ ὅμορφη κοπέλλα, σίγουρα θὰ εἶσαι καλοδεχούμενος. Μὰ ἀφησέ με ἥσυχη ἐμένα. Στὸ λέω γιὰ τὸ δικό σου, ὄχι γιὰ τὸ δικό μου τὸ καλό.

—Ὁ μόνος τρόπος νὰ σ' ἀφήσω ἥσυχη, εἶνε νὰ μοῦ πῆς πὼς μ' ἀγαπᾷς! ἐφώναξε ὁ Μπουκουβάλας.

Ἐκείνη τὸν ἐκύτταξε στὰ μάτια, ἐσούφρωσε τὰ χείλη της καὶ ψιθύρισε ἀνάμεσα στὰ σφιγμένα δόντια της:

—Πολὺ καλά. Μὴν παραπονεθῆς ὅμως ποτέ. Ἐσὺ τό θέλεις.

Τὸ πρόσωπο τοῦ παλληκαριοῦ φωτίστηκε ἀπὸ χαρά. Ἂν καὶ ἔκρυβαν μιὰ ἀπειλὴ τὰ λόγια τῆς Ἀφρικανῆς, ἄφηναν ὡστόσο καὶ κάποιαν ἐλπίδα.

—Χάμκω... ἄρχισε μὲ πάθος.

Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ξαναμπῆκε ἡ Σαχίνη στὴν καλύβα.

Ἔρριξε μιὰ γρήγορη ἐξεταστικὴ ματιὰ πρῶτα στὴν κόρη της κι' ἔπειτα στὸ νέο. Ἐφάνηκε εὐχαριστημένη καὶ χαμογέλασε, δείχνοντας τὶς κουφάλες τῶν δοντιῶν της. Μὰ ἡ χαρὰ ἔσβυσε ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ Μπουκουβάλα στὸν ἐρχομό της. Τοῦ φάνηκε πὼς ὁ ἀέρας ξαφνικὰ σκοτείνιασε. Κι' ἀλήθεια, ρίχνοντας ἔξω μιὰ ματιά, εἶδε πὼς εἶχε ὁλότελα νυχτώσει. Τότε μονάχα θυμήθηκε τὴ μάνα του καὶ τὴν Ἀρετή.

Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι του καθὼς φώναξε:

—Πρέπει νὰ πηγαίνω.

Δίχως λέξι, τὸν ἐκύτταξε στὰ μάτια ἡ Χάμκω Μόνο ἡ γρηὰ Σαχίνη τοῦ φώναξε, καθὼς ἔπαιρνε διαστικὸ τὸ μονοπάτι:

—Θὰ ξαναρθῆς·

—Δὲν ξέρω! ἀποκρίθηκε ὁ Μπουκουβάλας κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ μέσα στὴ νύχτα.

ΜΙΑ ΓΙΟΡΤΑΣΙΜΗ ΒΡΑΔΥΑ

Ἀκόμα δὲν τοῦ εἶχε περάσει ἡ ζάλη τοῦ Λάμπρου, ὅταν ἀντίκρυσε ἀπὸ μακρυὰ τὰ σπίτια τῆς Ἀράχωβας. Ὥστε αὐτὸς ἦταν ὁ πόθος ποὺ τὸν τυραννοῦσε τόσες μέρες; Αὐτὴ ἦταν ἡ κρυφή του ἐλπίδα, ἡ λαχτάρα του ὅταν ἄκουσε τὸ μακρυνὸ γυναικεῖο τραγοῦδι!; Γι' αὐτὸ δὲν πλημμύρισε ἡ ψυχή του μ' εὐτυχία ὅταν ἐξασφάλισε πὼς ἡ Ἀρετή, ἡ πρώτη του, ἡ μεγάλη του ἀγάπη, θὰ γινόταν δική του!; Γι' αὐτὸ τοῦ φάνηκε μιὰ στιγμὴ πὼς ποθοῦσε τὴ Μαντώ!; Γιατὶ γύρευε μιὰ ἄλλη ἀγάπη!; Τὴν ἄγνωστη, τὴν κρυμμένη!; Τὴν ἀγάπη ποὺ τὸν ζύγωνε μὲ πρόσωπο σκεπασμένο καὶ μὲ τὴ θανάσιμη φοβέρα στὰ χείλη;

Ὅλες οἱ κοπέλλες τοῦ χωριοῦ του, ποὺ λιγώνονταν μόλις τὸν ἔβλεπαν καὶ τοῦ χαμογελοῦσαν ταπεινά, τί ἦταν μπροστὰ στὴ Χάμκω; Ὡς κι' ἡ Μαντώ, ποὺ τοῦ φερνόταν τάχα περήφανα καὶ τοῦ μιλοῦσε τσουχτερά, κατὰ βάθος ἦταν ἕτοιμη νὰ τὸν ἀγαπήσῃ. Ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ τοῦ εἶχε φέρει ἀντίστασι ποτὲ στὴ ζωή του ἦταν ἡ νεαρὴ αὐτὴ Ἀφρικανή. Δὲν ὑπάρχει πιὸ ὅμορφο πρᾶγμα, συλλογιζόταν ὁ Μπουκουβάλας, παρὰ νάχῃς νὰ κατακτήσῃς τὴν ἀγάπη σου. Ὅταν σοῦ δίνεται μὲ τὸ πρῶτο, χάνει τὴ μισή της γοητεία. Μὰ ὅταν σοῦ δίνεται ἔπειτα ἀπὸ ἀγῶνα, σοῦ ἀφήνει τὸν καιρὸ νὰ χαρῇς τὴ νίκη σου.

Θολωμένο τὸ μυαλό του, μόνο τὴ Χάμκω συλλογιζόταν, ὥσπου ἔφθασε στὴν πόρτα του σχεδόν. Ὅταν εἶδε ἀπὸ μακρυὰ τὸ σπίτι του ὁλόφωτο, τότε μόνον ἐνόμισε πὼς ἔβλεπε τὴν Ἀρετὴ νὰ ὀρθώνεται μπροστά του, χαμογελῶντας παραπονεμένη.

Ἡ Ἀρετή! Ναί. Ἡ ἀρραβωνιαστικιά του!

Σταμάτησε, καὶ τὸ στῆθος του ἀνεβοκατέβαινε ἀπὸ τὴν ἀγωνία κι' ὄχι ἀπὸ τὸ τρέξιμο. Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ; Νὰ μὴν πάῃ καθόλου σ' αὐτὴ τὴ γιορτὴ ποὺ γινόταν γιὰ τὸν ἀρραβῶνα του; Θἄταν ἄσχημο τὸ φέρσιμό του καὶ μεγάλη προσβολὴ καὶ γιὰ τὴ μάνα του καὶ γιὰ τὸ κορίτσι. Νὰ πάῃ καὶ νὰ τῆς πῇ ἀμέσως πὼς ἡ καρδιά του δόθηκε ἀλλοῦ; Ἴσως αὐτὸ νὰ ἦταν τὸ πιὸ θαρραλέο φέρσιμο, ἀλλὰ καὶ τὸ πιὸ σκληρό. Ἴσως νὰ ἦταν κι' ἐπιπόλαιο. Γιατὶ μποροῦσε νὰ ξέρῃ κι' ὁ ἴδιος πὼς ἀγαποῦσε ἀληθινὰ τὴν τσιγγάνα ἐκείνη καὶ πὼς δὲ θὰ τὴ συχαινόταν μόλις τὴν κατάφερνε νὰ τοῦ δοθῇ; Στέκει ἀληθινὸς ἔρωτας τόσο παράκαιρος; Ὄχι, δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ τὴν ψυχή του νὰ παρασυρθῇ ἔτσι χωρὶς μάχη. Χρέος του ἦταν νὰ σβύσῃ τὴ Χάμκω ἀπὸ τὴ σκέψι του. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ξαναϊδῇ. Δὲν ἔπρεπε νὰ ταπεινωθῇ, νὰ τὴν παρακαλέσῃ γι' ἀγάπη, μιὰ κι' ἡ ἀγάπη τὸν καρτεροῦσε, τίμια κι' ὅμορφη, μέσα στὸ ἴδιο του τὸ σπίτι. Τὸ μόνο ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ, ἦταν νὰ πιέσῃ τὴν ψυχή του νὰ νοιώσῃ γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του τὸ πάθος ποὺ φούντωσε ἔτσι ξαφνικὰ γιὰ μιὰν ἀλλόφυλη.

Ἀποφασιστικά, ἔσπρωξε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του. Ἕνα γενικὸ ἐπιφώνημα, γεμάτο χαρά, μὰ καὶ παράπονο, τὸν ὑποδέχθηκε.

—Καλῶς τὸν καπετάνιο! Ἄργησες! Γιατί;

—Νὰ μὲ συμπαθᾶτε, ἀποκρίθηκε ὁ Λάμπρος. Νά, ἤμουν στὸ Καστρί. Δουλειές...

Ἔτρεξε κοντὰ στὴν ἀρραβωνιαστικιά του, τῆς πῆρε τὸ χεράκι της στὸ χέρι του καὶ τῶνοιωσε παγωμένο. Εἶδε τὰ μάτια της δακρυσμένα.

—Ἀρετοῦλα, εἶπε σιγά, στενοχωρέθηκες ποὺ ἀργησα;

—Ναί, ἀποκρίθηκε ἡ μικρή, καὶ μὲ κόπο σταμάτησε ἕνα δάκρυ ἕτοιμο νὰ κυλήσῃ.

—Μὴν εἶσαι κουτό, ψιθύρισε μαλακὰ ὁ Λάμπρος. Τὸ ἤξερες πὼς θἀργόμουν.

—Ναί, τὸ ἤξερα, μὰ κάθε στιγμὴ μακρυὰ σου φαίνεται αἰώνας

Ἦταν ἁπλὰ τὰ λόγια τῆς, κι' ὅμως ἐφαίνονταν βγαλμένα ἀπὸ μιὰ καρδιὰ ξέχειλη ἀπὸ ἀγάπη.

Τῆς ἔσφιξε ὁ Λάμπρος τὸ χέρι, κι' ἔπειτα πῆγε κι' ἐφίλησε τὴ μάνα του, ποὺ τὸν ἐκύτταζε ἥσυχη, μ' εὐτυχισμένο χαμόγελο. Δὲν εἶχε ταραχτῆ αὐτὴ μὲ τὴν ἀργοπορία του. Εἶχε ἀπόλυτην ἐμπιστοσύνη στὸ παιδί της. Ἡ Ἀρετή, σὰν ἐρωτευμένη, ἔτρεμε μὲ τὸ κάθε τι.

Ὁ Δῆμος, τὸ πρωτοπαλλήκαρο, ὁ Παπᾶ-Εὐθύμης, ἡ βάγια τῆς Ἀρετῆς κι' ὁ μικρὸς Κώστας τοὺς ἐκύκλωσαν μὲ χαρά. Ἦταν οἱ μόνοι ἄνθρωποι ποὺ ἤξεραν τὸ μυστικό. Ὁ Κώστας, τὸ κοπέλλι τοῦ Λάμπρου, τὸ εἶχε μαντέψει, κι' ὁ Μπουκουβάλας, ποὺ ἀγαποῦσε τὸν μικρὸ ὑπασπιστή του τρυφερά, δὲν τοῦ τόκρυψε, μὰ τὸν ἐκάλεσε στὴ βεγγέρα. Τοὺς ἐδιάβασε ὁ παπᾶς μιὰ εὐχή, μὰ δαχτυλίδια δὲν ἄλλαξαν. Κι' ἔπειτα, ἐνῷ ἡ Μπουκουβάλαινα τοὺς κερνοῦσε γλυκὸ κρασί, καρύδια, σταφίδα καὶ μιὰ πήττα ποὺ εἶχε φτιάξει μοναχή της, ἐκάθησαν, κι' οἱ γέροντες ἄρχισαν νὰ λένε τὰ παληά τους.

Ὁ γέρο-Δῆμος, διηγόταν ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ πατέρα τοῦ Λάμπρου. Ὁ Παπᾶ-Εὐθύμης, θυμώτατα τὰ παιδιάτικα χρόνια τοῦ παλληκαριοῦ, τὶς παράτολμες τρέλλες του καὶ τὰ πολεμικὰ παιχνίδια του. Ἡ γρηὰ Κρυστάλλω ἔλεγε γιὰ τὶς χάρες τῆς Ἀρετῆς κι' ἡ Μπουκουβάλαινα ἐσώπαινε καὶ ἄκουγε μὲ συγκίνησι τὴν καλόβολη φλυαρία.

Στὸ μεταξὺ οἱ ἀρραβωνιασμένοι προσπαθοῦσαν πότε-πότε ν' ἀλλάξουν καμμιὰ κρυφὴ κουβέντα. Μὲ τὸ χεράκι της χωμένο στὸ δικό του, ἡ Ἀρετὴ φαινόταν τώρα ἀπόλυτα εὐτυχισμένη.

—Ἔ, σοῦ πέρασε τὸ παράπονο; ρώτησε τρυφερὰ ὁ Λάμπρος.

—Ναί, ἀποκρίθηκε ἡ κοπελλίτσα, καὶ χαμογελῶντας μὲ τὸ λουλουδένιο της χαμόγελο, εἶπε: Μ' ἔκανες δυὸ φορὲς νὰ δακρύσω ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἀρραβωνιαστήκαμε, Λάμπρο. Ἡ μητέρα λέει πὼς εἶνε γοῦρι τὰ δάκρυα τῆς ἀρραβωνιασμένης.

Δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως τὸ παλληκάρι. Σὲ λίγο, ἡ φωνή του ἀκούστηκε σοβαρή:

—Δὲν ξέρω τί λέει ἡ μητέρα, ἐγὼ ὅμως παρακαλῶ τὴν Παναγία νὰ μοῦ

Στάθηκε ὁ Λάμπρος ἀναποφάσιστος. Ἴσως θάπρεπε νὰ πάῃ πάλι κοντὰ στὴν ἀρραβωνιαστικιά του. Ναί, μὰ τί νὰ τῆς πῇ; Τὰ λόγια ποὺ καρτεροῦσε ἡ κοπέλλα, δὲν ἔρχονταν στὰ χείλη του. Ζύγωσε λοιπὸν τὸ Δῆμο, καὶ τὸν ρώτησε μὲ ἐνδιαφέρον:

—Τί κάνει ὁ Θάνος; Δὲ μοῦ εἶπες.

—Καλὰ εἶνε, ἀποκρίθηκε μὲ χαρὰ τὸ πρωτοπαλλήκαρο. Σήμερα πάτησε τὸ πόδι του. Κουτσαίνει ἀκόμα, μὰ σὲ δυὸ-τρεῖς μέρες θὰ ξανατρέξετε.

Ἔπειτα εἶπε γελαστός:

—Μοῦ φαίνεται πὼς κοντὰ θἄχωμε κι' ἄλλες χαρὲς στὸ χωριό.

—Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Παπᾶ-Εὐθύμης. Κι' ἐγὼ κάτι τέτοιο μυρίζομαι. Ὁ Θάνος εἶνε τρελλὸς μὲ τὴ Μαντώ, κι' ὁ Ζαχαριᾶς τὸ καλοκυττάζει. Μ' αὐτὸ τὸ ἀτύχημα τοῦ Κατρᾶ γνωρίστηκαν πιὸ πολύ, καὶ μοῦ φαίνεται πὼς τ' ἀποφάσισαν.

—Μακάρι! εἶπαν ὅλοι μὲ μιὰν εὐχή.

Κι' ἔπειτα σηκώθηκαν σιγὰ - σιγὰ νὰ φύγουν.

Τελευταία ἑτοιμάστηκε νὰ φύγῃ κι' ἡ Ἀρετὴ μὲ τὴ βάγια της. Τὴν ὥρα ποὺ ἀποχαιρετοῦσε κοκκινίζοντας ὡς τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν της, τοῦ ψιθύρισε:

—Ἔρχεσαι αὔριο τὸ πρωῒ σπίτι μιὰ στιγμή, νὰ σοῦ δείξω ἕνα ἐργόχειρο ποὺ τέλειωσα;

Κοκκίνισε κι' ὁ Λάμπρος καὶ κόμπιασε πρὶν τῆς ἀποκριθῇ. Μὰ τὰ καστανά της μάτια τὸν κυττοῦσαν παρακλητικά, καὶ ἄθελά του σχεδὸν τῆς ἔταξε νὰ πάῃ.

ΑΓΑΠΗ ΓΕΛΑΣΤΗ

—Λάμπρο, ἔλεγε ἡ Ἀρετὴ τὸ ἄλλο πρωῒ, σ' ἀρέσει;

Τοῦδειχνε μιὰ φανέλλα πλεγμένη θαυμάσια ἀπὸ τὰ χεράκια της, γι' αὐτόν.

—Εἶνε ὄμορφη σὰν τὰ χέρια ποὺ τὴν πλέξανε, ἀποκρίθηκε τὸ παλληκάρι.

Κοκκίνισε ἀπὸ τὴ χαρά της ἐκείνη καὶ τοῦ χαμογέλασε. Περίμενε νὰ τὴ φιλήσῃ, τὸ κατάλαβε ὁ Λάμπρος, κι' ἀκούμπησε τὰ χείλη του στὰ βελουδένια της μάγουλα. Μὰ φιλώντας την, ἔνοιωσε τέτοιο σφίξιμο στὴν καρδιά, ποὺ ἔτσι τοῦ ἦρθε νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντά της, δίχως δικαιολογία, δίχως λέξι. Θὰ ἦταν ὅμως τρομερό, θάνατος γιὰ τὴν κοπελλίτσα!

Πλημμυρισμένη ἀπὸ χαρά, τοῦ ψιθύρισε ἡ μικρή:

—Ἡ μάνα εἶπε πὼς θὰ παντρευτοῦμε στὶς εἰκοσιεπτὰ τοῦ Δεκέμβρη. Μέτρησες πόσες μέρες εἶνε ἀκόμα;

—Ὄχι, ἀποκρίθηκε, σιγαναστενάζοντας ὁ νέος.

—Ἐγὼ τὶς μέτρησα, εἶπε χαμογελῶντας τσαχπίνικα ἡ μικρή. Εἶνε τριάντα τρεῖς. Λὲς νὰ περάσουν ποτὲ ἢ θὰ στοιχειώσουν;

—Θὰ περάσουν, μικρούλα μου, ἀποκρίθηκε ὁ Λάμπρος κι' ἡ φωνή του ἀκούστηκε μελαγχολική.

Τὸ παρετήρησε ἡ Ἀρετὴ καὶ τὸν ἐκύτταξε κάμποση ὥρα. Ἔπειτα, ζυγώνοντάς τον, τοῦ εἶπε τρυφερά:

—Λάμπρο! Τί ἔχεις; Μοῦ φαίνεται πὼς κάποια λύπη κρύβεις μέσα στὴν ψυχή σου.

—Ἐγώ; διαμαρτυρήθηκε τὸ παλληκάρι, κι' ἔκαμε νὰ χαμογελάσῃ, μὰ τὸ χαμόγελό του ἦταν κι' αὐτὸ θλιμμένο.

—Ναί, Λάμπρο, ἐπέμεινε ἡ κοπέλλα, δὲ μὲ γελᾷς ἐμένα. Νὰ καὶ τὸ χαμόγελό σου δὲν εἶνε χαρούμενο.

—Δὲν ἔχω τίποτα, Ἀρετούλα μου, εἶπε ὁ Λάμπρος ξεφεύγοντας τὴ ματιά της.

—Ἀγάπη μου, ψιθύρισε ἡ μικρή, κι' ἡ φωνή της ἀκούστηκε παράξενα γυναικεία, σχεδὸν σὰν τῆς μάνας του τὴ φωνή. Λάμπρο μου, ὅ,τι καὶ νἄχῃς, πρέπει νὰ μοῦ τὸ πῆς ἐμένα. Δὲν εἶμαι ἡ γυναικούλα σου; Δὲν θἄμαι ὅλη σου τὴ ζωὴ κοντά σου νὰ σοῦ γλυκαίνω κάθε πόνο, κάθε δύσκολη στιγμή;

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Αὔριο

Ἕνα αἰσθηματικὸ ἀριστούργημα ὑπὸ ΝΤΟΡΑΣ ΦΟΝ ΚΡΕΝΤΣ

Ὅταν ἐχαμήλωσαν τὰ φῶτα τοῦ ντάνσιγκ καὶ ἡ ὀρχήστρα ἄρχισε νὰ παίζῃ ἕνα ἀργὸ ταγκό, ἡ Ντόλλυ εἶδε τὸν Ρομπὲρ νὰ τὴν πλησιάζῃ καὶ νὰ ὑποκλίνεται ἐλαφρὰ ἐμπρός της, γιὰ νὰ τῆς ζητήσῃ νὰ χορέψουν.

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα βρισκόταν στὴν ἀγκαλιά του. Ὁ νέος τὴν ἐτράβηξε χορεύοντας μακρυὰ ἀπὸ τὸ τραπέζι της, ἀπὸ τὸν ἄντρα της. Τὸ βλέμμα του, κορφωμένο ἐπάνω της, τὴν ἐζάλιζε...

—Ἤξερα ὅτι θὰ σὲ συναντοῦσα ἐδῶ, τῆς ψιθύρισε ἐκεῖνος μὲ τὴν ἐλκυστικὴ φωνή του.

Ἡ Ντόλλυ δὲν βρῆκε τὸ θάρρος νὰ τὸν κυττάξῃ. Τοῦ εἶπε μόνο σιγά:

—Μὴ μὲ σφίγγῃς ἔτσι. Μπορεῖ νὰ τὸ καταλάβῃ ὁ Λουκ...

Ἀλλὰ ὁ νέος δὲν ἐχαλάρωσε τὸ σφίξιμό του. Ἀπεναντίας, ἐπλησίασε ἀκόμη περισσότερο τὸ πρόσωπό του στὸ δικό της, ἕως ὅτου ἄγγιξαν τὰ μάγουλά τους. Κι' αὐτὴ δὲν μπόρεσε πιὰ ν' ἀντισταθῇ, ν' ἀποτραβηχθῇ. Δὲν εἶχε πιὰ θέλησι.

—Ντόλλυ μου, μὴ μοῦ μιλᾷς γιὰ τὸν ἄντρα σου!, τῆς εἶπε ὁ Ρομπέρ. Μίλησέ μου γιὰ σένα. Θέλω νὰ σὲ ἰδῶ, νὰ βρεθῶ μόνος μαζί σου!...

—Ὄχι, Ρομπέρ... Ἄφησέ με, ψιθύρισε ἡ Ντόλλυ.

Θὰ ἤθελε νὰ τοῦ πῇ: «Ἄφησέ με. Μὴ μοῦ μιλᾷς γιὰ ἔρωτα. Εἶμαι εὐτυχισμένη μαζί του, μὲ τὸν Λούκ μου.» Ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωνε. Αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό της ὑποταγμένον.

—Ἔλα αὔριο στὸ σπίτι μου..., ἐπρόσθεσε ὁ νέος σὰν νὰ τῆς ἔδινε μιὰ διαταγή. Ἔχω νὰ σοῦ πῶ τόσα πράγματα. «Αὔριο!» Ἡ Ντόλλυ αἰσθάνθηκε ὅτι εἶχε σωθῇ. Αὔριο θὰ ἔφευγε μαζὶ μὲ τὸν ἄνδρα της, θὰ ταξίδευε πιὰ μακρυά...

—Ναί, αὔριο..., ἀπήντησε χαμηλόφωνα, ἐνῷ συγχρόνως δυσανασχετοῦσε λίγο γιὰ τὸ ψέμα της ἐκεῖνο.

—Θἄρθω νὰ σὲ πάρω στὶς 5 ἀπὸ τὸ μπὰρ «Οὔϊσκυ». Μὴ μὲ κάνῃς νὰ περιμένω...

—Ὄχι, ἀπήντησε ἡ νέα γυναῖκα.

Δὲν ἤξερε πιὰ ἂν ἔλεγε ἀλήθεια ἢ ψέματα. Ὑπήκουε μόνο στὸν Ρομπέρ, ὑποδουλωμένη ἀπὸ τὸ λαμπερὸ παθητικό του βλέμμα...

★

Ὁ χορὸς ἐτελείωσε. Ἡ Ντόλλυ ἐγύρισε στὸ τραπέζι της. Σχεδὸν ἀμέσως ὅμως ξανάρχισε ἡ μουσική. Ὁ ἄνδρας της σηκώθηκε.

—Θέλεις νὰ χορέψωμε; τῆς εἶπε μαλακά.

Αὐτὸς δὲν διέτασσε, σὰν τὸν Ρομπέρ. Προσπαθοῦσε μόνο νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Δὲν τὴν ἐκύτταζε ποτὲ σὰν κάτι ποὺ τοῦ ἀνῆκε ἀπόλυτα, ἀλλὰ πάντοτε μὲ μιὰν ἀπέραντη γλυκύτητα.

—Ναί, Λούκ μου, ἀπήντησε ἡ νέα γυναῖκα.

Καὶ αἰσθάνθηκε τὸ χέρι του νὰ ἀγκαλιάζῃ τὴ μέση της μὲ λεπτότητα, δίχως ὁρμητικότητα.

Ἐχόρευαν γιὰ λίγην ὥρα ἀμίλητοι. Ἡ Ντόλλυ ἔβλεπε κάθε τόσο τὸν Ρομπὲρ καθισμένον σὲ μιὰ γωνιά, νὰ τὴν κυττάζῃ κάπως θυμωμένα, σὰν νὰ τὴν ἐμάλωνε γιατὶ ἐχόρευε μὲ ἄλλον καβαλλιέρο, μὲ τὸν ἄντρα της!

Ἐχαμογέλασε στὴν σκέψι ὅτι αὔριο τὸ ἀπόγευμα, στὶς 5, θὰ βρισκόταν μέσα στὸ τραῖνο ποὺ θὰ τὴν ἐπήγαινε μακρυά, ἐνῷ ὁ νέος θὰ τὴν ἐπερίμενε μάταια στὸ «Οὔϊσκυ - Μπάρ».

Αἰσθανόταν ἐν τούτοις κάποια μεταμέλεια γιατὶ θὰ ἄφηνε ἔτσι ἀπότομα τὸν Ρομπέρ... μολονότι δὲν τὸν ἀγαποῦσε πιὰ αὐτὴ τὴ στιγμή, καὶ εἶχε μετανοήσει γιὰ τὶς ἐλπίδες ποὺ τοῦ εἶχε δώσει.

Ἔξαφνα, ὁ ἄνδρας της τῆς ψιθύρισε γλυκὰ στὸ αὐτί της:

—Ἐέρεις, οἱ φίλοι μας ποὺ μᾶς φιλοξενοῦν ἐδῶ, μὲ ἔπεισαν νὰ μείνωμε λίγες μέρες ἀκόμα. Δὲν θὰ φύγωμε λοιπὸν αὔριο... Ἐλπίζω νὰ εἶσαι εὐχαριστημένη. Καθὼς κατάλαβα, δὲν ἤθελες νὰ γυρίσωμε τόσο γρήγορα στὴν πρωτεύουσα.

—Ναί, βέβαια..., ἐπρόφερε ἡ νέα γυναῖκα.

Μιὰ κρύα ἀνατριχίλα διέτρεξε ὁλόκληρο τὸ σῶμα της. Γιατὶ ἤξερε ὅτι «αὔριο» στὶς 5 θὰ πήγαινε στὸ μπὰρ «Οὔϊσκυ». Ἤξερε ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ συγκρατηθῇ, νὰ ἐπιδληθῇ στὸν ἑαυτό της!

—Ἐφρόντισα νὰ κανονίσω τηλεγραφικῶς τὶς δουλειές μου, ὥστε νὰ μπορῶ νὰ λείψω λίγο ἀκόμη. Εἶμαι βέβαιος ὅτι διασκεδάζεις ἐδῶ, ἐξακολούθησε ὁ ἄνδρας της.

Ὁ χορὸς πλησίαζε νὰ τελειώσῃ. Εἶχαν πιὰ ἀποφασισθῇ ὅλα: Ἡ Ντόλλυ καὶ ὁ Λούκ δὲν θὰ ἔφευγαν τὴν ἑπομένη ἡμέρα. Καὶ στὶς 5 τὸ ἀπόγευμα ἡ νέα ταν ἀναπόφευκτα, τὸ αἰσθανόταν. Κάτι γυναῖκα θὰ ἐπήγαινε στὸ «Οὔϊσκυ». Ἤτὴν τραβοῦσε σ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια...

Ἄξαφνα ὅμως βρῆκε μέσα της τὴν δύναμι νὰ ἐξεγερθῇ, ν' ἀντισταθῇ.

—Θέλω νὰ πᾶμε αὔριο στὸ μπὰρ «Οὔϊσκυ» εἶπε στὸν Λούκ μὲ ἀδιάφορον τόνο. Μ' ἀρέσει πολὺ αὐτὸ τὸ κέντρο.

Τὸ ἑπόμενο ἀπόγευμα, στὶς 5, ὁ Ρομπὲρ τὴν εἶδε νὰ φθάνῃ στὸ μέρος τοῦ ραντεβοῦ τους, δυνατὴ καὶ ἤρεμη, στηριγμένη στὸ μπράτσο τοῦ συζύγου της. Καὶ ἐκατάλαβε ὅτι δὲν εἶχε πιὰ καμμιὰν ἐλπίδα νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ ἀπ' αὐτόν.

ΝΤΟΡΑ ΦΟΝ ΚΡΕΝΤΣ

●

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ...

Κάποιο βράδυ ὁ κ. Ἐτυμολογίδης πηγαίνει σπίτι του μεσάνυχτα μεθυσμένος. Γιὰ νὰ μὴν ἀκουσθῇ καθόλου βγάζει τὰ παπούτσια του στὸν διάδρομο καὶ μπαίνει στὴν κρεββατοκάμαρα. Τὸ τρίξιμο ὅμως τῆς πόρτας ξυπνᾷ τὴν γυναῖκα του ποὺ κοιμόνταν. Ἔξυπνος ὅμως ὅπως εἶνε ὁ κ. Ἐτυμολογίδης τρέχει γρήγορα στὴν κούνια κι' ἀρχίζει νὰ τὴν κουνᾷ ψιθυρίζοντας κάποιο νανούρισμα.

—Τί κάνεις ἐκεῖ τέτοια ὥρα Γιῶργη; τοῦ λέει ἡ γυναῖκα του.

—Δυὸ ὧρες κάθομαι τὼρα καὶ κουνῶ τὸ παιδὶ ποὺ ἔκλαιε.

—Καλὲ τί λές, ἄνδρα μου; Τὸ παιδὶ τὸ ἔχω ἐδῶ δίπλα μου καὶ κοιμᾶται!...

—!!!...

ΕΡΩΤΕΣ... ΠΟΥ ΠΑΡΑΣΥΡΟΥΝ ΣΤΟ ΒΟΥΡΚΟ

ΑΤΟΛΜΟΣ ΕΡΩΣ

—Μαμά, θὰ ἤθελα, τώρα, τὶς ἑορτές, νὰ φιλοξενήσω ἕναν φίλο μου. Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ τὸν προσκαλέσω;

—Τί ἄνθρωπος εἶνε αὐτὸς ὁ φίλος σου;

—Θαυμάσιο παιδί, μαμά. Σπουδάζει στὴν Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν. Ξέρεις τί ἔξυπνος εἶνε, τί εὐχάριστος; Ἀλλ' εἶνε πολὺ φτωχὸς ὁ καϋμένος! Δὲν ἔχει στὴν Ἀθήνα κανέναν Ὥστε καταλαβαίνεις πόσο θὰ χαρῇ ἂν τὸν καλέσω νὰ περάσῃ αὐτὲς τὶς μέρες μαζί μας.

—Καλά, παιδί μου, προσκάλεσέ τον.

Αὐτὸς ὁ διάλογος ἐγινόταν σὲ μιὰν ἀριστοκρατικὴ βίλλα, σ' ἕνα προάστειο τῶν Ἀθηνῶν, τὴν παραμονὴ κάποιου περασμένου Πάσχα. Ὁ νεαρός, μόλις ἐπῆρε τὴν ἔγκρισι τῆς μαμᾶς του, ἔτρεξε χορεύμενος στὸ δωμάτιό του, νὰ ντυθῇ γιὰ νὰ κατεβῇ στὴν Ἀθήνα.

Τὸ μεσημέρι ἐπέστρεψε μὲ τὸν φίλο του. Διέσχισαν τὸ μεγάλο πάρκο τῆς βίλλας κι' ἀνέβηκαν τὴν μαρμάρινη, μεγαλοπρεπῆ σκάλα, ποὺ τὴν ἐκαθάριζαν καὶ τὴν ἔπλεναν δυὸ ὑπηρέτριες. Ἦταν Μεγάλο Σάββατο... Καὶ σ' ὅλο τὸ ἀρχοντικὸ σπίτι ἐπικρατοῦσε πυρετὸς προετοιμασιῶν γιὰ τὴν μεγάλη ἑορτή.

Οἱ δυὸ φίλοι ἐκάθησαν στὸ σαλόνι. Σὲ λίγο ἤρθε ἡ οἰκοδέσποινα. Ὁ γυιός της τῆς παρουσίασε τὸν φίλο του. Τὸν ἔλεγαν Χριστόφορο. Ἦταν ἕνας νέος μὲ συμπαθητικὴ καὶ ἔξυπνη φυσιογνωμία. Μιλοῦσε πολὺ ὄμορφα. Κι' ἔλεγε πράγματα εὐχάριστα, χαριτωμένα καὶ μὲ κάποιο φιλοσοφικὸ βάθος. Φαινόταν νὰ εἶχε ἀρκετὴ πεῖρα τῆς ζωῆς, ἂν καὶ δὲν ἔδειχνε νὰ ἦταν περισσότερο ἀπὸ εἰκοσιπέντε χρονῶν.

Η ΠΡΩΤΗ ΓΟΗΤΕΙΑ

Τὸ ἀπόγευμα παρετέθη ἕνα πρόχειρο τσαί.

—Πρέπει νὰ κρατήσετε τὴν ὄρεξί σας γιὰ τὸ πασχαλινὸ τραπέζι, εἶπε ἡ οἰκοδέσποινα.

Κατόπιν ἐμίλησαν γιὰ διάφορα ἀσήμαντα θέματα. Ὁ Χριστόφορος εἶχε πάντα μιὰ πρωτότυπη γνώμη νὰ διατυπώσῃ γιὰ κάθε ζήτημα. Αὐτὸ τὸν ἔκανε πολὺ ἀξιοπρόσεκτο. Καὶ σιγὰ - σιγὰ κατακτοῦσε τοὺς συνομιλητάς του. Γινόταν τὸ κέντρον τῆς συζητήσεως. Ἡ οἰκοδέσποινα τὸν ἄκουε μὲ προσοχή.

Σὲ λίγο ἐμπῆκε στὴν αἴθουσα μιὰ ψηλή, λυγερὴ κοπέλλα. Ἦταν πρότυπο μελαχροινῆς ὀμορφιᾶς. Μόλις εἶχε πατήσει στὰ δεκαεφτά της χρόνια.

—Γιατί ἄργησες, Εὐτέρπη; τὴν ρώτησε ἡ μαμά της.

—Μὲ καθυστέρησε ἡ δασκάλα μου, μαμά.

Ἔρριξε ἕνα ζωηρὸ βλέμμα στὸν νεαρὸ φιλοξενούμενο. Κι' ἐπλησίασε στὸ τραπέζι. Ἡ οἰκοδέσποινα τῆς παρουσίασε τὸν Χριστόφορο.

Ἡ συζήτησις κατόπιν ἐξακολούθησε. Ὅ,τι ἔλεγε ὁ Χριστόφορος ἐδημιουργοῦσε μιὰ θελκτικὴν ἐντύπωσι. Ἡ φωνή του ἔρρεε γλυκειὰ καὶ μελωδική. Ἡ Εὐτέρπη τοῦ ἔρριχνε συχνὰ λοξὲς ματιές, ποὺ μαρτυροῦσαν κάποιαν εὐχάριστη ἔκπληξι ἀπὸ ὅσα ἔλεγε καὶ ἰδίως ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ τὰ ἔλεγε.

Ἡ ἱεροτελεστία τοῦ τσαγιοῦ ἐπλησίαζε στὸ τέλος της. Ὁ Χριστόφορος ἐστράφηκε στὴν Εὐτέρπη καὶ τὴν ρώτησε:

—Σπουδάζετε;

—Δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη τὸ γυμνάσιο. Ἐφέτος τελειώνω.

—Θὰ ἀκολουθήσετε ἀνώτερες σπουδές;

—Δὲν ξέρω ἀκόμη.

Ἔπεσαν τὰ μάτια του στὸ πιάνο, ποὺ ἦταν στηριγμένο σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ ρώτησε:

—Ἐσεῖς παίζετε πιάνο;

—Ναί.

—Πόσο λατρεύω τὴ μουσική!

—Δὲν μᾶς παίζεις κάτι, Εὐτέρπη; εἶπε ὁ ἀδελφός της.

—Ἄ, ὄχι! Δὲν κανει, ἀπήντησε ἡ μαμά. Σήμερα δὲν εἶνε σωστὸ νὰ παίζουν. Εἶνε Μεγάλο Σάββατο. Περιμένετε αὔριο, ποὺ θὰ εἶνε Λαμπρή...

—Ἡ τέχνη εἶνε μιὰ μορφὴ τῆς θρησκείας, εἶπε ὁ Χριστόφορος. Δὲν νομίζω ὅτι θὰ εἶνε ἁμαρτία, ἂν ἡ δεσποινίς εἶχε τὴν διάθεσι νὰ παίξῃ ἕνα ἐκλεκτὸ κομμάτι. Μὲ τὴ μουσικὴ ὑμνοῦν οἱ ἄγγελοι τὸν Σαβαώθ.

Κανεὶς δὲν εἶπε τίποτα. Ἡ γνώμη τοῦ νέου ἐφάνηκε σωστὴ καὶ γοητευτική. Ἡ Εὐτέρπη σηκώθηκε καὶ πῆγε στὸ πιάνο. Σὲ λίγο, οἱ νότες μιᾶς νυκτωδίας ἐπλημμύρισαν τὸ σαλόνι.

Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε παίξει μὲ τόσο αἴσθημα.

ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΗΣ

Ἀνάστασις. Ἡ ἐκκλησία τοῦ προαστείου ἔπλεε στὸ μελένιο φῶς τῶν κεριῶν. Ὁ Χριστόφορος στεκόταν δίπλα στὴν Εὐτέρπη. Πιὸ πέρα ἡ μαμά της, ὁ θεῖος της κι' ὁ ἀδελφός της. Ἀπὸ τὰ στόματα τῶν ψαλτάδων ἀνέβαινε τρυφερὸς ὁ ὕμνος τοῦ μεγάλου θαύματος στὴν ἀνοιξιάτικη ἀτμόσφαιρα.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν... Ἐγύρισε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ νέος καὶ εἶδε τῆς κοπέλλας τὸ πρόσωπο, ὅπου ἐφτερούγιζαν οἱ ἀναλαμπὲς τοῦ κεριοῦ. Φαινόταν θυθισμένη σὲ ἔκστασι. Θαρροῦσε κανεὶς ὅτι τὸ φῶς, ποὺ ἐχυνόταν γλυκὸ καὶ ὑποβλητικὸ στὸ πρόσωπό της, ἔβγαινε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ κερὶ ποὺ κρατοῦσε. Τὴν εἶδε σ' ἐκείνη τὴν γεμάτη ψυχικότητα ἔκφρασι καὶ ἡ καλλιτεχνική του συγκίνησις ἐξύπνησε.

—Πόσο ὄμορφο θὰ ἦταν νὰ σᾶς ἐζωγράφιζα σ' αὐτὴ τὴ στάσι, μὲ τὸ κερὶ νὰ σᾶς φωτίζῃ ἁπαλὰ μέσα σ' αὐτὴ τὴν νύχτα, τὴν γεμάτη ἀστέρια, τῆς ψιθύρισε. Τί περίεργο ἀλήθεια! Τὰ ὡραιότερα θέματα ζωγραφικῆς ἔχουν διαφύγει τὴν προσοχὴ τῶν ζωγράφων...

Οἱ ψαλτάδες ἐπανελάμβαναν τὸν ὕμνο τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ εὐωδία τοῦ λιβανωτοῦ ἀναμιγνυόταν μὲ τ' ἀρώματα τῆς Ἀνοίξεως.

—Χριστὸς ἀνέστη !..., ξαναεῖπε ὁ νέος, σὰν νὰ μιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτό του. Πόσο φυσικὸ εἶνε τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως! Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀτμόσφαιρα, τὴν γεμάτη παλμοὺς καὶ θείους τόνους μουσικῆς «κάνακουστης καὶ λιποθυμισμένης», γιὰ νὰ θυμηθῶ τὰ λόγια τοῦ ποιητῆ, ἀνασταίνεται ἡ ζωή. Αἰσθάνεται κανεὶς τὴν ἀνάγκη νὰ γονατίσῃ ἐπάνω στὴ νέα χλόη καὶ νὰ στρέψῃ τὴν ψυχή του, σὰν προβολέα, πρὸς τὸ ὅραμα τῆς Ἀναστάσεως, ποὺ ἀνεβαίνει ἀργὰ - ἀργά, μέσα σὲ πέπλα γαλάζιας καὶ ρόδινης πάχνης πρὸς τὸν ἀβρὸ οὐρανὸ τῆς Ἀνοίξεως. Ἡ ψυχή μας αὐτὲς τὶς ὧρες ξαναστρέφεται προς τὴν οὐρανία της πηγή. Καὶ ἡ καρδιά μας γεμίζει ἀπὸ τὴν γοητεία τῆς ἀγάπης.

Ἡ νέα τὸν ἄκουε καὶ σιγὰ σιγὰ μεταμορφωνόταν. Κάτι σὰν ἀπότομο ἄνθισμα, ποὺ σκορποῦσε τὴν μέθη δυνατῶν ἀρωμάτων, ἔνοιωθε στὴν ψυχή της. Στὸ μυαλό της ἐχύθηκε μιὰ ρόδινη ὁμίχλη. Καὶ στὰ χείλη της, ποὺ λαχτάριζαν ἀνεπαίσθητα, ἀνέβαιναν τὰ λόγια τοῦ νέου, βαφτισμένα στὶς φλόγες μιᾶς συγκινήσεως, ποὺ δοκίμαζε γιὰ πρώτη φορά:

—...Καὶ ἡ καρδιά μας γεμίζει ἀπὸ τὴν γοητεία τῆς ἀγάπης...

ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΗ

Πέρασαν δυὸ μέρες. Ὁ Χριστόφορος ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε φιλοξενούμενος στὴ βίλλα. Τοὺς εἶχε ὅλους τόσο γοητεύσει, ὥστε δὲν ἤθελαν νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ φύγῃ. Θὰ ἔμενε μιὰν ὁλόκληρη ἑβδομάδα.

Ὁ Ἀπρίλης ἔντυνε τοὺς κήπους μὲ τὴν πράσινη χαρὰ τῶν φυλλωμάτων καὶ μὲ τὰ τρελλὰ χρώματα τῶν λουλουδιῶν. Ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης ἐβγῆκε μόνος ἕνα βράδυ στὸ πάρκο τῆς βίλλας. Δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ. Ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ ἔκανε νεύματα μιὰ Σελήνη ἐρωτική.

Περιπατοῦσε ἀργὰ σ' ἕνα δρομάκι, κάτω ἀπὸ τὶς νυκτερινὲς ἀνατριχίλες τῶν φύλλων. Ἔξαφνα εἶδε, κοντὰ στὴ ρίζα μιᾶς λεμονιᾶς, τὴν Εὐτέρπη. Ἐκείνη τὸν εἶχε ἀντιληφθῇ ἀπὸ πρίν.

—Τί κάνετε ἐδῶ; τὴν ἐρώτησε.

—Τίποτε, ἀπήντησε ἐκείνη.

—Μὰ εἶνε ἀργά. Θὰ ἔπρεπε νὰ κοιμᾶσθε.

—Μπᾶ! Δὲν μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ. Ἐδῶ εἶμαι πολὺ καλύτερα. Κάθομαι καὶ συλλογίγομαι τὰ λόγια ποὺ μοῦ εἴπατε προχθὲς τὸ βράδυ, στὴν Ἀνάστασι.

—Μὰ τί εἶπα; Μήπως τίποτε ἀνοησίες;

—Τὰ ξεχάσατε ; Ἐγὼ θὰ τὰ θυμᾶμαι σ' ὅλη μου τὴ ζωή.

Ἡ φωνή της εἶχε μιὰν ἐλαφρὴ τρεμούλα. Στεκόταν ἀπέναντί του καὶ τὸ παρθενικό της στῆθος ἀνεβοκατέβαινε γρήγορα, λὲς καὶ τὴν ἔπνιγε κάτι. Οἱ αὖρες ἐμύρωναν τὸ μέτωπό της καὶ τὰ μαλλιά της. Ἐπέρασαν λίγες στιγμὲς γεμάτες ἀπὸ τὸ καρδιοχτύπι τῶν δυὸ νεανικῶν καρδιῶν. Κι' ἔπειτα, ἡ Σελήνη ἀπὸ ψηλὰ ἐστάλαξε τ' ἀκριβώτερά της ἀναλυτὰ χρυσάφια, γιὰ νὰ στολίσῃ τὸ πρῶτο φιλὶ ποὺ ἐδόθηκε κάτω ἀπὸ τὸ φωτεινό, συγκαταβατικὸ χαμόγελό της...

Τὸ ἄλλο βράδυ, ξανασυναντήθηκαν στὸν κῆπο. Ἡ Εὐτέρπη ἐζοῦσε τὸ ποίημα τοῦ πρώτου ἔρωτός της. Ἡ ψυχή της εἶχε γίνει ἕνα μὲ τ' ἀρώματα τῆς Ἀνοίξεως, τὶς μακρυνὲς μαρμαρυγὲς τῶν ἄστρων καὶ μὲ τὸ κελάδημα τῶν ζευγαρωμένων πουλιῶν.

Μὰ οἱ ὧρες τῆς εὐτυχίας της ἦταν μετρημένες. Ὁ Χριστόφορος σὲ λίγες μέρες θὰ ἔφευγε. Μὰ πρὶν συμβῇ αὐτό, συνέβη κάτι πιὸ σκληρό...

ΟΙΚΤΡΟ ΤΕΛΟΣ

Μιὰ νύχτα, ποὺ ἐβαυκάλιζαν τὴν τρυφερὴ συντροφιά τους μέσα στὴν πλατειὰ ἀγκαλιὰ τῆς νυκτερινῆς σιγαλιᾶς, τοὺς πῆρε τὸ μάτι τῆς μαμᾶς. Τὴν ἄλλη μέρα, ἐκάλεσε πρῶτα τὴν κόρη της καὶ τῆς ἔκαμε αὐστηρότατες παρατηρήσεις. Ἡ Εὐτέρπη ἀπήντησε μὲ σταθερὸ ὕφος:

—Τὸν ἀγαπῶ, καί... ἂν μὲ θέλῃ, θὰ τὸν παντρευθῶ.

—Δὲν θὰ ἔχῃς νὰ περιμένῃς τίποτε ἀπὸ μένα.

—Δὲν ζητῶ τίποτε.

—Καὶ πῶς θὰ ζήσετε;

—Αὐτὸς εἶνε δικός μας λογαριασμός.

Ἡ κυρία ἔγινε ἔξω φρενῶν μὲ τὴν τόλμη τῆς κόρης της. Τὴν ἔδιωξε μὲ θυμὸ ἀπὸ μπροστά της. Καὶ κατόπιν ἐκάλεσε τὸν Χριστόφορο. Τοῦ εἶπε λόγια πικρά. Καὶ στὸ τέλος τοῦ τὸ ἐδήλωσε κι' αὐτουνοῦ καθαρά:

—Ἂν σκοπεύετε νὰ παρθῆτε παρὰ τὴν θέλησί μου, θὰ τὴν ἀποκληρώσω τὴν Εὐτέρπη. Καὶ ὕστερα θὰ πρέπει νὰ

(Τὸ τέλος στὴ σελ. 46)

Μεταξὺ τῶν νέων ἀστέρων ποὺ μᾶς ἀπεκάλυψεν ἡ παρελθοῦσα χειμερινὴ περίοδος, συγκαταλέγεται καὶ ἡ ὡραιοτάτη Ἄνν Σέρινταν, τὴν ὁποίαν ἡ Γουῶρνερ Μπρὸς μᾶς ἐπαρουσίασε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ταινία «Ἀλκατράζ». Ἀπὸ τότε, ἐθαυμάσαμε τὴν ὑπέροχη αὐτὴ γυναῖκα στὶς «Κολασμένες ψυχές» καὶ ἰδίως στὸ ἔγχρωμο ἀριστούργημα «Ὁ κατακτητής». Ἡ Σέρινταν ἐγύρισε καὶ πολλὰ ἄλλα φίλμ τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ἀργήσουν νὰ ἔλθουν καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας. Δύο ἀπὸ τὰ καλύτερα εἶνε τὸ «Μὲ ἔκαναν ἐγκληματία» καὶ «Τὸ καρναβάλι τῆς ζωῆς». Ἡ τελευταία αὐτὴ ταινία, μὲ πλαίσιον θεαματικώτατον, μᾶς δίδει μίαν εἰκόνα τῆς ζωῆς, μὲ τοὺς νεανικοὺς ἐνθουσιασμούς, ἔρωτες, ἀπογοητεύσεις, φθόνους καὶ μηχανοραφίες μὲ ζωηρότατα χρώματα, ἀλλὰ καὶ γεμάτη πραγματικότητα.

Καὶ τώρα ἂς ρίξουμε ἕνα βλέμμα στὴν ζωὴ τῆς νέας αὐτῆς «βασιλίσσης τῆς καλλονῆς».

Ἡ Ἄνν Σέρινταν ἐγεννήθηκε στὸ Ντάλλας τοῦ Τέξας. Οἱ γονεῖς της ἦσαν πλούσιοι χωρικοί, οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε τῆς ἐπέτρεψαν νὰ πάῃ ἀκόμη καὶ στὸν κινηματογράφο. Ἐκείνη ὅμως ἐθαύμαζε τοὺς ἀστέρας καὶ δὲν ἄφινε νὰ τῆς διαφύγῃ οὔτε μιὰ παράστασι τοῦ μικροῦ ἐπαρχιακοῦ θεάτρου, στὸ ὁποῖο ἐπήγαινε μὲ ἕναν θεῖο της ποὺ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ.

Ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ἀγαπήσῃ ἡ Σέρινταν τὸ θέατρο καὶ νὰ μὴν ἔχῃ παρὰ μιὰ μόνο ἐπιθυμία : «Νὰ γίνῃ μιὰ μέρα διάσημος ἠθοποιός». Ἀπὸ μικρὴ ἡ ὁμορφιά της ἔκανε σὲ ὅλους ἐντύπωσι καὶ ἦταν μόλις 18 ἐτῶν ὅταν ἔλαβε τὴν πρώτην πρόσκλησιν ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ. Ἐκεῖ ἐξελέγη καθὼς ἀναφέρουμε καὶ ἀνωτέρω «νέα βασίλισσα τῆς καλλονῆς». Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν εἶνε καὶ πολὺ ἁπλό. Ἐσχηματίσθη ἐν πρώτοις μιὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ τὶς δεκαεπτὰ νεαρώτερες προσωπικότητες τοῦ Χόλλυγουντ. Οἱ δὲ δεκαεπτὰ αὐτοὶ νέοι ἔπρεπε νὰ ἐκλέξουν τὴν γυναῖκα ποὺ κατὰ τὴν γνώμη τους θὰ ἐξασκοῦσε τὴν μεγαλυτέραν ἐπιρροὴν στὸ διεθνὲς κοινὸ καὶ θὰ τὸ ἐμαγνήτιζε διὰ τῆς ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀμέμπτου καλλονῆς της. Ἀπὸ τὸν διαγωνισμὸν αὐτὸ ἐβγῆκε νικήτρια ἡ Ἄνν Σέρινταν, ἡ ὁποία λανσάρει στὴν Ἀμερικὴ ἕναν νέο τύπο καλλονῆς : τὸ «οὔμφ-γκὲρλ» (ἀμερικανικὲς πρωτοτυπίες, οἱ ὁποῖες ὅμως δὲν θὰ ἀργήσουν νὰ διαδοθοῦν καὶ στὴν Εὐρώπη!).

Ἰδοὺ τώρα τί λέγει ὁ παραγωγὸς Μπὲν Κρόδες, ὁμιλῶν γιὰ τὴν Ἄνν Σέρινταν.

—Εἶνε ἕνα τέλειο γυναικεῖο σῶμα (καὶ ἀσφαλῶς αὐτὴ θὰ εἶνε καὶ ἡ γνώμη τῶν ἀναγνωστῶν μας, ἀφοῦ παρατηρήσουν καλὰ τὴν παραπλεύρως δημοσιευομένην φωτογραφίαν τῆς δεντέττας), ἔχει διαβολικὰ μάτια μὲ τὴν ἀτμόσφαιρα σελήνης τῶν τροπικῶν, καὶ μὲ τὴν δύναμι ἠλεκτρικοῦ φούρνου τοῦ Μπεσσεμέρ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον βγαίνει τὸ λαμπρὸ ἀτσάλι.

Δὲν ξέρω τώρα ἐὰν ἔπειτα ἀπὸ τὴν παράξενη αὐτὴ περιγραφὴ καταλάβατε ποῦ ὀφείλεται ἡ χάρις τῆς νέας αὐτῆς τῶν εἴκοσι τριῶν χρόνων, ποὺ δὲν κερδίζει τὸ πρῶτο της στέμμα. Ὑπῆρξεν ἄλλοτε «Μὶς Τεξᾶς» καὶ τὸν τίτλον αὐτὸν τὸν ἐκέρδισε ἐπὶ ὀκτὼ χιλιάδων κοριτσιῶν τοῦ ἑνὸς πιὸ ὡραίου ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἐπὶ τρία ἔτη ἔπαιζε μικροὺς ρόλους καὶ τώρα ἀνεκηρύχθη ἡ ὡραιοτέρα γυναῖκα τοῦ Χόλλυγουντ.

Δίδει τὴν ἐντύπωσιν μιᾶς νέας τοῦ λαοῦ ἀλλὰ συγχρόνως γνωρίζει νὰ εἶνε μεγαλοπρεπής. Εἶνε συγχρόνως: καλή, ἀδιάφορη, εὔπιστη, περίεργη, παίζει πολὺ φυσικὰ καὶ εἶνε καταπληκτικὴ στὶς αὐθόρμητες ἐκδηλώσεις της. Ἀνα-

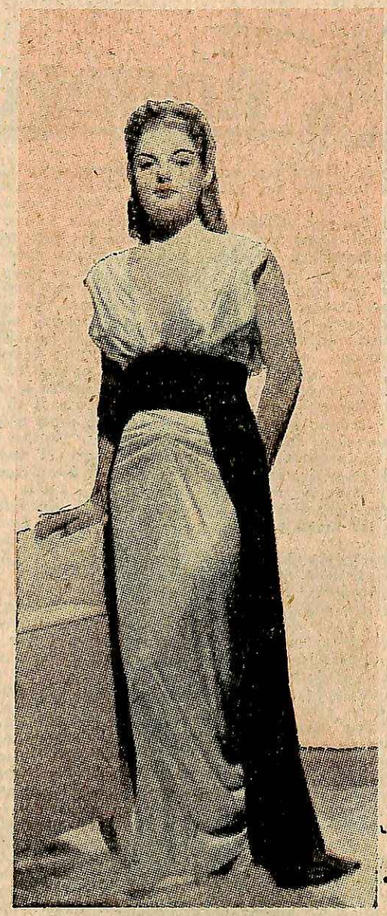

ΑΝΝ ΣΕΡΙΝΤΑΝ

φέρω μόνον τὰ ἐπίθετα ποὺ της εἶδαν τὰ διάφορα ἀμερικανικὰ περιοδικά.

Πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουν ἐκλεκτὸ γοῦστο. Ἀνακαλύπτουν καθημερινῶς νέες ἑκτάκτου καλλονῆς, καλλονῆς ποὺ ὀφείλεται τόσον στὰ χαρακτηριστικὰ ὅσο καὶ στὴν τελειοποίησι τῶν γραμμῶν. Ἀλλὰ ἑκπὸς αὐτοῦ, μέσα στὰ ὡραῖα αὐτὰ κορίτσια ὑπάρχει ἕνας κοχλασμὸς ζωῆς καὶ μιὰ σχεδὸν παράφορη χαρὰ ποὺ δὲν συναντῶνται σὲ καμμίαν ἄλλη φυλή, ἐξαιρουμένων τῶν φυλῶν τοῦ Βορρᾶ (Σουηδῶν καὶ Νορβηγῶν).

Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι οἱ νέες τῶν ἄλλων φυλῶν δὲν ἔχουν καμμιὰ χάρι. Αὐτὲς διακρίνονται ἰδίως στὴν ζωηρότητα καὶ στὴν εὐθυμία. Ἡ φυσικὴ τελειοποίησις εἶνε μᾶλλον ἀμερικανικὴ παρὰ γαλλική, γιατὶ ἐκεῖ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἡ ἀγωγὴ τῆς νεαρᾶς Ἀμερικανίδος ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἔχει προχωρήσει πολύ, τόσον ἀπὸ πνευματικῆς ὅσον καὶ ἀπὸ σωματικῆς ἀπόψεως.

Οἱ Ἀμερικανοὶ κατώρθωσαν νὰ μᾶς παρουσιάσουν ἕνα ἁρμονικὸ σύνολον ποὺ ἀποτελεῖ ἕνα πραγματικὸ μάθημα γιὰ πολλοὺς ἄλλους λαούς. Ἐκεῖ οἱ παραγωγοὶ προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν τὸν τύπο τῆς δεντέττας ποὺ σκοπεύουν νὰ λανσάρουν. Ἂς πάρουμε τὴν Ζιγκρὶντ Γκιουρί, τὴν νεαρὰ Νορβηγίδα ποὺ εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἀποκαλύψεις τοῦ Χόλλυγουντ, τὴν ὁποίαν ἐθαυμάσαμε στὸν «Πληγωμένο ἀετὸ» καὶ στὸ «Μάρκο Πόλο». Ὁ παραγωγὸς μόλις τὴν συνήντησε γιὰ πρὸ τῆ φορὰ ἐξεπλάγη. Τοῦ ἔκανε ἰδίως ἐντύπωσι ἡ λεπτότης τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς νέας. Ἐπίσης ὑπέροχα ἦσαν ὅμως τὰ ὀλόχρυσα μαλλιά της καὶ τὰ βαθύχρωμα γαλάζια μάτια της, τὸ βλέμμα τῶν ὁποίων ἦταν βαθὺ καὶ γεμᾶτο καλωσύνη.

Ἐπίσης ἔκανεν ἐντύπωσι στὸν παραγωγὸ ἡ παράξενη φωνή της ποὺ ἔδιδε μιὰ νέα χάρι στὰ ἀγγλικά της. Ἔπρεπε νὰ διατηρηθοῦν ὅλα αὐτὰ καὶ συγχρόνως νὰ προστεθῇ κάτι τὸ νέο. Καὶ αὐτὸ τὸ κατορθῶνουν θαυμάσια οἱ Ἀμερικανοὶ παραγωγοί. Ἀδίκως τοὺς κατηγοροῦν ὅτι κατασκευάζουν δεντέττες, οἱ ὁποῖες εἶνε ὅλες ἴδιες, κτενίζονται, κινοῦνται καὶ μιλοῦν σὲ ὅλα τὰ φίλμ, ἀκολουθῶντας τοὺς αὐτοὺς κανόνας. Ἐὰν παρατηρήσῃ κανεὶς προσεκτικά, θὰ ἰδῇ ὅτι μιὰ Μάρλεν Ντήτριχ δὲν ὁμοιάζει καθόλου μὲ μιὰ Γκρέτα Γκάρμπο καὶ ὅτι μιὰ Ζιγκρὶντ Γκιουρὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ παραβληθῇ μὲ μιὰν Ἄνν Σέρινταν. Πάντως ὁμολογῶ ὅτι εἶνε μεγάλη ἱκανότης τὸ νὰ ἀποτελῇ μιὰ δεντέττα κρᾶμα ὅλων αὐτῶν τῶν χαρακτηριστικῶν χωρὶς νὰ τὰ παραμορφώνῃ. Εἶνε ἕνα μυστήριο, τὸ ὁποῖο κανεὶς δὲν κατώρθωσεν ἀκόμη νὰ ἐξηγήσῃ.

ΑΝΝ ΣΕΡΙΝΤΑΝ

ΚΑΤΑ

ΕΝΤΥ ΛΑΜΑΡ

Πρὸ δέκα ἐτῶν τὸ Χόλλυγουντ διέδιδε γιὰ τὴν Κλάρα Μπόου τὸ περίφημο «ἴτ». Τὸ «ἴτ» ἀντικατεστάθη συντόμως ὑπὸ τοῦ «γκλάμουρ» τὸ ὁποῖον ὅμως παρεχώρησε τὴν θέσι του στὸ «πέπ» καὶ αὐτὸ ὅμως ὑπεχώρησε πρὸ τῆς τελευταίας ἀποκαλύψεως τῶν Ἀμερικανῶν τοῦ περιφήμου «οὔμφ». Μάλιστα σήμερον αὐτοὶ ποὺ λανσάρουν νέους ἀστέρας, δὲν κυττάζουν τίποτε ἄλλο. Ἡ νέα αὐτὴ ἔχει ἢ δὲν ἔχει «οὔμφ»;... Καὶ ὅμως ὅλα αὐτὰ δὲν σημαίνουν τίποτε περισσότερον ἀπὸ τὸ περίφημο ἐκεῖνο παλαιὸ σὲξ-ἀππήλ.

Μὰ τώρα, ποιὰ θὰ εἶνε ἡ βασίλισσα τοῦ «οὔμφ» γιὰ τὸ 1940; Ὑπάρχουν δύο ὑποψήφιοι, δύο νέες μιᾶς ἀφαντάστου ὀμορφιᾶς : Ἡ μία εἶνε ἡ Ἄνν Σέρινταν, μιὰ Ἀμερικανὶς ξανθιά, ζωηρὴ καὶ μὲ θαυμάσιες γραμμές. Ἡ ἄλλη, ἡ Ἔντυ Λαμὰρ ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν Βιέννη, εἶνε μελαχροινή, ὑψηλὴ καὶ ὡχρή. Ἡ πρώτη εἶνε κατάλληλη γιὰ ρεαλιστικοὺς ρόλους καὶ ἡ δεύτερη γιὰ ρωμαντικούς. Ποιὰ θὰ νικήσῃ ἄραγε, ἡ Νανὰ ἢ ἡ Ντόνα Σόλ; Πάντως ἂς μὴ λησμονήσωμε ὅτι ἡ Ἔντυ Λαμὰρ εἶνε καὶ ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ περιφήμου «Ἐξτάζ».

	ΑΝΝ ΣΕΡΙΝΤΑΝ	ΧΕΝΤΥ ΛΑΜΑΡ
Ἡλικία	24	24
Ὕψος	1.64	1.64
Περιφέρεια κεφαλῆς	0,575	0,56
Περιφέρεια λαιμοῦ	3,34	0,305
Περιφέρεια στήθους	0,875	0,837
Περιφέρεια μέσης	0,625	0,65
Περιφέρεια γοφῶν	0,887	0,887
Γάντια ἀριθμ.	6,14	6
Ὑποδήματα ἀριθμ.	36	37
Βάρος	53 χιλ. 500	50 χιλ.

Καθὼς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, σὲ ἐλάχιστα σημεῖα διαφέρουν οἱ δύο αὐτὲς σύγχρονες Ἀφροδίτες καὶ τὰ σημεῖα αὐτὰ ὅμως παρουσιάζουν ἐλαχίστην διαφοράν, σχεδὸν ἀσήμαντη.

ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Ὁ ἐπισκέπτης ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ

Μία δραματικὴ ἱστορία ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ

Ὁ Ζουμπὲρ δὲν εἶχε τὸ παρουσιαστικὸ τῶν μυστικῶν πρακτόρων, ὅπως τὸ πλῆθος τοὺς φαντάζεται συνήθως. Ἦταν ἕνας κοντόχονδρος ἄνδρας καὶ ἔμοιαζε περισσότερο μὲ ἕναν φιλήσυχο εἰσοδηματία, παρὰ μὲ ἕναν ἐπικίνδυνο κατάσκοπο.

Ἔμενε στὸ ἕκτο πάτωμα ἑνὸς ξενοδοχείου, μέσα σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο καὶ ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ τὸν ἐπισκεπτόταν συχνὰ ἦταν ὁ Ζὰν Ταλλιέν, ἕνας νέος μὲ φλογερὸ βλέμμα καὶ ἀποφασιστικὴν ἔκφρασι.

Κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πῇ ἂν ἦταν φίλος ἢ συνεργάτης του. Ὁ Ζουμπὲρ ἔδειχνε μιὰ πατρικὴ στοργὴ ἀπέναντί του, ἀλλ' ὁ Ταλλιὲν ἐφαινόταν πάντα ἀνυπόμονος καὶ σχεδὸν στενοχωρημένος.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, καθὼς ἔφευγαν ἀπὸ τὸ μπὰρ τοῦ ξενοδοχείου, ὁ Ζουμπὲρ τοῦ ἔλεγε σιγά:

—Πρέπει νὰ μείνῃς πολὺν καιρὸ ἀκόμη μαζί μου, ἀγαπητέ μου Ταλλιέν, γιὰ νὰ συνηθίσῃς στὸ ἐπάγγελμά μας. Φαντάζεσαι βέβαια ὅτι ἕνας κατάσκοπος πρέπει νὰχῃ σουφρωμένα τὰ φρύδια, ἀνήσυχο βλέμμα καὶ ἀπὸ ἕνα πιστόλι στὴν κάθε του τσέπη. Ὄχι! Χίλιες φορὲς ὄχι! Πρέπει νὰ βγάλῃς αὐτὲς τὶς ἰδέες ἀπὸ τὸ μυαλό σου!

»Ξέρω τί σκέπτεσαι. Ὅτι ἔχασες καὶ ὀπόψε τὴ βραδειά σου μαζί μου. Θὰ ἐπερίμενες βέβαια νὰ ἰδῇς κάποιαν ὡραία γυναῖκα, μὲ διαπεραστικὸ βλέμμα καὶ αἰνιγματικὸ χαμόγελο, νὰ μὲ πλησιάζῃ κρυφὰ καὶ νὰ μοῦ δίνῃ ἕνα μικρὸ χαρτάκι μὲ μυστηριώδεις ἀριθμούς. Καὶ, ἀντὶ γιὰ ὅλα αὐτά, δὲν ἄκουσες παρὰ ἕνα πολὺ πεζὸ τηλεφώνημα, ποὺ μοῦ ὡριζε ραντεβοῦ στὸ δωμάτιό μου γιὰ τὰ μεσάνυχτα. Τί κρίμα, ἐ!

»Ὡστόσο, μὴν ἀπελπίζεσαι! Θὰ ἀποζημιωθῇς γιὰ ὅλους τοὺς κόπους σου ἀπόψε. Περιμένω νὰ μοῦ φέρουν ἕνα ἔγγραφο, γιὰ τὸ ὁποῖο πολλοὶ ἄνθρωποι διεκινδύνευσαν τὴ ζωή τους ὡς σήμερα. Εἶνε ἁπλό, σὰν ἕνα φύλλο ἀπὸ τετράδιο μαθητοῦ. Κι' ὅμως, τὸ χαρτάκι αὐτὸ μπορεῖ σὲ λίγες ἡμέρες νὰ μεταβάλῃ τὴν ὄψι τῆς ἱστορίας...

Εἶχαν φθάσει τώρα στὸ δωμάτιο τοῦ Ζουμπέρ. Ὁ μυστικὸς πράκτωρ ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ ἐγύρισε τὸν διακόπτη.

Τὸ φῶς ἐπλημμύρισε ἀμέσως τὸ δωμάτιο.

Εἶδαν τότε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ στεκόταν ὄρθιος μερικὰ βήματα πιὸ πέρα καὶ εἶχε γυρισμένη πρὸς τὸ μέρος τους τὴν κάννη ἑνὸς περιστρόφου.

Ὁ Ταλλιὲν ἐταράχθηκε. Ἀλλ' ὁ Ζουμπὲρ δὲν ἔδειξε καμμιὰ συγκίνησι.

Ἐγύρισε πρὸς τὸν ἄγνωστο καὶ εἶπε:

—Μάξ! Ἐσεῖς ἐδῶ; Ἐγὼ σᾶς ἐνόμιζα στὴ Λουκέρνη. Πόσο μικρὸς εἶνε ὁ κόσμος! Τί ἤρθατε νὰ κάμετε στὸ δωμάτιό μου;

Ὁ Μὰξ Λιντάου ἦταν λεπτὸς καὶ τὰ χαρακτηριστικά του τὸν ἔκαναν νὰ μοιάζῃ περισσότερο μὲ μιὰ ἀλεποῦ παρὰ μὲ ἕνα ἀρνί.

Ἐξακολούθησε νὰ κρατᾷ τὸ περίστροφο πρὸς τὸ μέρος ἐκείνων ποὺ εἶχαν μπῆ μέσα στὸ δωμάτιο καὶ εἶπε μὲ ἤρεμη φωνή:

—Ἔρχομαι γιὰ τὸ ἔγγραφο, ποὺ πρόκειται νὰ σᾶς φέρουν σὲ λίγο γιὰ τὸ νέο γερμανικὸ ὑποβρύχιο. Ἔκαμα τὴ σκέψι πὼς θὰ ἦταν καλύτερα στὰ δικά μου χέρια παρὰ στὰ δικά σας.

Ὁ Ζουμπὲρ ἔμεινε σκεπτικὸς γιὰ μερικὲς στιγμές.

Στὸ τέλος, μιὰ μικρὴ λάμψις ἐφώτισε τὸ βλέμμα του.

Εἶπε:

—Αὐτὸ καταντᾷ ἀνυπόφορο πιά! Εἶνε ἡ δεύτερη φορά, μέσα σ' αὐτὸ τὸ μῆνα, ποὺ ἔρχονται νὰ μ' ἐνοχλήσουν, περνῶντας στὸ δωμάτιό μου ἀπ' αὐτὸ τὸ καταραμένο μπαλκόνι.

—Τὸ μπαλκόνι; ἔκαμε ὁ Μάξ. Ἀλλὰ δὲν ἤρθα ἀπὸ τὸ μπαλκόνι. Εἶχα ἕνα τικλεῖδι. Δὲν ἤξερα ὅτι τὸ δωμάτιο εἶχε μπαλκόνι. Κι' ἔχασα τόση ὥρα γιὰ ν' ἀνοίξω, γιατὶ τὸ ἀντικλεῖδι μου δὲν ἐφήρμοζε καλὰ στὴν κλειδαριά...

—Ὦ! Τὸ μπαλκόνι δὲν εἶνε δικό μου, εἶπε ὁ Ζουμπέρ. Ἀνήκει σ' ἕνα γειτονικὸ δωμάτιο, ποὺ βρίσκεται λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ δικό μου. Ἀλλ' εἶνε τὸ ἴδιο, γιατὶ περνᾷ ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου.

Καὶ, γυρίζοντας πρὸς τὸν Ταλλιέν, ἐπρόσθεσε:

—Εἶνε ἕνα μικρὸ δωμάτιο, σὰν σοφίτα, ποὺ βρίσκεται ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ὀρόφους. Μπορεῖ λοιπὸν κανείς, μπαίνοντας σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, νὰ βγῇ στὸ μπαλκόνι καὶ ἀπ' αὐτὸ νὰ ἔλθῃ στὸ δικό μου δωμάτιο. Ἀπ' ἐκεῖ ἦρθαν τὴν τελευταία φορά. Πρέπει νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ ξενοδοχείου νὰ μοῦ δώσῃ ἕνα ἄλλο δωμάτιο...

Ὁ Μὰξ ἐκύτταξε τὸν Ταλλιέν, ποὺ στεκόταν ἀκίνητος καὶ ποὺ τὸ πρόσωπό του φανέρωνε μιὰ δυνατὴ ἔκπληξι.

Ὑψώνοντας λίγο τὴν κάννη τοῦ περιστρόφου του, τοῦ ἔδειξε ἕνα κάθισμα.

—Καθῆστε, κύριε, εἶπε. Ἔχομε ἀκόμη τριάντα λεπτὰ νὰ περιμένωμε.

—Τριάντα ἕνα λεπτά, διὼρθωσε ὁ Ζουμπέρ. Τὸ ραντεβοῦ εἶνε γιὰ τὶς δώδεκα καὶ εἶνε τώρα ἑνδεκα καὶ εἴκοσι ἐννέα λεπτά.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, κάποιος ἐχτύπησε στὴν πόρτα.

Ὁ Ζουμπὲρ ἔκαμε ἕνα βῆμα.

—Εἶνε ἡ ἀστυνομία, εἶπε. Εἶχα εἰδοποιήσει δυὸ ἀστυνομικοὺς νὰ ἔλθουν ἐδῶ κατὰ τὴν ὥρα τῆς παραδόσεως τοῦ ἐγγράφου, γιατὶ φοβόμουν καμμιὰν ἐνέδρα. Φαίνεται, ἄλλωστε, ὅτι δὲν εἶχα ἄδικο.

Ὁ Μὰξ ἐδάγκωσε τὰ χείλη.

Αὐτὴ τὴ φορά, ἕνα νέο χτύπημα, πιὸ δυνατὸ ἀπὸ τὸ πρῶτο, ἀκούσθηκε στὴν πόρτα.

—Τί θὰ κάμετε τώρα; ἐρώτησε ὁ Ζουμπέρ. Ἐὰν δὲν ἀπαντήσω, θὰ ἀνοίξουν τὴν πόρτα, γιατὶ δὲν εἶνε κλεισμένη. Καὶ, φυσικά, δὲν θὰ διστάσουν νὰ πυροβολήσουν.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Μὰξ ἔγινε ξαφνικὰ ὠχρό. Ὀπισθοχώρησε μὲ μικρὰ βήματα ὡς τὸ παράθυρο, τὸ ἄνοιξε μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι του καὶ ἐπέρασε πρῶτα τὸ ἕνα του πόδι ἔξω.

—Ζουμπέρ, ἐκερδίσατε τὸ παιχνίδι, εἶπε. Ἀλλὰ προσέξετε! Δὲν εἶπα ἀκόμη τὴν τελευταία μου λέξι.

—Φαντάζομαι ὅτι θὰ τὴν πῆτε σὲ λίγο, ἔκαμε ὁ Ζουμπέρ.

Ἕνα νέο χτύπημα ἀκούσθηκε στὴν πόρτα.

Ὁ Μὰξ ἐπέρασε καὶ τὸ δεύτερο πόδι του ἀπὸ τὸ πρεβάζι τοῦ παραθύρου.

Ὁ Ζουμπὲρ ἐπροχώρησε τότε πρὸς τὴν πόρτα καὶ τὴν ἄνοιξε.

Ἕνας γκροῦμ τοῦ ξενοδοχείου στεκόταν ἐμπρός του. Κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα δίσκο μὲ ἕνα σιφὸν καὶ ἕνα ποτῆρι οὐΐσκυ.

—Τὸ οὐΐσκυ τοῦ κυρίου, εἶπε ὁ γκρούμ.

Ὁ Ζουμπὲρ ἐπῆρε τὸν δίσκο καὶ ξανάκλεισε τὴν πόρτα.

Ἀφοῦ τὸν ἀπέθεσε στὸ τραπέζι, ἐπίεσε λίγο τὸ χεροῦλι τοῦ σιφόν. Καὶ τότε ἕνας μικρὸς σωλὸς ἐπετάχθηκε ἔξω.

—Αὐτὸ εἶνε τὸ ἔγγραφο ποὺ ἐπερίμενα, εἶπε.

—Ἀλλὰ ἡ ἀστυνομία; ἔκαμε ὁ Ταλλιέν.

—Μὰ δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ, ἀπήντησε ὁ Ζουμπέρ. Ἐπερίμενα αὐτὸ τὸ μικρό... Κάθε βράδυ, τὴν ἴδια ὥρα, μοῦ φέρνει τὸ οὐΐσκυ μου μὲ τὸ σιφόν. Ἄλλοτε βρίσκω κάτι μέσα στὸ στόμιο τοῦ σιφόν, ἄλλοτε πάλι δὲν βρίσκω τίποτε.

—Καὶ ὁ Μάξ; ἐρώτησε ὁ Ταλλιέν. Δὲν φοβᾶσθε μήπως ξανάρθῃ;

—Ὦ! Δὲν τὸ φοβοῦμαι καθόλου, ἀπήντησε ὁ Ζουμπέρ. Γιατὶ ὁ Μὰξ εἶνε τώρα νεκρὸς καὶ τὸ πτῶμα του θὰ βρίσκεται κομματιασμένο στὸ πεζοδρόμιο ποὺ εἶνε ἀπὸ κάτω. Τὸ παράθυρο δὲν ἔχει κανένα μπαλκόνι, φίλε μου...

ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΡΘΟΥΡ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΙΚΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

3ον

—Κυρία, ἡ κατάστασίς σας...

—"Οχι! "Οχι!, διέκοψε μὲ ἐπιτακτικὸ ὕφος ἡ Βιολέττα. Δῶστε μου γρήγορα τὸ λόγο σας... Μήπως οἱ σημερινοὶ νέοι δὲν ξέρουν πιὰ τί πρᾶγμα εἶνε ἡ τιμή;

'Ο Ρομπιστὰν ἔκαμε μιὰν ὑπόκλισι μπροστά της.

—"Ἐχετε τὸ λόγο μου, κυρία, εἶπε. Παρ' ὅλη τὴν ἀνησυχία ποὺ μοῦ ἐμπνέει ἡ θέσις σας, δὲν πρέπει ν' ἀκουσθῆ ποτὲ ὅτι μιὰ γυναῖκα ἐπεκαλέσθη εἰς μάτην τὸ λόγο ἑνὸς Ρομπιστάν.

—Πείθομαι στὸ λόγο σας, εἶπε ἡ Βιολέττα. Θὰ σᾶς καλέσω, ὅταν λάβω τὴν ἀνάγκη σας.

'Ο Ρομπιστὰν ἦταν ἕτοιμος νὰ τὴν ἐρωτήσῃ πῶς θὰ τὸν ἐκαλοῦσε, ἀφοῦ δὲν ἐγνώριζε τὴν διεύθυνσίν του, ἀλλ' ἡ γυναῖκα μὲ τὰ λευκὰ φορέματα εἶχε τώρα ἀπομακρυνθῆ καὶ σὲ λίγο ἐξαφανίσθηκε πίσω ἀπὸ μιὰ θύρα.

Τότε ὁ ἱππότης ἔσπευσε ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸ καταραμένο αὐτὸ σπίτι καὶ ἔτρεξε στὸ πανδοχεῖο τῆς «Χήνας»

'Απορροφημένος στὶς σκέψεις του, ἐλησμόνησε ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ δώσῃ κάποιαν ἐξήγησι γιὰ τὴν ἔξοδό του καὶ ἄρχισε νὰ χτυπᾷ μὲ ὁρμὴ τὴν πόρτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5ον

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΦΤΕΡΑ

Καὶ τότε συνέβη κάτι ποὺ ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ φαντασθῆ ὁ Ρομπιστάν.

'Η θύρα τοῦ πανδοχείου ἄνοιξε ἀμέσως καί, ἀντὶ τῆς ξενοδόχου, ἐμφανίσθηκε ἕνας εὐσταλὴς εὐπατρίδης, στὸ πρόσωπο τοῦ ὁποίου ὁ ἱππότης ἀνεγνώρισε τὸ νεαρὸ 'Ερρίκο ντὲ Ρουζὲ ντ' 'Εφφιά, μαρκήσιο ντὲ Σένκ - Μάρς, ἐκεῖνον ἀκριβῶς μὲ τὸν ὁποῖον μερικὲς ὧρες προτήτερα εἶχε ἀνταλλάξει τὰ σκληρὰ λόγια.

Τὸ ἐκπληκτικώτερο ἀπὸ ὅλα ἦταν ὅτι ἐφοροῦσε καὶ αὐτὸς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν μιὰ στολὴ ὅμοια μὲ τοῦ Ρομπιστάν.

—"Ω ! Διάβολε ! ἔκαμε ὁ ἱππότης, φαίνεται ὅτι ὅλα εἶνε μαγεμένα ἀπόψε. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία. Θὰ κολασθῶ!

—'Αργήσατε πολύ, εὐπατρίδα μου, εἶπε ὁ Σένκ - Μάρς.

'Ο ἱππότης ἀρκέσθηκε νὰ κατεβάσῃ τὸ κεφάλι, ἀφήνοντας μιὰ μικρὴ ἀναρθρη κραυγή, ποὺ δὲν ἐσήμαινε τίποτε.

—Γνωρίζετε τὸ δρόμο ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθήσετε; ἐσυνέχισε ὁ Σένκ-Μάρς.

—Πῶς εἴπατε ; ἐρώτησε ὁ Ρομπιστάν.

—Θὰ προχωρήσετε στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, ἀριστερά, εἶπε ὁ Σένκ - Μάρς. Πηγαίνετε γρήγορα. Καθυστεροῦν ἀκόμη δύο εὐπατρίδαι...

—"Α!, ἔκαμε ὁ ἱππότης.

— 'Η συνεδρίασις ἄρχισε πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα.

—Πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα!, ἔκαμε μὲ ἔκπληκτο ὕφος ὁ Ρομπιστάν.

Καὶ ἐκινήθηκε πρὸς τὸν διάδρομο.

—'Αλήθεια, ἔχετε τὸ σημεῖον στὸ ξίφος σας; ἐρώτησε ὁ Σένκ - Μάρς.

—Διάβολε!, ἔκαμε ὁ ἱππότης.

Καὶ ἀπεκάλυψε τὴ λαβὴ τοῦ ξίφους του, ἐπάνω στὴν ὁποίαν ὁ Σένκ - Μὰρς ἔρριξε ἕνα ταχὺ βλέμμα.

—Καλά, εἶπε, πηγαίνετε !

'Ο Ρομπιστὰν ἐπροχώρησε ψιθυρίζοντας:

—'Ο διάβολος νὰ μὲ πάρῃ ἂν καταλαβαίνω πιὰ τί μοῦ γίνεται!

—Νὰ ἕνας εὐπατρίδης πολὺ ὀλιγόλογος, ἐσκέφθηκε ὁ Σένκ - Μάρς, κλείνοντας τὴ θύρα καὶ παίρνοντας θέσι κοντὰ σ' αὐτήν.

Στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, ὁ Ρομπιστὰν ἄνοιξε μιὰ θύρα καὶ βρέθηκε μέσα σὲ μιὰ κενὴ αἴθουσα.

'Αλλ' ἀπὸ τὸ βάθος αὐτῆς τῆς αἰθούσης καὶ πίσω ἀπὸ μιὰν ἄλλη θύρα, ποὺ ἦταν κλεισμένη, ἄκουσε θόρυβο φωνῶν.

'Επλησίασε μὲ διστακτικὸ βῆμα καὶ ἐτέντωσε τ' αὐτί.

'Αλλὰ σὲ λίγο μετέβαλε γνώμη.

—Δὲν μπορῶ νὰ κρυφακούσω, εἶπε. Αὐτὴ εἶνε δουλειὰ ποὺ μόνο ἕνας ὑπηρέτης μπορεῖ νὰ τὴν κάμῃ. Μὰ τοὺς διαβόλους, θὰ μπῶ καὶ ἂς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ.

Στὴ δεύτερη αὐτὴν αἴθουσα, βοισκόντανε περὶ τὰ εἴκοσι ἄτομα, ποὺ ἐφοροῦσαν ὅλα τὴν ἴδια στολή.

Τρία ἀπ' αὐτὰ ἦταν καθισμένα ἐπάνω σὲ ἕνα εἶδος ἐξέδρας καὶ ἐφαίνονταν ὅτι κατεῖχαν ἀνώτερη θέσι ἀπὸ τοὺς ἄλλους εὐπατρίδας.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἱππότης ἐμπῆκε μέσα στὴν αἴθουσα, τὰ πρόσωπα ὅλων ἐγύρισαν πρὸς τὸ μέρος του καὶ τὸν ἐξήτασαν ἐπὶ μερικὲς στιγμές.

"Επειτα, ἐγύρισαν καὶ πάλι πρὸς ἕναν ἀπὸ τοὺς τρεῖς κοθημένους ἐπάνω στὴν ἐξέδρα, ὁ ὁποῖος μιλοῦσε μὲ τόνο σοβαρό, κάνοντας πολλὲς κινήσεις μὲ τὰ χέρια.

'Ο Ρομπιστὰν παρετήρησε ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς συγκεντρωμένους ἔφεραν προσωπίδα, ὅτι δὲν τοῦ ἀπέδωσαν χαμμιὰ σχεδὸν σημασία καὶ ὅτι κανεὶς δὲν τοῦ ἐζήτησε τὸ ὄνομά του.

'Εχαιρέτησε, λοιπόν, καὶ ἐκάθησε σ' ἕνα κάθισμα, περίεργος ν' ἀκούσῃ τὸν ὁμιλοῦντα.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη, ἡ ὁμιλία φαίνεται ὅτι ἐτελείωνε καὶ ζωηρὲς ἐπευφημίες ὑπεδέχθησαν τὸ τέλος της.

'Ο Ρομπιστὰν ἄκουσε ἐκείνους ποὺ βρίσκονταν κοντά του νὰ φωνάζουν:

—Ζήτω ὁ κόμης τῆς 'Ωθέρνης, δοῦξ ντ' 'Αγκουλέμ !

—Ζήτω ὁ Κάρολος 10ος !

Καί, πάλι, σὲ λίγο:

—Ζήτω ὁ βασιλεύς μας Κάρολος 10ος!

—Κάρολος 10ος !, ἐσκέφθηκε ὁ Ρομπιστάν. Καὶ τὸν βασιλέα Λουδοβίκον 13ον τί τὸν ἔκαμαν αὐτοὶ οἱ κύριοι ; Νομίζω πὼς βρίσκεται πάντα στὴ ζωή...

'Ο Κάρολος ντ' 'Αγουλὲμ ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ χαρά.

'Ο Ρομπιστὰν τὸν ἐξήταζε μὲ ἐνδιαφέρον.

'Ηταν ἄνθρωπος σαράντα πέντε περίπου ἐτῶν, μὲ γκρίζα μαλλιά, ὡραῖο πρόσωπο καὶ βλέμμα τολμηρό. Τὸ μειδίαμά του τὸ ἐξέφραζε πικρία. 'Υψηλόσωμος καὶ κομψός, εἶχε στὸ πρόσωπο τὴν ὠχρότητα ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν στέρησι τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ ἥλιου.

Καί, πράγματι, ὁ γυιὸς τοῦ Καρόλου 9ου εἶχε βγῆ μόλις πρὶν ἀπὸ ἕνα ἔτος ἀπὸ τὴ Βαστίλλη, ὅπου τὸν εἶχε ρίξει ὁ 'Ερρίκος 4ος, γιὰ νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὶς συνωμοσίες του.

'Ενῶ ὁ δοῦξ ντ' 'Αγκουλὲμ ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ χαρά, οἱ ἄλλοι δυὸ ποὺ ἐκάθονταν πλάϊ του, ἐπάνω στὴν ἐξέδρα, εἴχαν γίνει σκυθρωποὶ καὶ περίλυποι.

—Ποιοὶ νὰ εἶνε αὐτοί; συλλογιζόταν ὁ Ρομπιστάν.

'Εκείνη τὴ στιγμή, σὰν γιὰ νὰ ἀπαντήσῃ στὴν ἀπορία του, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἐσηκώθηκε ὄρθιος.

'Ηταν ἐκεῖνος ποὺ ἐκαθόταν πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ δουκὸς ντ' 'Αγκουλέμ.

Κάθε λέξις ποὺ ἔλεγε, ἔβγαινε μὲ κόπο ἀπὸ τὸ στόμα του, σὰν νὰ τοῦ ἔκαιε τὸ

—'Εγώ, εἶπε, 'Ερρίκος Β' τῶν Βουρβώνων, πρίγκηψ Κονδέ, πρῶτος πρίγκηψ ἐς αἵματος, μολονότι ἀνήκω στὴ βασιλικὴ οἰκογένεια καὶ τὸ οἰκόσημό μου φέρει τὰ τρία κρίνα, ἐγκρίνω τὴν ἐκλογὴ τῶν παρόντων καὶ ὑπόσχομαι νὰ βοηθήσω μὲ ὅλες μου τὶς δυνάμεις τὸν δοῦκα ντ' 'Αγκουλέμ, γιὰ νὰ ἀνέλθῃ στὸ θρόνο τῆς Γαλλίας.

—'Ο πανίσχυρος Κονδέ !, ἐψιθύρισε ὁ Ρομπιστάν. Βασιλικὴ συντροφιά! Φαίνεται πὼς βρίσκομαι ἀνάμεσα σὲ πρίγκηπες. Μήπως ἔγινα κι' ἐγὼ σημαινον πρόσωπο, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω;

'Ο Κονδὲ ἐκάθησε.

Κατόπιν, ἐκεῖνος ποὺ ἐκαθόταν πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοῦ δουκὸς ντ' 'Αγκουλὲμ ἐσηκώθη καὶ μὲ τὴ σειρά του.

—'Εγώ, εἶπε, πρίγκηψ Ζοανβίλ, δοῦξ τῆς Γκύζ, παρὰ τ' ἀναμφισβήτητα δικαιώματα τ α τοῦ οἴκου τῆς Λωρραίνης ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας, δικαιώματα ἀποδειχθέντα ἀπὸ τὸν ἔνδοξο πατέρα μου 'Ερρίκο, δηλὼ ὅτι ὑποτάσσομαι στὴν ἀπόφασι ποὺ ἔλαβαν οἱ παρόντες εὐπατρίδαι καὶ ἀναγνωρίζω ὡς βασιλέα τὸν δοῦκα ντ' 'Αγκουλέμ. Ζήτω ὁ Κάρολος 10ος!

—'Ο δοῦξ ντὲ Γκύζ!, ἔκαμε ὁ Ρομπιστάν. Σ' ὡραία παρέα βρίσκομαι!

Θύελλα χειροκροτημάτων καὶ ἐπευφημιῶν ὑπεδέχθη τὶς δηλώσεις τοῦ πρίγκηπος Κονδὲ καὶ τοῦ δουκὸς ντὲ Γκύζ.

'Ο δοῦξ ντ' 'Αγκουλὲμ ἐσηκώθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του καὶ ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἔμπρός.

Εἶχε πράγματι ὑπερήφανο παρουσιαστικὸ καὶ βασιλικὸ παράστημα.

—'Εμοιαζε περισσότερο μὲ τὴ μητέρα του Μαρία Τουσσέ, τὴ γλυκειὰ καὶ μελαγχολικὴ ἐκείνη μορφή, ποὺ ἐπέρασε ἀπὸ τὴν ἱστορία ἀφήνοντας πίσω της ἕνα ἄρωμα ἔρωτος καὶ ἀφοσιώσεως.

Εἶχε κληρονομήσει ἀπ' αὐτὴν τὴν εὐγένεια καὶ τὴ γλυκύτητα τοῦ ὕφους, μολονότι ποτὲ δὲν ἤθελε νὰ μιλοῦν μπροστά του γιὰ τὴ γυναῖκα ἐκείνη, ἐπειδὴ δὲν ἦταν νόμιμος σύζυγος τοῦ βασιλέως πατρός του.

—Κύριοι, εἶπε ὁ δοῦξ ντ' 'Αγκουλέμ, οἱ λόγοι ποὺ ἄκουσα ἀπὸ τὸ στόμα τῶν δύο ἐνδόξων ἐξαδέλφων μου, τοῦ βασιλικοῦ πρίγκηπος τοῦ Κονδὲ καί τοῦ δουκὸς ντὲ Γκύζ, κατέφεραν τὸ τελευταῖο χτύπημα κατὰ τοῦ κύρους τοῦ ἀνικάνου βασιλίσκου, τὸν ὁποῖον ὅλοι θεωροῦμε ὡς ἀνάξιον ἀρχηγὸ τῆς εὐγενεστέρας ἀριστοκρατίας τοῦ κόσμου. 'Η καρδιά μου στρέφεται πλήρης εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν εὐγενῆ βλαστὸν τοῦ οἴκου τῆς Λωρραίνης. Τὸ ξίφος τοῦ κοντοσταύλου, ὅταν θὰ ἀνέλθω ἐπὶ τοῦ θρόνου, δὲν θὰ ἔχῃ ἀξιώτερον τιτλοῦχον ἀπὸ τὸν δοῦκα ντὲ Γκύζ. Καί, στὸν τίτλο αὐτὸν τοῦ κοντοσταύλου τῶν στρατευμάτων μας θὰ προσθέσω καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς τοποτηρητοῦ τοῦ βασιλέως!

Ψιθυρος ἐπιδοκιμασίας ὑποδέχθηκε αὐτὰ τὰ λόγια.

'Ο δοῦξ ντὲ Γκὺζ ἔκαμε μιὰ ψυχρὴν ὑπόκλισι, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε.

'Ηταν φανερὸν ὅτι κάτι περισσότερο ἀνέμενε ἀπὸ τὴ συνέλευσι ἐκείνη.

'Ο δοῦξ ντ' 'Αγκουλὲμ ἐξακολούθησε:

—"Οσον ἀφορᾷ τὸν ἔνδοξο Κονδέ, δὲν γνωρίζω μὲ ποῖον τρόπο νὰ τοῦ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου. 'Η αὐταπάρνησίς του μὲ συγκινεῖ βαθύτατα. Γνωρίζω καλῶς ὅτι ὁ εὐγενὴς ἐξάδελφός μου δὲν ἀρέσκεται σὲ τιμὲς καὶ ὅτι ἡ μεγάλη του δραστηριότης δὲν μπορεῖ νὰ κλεισθῆ μέσα στοὺς τοίχους μιᾶς αὐλῆς καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ αὐλὴ εἶνε ἡ ἐνδοξοτέρα τοῦ κόσμου. Γι' αὐτό, ὡς ἀντιστάθμισμα τῆς μεγάλης αὐταπαρνήσεώς του, τοῦ παραχωρῶ τὴν διοίκησι τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Γασκωνῆς, τῆς Γουιέννης καὶ τῆς Ναβάρρας, μὲ ἀπεριόριστα δικαιώματα.

Τὸ βλέμμα τοῦ Κονδὲ παρέμεινε ἀπαθές. Δὲν ἐκινήθη καθόλου ἀπὸ τὴ θέσι του, δὲν εἶπε τίποτε ἀπολύτως. Οὔτε ἕνας μῦς τοῦ προσώπου του δὲν ἐσάλευε.

'Αντελαμβάνετο πολὺ καλὰ ὅτι ὁ ντ' 'Αγκουλὲμ ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν αὐλή. Καὶ αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια. 'Εφοβόταν τὸν Κονδὲ καὶ λόγῳ τῆς ἀξίας του καὶ λόγῳ τῆς μεγάλης ἐπιρροῆς του. Μακρυὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἐσκεπτόταν, θὰ μποροῦσε νὰ παρακολουθῆ καλύτερα τὶς κινήσεις του καὶ νὰ τὸν ἔχῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσία του. "Οσο γιὰ τὸν Γκύζ, τὸ πράγμα διέφερε. 'Ηταν ἄνθρωπος ἀξίας, ἀλλὰ δὲν εἶχε οὔτε τὴν ἱκανότητα, οὔτε τὴν διπλωματικότητα ἑνὸς Κονδέ. Θὰ μποροῦσε νὰ ἦταν πολύτιμος συνεργάτης, ἀλλὰ καθόλου ἐπικίνδυνος.

'Ο δοῦξ ντ' 'Αγκουλὲμ ἐσυνέχισε:

—"Οσο γιὰ σᾶς, δοῦκες, κόμητες καὶ εὐπατρίδαι, πού, μὲ τὴν ἐκλογή μου, ἀνυψώσατε συγχρόνως τὸ γόητρο τῆς γαλλικῆς ἀριστοκρατίας, ἱκανοποιῶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὅλες τὶς δίκαιες καὶ λογικὲς ἐπιθυμίες σας. Δὲν θέλω νὰ εἶμαι παρὰ ὁ πρῶτος εὐπατρίδης τοῦ βασιλείου καὶ ὁ ἐκτελεστὴς τῶν ἐπιθυμιῶν σας. Κατὰ τὴν προσεχῆ συνέλευσιν, καθένας ἀπὸ σᾶς ἂς μοῦ δώσῃ ἕνα σημείωμα τῶν ἀπαιτήσεών του, τῶν προσωπικῶν καὶ ἐκείνων ποὺ ἀφοροῦν τὴν οἰκογένεια ἢ τοὺς ἀνθρώπους του. 'Επαναλαμβάνω καὶ πάλι ὅτι θὰ ἱκανοποιήσω κάθε δίκαιη καὶ λογικὴ ἀπαίτησί σας.

Βροντώδη χειροκροτήματα ἐκάλυψαν αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ δουκός.

—Μοιράζει στέμματα, τιμές, πλοῦτο καὶ δόξα!, συλλογιζόταν ὁ Ρομπιστάν. "Ας σκεφθῶ τί θὰ ζητήσω κι' ἐγώ!

—Κύριοι, ἐξακολούθησε ὁ ντ' 'Αγκουλέμ, μὲ τὴ συνέλευσι αὐτὴ ἐτερματίσθηκε ἡ διαφορά, ποὺ μὲ ἐχώριζε ἀπὸ τοὺς ἐξαδέλφους μου Κονδὲ καὶ Γκύζ, καθὼς καὶ ἐκείνη ποὺ τοὺς ἐχώριζε μεταξύ των. 'Υπόσχομαι νὰ σεβασθῶ τὰ προνόμια τῆς ἀριστοκρατίας. Θὰ ἀνατείλῃ σὲ λίγο ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν, ἡ γαλλικὴ ἀριστοκρατία, ποὺ εἶχε ταπεινωθῆ ἀπὸ τὴν βασίλισσα καὶ ἦταν καταδικσμένη νὰ κρατᾷ χαμηλὰ τὸ κεφάλι, θὰ ἀποκτήσῃ δικό της βασιλέα καὶ θὰ ἀναζήσῃ. 'Ο κόμης τῆς 'Ωδέονης ὑπέφερε, κύριοι, πολλὰ ἀπὸ τὴ βασιλικὴ αὐθαιρεσία, ὥστε, ἀνεβαίνοντας στὸ θρόνο ὡς Κάρολος 10ος, δὲν θὰ ξεχάσῃ ποτὲ ὅτι οἱ εὐπατρίδαι ἀποτελοῦν τὰ θεμέλια ἑνὸς ἰσχυροῦ θρόνου. 'Εζητωκραυγάσατε ὑπὲρ τοῦ Καρόλου Δεκάτου καὶ ἐγὼ ζητωκραυγάζω ὑπὲρ τῆς γαλλικῆς ἀριστοκρατίας. Κατὰ τὴν προσεχῆ συνέλευσίν μας, ποὺ θὰ γίνῃ στὸ Παρίσι στὶς 23 Αὐγούστου, θὰ σᾶς ἀνακοινώσω τὶς ἀποφάσεις ποὺ θὰ ληφθοῦν ἀπὸ τὸ μυστικὸ συμβούλιό μου γιὰ τὴν πραγματοποίησι τοῦ σκοποῦ μας. Μὴ λησμονῆτε ὅμως ὅτι μεγάλοι ἀγῶνες μᾶς ἀναμένουν.

»Πρέπει πρῶτα - πρῶτα ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὴ δολία καὶ ὕπουλη Μαρία τῶν Μεδίκων. "Επειτα ἀπὸ τὸν ἄθλιο ἐκεῖνο ποὺ τὸν ὀνομάζουν Κοντσίνι. Πρέπει ἀκόμη ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὸν ἀχρεῖο Λουΐν, πού, ἂν δὲν ἀγρυπνούσαμε πάντοτε, θὰ συνεκέντρωνε στὰ χέρια του ὅλη τὴ βασιλικὴ ἐξουσία. Τέλος ἀπὸ τὸν δοῦκα τοῦ Ρισελιέ, τὸν φιλόδοξο αὐτὸν ἐπίσκοπο. Δὲν πρέπει ποτὲ ἄρχοντες μὲ τὰ ὀνόματα τῶν Ροάν, τῶν Μομορανσὺ καὶ τῶν Μπουϊγιὼν νὰ σκύβουν ἐμπρὸς σ' ἕναν Ἱερωμένο.

Τώρα ἡ φωνὴ τοῦ κόμητος τῆς 'Ωδέρνης εἶχε γίνει πιὸ βαθειὰ καὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν:

—Θὰ σᾶς ὑποδείξω ἀκόμη τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ θρόνος τῆς Γαλλίας θὰ μείνῃ ἐλεύθερος. Καταδικάστε, κύριοι, τὸ νήπιο ποὺ φέρει τὸ ὄνομα τοῦ Λουδοβίκου 13ου καὶ ἡ ἀπόφασίς σας θὰ ἐκτελεσθῆ.

Φρικίασις διέτρεξε τὶς τάξεις τῶν συνωμοτῶν.

'Ο δοῦξ ντ' 'Αγκουλὲμ κατέληξε ὡς ἑξῆς:

— Δὲν γνωρίζω, κύριοι, πῶς ! 'Αλλ' ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ σᾶς λέγω: 'Ο βασιλεὺς Λουδοβίκος 13ος πέθανε !

—Ζήτω ὁ Βασιλεὺς Κάρολος 10ος! ἀνέκραξαν οἱ παρισταμένοι, ἐκτείνοντες πρὸς αὐτὸν τὸ χέρι.

. . . . . .

Τὸ πανδοχεῖο τῆς «Χήνας» εἶχε μείνει τώρα ἔρημο καὶ σιωπηλό.

'Ο πατέρας τῆς Γιζέλλας ἐπανεῦρε στὴ θύρα ἐκεῖνον ποὺ ἀπὸ συνήθεια ἐφώναζαν μαρκήσιο ντὲ Σένκ - Μάρς, ἐνῷ ἦταν μόνο κόμης, γιατὶ ὁ πατέρας του ἔζοῦσε ἀκόμη. 'Ο ντ' 'Αγκουλὲμ τὸν ἀγκάλιασε γιὰ νὰ τοῦ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη του, γιὰ τὴν ὑποστήριξι ποὺ ἡ οἰκογένεια τοῦ Σένκ - Μὰρς εἶχε προσφέρει στὸ ζήτημα τῆς ἀνακηρύξεώς του ὡς βασιλέως.

—'Αγαπητὸ μου παιδί, εἶπε, μπορεῖς νὰ στείλῃς ἀγγελιαφόρο στὸν πατέρα σου, γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγείλῃς ὅτι τὸ συνοικέσιό σου μὲ τὴν κόρη μου ἐτελείωσε. Κατόπιν, ἔλα νὰ σὲ παρουσιάσω στὴ μνηστή σου... τὴ Γιζέλλα.

'Ο Σένκ Μὰρς ὠχρίασε καὶ τὰ χείλη του ἐψιθύρισαν ἕνα ὄνομα, ποὺ δὲν ἦταν τὸ ὄνομα τῆς Γιζέλλας.

"Επειτα, ἔκαμε μιὰ βαθειὰν ὑπόκλισι ἐμπρὸς στὸν δουκα, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα.

'Ο δοῦξ ντ' 'Αγκουλέμ, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν πρίγκηπα τοῦ Κονδὲ καὶ τὸν δοῦκα τοῦ Γκύζ, ἐβγῆκε σὲ λίγο ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο.

'Επροχώρησαν καὶ οἱ τρεῖς πρὸς τὸ σπίτι, ἀπὸ τὸ ὁποῖο λίγη ὥρα πρὶν εἶχε βγῆ ὁ Ρομπιστάν.

'Ο ντ' 'Αγκουλὲμ ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ ἀνέβηκε τὴν κλίμακα φωνάζοντας:

—"Ε! Μπουργκόν ! "Ε ! Ραιμπώ! Ποῦ εἶσθε λοιπόν ;

'Αλλὰ δὲν ἔλαβε καμμιὰν ἀπάντησι.

Μιὰ νεκρικὴ σιγὴ ἦταν ἁπλωμένη σ' ὅλο τὸ σπίτι. 'Η σιγὴ αὐτὴ ἄρχισε νὰ φοβίζῃ τὸν δοῦκα.

—Γιζέλλα !, ἐφώναξε μὲ φωνὴ ποὺ ἐπνιγόταν. Συγγνώμην, κύριοι, ἀλλὰ τρέμω... Προαισθάνομαι δυστύχημα.. Γιζέλλα!... Κόρη μου!...

'Ο δοῦξ ντ' 'Αγκουλὲμ δὲν ἦταν πιὰ ὁ Κάρολος Δέκατος, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἤλπιζε ὅτι θὰ ἀνέβαινε σὲ λίγο στὸ θρόνο. 'Ηταν πατέρας καὶ τίποτε ἄλλο.

Μέσα σὲ μιὰ στιγμή, εἶχε λησμονήσει τὰ πάντα καὶ τὸν θρόνο καὶ τὴ συνωμοσία, καὶ τὴν προσωπική του ἀσφάλεια.

"Ετρεχε ἀπὸ τὸ ἕνα δωμάτιο στὸ ἄλλο, ἄνοιγε τὶς πόρτες, διέσχιζε τοὺς διαδρόμους, ζητῶντας παντοῦ τὴ Γιζέλλα.

Τέλος, ἔφθασε στὴν αἴθουσα τοῦ φαγητοῦ, εἶδε τὴν ἀκαταστασία ποὺ ἐπικρατοῦσε μέσα, ἐπλησίασε στὴ θερμάστρα καὶ ἐδιάβασε τὸ σημείωμα τοῦ Ρομπιστάν.

—"Ενας ἄθλιος... ἕνας κλέφτης ἐμπῆκε ἐδῶ μέσα! ἐφώναξε. Αὐτὸς θὰ πήρε τὴν κόρη μου... Λέγεται Ρομπιστάν. "Ω! Θεέ μου!...

Καὶ ἔπεσε κάτω λιπόθυμος.

'Ο πρίγκηψ τοῦ Κονδὲ καὶ ὁ δοῦξ ντὲ Γκὺζ ἔσκυψαν ἐπάνω στὸν συναγωνιστή των καὶ εἶδαν ὅτι ἀνέπνεε μὲ δυσκολία.

"Επειτα, ἀντήλλαξαν ἕνα παράδοξο βλέμμα.

'Ο Κονδὲ ἐμίλησε πρῶτος.

—Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἀποδέχεσαι τὴν ἀπόφασι τῆς συνελεύσεως; ἐρώτησε μὲ βραχνὴ φωνή.

—"Οχι, ἀπήντησε ὁ Γκὺζ σφίγγοντας τὰ χείλη. Καὶ σεῖς, ὑψηλότατε;

—"Οχι βέβαια, ἀπήντησε ὁ Κονδέ.

Τὰ μάτια τους συναντήθηκαν καὶ πάλι σὲ μιὰ κοινὴ σκέψι.

'Ο Κονδὲ ἐγνώριζε ὅτι ὁ Γκὺζ ἦταν εὐέξαπτος καὶ παράφορος. Παρὰ τὴ μεγάλη, τὴν ἀπεριόριστη φιλοδοξία του, μποροῦσε νὰ τὸν κινήσῃ κανεὶς ὅπως ἤθελε.

'Ο πρίγκηψ ἔκαμε τότε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω καὶ εἶπε:

—"Αν δὲν ἐσηκωνόταν πιὰ ἀπ' αὐτὴ τὴ θέσι! "Αν μποροῦσαμε νὰ φωνάξωμε ὅπως αὐτὸς πρὸ ὀλίγου: «ὁ βασιλεὺς ἀπέθανε...»

'Ο Γκὺζ ἔσκυψε καὶ πάλι ἐπάνω ἀπὸ τὸν δοῦκα.

Τὸ πρόσωπό του εἶχε συνοφρωθῆ καὶ ἀσυναισθήτως ἔφερε τὸ χέρι του στὴ λαβὴ τοῦ ξίφους του.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη, ὁ ντ' 'Αγκουλὲμ ἄφησε ἕναν ἀναστεναγμὸ καὶ ἄνοιξε τὰ μάτια.

—Πολὺ ἀργά, ἐψιθύρισε ὁ Κονδέ.

'Ο Γκὺζ ἄφησε τὸ χέρι του νὰ πέσῃ κάτω καὶ ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω.

'Ο ντ' 'Αγκουλὲμ εἶχε σηκωθῆ τώρα.

—Κύριοι, εἶπε, σᾶς ζητῶ συγγνώμην. 'Η ἀπελπισία μου εἶνε τόσο μεγάλη...

—'Η πατρικὴ θλῖψις εἶνε ἕνα πρᾶγμα πολὺ φυσικό, εἶπε ὁ Γκὺζ μὲ ὑπόκωφη φωνή. Τὴν συμμερίζομαι ἀπολύτως... Μιὰ κόρη τόσο ὡραία...

—Θὰ ἦταν τὸ καλύτερο στόλισμα τῆς αὐλῆς σας, εἶπε ὁ Κονδέ.

—Δὲν ὑπάρχει πιὰ αὐλὴ γιὰ μένα, εἶπε ὁ ντ' 'Αγκουλέμ. "Εως ὅτου βρῶ τὴν κόρη μου, δὲν εἶμαι παρὰ μιὰ ἁπλῆ σκιά... Πρέπει νὰ συλλάβω τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔγραψε σ' αὐτὴ τὴν περγαμηνή, ἐπάνω στὴν ὁποία ἐπρόκειτο νὰ βάλωμε τὶς ὑπογραφές μας, γιὰ νὰ ἐπισφραγίσωμε τὴ συμφωνία ποὺ ἐπῆλθε μεταξύ μας... 'Η φιλοξενία ποὺ ἐσκόπευα νὰ σᾶς προσφέρω, κύριοι...

Λυγμοὶ διέκοψαν τὰ λόγια τοῦ δυστυχισμένου πατέρα.

—Δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῆτε, εἶπε ὁ Γκύζ. "Εχομε τὰ ἄλογα καὶ τοὺς ἀκολούθους μας στὸ πανδοχεῖο τῆς «Χήνας».

—"Ετσι ἀποφεύγομε τὴν ὑπογραφή, σκεπτόταν ὁ Κονδέ.

'Ο Γκὺζ συλλογιζόταν ἐπίσης.

—Τὸ χέρι μου ἐδίστασε. "Αφησα ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ στέμμα νὰ μοῦ ξεφύγῃ. 'Ο Κονδὲ θὰ ἦταν βέβαια πιὸ ἐπικίνδυνος ἀντίπαλος ἀπὸ τὸν ντ' 'Αγκουλέμ.. 'Αλλ' ἐπὶ τέλους θὰ εἶχα νὰ κάμω μόνο μὲ τὸν ἕνα... Καὶ ὅμως, ὅταν ἐχτύπησα τὸν Σαὶν Πώλ, τὸ χέρι μου ἦταν πιὸ σταθερό..

—'Ας ἀναβάλωμε γιὰ ἄλλη φορὰ τὴν τελειωτική μας

συνδιάλεξι, «εἶπε ὁ ντ' Ἀγκουλέμ. Θὰ τρέξω ἀμέσως στὸ Παρίσι, ὅπου, μὲ κίνδυνο νὰ συλληφθῶ, θὰ ψάξω σὲ κάθε γωνία, γιὰ νὰ βρῶ τὴν κόρη μου.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ὁ πρίγκηψ Κονδὲ καὶ ὁ δοὺξ ντὲ Γκὺζ ἐξαναγύριζαν στὸ πανδοχεῖο τῆς «Χήνας».

Ἵππευσαν ἀμέσως τ' ἄλογά τους καί, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους των, ἐξαφανίσθηκαν μέσα στὸ σκοτάδι.

6ον

Ο ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, ὁ Ρομπιστὰν εἶχε ἀνεβῆ στὸ δωμάτιό του καί, ἀφοῦ ἔβγαλε τὴν καινούργια στολή του, ἑτοιμαιότανε νὰ κοιμηθῆ.

Ἐστάθηκε ὅμως ἐπὶ μερικὲς στιγμὲς καὶ συλλογίσθηκε τὰ γεγονότα, στὰ ὁποῖα εἶχε παραστῆ μάρτυς.

—Ὁ βασιλεὺς ἀπέθανε... ζήτω ὁ βασιλεύς!, ἐψιθύρισε. Κατεδίκασαν σὲ θάνατο τὸν μικρὸ βασιλέα... Τὸ δυστυχισμένο τὸ παιδί!... Καὶ ὅπως λένε, ζῆ τόσο πληκτικὰ μέσα στὸ Λούβρο!... Τί πρέπει νὰ κάμω; Νὰ καταγγείλω τὴ συνωμοσία ; Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ντροπή! Ἕνας Ρομπιστὰν δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ κατάσκοπος... Πῶς ὅμως νὰ ἐμποδίσω αὐτὸν τὸν ντ' Ἀγκουλὲμ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σκοπό του;

Ἦταν ὅμως τόσο κουρασμένος, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ τοὺς στοχασμούς του.

Ὁ ὕπνος ἔβαλε σὲ λίγο τέρμα στὴν ἀπορία του.

Τὸ πρωΐ, ὅταν ἐξύπνησε, ἐσκέφθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὶς πληγές του καὶ ἄρχισε νὰ τὶς ἐξετάζῃ.

Ἦταν ὅμως πολὺ ἐλαφρὲς καὶ ἕνα πλύσιμο μὲ καθαρὸ κρύο νερὸ τοῦ ἀπεμάκρυνε ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸ χέρι του τὸ βάρος ποὺ αἰσθανόταν.

Ἔσχισε ἔπειτα ἕνα ἀπὸ τὰ ἐσώρρουχα, μὲ τὰ ὁποῖα τὸν εἶχε ἐφοδιάσει ἡ μητέρα του καὶ ἔκαμε μερικοὺς ἐπιδέσμους, μὲ τοὺς ὁποίους ἐπέδεσε τὰ τραύματά του.

Κατόπιν ἐφόρεσε τὴν ὡραία στολή του, ἔζωσε στὴ μέση του τὸ ξίφος καὶ ἐφώναξε τὴν ἰδιοκτήτρια τοῦ πανδοχείου.

Ἐκείνη ἐδυσκολεύθηκε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ.

—Καταλαβαίνω τὴν ἔκπληξί σου, εἶπε ὁ Ρομπιστάν. Μὲ μιὰ λέξι ὅμως, θὰ σοῦ ἐξηγήσω τὰ πάντα. Συνήντησα τὴν κυρία, γιὰ τὴν ὁποίαν μοῦ ἐμιλήσατε χθές.

Ἡ ξενοδόχος ἔμεινε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

—Τὴν συναντήσατε, εἴπατε ;

—Ἀκριβῶς. Καὶ ἡ κυρία αὐτὴ μὲ ἄγγιξε μὲ τὸ ραβδί της καὶ μὲ μετεμόρφωσε ὅπως βλέπετε. Καὶ τώρα τί σᾶς ὀφείλω;

Καὶ ἔβγαλε μιὰ φοῦχτα χρυσὲς πιστόλες ἀπὸ τὴν τσέπη του.

—Συγγνώμην, Ὑψηλότατε, ἔκαμε ἡ ξενοδόχος. Σᾶς ζητῶ νὰ μὲ συχωρέσετε γιὰ τὴ χθεσινὴ ὑποδοχή. Δὲν ἤξερα...

Ὁ Ρομπιστὰν ἔρριξε ἕνα βλέμμα γύρω του.

—Δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἄλλος ἐδῶ μέσα, ἐψιθύρισε. Ἐμένα συνεπῶς φωνάζει «ὑψηλότατο»... Φαίνεται ὅτι ἔκαμα ἀρκετὲς προόδους ἀπὸ χθές... Ἂν βγάλω ὅλα μου τὰ χρήματα, θὰ μὲ πῇ «μεγαλειότατον»!...

—Δὲν μποροῦσα νὰ μαντεύσω, ἐξακολούθησε ἡ ξενοδόχος. Ἡ Ἐξοχότης σας ἐλπίζω νὰ εὐαρεστηθῆ νὰ μείνῃ μερικὲς ἡμέρες... Εἶνε τὸ καλύτερο πανδοχεῖο τῆς περιφερείας... Ρωτῆστε ὅποιον θέλετε γιὰ τὴ Νικολέττα...

—Εἶνε ἕνα ὄνομα γλυκὸ καὶ ἁρμονικό, εἶπε ὁ Ρομπιστὰν καὶ τὸ πανδοχεῖο σας εἶνε πριγκηπικό. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ μείνω, ἀγαπητὴ κυρία Νικολέττα...

—Θὰ φύγετε χωρὶς νὰ δοκιμάσετε τὸ ἐξαίσιο κρασί μας;

—Μοῦ φέρνει δίψα, εἶπε ὁ Ρομπιστὰν καὶ θὰ μὲ κάμῃ νὰ ἀργοπορήσω λίγο.

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, ὁ Ρομπιστὰν ἦταν καθισμένος στὴν αἴθουσα τοῦ πανδοχείου καὶ ἔτρωγε ἕνα πριγκηπικὸ γεύμα.

Συγχρόνως, σκεπτόταν τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ καὶ ποῦ θὰ ἔπρεπε νὰ κατευθύνῃ τὰ βήματά του.

Κατόπιν ἡ σκέψις του ἐπετοῦτο πρὸς τὴ νέα ποὺ εἶχε σώσει. Θὰ τὴν ξανάβλεπε ἄραγε ποτέ; Τὸ πρᾶγμα φαινόταν πολὺ ἀμφίβολο καὶ ἡ σκέψις αὐτὴ ἔκανε περίλυπο τὸ Ρομπιστάν.

Μετὰ μιὰν ὥρα, εἶχε ἀνεβῆ καὶ πάλι στὸ ἄλογό του καὶ διευθυνότανε πρὸς τὸ Παρίσι, χωρὶς νὰ ἀντιληφθῆ ὅτι κάποιος ποὺ ἦταν κρυμμένος μέσα στὸ δάσος τὸν παρακολουθοῦσε.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Ρινάλντο, ὁ ἔμπιστος τοῦ Κοντσίνι.

Βλέποντας τὸν Ρομπιστὰν νὰ τρέχῃ ἔμπρός, ἐψιθύρισε:

—Σὲ κρατῶ, δαιμονισμένε! Σὲ λίγη ὥρα ἡ ἐκδίκησίς μου θὰ εἶνε τρομερή.

Ὁ Ρομπιστὰν ἀναπολοῦσε τώρα τὸ παρελθόν του.

Ἀναπολοῦσε τὴν παιδική του ἡλικία, τὴν ὁποίαν ἐπέρασε στὸν ἑτοιμόρροπο πύργο τῶν γονέων του. Ἡ μητέρα του τοῦ εἶχε μάθει νὰ διαβάζει καὶ νὰ γράφῃ καί, ὅταν ἐμεγάλωσε, τὸν ἄφηνε νὰ μελετᾷ τὰ παλαιὰ ἱπποτικὰ βιβλία, ποὺ περιεῖχε ἡ μικρὴ βιβλιοθήκη τοῦ πατρικοῦ πύργου. Οἱ ἥρωες τῶν βιβλίων αὐτῶν τοῦ εἶχαν χρησιμεύσει ὡς ὑπόδειγμα καὶ ὠνειρευόταν πάντοτε ὅτι κάποτε θὰ δινόταν καὶ σ' αὐτὸν ἡ εὐκαιρία γιὰ νὰ κάμῃ παρόμοια κατορθώματα.

Σὲ ἡλικία δέκα πέντε ἐτῶν, ὁ Ρομπιστὰν ἔχασε τὴ μητέρα του.

Ὁ πατέρας του, παλαίμαχος σύντροφος τοῦ βασιλέως Ἑρρίκου τοῦ 4ου, ποὺ εἶχε ἀργότερα λησμονηθῆ ἀπ' αὐτόν, ἐδίδαξε τὸν Ρομπιστὰν μόνο ἱππασία καὶ ξιφασκία καὶ τοῦ ἔλεγε διαρκῶς ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀνοίξῃ τὸ δρόμο του μὲ τὸ ξίφος στὸ χέρι καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀγωνίζεται γιὰ νὰ φθάσῃ πάντοτε ὑψηλότερα.

Αὐτὰ ἦσαν τὰ ἠθικὰ παραγγέλματα, ποὺ ὁ πατέρας εἶχε δώσει στὸ γυιό του.

Ὅταν ἑκατάλαβε ὅτι ἐπλησίαζε τὸ τέλος του, τὸν ἐκάλεσε κοντά του καὶ τοῦ εἶπε:

—Παιδί μου, στὸ κιβώτιο ἐκεῖνο θὰ βρῆς κατάλογο τῶν χρεῶν μας. Θὰ φύγω ἀπὸ τὴ ζωὴ εὐτυχής, ἂν μοῦ ὑποσχεθῆς ὅτι θὰ τὰ ἐξοφλήσῃς προτοῦ νὰ πεθάνῃς.

Ὁ Ρομπιστὰν ὡρκίσθηκε κλαίοντας ὅτι θὰ ἐκτελοῦσε τὴν πατρικὴ ἐπιθυμία καὶ ὁ γέρων ἐπέθανε μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη.

Ὁ νέος, μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸ τοῦ πατέρα του, ἔγινε ἀμέσως ἄλλος ἄνθρωπος. Εἶχε τὴ συναίσθησι ὅτι ἦταν ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας τῶν Ρομπιστὰν καὶ αὐτὸ τὸν ἔκανε πολὺ περήφανο.

Ὅταν ἄνοιξε τὸ κιβώτιο, ποὺ τοῦ εἶχε ὑποδείξει ὁ πατέρας του, εἶδε ὅτι εἶχε νὰ πληρώσῃ χρέη 18.500 λιβρῶν.

Ἄρχισε ἀμέσως νὰ σκέπτεται πῶς θὰ τὸ κατώρθωνε. Ἀλλὰ δὲν ἔβρισκε καμμιὰ λύσι.

Στὸ τέλος, ἐπῆρε τὴν ἀπόφασί του.

Παρέμεινε ἐπὶ ἕνα ἔτος κλεισμένος στὸν πύργο καὶ γυμναζόταν ἀδιάκοπα στὴν ἱππασία καὶ τὴν ξιφασκία.

Στὸ τέλος τοῦ ἔτους, ἐκάλεσε στὴ μεγάλη αἴθουσα τῶν τελετῶν τὴν ὑπηρεσία τοῦ πύργου, ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἕναν καὶ μόνο γερο - ὑπηρέτη καὶ μὲ ἐπίσημη φωνὴ τοῦ ἀνήγγειλε τὴν προσεχῆ ἀναχώρησί του.

—Ἀφῆστε με νὰ πεθάνω ἐδῶ!, ἱκέτευσε ὁ ὑπηρέτης.

— Ἀλλά, δυστυχισμένε, πῶς θὰ ζήσῃς; Ποιὸς θὰ πληρώνῃ τοὺς μισθούς σου;

—Τοὺς μισθούς μου, αὐθέντα; ἔκαμε ὁ ὑπηρέτης. Ἔχω δέκα ἑξῆ χρόνια νὰ πάρω μισθό. Θὰ μείνω ἐδῶ γιὰ νὰ φυλάω τὸν πύργο. Ὑπάρχουν πέρδικες στὰ δάση, ὀρνιθες στὴν αὐλή μας καὶ μιὰ ἀγελάδα στὸ σταῦλο. Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀρκετὰ γιὰ μένα. Οἱ ἀνάγκες μου εἶνε τόσο λίγες...

Ὁ Ρομπιστάν, εὐχαριστημένος γιατὶ θὰ ἄφηνε σὲ καλὰ χέρια τὸν πατρικὸ πύργο, ἀγκάλιασε τὸν ὑπηρέτη καὶ τὸν ἐφίλησε μὲ παραφορά.

Ὁ γέρων ἔκλαιγε ἀπὸ τὴ χαρά του.

—Αὐτό, αὐθέντα, εἶπε, ἐξοφλεῖ ὅλο τὸ χρέος σας ἀπέναντί μου.

Ὁ Ρομπιστὰν συνεκέντρωσε τότε σὲ μιὰ αἴθουσα τὰ καλύτερα ἐπίπλα καὶ τὰ καλύτερα σκεύη τοῦ πύργου. Σ' αὐτὰ ἐπρόσθεσε καὶ μερικὰ διαμαντικὰ τῆς μητέρας του.

Ἔπειτα ἑκάλεσε ἕναν ἔμπορο γιὰ νὰ τὰ ἐκτιμήσῃ.

Θὰ ἄξιζαν ὅλα περισσότερο ἀπὸ πενῆντα χιλιάδες λίβρες. Ἀλλ' ὁ ἔμπορος ἐμέτρησε μόνο τριάντα δύο καὶ ὁ Ἱππότης ἔμεινε κατενθουσιασμένος.

Ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, ὅλα τὰ χρέη τῆς οἰκογενείας καὶ μαζὶ μὲ αὐτὰ οἱ καθυστερούμενοι μισθοὶ τοῦ ὑπηρέτου εἶχαν ἐξοφληθῆ.

Στὸ τέλος, ἀπέμειναν στὸν Ρομπιστὰν χίλιες τετρακόσιες πενῆντα λίβρες.

—Ἐξώφλησα τὰ χρέη μου, ἐσκέφθηκε καὶ ὅμως δὲν ἐπλούτισα ἀκόμη. Ἀλλ' ὁ πατέρας μου μπορεῖ νὰ ἀναπαυθῆ ἡσυχος.

Ὁ Ρομπιστὰν ἐπλήρωσε ἀμέσως 800 λίβρες γιὰ ἕναν καλὸ ἵππο, τὸν ὁποῖον ἐβάφτισε «Πήγασον». Ὅταν τὸν ἐδοκίμασε, ἔμεινε ἀπολύτως εὐχαριστημένος.

—Δὲν ἔχει φτερά, ἀλλὰ ἀξίζει πολύ! εἶπε.

Ἔφυγε κατόπιν ἀπὸ τὸν πύργο, ἐπέρασε ἀπὸ τὴν κατοικία ἑνὸς παληοῦ φίλου τοῦ πατέρα του, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωσε μιὰ συστατικὴ ἐπιστολὴ γιὰ τὸν στρατάρχη ντ' Ἄγκρ καὶ ἔφθασε στὸ Μεντόν, κατὰ τὸν τρόπο ποὺ εἴδαμε.

Ὅλα αὐτὰ σκεπτόταν ὁ Ρομπιστάν, καθὼς ἔμπαινε στὸ Παρίσι.

Ὁ Ἱππεύς, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε ἀπὸ τὸ Μεντόν, ἐμπῆκε συγχρόνως στὴν πόλι, χωρὶς ὁ Ρομπιστὰν νὰ τὸν ἀντιληφθῆ καθόλου.

Ἡ πρώτη σκέψις του ἦταν νὰ ἐρωτήσῃ ποῦ ἔμενε ὁ στρατάρχης ντ' Ἄγκρ.

Ἐνῷ ἔκανε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι σ' ἕναν διαβάτη, ἕνας ἱππεὺς τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε μὲ εὐγένεια:

—Ἂν θέλετε, εὐπατρίδα μου, μπορῶ νὰ σᾶς ὁδηγήσω ἐγὼ στὸ μέγαρο τοῦ στρατάρχου.

Ὁ Ἱππεὺς αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Ρινάλντο.

Ὁ Ρομπιστὰν τοῦ ἔρριξε ἕνα γρήγορο βλέμμα.

Τὸ χαμόγελό του τοῦ ἐφάνηκε ὑποκριτικό, τὸ βλέμμα του ὕπουλο καὶ τὸ παρουσιαστικό του δὲν τοῦ ἐνέπνευσε καμμιὰν ἐμπιστοσύνη.

Ἡ προσφορὰ ποὺ τοῦ ἔκανε ἦταν πολὺ εὐγενική, ὡστόσο ἡ προθυμία του δὲν ἐνθουσίασε καθόλου τὸν νέο. Οἱ περιπέτειές του τῆς χθεσινῆς ἡμέρας τὸν εἶχαν κάμει πολὺ ἐπιφυλακτικό.

—Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, κύριε, εἶπε. Ὑπάρχουν προσφορὲς ποὺ τιμοῦν καὶ ἐκεῖνον ποὺ τὶς κάνει καὶ ἐκεῖνον ποὺ τὶς δέχεται. Ἀλλ' ἂν κρίνω ἀπὸ τὸ παρουσιαστικό σας, μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ἦταν ἀνοησία τὸ νὰ δεχθῶ ἕναν ἄνθρωπο σὰν καὶ σᾶς ὡς ὁδηγό.

—Διάβολε !, ἔκαμε ὁ Ρινάλντο.

—Χίλιοι διάβολοι! ἐφώναξε ὁ Ρομπιστάν.

Ὁ Ρινάλντο ἦταν ἕτοιμος νὰ θυμώσῃ. Ἀλλὰ ἐσκέφθηκε ἀμέσως.

—Νὰ συμπλακῶ μαζί του; Θὰ ἦταν τρέλλα. Εἴτε νικητὴς εἴτε ἡττημένος, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ διαφύγῃ τὴν ἐκδίκησί μου. Ἂς τὸν κολακεύσω λίγο.

Καὶ ἀμέσως ἄλλαξε τὸν τόνο τῆς φωνῆς του.

(Ἀκολουθεῖ)

Αὐτοκινητικὸ

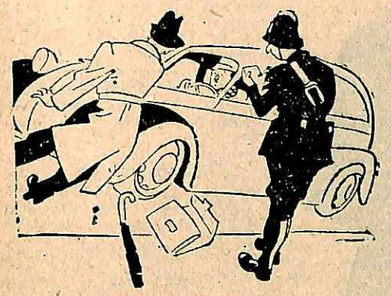

ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Εὔθυμη ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ἕνας δρόμος κεντρικός, μὲ πολὺ ζωηρὴ κίνησι. Συνωστισμὸς λεωφορείων, αὐτοκινήτων καὶ τράμ, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα ὁ ἀστυφύλαξ τῆς Τροχαίας κάνει κινήσεις σχεδὸν ἱερατικές. Ἐγὼ βρίσκομαι στὸ πεζοδρόμιο.

Ἔξαφνα, δὲν ξέρω γιατί καὶ πῶς, κατεβαίνω στὸ δρόμο. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ ἀκούεται τρίξιμο φρένων καὶ δαγκώματα τροχῶν στὴν ἄσφαλτο.

Τὸ φτερὸ ἑνὸς αὐτοκινήτου μὲ χτυπάει ἐλαφρά. Ὁ ἀστυφύλαξ σταματάει τὴν κίνησι, πλησιάζει τὸ αὐτοκίνητο κρατῶντας τὸ σημειωματάριό του καὶ μὲ τὸ αὐστηρὸ βλέμμα ἑνὸς ὑπερτάτου κριτοῦ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐγὼ σηκώνομαι, τρίβοντας τὸ πόδι μου.

—Ἀφῆστε σᾶς παρακαλῶ, λέω στὸν ἀστυφύλακα. Δὲν ἔπαθα τίποτε.

Καὶ ἀπομακρύνομαι κουτσαίνοντας.

★

Τὸ βράδυ, στὴ λέσχη, ὁ δικηγόρος Περρίνι βλέπει τὸ χέρι μου δεμένο καὶ μὲ ρωτάει:

—Ἔδειρες κανέναν;

—Ὄχι, ἀπαντῶ χωρὶς νὰ δώσω ἐξαιρετικὴ σημασία στὴν ἐρώτησι. Ἕνα αὐτοκίνητο, τὸ πρωΐ...

—Ἀλήθεια; Μὰ πῶς συνέβη;

—Νά, δὲν καταλαβαίνεις;...

Καὶ τοῦ ἀφηγήθηκα τὴν περιπέτεια μὲ τέσσερα λόγια.

—Ἄ, μὰ ἔπρεπε νὰ στὸ πληρώσῃ ἀκριβὰ αὐτό! φωνάζει ὁ φίλος μου δικηγόρος. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι νομίζουν πὼς ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ σκοτώνουν τὸν κόσμο! Ἐγώ, ἂν ἤμουν στὴ θέσι σου, θὰ πήγαινα σ' ἕναν καλὸ γιατρό, θάβγαζα πλάκα καὶ λοιπά. Καὶ θάμενα στὸ σπίτι ἀντὶ νὰ πηγαίνω στὸ γραφεῖο. Καὶ στὸ τέλος θὰ τὸν ὑποχρέωνα αὐτὸν τὸν κύριο νὰ μοῦ πληρώσῃ ὅλα τὰ ἔξοδα.

—Σύμφωνοι, τοῦ λέω. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ ὁδηγὸς φαντάζομαι πὼς εἶνε τελείως ἀπένταρος; ἕνα παιδὶ ἀκόμη ἀμούστακο.

—Δὲν πειράζει! Τὸ ἴδιο κάνει. Ἐσὺ θὰ τὸν καταγγείλῃς καὶ θὰ πληρώσ ὁ πατέρας του.

—Νομίζεις; ρωτάω μὲ κάποια δυσπιστία.

—Τί ἀφελὴς ποὺ εἶσαι, καϋμένε ! Κατάγγειλέ τον ποὺ σοῦ λέω ἐγώ!... Καὶ μὴν ξεχάσῃς τίποτε: τραύμα ἀριστερὸς κνήμης, ἐκχύμωσις δεξιοῦ βραχίονος, μώλωπες καὶ λοιπά, ὥστε νὰ πιστοποιηθῆ ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ ἐργασθῆς. Ἔπειτα θὰ βάλῃς τὰ ἔξοδα τοῦ ταξί, γιατὶ δὲν μπορεῖς νὰ περιφέρεσαι μὲ τραμ καὶ λεωφορεῖα μ' αὐτὸν τὸν συνωστισμό, ἀποζημίωσι γιὰ τὸ κοστούμι σου...

—Μὰ ἀφοῦ δὲν ἔπαθαν τίποτε. Οὔτε τὰ ροῦχα μου, διαμαρτύρομαι: ἐγώ, ποὺ δὲν μ' ἀρέσουν οἱ ὑπερβολές.

—Ἔστω, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ πῆς αὐτό: Ἐννοεῖται. Τί ἀφελὴς ποὺ εἶσαι! Νὰ τὸν κάνῃς νὰ σὲ πληρώσῃ ἀκριβά, αὐτὸς ὁ ἀσυνείδητος. Ἐπῆρες τοὐλάχιστον τὸ ὄνομά του;

—Ναί.

—Ὡραῖα. Ἄσε λοιπὸν νὰ τὴν ἀναλάβω ἐγὼ τὴν ὑπόθεσι, καὶ θὰ ἰδῆς λεφτά!

—Ἔχεις δίκηο, ἀλλὰ γνωρίζω καλὰ τὸν πατέρα του, εἶνε μάλιστα φίλος μου, καὶ δὲν θέλω...

—Βλακεῖες. Τὰ συμφέροντα εἶνε συμφέροντα, ἀγαπητέ μου. Δικαιοῦσαι νὰ πάρῃς ἀποζημίωσι καὶ πρέπει νὰ τὴν πάρῃς. Πές μου μερικὲς λεπτομέρειες τοῦ ἀτυχήματος. Μὲ τί ταχύτητα ἐπήγαινε;

—Ἀρκετὰ γρήγορα. Ἐγὼ βρισκόμουν στὸ πεζοδρόμιο...

—Πῶς;! Καὶ σ' ἐχτύπησε στὸ πεζοδρόμιο ; Μὰ τότε δὲν ὑπάρχουν ἐλαφρυντικά. Δὲν μοῦ χρειάζεται ἄλλο τίποτε. Πόσα νομίζεις ὅτι πρέπει νὰ ζητήσουμε;

—Ἐγὼ εἶμαι εὐχαριστημένος καὶ μὲ χίλια φράγκα.

—Χίλια φράγκα ; Μὴ λὲς ἀνοησίες, σὲ παρακαλῶ! Δὲν μπορεῖς τέλος πάντων νὰ καταλάβῃς ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶνε σοβαρό; Θὰ ζητήσουμε λοιπὸν δέκα χιλιάδες, γιὰ νὰ πάρουμε τὶς ὀκτώ. Σύμφωνοι;

—Ὄχι, ἀπαντῶ. Εἶμαι εὐχαριστημένος μὲ χίλια, ἀρκεῖ νὰ μοῦ τὰ δώσῃς τώρα.

—Νὰ σοῦ τὰ δώσω ἐγώ;

—Βέβαια : γιατὶ τὸ αὐτοκίνητο τ' ὡδηγοῦσε ὁ γυιός σου.

Ρ. ΠΕΛΕΣ

Μισὸ ΑΧΛΑΔΙ

Δραματικὸ διηγηματάκι

Βρισκόμαστε στὴν Προβηγκία, στὰ 1515. Εἶνε ἡ ἐποχὴ τῶν Βοργία, ὁ αἰώνας τῶν τρομερῶν ἀντιζηλειῶν ποὺ χωρίζουν πολιτεῖες καὶ οἰκογένειες.

Ἕνα πρωΐ, ὁ βαρῶνος τοῦ Σωλνὺ ἔφθασεν ἔφιππος μπροστὰ στὸν πύργο τοῦ κόμητος ντὲ Μαρινιὰκ. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἐβγήκε νὰ τὸν προϋπαντήσῃ μὲ προσποιητὴν εὐγένεια.

—Καλῶς ἦλθες ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε, ἐφώναξε. Ἔκαμες πολὺ καλὰ ποὺ ἦρθες, ἔστω καὶ τόσο ἁρματωμένος. Τὸ πρόγευμα μᾶς περιμένει κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ δέντρο, κατὰ τὴν συνήθεια τῶν προγόνων μας. Ἂς φᾶμε πρῶτα κι' ἔπειτα μιλᾶμε γιὰ τὶς ὑποθέσεις μας.

—Εὐχαριστῶ, δὲν πεινῶ. Ξέρω ὅτι θὰ μὲ δηλητηριάσῃς, ἀπάντησε ὁ βαρῶνος μὲ ψυχρὴν εἰρωνεία, ξεπεζεύοντας. Προτιμῶ νὰ μιλήσουμε ἀμέσως, γιατὶ βιάζομαι πολύ. Ἦρθα μόνος μου, καθὼς βλέπεις, γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω ὅτι δὲν σὲ φοβᾶμαι.

—Μοῦ μιλᾶς σὰν νᾶμαι ἐχθρός σου, ἔκανε ὁ κόμης κάνοντας τὸν στενοχωρημένον, καὶ αὐτὸ πολὺ μὲ λυπεῖ. Ἀφοῦ ὅμως δὲν θέλεις νὰ φᾷς, κράτησέ μου τοὐλάχιστον συντροφιά, γιατὶ πεθαίνω τῆς πείνας.

Ἐκάθησαν μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι, φορτωμένο μὲ ὅλα τὰ καλὰ τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶχε στρωθῆ κάτω ἀπ' τὸ μεγαλύτερο δέντρο τοῦ πάρκου.

—Θὰ τελειώσω ἀμέσως, ἐξακολούθησε ὁ κόμης, τεμαχίζοντας ἕνα ψητὸν φασιανό. Καθὼς ξέρεις, εἴμαστε οἱ κληρονόμοι τοῦ θείου μας, δουκὸς τοῦ Φροασάρ, ποὺ ἔχει περάσει τὰ ἑνενήντα καὶ εἶνε ἑτοιμοθάνατος. Σὲ λίγες μέρες ὅλα του τὰ πλούτη θὰ εἶνε δικά μας. Ἀλλὰ ὁ γέρος δὲν ἔκαμε διαθήκη, καθὼς ξέρω, ὥστε πρέπει νὰ συνεννοηθοῦμε μεταξύ μας, φιλικά, γιατὶ ἂν τσακωθοῦμε τὴν περιουσία του θὰ τὴν πάρῃ κανένας ἄλλος, ἀφοῦ στὸ τέλος θὰ σφαχτοῦμε. Καὶ αὐτὸ εἶνε πολὺ κουτό, κατὰ τὴ γνώμη μου. Θέλεις λίγον φασιανό;

—Ὄχι, εὐχαριστῶ! ἀπάντησε ξερὰ ὁ βαρῶνος. Ἐξακολούθησε.

—Ἐτελείωσα. Ἡ πρότασίς μου, καθὼς βλέπεις, εἶνε τίμια. Χρόνια τώρα προσπαθοῦμε νὰ συνεννοηθοῦμε μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι. Εἶνε καιρὸς νὰ σταματήσῃ αὐτό, ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε. Ἔστω καὶ ἂν δὲν θέλῃς νὰ συμφιλιωθῆς μαζί μου, ἂς μοιράσουμε τὴν κληρονομία καὶ ἂς τὴν γλεντήσουμε μὲ τὴν ἡσυχία μας. Τί λές;

Ὁ βαρῶνος ἔμενε σκεφτικός, κυττῶντας ἀφηρημένα μιὰ πυραμίδα ἀπὸ περίφημα ἀχλάδια ποὺ ἦταν μέσα σὲ μιὰν ἀσημένια φρουτιέρα. Ὁ κόμης ἐπῆρε ἕνα κι' ἑτοιμάστηκε νὰ τὸ κόψῃ.

—Γιατὶ δὲν παίρνεις καὶ σὺ ἕνα, ἐξάδελφέ μου; ἐρώτησε. Φοβᾶσαι μήπως εἶνε κι' αὐτὰ δηλητηριασμένα;

—Γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω θὰ πάρω τὸ μισὸ ἀπ' αὐτὸ ποὺ κρατᾶς, ἀπάντησε ὁ βαρῶνος μ' ἕνα χαμόγελο. Ὑπὸ τὸν ὅρον, βέβαια, ὅτι θὰ φᾷς ἐσὺ τὸ ἄλλο μισό.

—Τί δυσπιστία, τέλος πάντων, ἡ δική σου! ἔκανε ὁ κόμης.

Καί, ἀφοῦ ἔκοψε τὸ ἀχλάδι στὴ μέση, ἐκάρφωσε τὸ μισὸ στὴ μύτη τοῦ μαχαιριοῦ του καὶ τὸ προσέφερε στὸν βαρῶνον τρώγοντας αὐτὸς τὸ ἄλλο μισό.

—Τὰ φροῦτα σου εἶνε ὑπέροχα, εἶπε ὁ βαρῶνος τρώγοντας τὸ ἀχλάδι μὲ ὄρεξι.

Μετὰ σηκώθηκε κι' ἐπρόσθεσε:

—Θὰ σκεφτῶ τὴν πρότασί σου καὶ ἀπόψε θὰ σοῦ στείλω τὴν ἀπάντησι.

—Νὰ σὲ συνοδέψω μέχρι τὸ ἄλογό σου, ἔκανε ὁ κόμης, παρατηρῶντας τὸν ἐξάδελφό του μ' ἕνα παράξενο βλέμμα.

Ἐπροχώρησαν μαζὶ στὴ μεγάλη δενδροστοιχία τοῦ πάρκου. Ἔξαφνα, ὁ βαρῶνος ἐσταμάτησε, τρικλίζοντας.

Τὸ πρόσωπό του εἶχε μελανιάσει, τὰ χείλη του ἐζάρωσαν καὶ τὸν ἔπιασαν σπασμοί.

Ὁ κόμης ἐστάθηκε καὶ τὸν κυττοῦσε μ' ἕνα βλέμμα θριαμβευτικό. Ὁ ἄλλος τὸ κατάλαβε καὶ ἀνατρίχιασε.

—Μ' ἐδηλητηρίασες! Δολοφόνε!... ἐφώναξε μὲ πνιγμένη φωνή.

—Τί νὰ γίνῃ; ἔκανε ὁ κόμης μὲ ἀδιαφορία. Ἐπροτίμησα νὰ πάρω μόνος μου ὅλη τὴν κληρονομία. Ἐσκέφτηκα πὼς ἡ δυσπιστία σου δὲν θάφθανε ὡς τὸ σημεῖο νὰ μὴ δεχτῆς μισὸ ἀχλάδι, ἀφοῦ μάλιστα θὰ ἔτρωγα ἐγὼ τὸ ἄλλο μισό. Ἡ μύτη λοιπὸν τοῦ μαχαιριοῦ ὅπου τὸ κάρφωσα ἦταν βουτηγμένη σ' ἕνα δραστικώτατο δηλητήριο.

Ἀλλὰ ὁ βαρῶνος δὲν τὸν ἄκουε πιά. Εἶχε σωριαστῆ κάτω καὶ σπαρταροῦσε σὰν ψάρι.

—Τὸν καϋμένον! ἐπρόσθεσε ὁ κόμης εἰρωνικά. Μὴν κουνηθῆς ἀπ' ἐδῶ, ἐξάδελφέ μου. Πάω νὰ ἑτοιμάσω τὴν κηδεία.

Κι' ἐπροχώρησε πρὸς τὸν πύργο του σιγοσφυρίζοντας ἕνα τραγουδάκι.

Α. ΡΑΜΠΙΚΑΝ

Α.Ο.Δ.Ο.

ΕΝΑ ΦΙΔΙ ΣΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ

Στὰς Ἰνδίας ὁ κίνδυνος τῶν φιδιῶν εἶνε πάντα μεγάλος, καὶ ὄχι μονάχα στὴν ἐξοχή, ἀλλὰ καὶ μέσα στὰ σπίτια τῶν μεγαλοπόλεων, ὅπως μαρτυρεῖ τὸ παρακάτω ἐπεισόδιο.

Μιὰ μέρα τῆς περασμένης ἑβδομάδος, κάποια Μαίρη Μτέτυ, ἐγκατεστημένη οἰκογενειακῶς στὸ Δελχί, ἐνῷ ἑτοιμαζόταν νὰ βάλῃ τὸ κοριτσάκι της νὰ κοιμηθῇ, κατελήφθη ἀπὸ μιὰ ἀόριστην ἀνησυχία, μὲ τὴν προαίσθησι ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τῆς συμβῇ κάποιο δυστύχημα. Μὲ τὴν ἐντύπωσιν αὐτὴ ἄρχισε νὰ ἐρευνᾷ ὅλο τὸ δωμάτιο καὶ ὅταν ἔφθασε στὸ κρεββάτι βρῆκε κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματα ἕνα πελώριο φίδι τῆς οἰκογενείας τῶν κόμπρα. Στὶς φωνὲς τῆς δυστυχισμένης μητέρας ποὺ προσπαθοῦσε νὰ προστατεύσῃ τὸ κοριτσάκι της ἀπὸ τὴν ἐπίθεσι τοῦ τεραστίου ἑρπετοῦ, ἔσπευσαν μερικοὶ διαβάτες ποὺ τὸ σκότωσαν ἔπειτα ἀπὸ ἕνα περιπετειῶδες κυνηγητό.

ΑΤΕΛΕΙΩΤΟ ΠΟΝΤΙΚΟΚΥΝΗΓΙ

Ο Ζωολογικὸς κῆπος τῆς Μελβούρνης εἶχε γεμίσει τελευταίως ἀπὸ ποντίκια καὶ ἡ διεύθυνσις ὥρισε ἕνα δῶρο γιὰ κάθε ποντίκι ποὺ θὰ ἐσκότωναν οἱ ὑπάλληλοι. Ἄπειρα ποντίκια ἐξωλοθρεύθηκαν, ὅταν οἱ ὑπάλληλοι ἐσκέφθησαν ὅτι ἂν τὰ ἐσκότωναν ὅλα θὰ σταματοῦσαν πιὰ τὰ δῶρα ποὺ ἔπαιρναν ἀπὸ τὸ κυνήγημά τους. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ τὰ σκοτώνουν τοὺς ἔκοβαν τὴν οὐρὰ καὶ μετὰ τὰ ἄφηναν ἐλεύθερα γιὰ νὰ τὰ ξαναπιάσουν. Παρουσιάζοντας τὴν οὐρὰ στὴν διεύθυνσι ἔπαιρναν τὴν ἴδια ἀποζημίωσι.

Τέλος ὅμως, ἡ διεύθυνσις τοῦ Ζωολογικοῦ κήπου ἀνεκάλυψε τὴν ἀπάτη, ἐσταμάτησε τὴν πρόσθετον ἀμοιβὴ τῶν ὑπαλλήλων καὶ προσέλαβε νέους ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον γιὰ τὴν ἐξόντωσι τῶν ποντικῶν. Ἔχουν ὅμως πληθύνει τόσο πολὺ τὰ τρωκτικὰ αὐτά, ὥστε κανεὶς δὲν ξέρει πότε θὰ τελειώσῃ τὸ παράξενο αὐτὸ ποντικοκυνήγι.

ΟΙ ΘΡΟΝΟΙ ΤΩΝ ΚΟΓΚΟΛΕΖΩΝ

Η Κεντρικὴ Ἀφρικὴ καὶ πρὸ παντὸς τὸ Κογκό, ἔχει γεμίσει ἀπὸ πολυθρόνες κουρέων. Καὶ ξέρετε σὲ τί χρησιμοποιοῦνται; Ὡς θρόνοι ἀπὸ τοὺς φυλάρχους τῶν ἀγρίων, ποὺ φαντάζονται ὅτι δικάζουν μὲ περισσότερη δικαιοσύνη ὅταν κάθωνται σ' ἕνα τέτοιον θρόνο.

Τὴν ἰδέα αὐτὴν τοὺς τὴν ἔβαλαν μερικοὶ Ἀμερικανοὶ πλασιέ, ποὺ ἐπῆγαν ἐπίτηδες στὴν Ἀφρική, ὅταν οἱ ξυριστικὲς λεπίδες ἀρχισαν νὰ ἐκτοπίζουν τοὺς κουρεῖς. Ἔμειναν οἱ πολυθρόνες, οἱ ὁποῖες ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ πουληθοῦν. Καὶ οἱ ἐνδιαφερόμενοι δὲν βρίσκουν τίποτε καλύτερο ἀπὸ τὸ νὰ τὶς μεταβάλουν σὲ θρόνους γιὰ τοὺς φυλάρχους τῶν μαύρων τοῦ Κογκό.

ΤΟ ΓΛΥΣΤΡΗΜΑ

Ἕνα ἐπίκαιρο παριζιάνικο διηγηματάκι, ὑπὸ ΜΑΡΣΕΛ ΜΠΕΝΟΥΑ

Αργὰ τὴ νύχτα, ὁ Ζὰν Φρανσουὰ ἐγύριζε σπίτι του. Προχωροῦσε μὲ δυσκολία μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι κι' ἐπάνω στὸ λασπωμένο πεζοδρόμιο. Οἱ διαβάτες ἦσαν ἀραιότατοι τὴν περασμένη ἐκείνη ὥρα καὶ οἱ δρόμοι τοῦ Παρισιοῦ, μὲ τὰ φανάρια σκεπασμένα, ὅπως τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἐμπόλεμη κατάστασις, ἦταν κατάμαυροι.

Καθὼς ἔστριβε τὴν γωνιὰ ἑνὸς δρόμου, ἐδέχθηκε ἀπρόοπτα στὴν ἀγκαλιά του μιὰ κυρία, ποὺ στρίβοντας συγχρόνως κι' ἐκείνη τὴν ἴδια γωνιὰ ἐγλύστρησε κι' ἐκόντεψε νὰ ξαπλωθῇ στὸ πεζοδρόμι. Ἀφοῦ τὴν συνεκράτησε, ἔσκυψε νὰ μαζέψῃ τὸ τσαντάκι της, ποὺ τῆς εἶχε πέσει.

—Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, κύριε, τοῦ εἶπε καὶ σᾶς ζητῶ συγγνώμην. Μὰ εἶνε τόσο δύσκολο νὰ περπατᾷ κανεὶς μέσα στὸ σκοτάδι, καὶ μάλιστα σὲ δρόμους ποὺ δὲν τοὺς ξέρει!... Τόση ὥρα ζητῶ ἕνα ταξὶ καὶ δὲν βρίσκω.

—Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς συνοδεύσω ὡς τὴν πλατεῖα; Ἐκεῖ ἀσφαλῶς θὰ βρεθῇ κάποιο ταξί.

Ἡ κυρία ἐδέχθηκε τὴν εὐγενικὴ πρότασι καὶ προχωροῦσαν μαζὶ σιωπηλοί. Ἐκεῖνος κόβε τόσο τὴν ἐπιανε ἀπὸ τὸ μπράτσο, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ περάσουν στὸ ἀντίκρυνὸ πεζοδρόμιο ἢ ὅταν ἦταν κίνδυνος νὰ γλυστρήσῃ. Σιγὰ - σιγὰ ἔπιασαν κουβέντα. Ἄρχισαν, φυσικά, μὲ τὴν συζήτησι τοῦ πολέμου καὶ ἔρθασαν σὲ προσωπικά τους ζητήματα. Στὸ μεταξὺ ἐπέρασαν τὴν πλατεῖα χωρὶς νὰ βροῦν ταξὶ καὶ προχώρησαν πιὸ πέρα. Ἐκείνη διηνήθηκε πὼς ἦταν χήρα, ποὺ μόλις ἐκηρύχθηκε ὁ πόλεμος ἔπῃγε εἰς τὴν μητέρα της, στὴν ἐπαρχία, καὶ πὼς ἤρθε τώρα, γιὰ λίγες μέρες, στὸ Παρίσι. Ἐκεῖνος πάλι ἐξήγησε πὼς ἦταν μυθιστοριογράφος, θεατρικὸς κριτικὸς καὶ πὼς τώρα στὸν πόλεμο ἦταν ἀπεσπασμένος στὴ λογοκρισία. Τέλος ἐξέφρασε τὴν εὐχαριστησί του γιὰ τὴν καλὴ σύμπτωσι νὰ συναντηθοῦν.

—Μὰ πῶς βρεθήκατε τέτοια ὥρα ἔξω; τὴ ρώτησε, περασμένα μεσάνυχτα, ποὺ δὲν ὑπάρχει οὔτε μετρό; Θαυμάζω τὸ κουράγιο σας!

—Ἤμουνα στὸ σπίτι μιᾶς φίλης μου καὶ μὲ τὴν κουβέντα πέρασε ἡ ὥρα. Δὲν φαντάσθηκα πὼς ἦταν τόσο δύσκολο νὰ βρῶ ταξί.

—Καὶ φοβοῦμαι πὼς δὲν θὰ βροῦμε...

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ Ζὰν Φρανσουὰ προσποιόταν πὼς ἔψαχνε γιὰ ταξί, γιατὶ κατὰ βάθος εὐχόταν νὰ μὴν χάσῃ τὴν εὐχάριστη συντροφιὰ τῆς κυρίας. Τώρα μάλιστα δὲν ἄφηνε καθόλου τὸ μπράτσο της καὶ κουβέντιαζαν σὰν δυὸ παλιοὶ φίλοι. Ὁ Ζὰν ἦταν νέος ἀκόμη, ἀπηλλαγμένος τῶν δεσμῶν τοῦ γάμου καὶ ἄνθρωπος αἰσθηματικός. Ἡ κυρία ποὺ συνώδευε τοῦ ἄρεσε πολύ. Ἦταν ὄμορφη, ὅπως μπόρεσε νὰ διαπιστώσῃ μέσα στὸ ἡμίφως, ἦταν ἔξυπνη, λεπτή, εὔθυμη, εὐχάριστη. Φαινόταν κατατοπισμένη σὲ ὅ,τι ζήτημα τῆς ἔθιγε καὶ ἰδίως στὴ φιλολογία καὶ στὶς καλὲς τέχνες. Ὁ Ζὰν μὲ τὸν πόθο καὶ τὴν ἐλπίδα νὰ ζῇ κάποια συνέχεια ἡ νυκτερινὴ ἐκείνη περιπέτεια, προσπαθοῦσε νὰ φέρῃ σὲ κατάλληλο θέμα τὴν συζήτησι. Ἀλλὰ κάθε φορὰ ποὺ τὸ ἐπιχειροῦσε, ἐκείνη, μὲ πολὺ ἐξυπνάδα, ἄλλαζε κουβέντα ἢ ἀπαντοῦσε μὲ λόγια ἀόριστα. Αὐτὸ δὲν ἀπεγοήτευε ἐντελῶς τὸν Ζάν, ἀλλὰ καὶ δὲν τὸν ἐβοηθοῦσε στὴν ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου του. Ἐὰν ἦταν ἄλλη ὥρα, θὰ τὴν προσκαλοῦσε νὰ μποῦν σὲ κανένα κέντρον, νὰ πάρουν «κάτι ζεστό». Ἀλλὰ ἦταν περασμένα μεσάνυχτα καὶ δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἀνοιχτό.

Δὲν ὑπῆρχε ὅμως οὔτε ταξί. Ἄρχισε νὰ πέφτῃ ψιλὴ βροχή. Ἡ κυρία φαινόταν ἀπελπισμένη.

—Πῶς θὰ κάμω πεζῆ δυὸ χιλιόμετρα, γιὰ νὰ φθάσω σπίτι μου;

—Μὴν ἀνησυχῆτε, κυρία, θὰ σᾶς συνοδεύσω ἐγώ. Εἶμαι πρόθυμος νὰ πάω μαζί σας ὡς τὴν ἄκρη τῆς γῆς.

—Ἔσθε πολὺ εὐγενής, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ κάμω τόση κατάχρησι τῆς καλωσύνης σας.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἐφάνηκε ἐπὶ τέλους ἕνα ταξὶ καὶ τὸ σταμάτησαν. Ὁ Ζὰν Φρανσουὰ κατέβαλε μιὰ τελευταία προσπάθεια γιὰ νὰ τὴν πείσῃ νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα ραντεβοῦ, ἐνῷ τῆς φιλοῦσε τὸ χέρι γιὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ.

Ἐκείνη χωρὶς νὰ διασθῇ νὰ τραβήξῃ τὸ χέρι της, τοῦ ἀποκρίθηκε:

—Φανήκατε τόσο εὐγενικός, τόσο καλὸς μαζί μου, καὶ μὲ σώσατε ἀπὸ τόσα γλυστρήματα. Γιατί θέλετε τώρα νὰ μὲ παρασύρετε σ' ἕνα παρόμοιο γλύστρημα; Γειά σας, καὶ χίλια εὐχαριστῶ.

—Τοὐλάχιστον μπορῶ νὰ μάθω ποῦ κάθεσθε;

—Πολὺ εὐχαρίστως... Κάπου στὴ Γαλλία.

ΜΑΡΣΕΛ ΜΠΕΝΟΥΑ

Ἑλληνικὰ δημοτικὰ τραγούδια

Ο ΓΙΑΝΝΟΣ ΚΑΙ Η ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ

Τοῦ Γιάννου ἡ μάνα πήγαινε στὴν ἄκρη στὸ ποτάμι.
Βρίσκει τοῦ Γιάννου τὰ μαλλιά, τοῦ Γιάννου τὸ κεφάλι
καὶ πάρα μέσα στὸ βαθὺ βρίσκει καὶ τὸ κορμί του.
Τόπισε καὶ τ' ἀγκάλιασε καὶ τὸ ξαναρωτάει:
«Γιάννο μου ποιὸς σ' ἐσκότωσε, σ' ἔρριξε στὸ ποτάμι;»
—Μιὰ λυγερὴ π' ἀγάπαγα, τὴ λέγαν Παναγιώτα.
Μ' ἐγέλασε, μ' ἐπλάνεσε, μ' ἐκάλεσε νὰ πάω.
Παίρνω καὶ πάω στὴν ξανθή, τὴν πολυαγαπημένη.
«Καλησπερούδια λυγερή», «Καλῶς τονε τὸ Γιάννο,
Κόπιασε ἀπάνω Γιάννο μου, λιγάκι νὰ γλεντήσῃς».
«Μὴ εἶν' ἀπάνω ὁ ἄντρας σου, μὴν εἶνε κι' ὁ καλός σου;»
«Δὲν εἶν' ἐδῶ ὁ ἄντρας μου, λείπει στὸ μοναστήρι».
Τὸν ἄντρα της τὸν ἔκρυψε, τὸν εἶχε ὁρμηνεμένο.
Στὴ σκάλα ποὺ ἀνέβαινα μιὰ πιστολιὰ μοῦ δίνει
κι' ἐστάθη καὶ μ' ἐπέταξε στὴ μέση στὸ ποτάμι.»

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΗΝ ΟΜΟΝΟΙΑ

Η ΖΗΛΕΙΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Ἀστυνομικὸ ρεπορτὰζ ὑπὸ Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

Στὴν Ὁμόνοια, ὥρα ἑφτὰ τὸ βράδυ. Ἡ πολιτεία εἶνε λουσμένη στὰ φῶτα. Ὁ κόσμος πηγαινοέρχεται, οἱ τροχοὶ γλυστροῦν ὁλοένα ἐπάνω στὴν ἄσφαλτο, στὰ κέντρα μπαινοβγαίνουν ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Πόσες ἔγνοιες, πόσες πίκρες, πόσες χαρὲς δὲν σέρνουν μαζί τους ὅλοι αὐτοὶ οἱ πολυάσχολοι ἀνθρωποι. Ποῦ τρέχουν ἔτσι; Ποῦ πάνε;

—Ἐκεῖ ποὺ τοὺς ὁδηγεῖ ἡ μοῖρα τους! θὰ μᾶς ἀπαντοῦσε ἕνας φιλόσοφος.

Ἀλλὰ ἐμεῖς ἀστυνομικὸ ρεπορτὰζ καὶ ὄχι φιλοσοφία κάνομε. Ἄς ἀφήσωμε λοιπὸν στὰ βάσανά τους ὅλους αὐτοὺς τοὺς συνανθρώπους μας καὶ ἂς παρακολουθήσωμε ἕναν μονάχα —νά, ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν λιγνὸ νέο ποὺ στέκεται διστακτικὸς στὸ πεζοδρόμιο, ἔξω ἀπὸ τὸ ζαχαροπλαστεῖο «Βρετάννια», στὴν γωνιὰ Ὁμονοίας καὶ ὁδοῦ Ἀθηνᾶς.

Εἶνε μηχανικὸς αὐτοκινήτων, ὀνομάζεται Χαράλαμπος Μητσέας, κατάγεται ἀπὸ τὴ Λακωνία, μόλις ἔκλεισε τὰ 33 χρόνια του. Νοικοκυρόπαιδο, παλληκάρι φιλότιμο, ἐργατικό. Ἄς μὴ χάσωμε καμμιὰν ἀπ' τὶς κινήσεις του, γιατὶ ὁ νέος αὐτὸς κάτι τὸ τρομακτικὸ σχεδιάζει στὸ μυαλό του. Ἰδέτε τον πῶς δηματίζει νευρικὰ στὸ πεζοδρόμιο! Σκέψεις μαῦρες τὸν βασανίζουν.

ΤΟ ΚΑΡΤΕΡΙ

Σὲ λίγο, μὲ βήματα ἀργά, πλησιάζει τὴν πόρτα τοῦ ζαχαροπλαστείου. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ θαμπὰ τζάμια προσπαθεῖ νὰ διακρίνῃ κάτι. Ἡ ματιά του ἐρευνᾷ ὅλο τὸ κέντρο καὶ ξαφνικὰ στηλώνεται σὲ μιὰ γωνιά. Αὐτὸ ἦταν ποὺ ἀναζητοῦσε! Ἕνα γυναικεῖο πρόσωπο!

Ὤ, τὸ γυναικεῖο αὐτὸ πρόσωπο! Ἄλλοτε ἀποτελοῦσε τὸ γλυκύτερο ὄνειρό του. Τώρα, μόνο μίσος τοῦ προκαλεῖ. Στὸ μεταξὺ ἡ γυναίκα ἀνύποπτη ἔχει γείρει λίγο τὸ κεφάλι, σὲ μιὰ στάσι χαριτωμένη καὶ νοητευτικὴ καὶ χαμογελᾷ, ἐνῷ ἡ μορφή της φωτίζεται ὁλοένα ἀπὸ μιὰν ἐρωτιάρικη ἔκφρασι γεμάτη πειρασμούς. Πλάϊ της ἕνας καλοντυμένος νέος σκύβει κι' αὐτὸς κοντά της καὶ τῆς μιλᾷ διαρκῶς, τῆς λέει, τῆς λέει. Τὸ μάτι του δὲν φεύγει ἀπὸ πάνω της. Ἕνα μάτι ποὺ ἀστράφτει ἀπὸ πάθος καὶ πόθο. Ἡ ὅλη του ἐμφάνισις προδίδει τὴν ἰδιότητά του : "Ἕνας ἀπὸ τοὺς τόσους ἐλεύθερους σκοπευτάς, κάποιος κυνηγὸς τοῦ εὔκολου ἔρωτα.

—Ὁ ἀγαπημένος της! ψιθυρίζει μὲ σφιγμένα δόντια ὁ Μητσέας. Αὐτὸς εἶνε!

Τώρα πιὰ τὸ αἷμα ἔχει ἀνεβῇ στὸ κεφάλι του. Δὲν εἶνε πιὰ ὁ Χαράλαμπος, ὁ νοικοκύρης, ὁ ἄξιος τεχνίτης ποὺ ἦταν πάντα γεμάτος πραότητα καὶ συγκατάβασι.

Κάνει μιὰν ἀπότομη κίνησι πρὸς τὰ πίσω, σφίγγει τὶς γροθιές του καὶ τρέχει. Ζαλισμένος καθὼς εἶνε, πέφτει ἐπάνω εἰς τοὺς διαβάτες, περνᾷ ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς στοίχους τῶν αὐτοκινήτων, διασχίζει τὴν πλατεῖα Ὁμονοίας, μὲ μικρά, γρήγορα βήματα. Ἔπειτα παίρνει βόλτα τὰ διάφορα καταστήματα. Ψάχνει ἀνάμεσα στὶς ἐπιγραφὲς τῶν γιὰ νὰ βρῇ ἐκείνην ποὺ θὰ λέῃ: «Ὁπλοπωλεῖον».

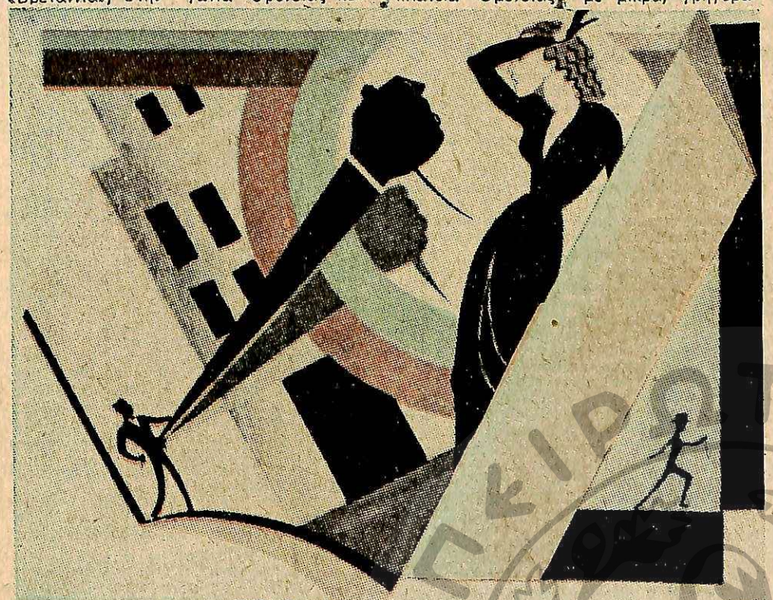

Ἐπὶ τέλους ἀνακαλύπτει ἕνα καὶ ὁρμᾷ μέσα. Θέλει ἕνα πιστόλι, ἀλλὰ ποιὸς πουλᾷ περίστροφο σ' ἕναν ἀσθμαίνοντα, λαχανιασμένον ἄγνωστο ποὺ μιλᾷ μὲ κομμένη φωνὴ καὶ κυττάζει μὲ θολὸ μάτι;

Ἀφοῦ ὅμως δὲν τοῦ δίνουν περίστροφο, θὰ καταφύγῃ στὸ μαχαίρι. Μὲ ἑκατὸ δραχμὲς ἀγοράζει ἀπὸ τὸ γωνιακὸ περίπτερο ἕναν σουγιὰ μὲ ἐλατήριο. Καὶ τρέχοντας, γυρίζει στὸ ζαχαροπλαστεῖο.

ΤΟ ΦΟΝΙΚΟ

Τὴν ὥρα ἐκείνη βγαίνει ἡ γυναῖκα μὲ τὴν ἐρωτιάρικη ἔκφρασι. Μόνη της ὅμως, ἐπειδὴ φαίνεται ὁ φίλος της ἐπῆγε νὰ τὴν περιμένῃ κάπου ἐκεῖ κοντά. Ὁ Μητσέας τὴν ζυγώνει. Τρέμει.

—Θέλω νὰ σοῦ πῶ! Ἔλα νὰ σοῦ πῶ...

Ἐκείνη διστάζει. Τὸ θλέμμα του τὴν ἀνησυχεῖ.

—Τί φοβᾶσαι; Δὲν εἶσαι ἡ γυναῖκα μου;

Θέλοντας καὶ μή, τὸν ἀκολουθεῖ. Κάνουν μαζὶ λίγα βήματα. Ξαφνικά, τῆς πετᾷ τὴν μοιραία ἐρώτησι:

—Ποιὸς ἦταν αὐτός;

Ἡ νέα γυναῖκα δὲν ἀπαντᾷ. Προσπαθεῖ νὰ καταλάβῃ τοὺς σκοπούς του.

—Ὁ ἐραστής σου ἦταν, ἔ; τὴν ξαναρωτᾷ μὲ τὴν ἴδια ραγισμένη φωνή.

—Λογαριασμὸ θὰ σοῦ δώσω; ἀκούεται τότε, κοφτὴ-ξερή, στυγνὴ καὶ ἐξοργιστικὴ ἡ ἀπάντησις.

Ὁ Μητσέας δὲν λέει πιὰ τίποτε. Μουγγρίζει μονάχα σὰν λαθωμένο ζῶο. Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ βγάζει τὸν σουγιά.

Ἡ Ἐλευθερία — αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ θύματος — μέσα σὲ μισὸ δευτερόλεπτο καταλαβαίνει τί πρόκειται νὰ συμβῇ στὸ ἄλλο μισὸ δευτερόλεπτο. Κι' ἁπλώνει τὰ χέρια — γιὰ νὰ φυλαχθῇ; γιὰ νὰ ἱκετεύσῃ; ποιὸς ξέρει! Εἶνε ὅμως ἀργά. Ἕνα χέρι τὴν ἁρπάζει ἀπ' τὰ μαλλιὰ καὶ τῆς γυρίζει τὸ κεφάλι λίγο πρὸς τὰ πίσω. Τὸ ἄλλο χέρι ὑψώνεται ἀμέσως. Καὶ ἡ μελλοθάνατη θλεπει τὴν λεπίδα τοῦ σουγιὰ ν' ἀστράφτῃ.

Ἕνα χτύπημα στὸ λαιμὸ καὶ τρία στὸ πρόσωπο —αὐτὸ τὸ πρόσωπο ποὶ λίγο πρὶν χαμογελοῦσε τόσο ἐρωτιάρικα.

—Φονικό! μπήγουν τὶς φωνὲς οἱ διαβάτες καὶ πέφτουν ἐπάνω στὸν νέο ποὺ εἶνε ἑτοιμος νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν Ἐλευθερία.

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ—ΜΙΑ ΖΩΗ

Μιὰν ὥρα ἀργότερα, στὸ 4ο ἀστυνομικὸ τμῆμα. Ὁ δράστης ἐξουθενωμένος, ἀφηγεῖται τὸ δράμα τῆς ζωῆς του. Πρῶτα μιλάει γιὰ τὴν χρυσὴ ἐποχή, ὅταν αὐτὸς ἦταν εἰκοσιπέντε χρονῶν. Στὴν καρδιά του εἶχεν ἀνθίσει ἕνας μεγάλος ἔρωτας. Ἡ Ἐλευθερία του κι' ὁ κόσμος ὅλος! Γιατὶ νὰ διστάσῃ νὰ τὴν παντρευτῇ; Ποιὸς διστάζει νὰ δεχθῇ μὲ ἀνοιγμένην ἀγκάλη τὴν εὐτυχία του; Πόσον καιρὸ ὅμως μπορεῖ νὰ βαστάξῃ μιὰ ἀνθρώπινη εὐτυχία; Τοῦ Μητσέα ἐκράτησε ἑπτὰ ὁλόκληρα χρόνια. Ἡ Ἐλευθερία, ποὺ ἦταν ἄλλοτε τὸ γλυκύτερο ὄνειρό του, ἔγινε στὸ τέλος γι' αὐτὸν τὸ φρικτότερο μαρτύριο. Τὴν ἐζήλευε πολύ. Ἐκείνου ὁ ἔρωτας δυνάμωνε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Ἐκείνης ἔσβυνε διαρκῶς.

Ὁ Μητσέας ἄρχισε νὰ ὑποπτεύεται τὰ πάντα. Νὰ τὴν βασανίζῃ καὶ νὰ βασανίζεται. Σκηνὴ ἐπὶ σκηνῆς, ἐπεισόδιο ἐπάνω στὸ ἐπεισόδιο.

—Πρὶν δυὸ μῆνες, ἀπολογεῖται, τῆς εἶπα ν' ἀλλάξωμε σπίτι. Δὲν ἤθελε μὲ κανέναν τρόπο νὰ φύγῃ ἀπ' τὴ συνοικία. Τί πάει νὰ πῇ αὐτό;

Ἀποφάσισαν νὰ χωρίσουν καὶ ἔτσι καὶ ἔγινε. Μὲ τὸ νὰ μὴ θλέπῃ ὅμως κανεὶς μιὰ γυναίκα, δὲν σημαίνει καὶ πὼς θὰ μπορέσῃ ἔτσι καὶ νὰ πάψῃ νὰ τὴν ἀγαπᾷ. Μάλιστα τὸ ἀντίθετο συμβαίνει συνήθως κι' αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τὸν Μητσέα. Ἐζήλευε πάντα τὴν Ἐλευθερία ἐπειδὴ δὲν εἶχε πάψει νὰ τὴν ἀγαπᾷ. Τὴν παρακολουθοῦσε κατὰ πόδας. Καὶ προχθὲς ἔγινε ἡ μοιραία ὁποκάλυψις. Ἡ ζήλεια τὸν ἐτύφλωσε καὶ τοῦ ὤπλισε τὸ χέρι.

Τώρα, ἐκείνη ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι τοῦ νοσοκομείου, βογγᾷ ἀπὸ τοὺς πόνους τῶν πληγῶν της. Κι' ἐκείνος, σὲ κάποιο κελλὶ τῆς φυλακῆς,βογγᾷ ἀπ' τὸν πόνο τῆς μεγάλης πληγῆς ποὺ τοῦ ἄνοιξε κατάστηθα ὁ ἔρωτας. Ἡ Ἐλευθερία τὸν συγχωρεῖ, δὲν θέλει τὴν δίωξί του. Αὐτὸς μετανοιώνει πικρά, ὁμολογεῖ τὸ μεγάλο του ἔγκλημα, ποὺ εἶνε ἡ ζήλεια κι' ὄχι αὐτὸ ποὺ ἔκαμε προχθές.

Τώρα πιὰ ὅμως εἶνε πολὺ ἀργά. Ἡ ζωή τους ἐρήμαξε, ἡ εὐτυχία τους ἐδέχθηκε τὸ τελευταῖο χτύπημα ἀπὸ τὸ σουγιὰ τῶν ἑκατὸ δραχμῶν, ἐκεῖ, στὸ πεζοδρόμιο τῆς πλατείας Ὁμονοίας.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Καλὸν ἀντὶ καλοῦ ἀποδίδει κι' ὁ γάϊδαρος, κακὸν ἀντὶ κακοῦ ἀποδίδει ὁ σκύλος, κακὸν ἀντὶ κακοῦ ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, κακὸν ἀντὶ καλοῦ ὁ πονηρός.

(Τούρκικη παροιμία)

ΜΑΡΙΑΣ ΚΟΡΕΛΛΙ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΘΑΜΕΝΟΥ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΦΡΙΚΗΣ, ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

6ον

—Ἔλα, λοιπόν, Στέλλα, εἶπε ἐκεῖνος. Τί φοβᾶσαι; Δὲν θὰ σὲ μαλώσω ἂν εἶσαι φρόνιμη. Ἀνόητο παιδί! Μὲ κυττᾶς σὰν νὰ φοβᾶσαι ὅτι θὰ σὲ φάω. Ἔλα κοντά, νὰ μιλήσῃς στὸν κύριο, ποὺ ἐγνώριζε τὸ μπαμπά σου.

Στὰ λόγια αὐτά, τὰ μάτια τῆς Στέλλας ἔλαμψαν. Ἤρθε ἀμέσως κοντά μου καὶ ἔβαλε τὸ χέρι της στὸ δικό μου. Τὴν ἐτράβηξα κοντά μου καὶ τὴν ἐκάθισα ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά μου.

Προσποιούμενος ὅτι τὴν φιλῶ, ἔκρυψα τὸ πρόσωπό μου γιὰ λίγα δευτερόλεπτα μέσα στὰ ξανθὰ της μπουκλωτὰ μαλλιά, προσπαθῶντας νὰ συγκρατήσω τὰ δάκρυα ποὺ ἐπλημμύριζαν τὰ μάτια μου.

Ἡ καϋμένη μου ἡ Στέλλα! Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐνόμισα, ὅτι τὰ μεγάλα μαῦρα μου γυαλιὰ θὰ τῆς προξενοῦσαν φόβο —ἐκείνη ὅμως δὲν ἐτρόμαξε.

Ἐκάθησε στὰ γόνατά μου τελείως εὐχαριστημένη καὶ τὰ μάτια της ἦσαν καρφωμένα στὸ πρόσωπό μου. Ἡ Νίνα καὶ ὁ Φερράρι τὴν ἐκύτταζαν χαμογελῶντας, μὰ ἡ Στέλλα δὲν τοὺς ἔδινε καμμιὰ σημασία.

Ἔξαφνα, τὸ προσωπάκι της ἄρχισε νὰ γελᾷ καὶ χωρὶς νὰ τῆς τὸ ζητήσω, μοῦ ἔδωσε τὰ χείλη της.

Ἔρριξα τὸ βλέμμα μου πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐκάθονταν οἱ δυὸ ἔνοχοι.

Ὑποπτεύθηκαν τίποτε ἄραγε;

Ὄχι! βέβαια!

Μήπως ὁ Γκουΐντο δὲν ἦταν παρὼν ὅταν μὲ ἔθαψαν;

Ἡ σκέψις αὐτὴ μὲ καθησύχασε καὶ ἀλλάζοντας τὴ φωνὴ μου ὅσο μποροῦσα περισσότερο, εἶπα στὴν κόρη μου:

—Εἶσαι χαριτωμένο κοριτσάκι. Καὶ τὸ ὄνομά σου εἶνε Στέλλα, ποὺ σημαίνει «ἀστεράκι».

—Ἔτσι μοῦ ἔλεγε κι' ὁ μπαμπᾶς μου

—Ὁ μπαμπᾶς σου σ' ἐχᾴδευε πολύ εἶπε ἡ Νίνα σκουπίζοντας τὰ μάτια της μὲ τὸ μαντῆλι της. Ὁ καϋμένος ὁ μπαμπᾶς Τότε ἤσουν καλὸ παιδί, Ἀπὸ τότε ὅμως ποὺ ἔφυγε, δὲν εἶσαι πιὰ φρόνιμη.

Ἡ Στέλλα δὲν ἀπήντησε.

—Μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν, εἶπα χαϊδεύοντας τὰ μαλλιὰ τῆς μικρῆς. Ἐσὺ εἶσαι πάντα φρόνιμο παιδάκι. Ὅλα τὰ μικρὰ ἄστρα εἶνε καλὰ καὶ ποτὲ δὲν κλαῖνε.

Καὶ πάλι ἡ μικρούλα δὲν ἀπήντησε. Ἐστέναξε μονάχα βαθειά. Ἔγειρε τὸ κεφαλάκι της στὸ στῆθος μου κι' ἐσήκωσε τὰ μάτια της.

—Εἴδατε τὸν μπαμπᾶ μου; μὲ ρώτησε δειλὰ-δειλά. Θὰ ξαναγυρίσῃ γρήγορα;

Πρὶν προφθάσω ν' ἀπαντήσω, ὁ Φερράρι ἔλαβε τὸν λόγο:

—Μὴ λὲς ἀνοησίες, μπεμπούλα. Ξέρεις πολὺ καλά, ὅτι ὁ μπαμπᾶς σου ἔφυγε, διότι ἤσουν πολὺ κακὸ παιδὶ καὶ γι' αὐτὸ δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ πιά. Ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται τώρα ὅλα τὰ παιδιὰ εἶνε φρόνιμα.

Ἀσυλλόγιστα καὶ σκληρὰ λόγια! Κι' ὅμως ἡ μικρὴ δὲν ἔκλαψε, παρὰ μονάχα ἔρριξε στὸν Φερράρι ἕνα βλέμμα ὑπερήφανο καὶ γεμάτο περιφρόνησι. Ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ γελᾷ.

—Κυττάξτε, εἶπε, ἔτσι εἶνε ἴδια ὁ πατέρας της. Ἕνα μονάχα πρᾶγμα τῆς λείπει.

Καὶ ἀφοῦ ἐπλησίασε, ἄρπαξε μιὰν ἀπὸ τὶς μπούκλες της καὶ τὴν ἔβαλε στὸ ἑπάνω χεῖλος της προσπαθῶντας νὰ ταραστήσῃ τὸ μουστάκι ποὺ εἶχα ἐγὼ τότε.

Ἡ Στέλλα ἀμύνθηκε μὲ τὰ μικρά της χεράκια κι' ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὸ σακκάκι μου, ἐνῶ ἡ μητέρα της ἐγελοῦσε.

Μόλις συγκρατῶντας τὴν ἀγανάκτησί μου, εἶπα στὸν σκληρὸ τύραννο τῆς κόρης μου:

—Φθάνει πιά, κύριε, εἶνε δειλία νὰ δείχνῃ κανεὶς τὴ δύναμί του σ' ἕνα ἀδύνατο πλάσμα.

Ὁ Φερράρι ξαναγέλασε, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ χωρὶς ἐνθουσιασμό, κι' ἐπλησίασε εἰς τὸ παράθυρο.

Ἐγὼ ἐχᾴδεψα τὰ μαλλιὰ τῆς Στέλλας καὶ εἶπα χαμογελῶντας:

—Δὲν πειράζει, ἡ μικρὴ δεσποινὶς θὰ ἐκδικηθῇ ὅταν μεγαλώσῃ. Θὰ θυμηθῇ πὼς ἕνας ἄνδρας τὴν ἐπείραξε, ὅταν ἦταν μικρούλα κι' ἐκείνη θὰ κάμῃ τὸ ἴδιο σ' ὅλους τοὺς ἄνδρες. Τί λέτε, κυρία κόμησσα; Δὲν εἶσθε τῆς ἴδιας γνώμης;

Ἡ γυναῖκα μου ἐχαμογέλασε:

—Δὲν εἶμαι καὶ τόσο βεβαία γι' αὐτό, ἀπήντησε. Ναὶ μὲν θὰ θυμᾶται πὼς ἕνας ἄνδρας τὴν ἐπείραξε, δὲν θὰ ξεχάσῃ ὅμως πὼς ἕνας ἄλλος, ἐπίσης ἄνδρας, ἦταν τόσο καλὸς μαζί της κι' ἔτσι θὰ δυσκολευθῇ ν' ἀποφασίσῃ τί θὰ κάμῃ.

Πολὺ ἔξυπνη ἀπάντησις κι' ὡραῖο κομπλιμέντο συνάμα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ ὑπηρέτης μᾶς ἀνήγγειλε ὅτι τὸ γεῦμα ἦταν ἕτοιμο.

Ἐβοήθησα τὴ Στέλλα νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὰ γόνατά μου κι' ἐψιθύρισα στ' αὐτί της ὅτι θὰ ἐπήγαινα πάλι νὰ τὴν ἰδῶ.

Ἐχαμογέλασε, μ' ἐχαιρέτησε κι' ἔφυγε ἀπὸ τὴν αἴθουσα, χωρὶς νὰ προσέξῃ τὴ μητέρα της καὶ τὸν Φερράρι.

Μόλις ἔφυγε, εἶπα στὴ γυναῖκα μου ὅτι εἶχε πραγματικῶς ὡραία κόρη, κατάλαβα ὅμως ὅτι οἱ ἔπαινοί μου δὲν ἐνθουσίασαν πολὺ οὔτε αὐτήν, οὔτε τὸν ἐραστή της.

Ὅταν ἐφθάσαμε στὴν τραπεζαρία, ἡ Νίνα εἶπε:

—Εἶσθε τόσο παληὸς φίλος τῆς οἰκογενείας, κ. κόμη, ὥστε θὰ δεχθῆτε, ἐλπίζω, νὰ καθήσετε στὴν κεφαλὴ τῆς τραπέζης.

—Μεγάλη μου τιμή, κυρία, ἀπήντησα ὑποκλινόμενος καὶ κατέλαβα ἀμέσως τὴ θέσι ποὺ δικαιωματικῶς μοῦ ἀνῆκε.

Ὁ Φερράρι ἐκάθησε πρὸς τὰ δεξιά μου καὶ ἡ Νίνα ἀριστερά.

Ὁ ὑπηρέτης —ὁ καλὸς Ἰάκωβος, ποὺ ἦταν στὴν ὑπηρεσία μας ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ζούσε ὁ πατέρας μου— ἐστάθηκε στὴ συνηθισμένη του θέσι, πίσω μας, κατάλαβα δὲ ὅτι κάθε φορὰ ποὺ ἐγέμιζε τὸ ποτήρι μου μὲ κρασὶ μὲ ἐκύτταζε μὲ περίεργεια.

Στὸν ἀπέναντί μου τοίχο ἦταν κρεμασμένη ἡ μεγάλη φωτογραφία τοῦ πατέρα μου.

Τὴν ἐκύτταξα ἀρκετὴν ὥρα.

—Βρίσκετε πὼς τοῦ μοιάζει; μὲ ρώτησε ξαφνικὰ ὁ Φερράρι.

—Πολύ, ἀπήντησα. Τόσο πολύ, ὥστε ξαναφέρνει στὸ νοῦ μου πολλὲς ἀναμνήσεις. Πόσο ἦταν ὑπερήφανος!

—Καὶ ὁ Φάβιος ἦταν ἐπίσης πολὺ ὑπερήφανος, εἶπε ἡ γυναῖκα μου. Πολὺ ψυχρὸς καὶ ἀγέρωχος.

Ψεῦτρα! Πῶς τολμοῦσε νὰ συκοφαντήσῃ τὴ μνήμη μου; Πιθανὸν νὰ ἤμουν ἀγέρωχος μπροστὰ στοὺς ἄλλους, ποτὲ ὅμως μαζί της. Καὶ ὁ χαρακτήρας μου κάθε ἄλλο παρὰ ψυχρὸς ἦταν. Εἶχε λησμονήσει, λοιπόν, ὅτι εἶχα καταντήσει δοῦλος των ἐπιθυμιῶν της καὶ τῶν ψεύτικων χαδιῶν της;

—Ἀλήθεια; εἶπα δυνατά. Αὐτὸ μὲ παραξενεύει, διότι πάντοτε εἶχα τὴν ἰδέα ὅτι οἱ Ρομάνι ἦσαν πολὺ κατάδεκτικοί... Εἶμαι μάλιστα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζω, ὅτι ὁ γερο-κόμης ἦταν πολὺ περιποιητικὸς στοὺς κατωτέρους του.

Στὰ λόγια μου αὐτὰ ὁ ὑπηρέτης ποὺ στεκόταν πίσω μου, ἔβηξε ἐλαφρὰ — σημεῖον ὅτι ἤθελε νὰ μιλήσῃ.

Ὁ Φερράρι ἐγέλασε καὶ εἶπε:

—Αὐτὸς εἶνε ὁ γερο-Ἰάκωβος. Ἐυμᾶται καλὰ καὶ τοὺς δύο Ρομάνι. Ρωτῆστε του, νὰ σᾶς πῇ τὴ γνώμη του γιὰ τὸν Φάβιο. Τὸν ἀγαποῦσε ὑπερβολικά.

Ἐγύρισα τὸ κεφάλι μου πρὸς τὸν ὑπηρέτη.

—Δὲν σὲ θυμᾶμαι, φίλε μου, τοῦ εἶπα. Δὲν θὰ ἤσουν, φαίνεται, ἐδῶ, ὅταν ἐρχόμουν στὸν γερο-κόμητα Ρομάνι.

—Ὄχι, ἐξοχώτατε, ἀπήντησε μὲ νευρικότητα ὁ Ἰάκωβος. Ἤλθα στὴν ὑπηρεσία τοῦ κυρίου κόμητος ἕνα ἔτος πρὸ τοῦ θανάτου τῆς κομήσσης —ἐννοῶ τὴν μητέρα τοῦ νεαροῦ κόμητος.

—Ἀ! Γι' αὐτὸ δὲν σ' ἐγνώρισα, εἶπα, κυττάζοντάς μὲ συμπάθειο τὸν δυστυχισμένο μου ὑπηρέτη, ποὺ φαινόταν πολὺ καταβεβλημένος. Ὥστε ἐγνώρισες τὸν κόμητα Φάβιο ἀπὸ μικρὸ παιδί;

—Ναί, ἐξοχώτατε, ἀπήντησε ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος μὲ ὕφος μελαγχολικό.

Καὶ τὸν ἀγαποῦσες πολύ;

—Ἦταν ὁ καλύτερος κύριος τοῦ κόσμου, ἐξοχώτατε. Ὁ Θεὸς καὶ οἱ ἅγιοι νὰ συγχωρήσουν τὴν ψυχή του! Ἀκόμη δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω ὅτι τὸν ἐχάσαμε γιὰ πάντα. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔγινα ἄλλος ἄνθρωπος. Ρωτῆστε καὶ τὴν κυρία κόμησσα, ἡ ὁποία συχνὰ μοῦ λέει, ὅτι δὲν εἶνε εὐχαριστημένη μαζί μου.

—Ναί, Ἰάκωβε, εἶπε ἡ Νίνα μὲ ἀπότομο τόνο φωνῆς. Πραγματικά, ἀρχισες νὰ μὴ θυμᾶσαι πλέον τίποτε. Πολλὲς φορὲς ἀναγκάζομαι νὰ σοῦ ἐπαναλάβω τὰ ἴδια πράγματα.

Ὁ Ἰάκωβος ἀνασταίναξε κι' ἔμεινε σιωπηλός. Εἶδε ὅτι τὸ ποτήρι μου ἦταν ἄδειο καὶ τὸ γέμισε κρασί.

Τὸ χέρι του ἔτρεμε.

Ὅταν τὸ γεῦμα ἐτελείωσε, ἡ Νίνα σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ εἶπε:

—Θὰ σᾶς ἀφήσω ἐσᾶς τοὺς δυὸ κυρίους νὰ τελειώσετε μὲ τὴν ἡσυχία σας τὸ κρασί σας. Κι' ὅταν τελειώσετε, ἔρχεσθε στὴ βεράντα νὰ πιῆτε τὸν καφέ σας.

Ἔσπευσα νὰ τῆς ἀνοίξω τὴν πόρτα. Καὶ κατόπιν ξαναγύρισα στὴ θέσι μου, κοντὰ στὸν Φερράρι. Ὁ Ἰάκωβος εἶχε κι' αὐτὸς φύγει. Καὶ ἤμαστε ἐντελῶς μόνοι.

—Τί ὡραία γυναῖκα! εἶπα. Καὶ τί μορφωμένη! Θαυμάζω τὸ γοῦστο σας, κύριε...

Ὁ Γκουΐντο ξαφνιάστηκε.

—Τί... τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε μὲ ὡργισμένο ὕφος.

Ἐχᾴδεψα τὴ λευκὴ γενειάδα μου καὶ ἀπήντησα χαμογελῶντας:

—Ἀχ, ἐσεῖς οἱ νέοι! Ἀλλὰ γιατί ντρέπεσθε νὰ τὸ πῆτε;

—Τί... νομίζετε; Φαντάζεσθε ὅτι εἶμαι..

—Ὅτι εἶσθε ἐρωτευμένος μαζί της, εἶπα μὲ ἠρεμία. Τὸ βρίσκω ἄλλως τε φυσικώτατον. Καὶ αὐτὸς ὁ μακαρίτης Φάβιος δὲν θὰ εὐχόταν καλύτερη τύχη γιὰ τὴν ὡραία χήρα του ἀπὸ τοῦ νὰ γίνῃ ἡ σύζυγος τοῦ πιὸ ἐπιστηθίου του φίλου. Ἐπιτρέψτε μου νὰ πιῶ εἰς ὑγείαν σας. Εὔχομαι ἐπιτυχίαν στὸν ἔρωτά σας.

Καὶ ἀφοῦ ἔκαμα αὐτὴ τὴν εὐχή, ἄδειασα τὸ ποτήρι μου.

Τί ἀνόητος καὶ εὔπιστος ἄνθρωπος ποὺ ἦταν! Οἱ ὑποψίες του διελύθησαν σὰν ἀτμός. Τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε ἀπὸ εὐχαριστησι, ἐπῆρε καὶ τὰ δυὸ μου χέρια μέσα στὰ δικά του καὶ τὰ ἔσφιξε θερμά.

—Συγχωρῆστε με, κύριε κόμη, εἶπε. Φοβοῦμαι ὅτι σᾶς ἐφέρθηκα λίγο ἀπότομα, ἀλλὰ τώρα καταλαβαίνω πόσο ἄδικο εἶχα. Θὰ ὑποθέσετε ἴσως ὅτι εἶμαι κανένας ζηλότυπος, κανένας μανιακός, ἀλλὰ σᾶς βεβαιῶ ὅτι γιὰ μιὰ στιγμὴ μοῦ πέρασε ἡ ἰδέα ὅσο ἐσεῖς ὁ ἴδιος ἀρχίσατε νὰ τὴν ἐρωτεύεσθε καὶ —πιστέψτε με— ἐσκόπευα νὰ σᾶς σκοτώσω.

Ἐγέλασα.

—Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶπα, εἶσθε πολὺ περιποιητικός, ἀλλὰ κι' ἐσεῖς, βλέπω, εἶσθε ὅπως ὅλοι οἱ ἐρωτευμένοι. Ζηλεύετε καὶ βασανίζεσθε χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ λόγος. Ὅταν φθάσετε στὴν ἡλικία μου, θ' ἀνακαλύψετε πόσο πολυτιμότερος εἶνε ὁ χρυσὸς ἀπὸ τὰ χαμόγελα καὶ τὰ φιλιὰ τῶν γυναικῶν. Πόσες φορὲς θέλετε νὰ σᾶς ἐπαναλάβω ὅτι εἶμαι ἐντελῶς ἀδιάφορος σ' αὐτὲς τὶς τρυφερότητες;

Ὁ Φερράρι ξαναγέμισε τὸ ποτήρι του.

—Τότε θὰ σᾶς πῶ τὸ μυστικό μου, εἶπε. Ἀγαπῶ τὴν κόμησα. Ἀγαπῶ! Ἡ λέξις δὲν ἔχει ἀρκετὴ δύναμι γιὰ νὰ ἐκφράσῃ ἐκεῖνο ἀκριβῶς ποὺ αἰσθάνομαι. Τὸ ὅλον τῆς, ἡ φωνή της, τὰ μάτια της... Ἀ, μὰ ἐσεῖς δὲν ξέρετε. Δὲν μπορεῖτε νὰ νοιώσετε τὴν εὐτυχία καὶ τὸν πόνο.

—Ἡσυχάστε, εἶπα μὲ ψυχρότητα. Τὸ κεφάλι πρέπει νὰ μένῃ ψύχραιμο, ὅταν τὸ αἷμα βράζει. Νομίζετε ὅτι σᾶς ἀγαπᾷ καὶ αὐτή;

—Ἐὰν τὸ νομίζω! Μεγαλοδύναμε Θεέ! Μοῦ... —στὸ σημεῖον αὐτὸ ὁ Φερράρι ἐδίστασε καὶ τὸ πρόσωπό του ἔγινε κατακόκκινο. Ὄχι, συνέχισε, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ μιλήσω γι' αὐτό. Γνωρίζω ὅτι ποτὲ δὲν ἀγάπησε τὸν σύζυγό της.

—Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ πῆτε, ἀπήντησα. Αὐτὸ ὁ καθένας μπορεῖ νὰ τὸ ἀντιληφθῇ.

—Δὲν φταίει ὅμως σ' αὐτὸ ἡ κόμησσα. Ὁ Φάβιος ἦταν τόσο ἀνόητος καὶ τόσο λίγο διαχυτικὸς καὶ δὲν εἶχε κανένα δικαίωμα νὰ παντρευθῇ τὸ ἐξαίσιο αὐτὸ πλάσμα.

Μοῦ ἦρθε πάλι ἡ ἐπιθυμία νὰ τὸν πνίξω. Καὶ πάλι ὅμως κατὼρθωσα νὰ συγκρατηθῶ καὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσω μὲ ἤρεμη φωνή:

—Ἀφῆστε τὸν ν' ἀναπαυθῇ ἐν εἰρήνῃ. Εἶνε νεκρός. Ἀφῆστε τὸν στὴν ἡσυχία του. Ὅσο πολλὰ κι' ἂν ἦσαν τὰ ἐλαττώματά του, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἡ γυναῖκα του θὰ τοῦ ἔμεινε πιστὴ ἐν δαφ ζοῦσε. Δὲν εἶνε ἔτσι;

Κατέβασε τὰ μάτια κι' ἀπήντησε μπερδεμένα:

—Βεβαίως.

—Κι' ἐσεῖς, ξαναεῖπα, ὑπήρξατε πάντοτε ὁ καλός του φίλος μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας τοῦ βίου του;

—Βεβαιότατα, ἀπήντησε μὲ τὰ μάτια πάντοτε χαμηλωμένα.

Κατάλαβα ὅτι τὸ χέρι του, ποὺ ἦταν ἐπάνω στὸ τραπέζι, σιγότρεμε.

—Ἔ, τότε λοιπόν, ἐξακολούθησα, εἶσθε ἀπολύτως ἐλεύθεροι ν' ἀγαπιέσθε. Καὶ πάλι εὔχομαι καὶ στοὺς δυό σας πολλὴν εὐτυχία.

—Ὥστε ἀλήθεια τὸ λέτε, ὅτι δὲν τρέφετε κανέναν θαυμασμὸ γιὰ τὴν κόμησσα; ξαναρώτησε μὲ προσποιημένο χαμόγελο ὁ Φερράρι.

—Ἀπεναντίας, τρέφω μεγάλον θαυμασμὸ γιὰ τὴν κόμησσα Ρομάνι, ἀλλ' ὄχι τέτοιον ποὺ νομίζετε ἐσεῖς. Ἐὰν θέλετε, θὰ σᾶς ἐγγυηθῶ ὅτι ποτέ μου δὲν θὰ κάμω κόρτε στὴν κόμησσα, ἐκτὸς ἂν...

—Ἐκτὸς ἂν... τί; ρώτησε ἀνήσυχος.

—Ἐκτὸς ἂν ἐκείνη κάμῃ τὴν ἀρχή, ὁπότε βεβαίως θὰ ἦταν μεγάλη ἀγένεια ἐκ μέρους μου νὰ μὴν ἀνταποδώσω τὸ φιλοφρόνημα.

Ὁ Φερράρι μὲ ἐκύτταξε κατάπληκτος

—Τί; Ἐκείνη νὰ φλερτάρῃ μαζί σας; Ἀστειεύεσθε! Ποτέ της δὲν θὰ ἔκανε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα.

—Βεβαίως ὄχι, ἀπήντησα καὶ συνάμα ἐσηκώθηκα ἀπὸ τὴν θέσι μου. Ἀκούσατε ποτὲ νὰ κάνουν οἱ γυναῖκες κόρτε στοὺς ἄνδρες; Αὐτὸ θ' ἀνέτρεπε τοὺς φυσικοὺς νόμους. Μὴν ἀνησυχῆτε. Δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτε, ἀγαπητέ μου φίλε. Ἡ κυρία κόμησσα θὰ γίνῃ δική σας. Ἐλᾶτε, πᾶμε νὰ πάρωμε τὸν καφὲ μαζί της.

Ἐφθάσαμε στὴ βεράντα. Ἡ μελαγχολία τοῦ Φερράρι εἶχε ἐξαφανισθῆ ἐντελῶς, κατάλαβα μάλιστα ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἐπροξένησε εὐχαρίστησι στὴ Νίνα. Κατὰ τὰ φαινόμενα, ἡ γυναῖκα μου φοβόταν τὸν ἐραστή της —πρᾶγμα ποὺ ἐσκέφθηκα ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸ ἔχω ὑπ' ὄψιν μου, διότι θὰ μ' ἐβοηθοῦσε ἀργότερα στὰ σχέδιά μου.

Ἐχαμογέλασε ὅταν ἐπλησιάσαμε καὶ μᾶς ἐσερβίρισε τὸν καφέ.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἤμουν ἕτοιμος νὰ καθήσω στὴν πολυθρόνα ποὺ εἶχε τοποθετηθῆ δίπλα στὴ θέσι ποὺ καθόταν ἡ Νίνα, ἄκουσα ἕνα μελαγχολικὸ καὶ μακρόσυρτο οὐρλιασμά, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸν κῆπο.

—Τί εἶνε αὐτό; ρώτησα, ἀν καὶ ἡ ἐρώτησίς μου ἦταν περιττή, γιατὶ ἤξερα πολὺ καλὰ περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

—Εἶνε αὐτὸς ὁ ἐνοχλητικὸς σκύλος, ὁ Βάϊβις, ἀπήντησε μὲ θυμωμένη φωνὴ ἡ γυναῖκα μου. Ἀνῆκε στὸν Φάβιο καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου του δὲν μᾶς ἀφήνει οὔτε λεπτὸ σὲ ἡσυχία μὲ τὰ θλιβερὰ οὐρλιάσματά του.

—Ποῦ εἶνε;

—Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ συζύγου μου ἐγίνε πολὺ ἐνοχλητικός, γιατὶ πηγαινοερχόταν σ' ὅλα τὰ δωμάτια οὐρλιάζοντας συνεχῶς. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἐπέμενε νὰ κοιμᾶται στὸ δωμάτιο τῆς Στέλλας, δίπλα στὸ κρεβάτι της. Τέλος, γιὰ νὰ βρῶ τὴν ἡσυχία μου, τὸν ἀλυσσόδεσα στὸν κῆπο.

Τὸν ἀλυσσόδεσε στὸν κῆπο! Ὁ καϋμένος ὁ Βάϊβις, ἐσκέφθηκα, ἐτιμωρήθηκε μόνο καὶ μόνο γιατὶ ἔμεινε πιστὸς στὸν κύριό του!

—Ἀγαπῶ ὑπερβολικὰ τοὺς σκύλους, εἶπα, καὶ αὐτοὶ σχεδὸν πάντοτε ἀφοσιώνονται σ' ἐμένα μόλις μὲ ἰδοῦν. Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ἔβλεπα τὸν δικό σας σκύλο.

—Βεβαίως, ἀφοῦ τὸ θέλετε. Γκουΐντο, πήγαινε σὲ παρακαλῶ νὰ τὸν λύσῃς.

—Ὄχι, εὐχαριστῶ, εἶπε γελῶντας. Ξεχνᾶτε ὅτι τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὸν ἔλυσα, λίγο ἔλειψε νὰ μὲ ξεσχίσῃ. Προτιμῶ νὰ τὸν λύσῃ ὁ Ἰάκωβος.

—Ἐπιμένετε ἀκόμη νὰ τὸν ἰδῆτε κατόπιν αὐτῶν ποὺ ἀκούσατε; μοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα του. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ Βάϊβις ἐπῆρε τὸν κύριο Φερράρι μὲ πολὺ κακὸ μάτι τελευταία, μολαταῦτα εἶνε ἥμερο σκυλὶ καὶ παίζει ὅλη τὴν ἡμέρα μὲ τὴ μικρὴ μου κόρη. Λοιπόν; Ἐπιμένετε ἀκόμη νὰ τὸν ἰδῆτε; Ναί; Καλά, λοιπόν.

Ἐχτύπησε δυὸ φορὲς τὸ κουδοῦνι καὶ παρουσιάστηκε ὁ Ἰάκωβος.

—Ἰάκωβε, τοῦ εἶπε, λύσε τὸν Βάϊβις καὶ φέρε τον ἐδῶ!

Ὁ Ἰάκωβος μ' ἐκύτταξε πάλι μὲ περιέργεια καὶ ἔφυγε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴ τῆς κυρίας του.

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, τὰ οὐρλιάσματα ἔπαυσαν καὶ σὲ λίγο εἴδαμε μιὰ μεγάλη σιλουέττα νὰ διασχίζῃ τὸν κῆπο καὶ νὰ ἔρχεται μὲ πηδήματα πρὸς τὸ μέρος τῆς βίλλας.

Ἦταν ὁ Βάϊβις. Δὲν ἔδωσε καμμιὰ προσοχὴ στὴ Νίνα καὶ στὸν Φερράρι, ἀλλὰ ἦρθε κατ' εὐθεῖαν σ' ἐμένα βγάζοντας κραυγὲς χαρᾶς.

Ἤρθε κοντά μου κουνῶντας τὴν οὐρά του, ἔγλειψε τὰ χέρια μου καὶ τὰ πόδια μου, ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του στὸ γόνατό μου καὶ ἄρχισε νὰ μὲ κυττάζῃ μὲ ἀφοσίωσι στὰ μάτια.

Ἡ Νίνα καὶ ὁ Φερράρι εἶχαν μείνει κατάπληκτοι. Ἐγὼ κατάλαβα τὴν ἔκπληξί τους καὶ εἶπα:

—Δὲν σᾶς τὸ ἔλεγα; Δὲν πρέπει νὰ σᾶς φαίνεται περίεργο, διότι τὸ ἴδιο μοῦ συμβαίνει μὲ ὅλους τοὺς σκύλους.

Ἀκούμπησα τὸ χέρι μου στὸ λαιμὸ τοῦ ζώου κι' ἐκεῖνο ξαπλώθηκε κοντὰ στὰ πόδια μου χωρὶς νὰ πάψῃ νὰ μὲ κυττάζῃ στὸ πρόσωπο σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ μαντέψῃ γιατὶ εἶχα ἀλλάξει.

Καμμιὰ μεταμφίεσις δὲν μποροῦσε νὰ ξεγελάσῃ τὸν καλό μου Βάϊβις.

Τὸ πιστὸ ζῶο εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν κύριό του.

Ἐν τῷ μεταξύ, κατάλαβα ὅτι ἡ Νίνα εἶχε γίνει λίγο ὠχρή, ἐνῶ τὸ χέρι της, ποὺ βρισκόταν πρὸς τὸ μέρος μου, ἔτρεμε ἐλαφρά.

—Φοβᾶσθε τὸ εὐγενικὸ αὐτὸ ζῶο; τὴν ρώτησα κυττάζοντάς την προσεκτικά.

Ἐγέλασε μὲ προσποιημένο γέλιο καὶ ἀπήντησε:

—Ὄχι, ὄχι! Ἀλλ' ὁ Βάϊβις συνήθως ἀποφεύγει τοὺς ξένους. Ποτὲ δὲν τὸν εἶδα νὰ ὑποδεχθῇ μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸ κανέναν ἄλλον, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν σύζυγό μου. Σᾶς βεβαιῶ, ὅτι μοῦ φαίνεται πολὺ περίεργο.

Ἂν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου τοῦ Φερράρι, ἦταν κι' αὐτὸς τῆς ἴδιας γνώμης.

—Καὶ τὸ περιεργότερο ἀπ' ὅλα, εἶπε ὁ Γκουΐντο, εἶνε ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Βάϊβις μ' ἐλησμόνησε ἐντελῶς. Σχεδὸν πάντοτε, ὅταν μὲ ἰδῆ, ἀρχίζει νὰ μουγγρίζῃ.

Πραγματικά, μόλις ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Φερράρι, ὁ σκύλος ἐσηκώθηκε ὄρθιος καὶ ἦταν ἕτοιμος νὰ τοῦ ἐπιτεθῆ, τὸν ἔπιασα ὅμως ἐλαφρὰ ἀπὸ τὸν ὦμο καὶ τὸν καθησύχασα.

Ἡ ἔχθρα αὐτὴ τοῦ Βάϊβις πρὸς τὸν Φερράρι μ' ἔκαμε νὰ παραξενευθῶ, γιατὶ προτοῦ θανάτου μου οἱ δυὸ τους ἦσαν οἱ καλύτεροι φίλοι.

—Εἶχα πάντοτε νὰ κάμω μὲ σκύλους. εἶπα κυττάζοντας τοὺς δυὸ ἐχθρούς μου. καὶ ἀνεκάλυψα ὅτι τὸ ἔνστικτό τους εἶνε ἀνεπτυγμένο σὲ μεγάλον βαθμό. Συνήθως ἀναγνωρίζουν ἀμέσως ἐκείνους ποὺ ἀγαποῦν τὴ συντροφιά τους. Δὲν ἔχω καμμιὰν ἀμφιβολία, ὅτι ὁ Βάϊβις ἀνεκάλυψε ὅτι εἶχα πολλοὺς φίλους μεταξὺ τῶν ὁμοίων του, συνεπῶς δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀπορῆτε γιὰ τὶς ἐξαιρετικὲς περιποιήσεις ποὺ μοῦ κάνει.

Ἡ ἀδιαφορία μὲ τὴν ὁποίαν εἶπα αὐτὰ τὰ λόγια, καθησύχασε τοὺς δυὸ προδότες, οἱ ὁποῖοι ὕστερα ἀπὸ λίγο ἐξέχασαν τὸ περιστατικό. Προτοῦ φύγω, προσεφέρθηκα ν' ἀλυσσοδέσω ἐγὼ τὸν Βάϊβις:

—Ἐὰν μοῦ τὸ ἐπιτρέψετε αὐτό, ἐπρόσθεσα, σᾶς ἐγγυῶμαι ὅτι δὲν θὰ ταράξῃ πλέον τὸν ὕπνο σας μὲ τοὺς θρήνους του.

Ἡ Νίνα ἐδέχθηκε τὴν προσφορά μου καὶ ὁ Φερράρι μὲ συνώδευσε ἕως τὸ μικρὸ ξύλινο σπιτάκι τοῦ σκύλου. Ὅταν ἐφθάσαμε ἐκεῖ, ἔδεσα τὸν Βάϊβις καὶ τοῦ ἐχᾴδεψα τὸ κεφάλι. Κατάλαβε ἀμέσως τί ἤθελα καὶ ξαπλώθηκε ἐπάνω στὸ ἀχυρένιο στρωματάκι του.

Ἀποχαιρέτησα τὴ Νίνα καὶ ἀρνήθηκα τὴν προσφορὰ τοῦ Φερράρι νὰ μὲ συνοδέψῃ στὸ ξενοδοχεῖο μου.

—Μοῦ ἀρέσει ὁ μοναχικὸς περίπατος κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, εἶπα. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πάω μόνος μου.

Ὁ Φερράρι ἦρθε μαζί μου ὡς τὴν ἐξώπορτα τοῦ κήπου.

Τὸν καληνύχτησα καὶ ἄρχισα νὰ προχωρῶ μὲ ἀργὸ βῆμα πρὸς τὸ μέρος τῆς πόλεως.

Μό

κογενείας —Ἴσως θεῖος τοῦ Φαβίου— ποὺ δὲν θέλει ν' ἀποκαλυφθῆ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει εἶνε καλὸς ἄνθρωπος καὶ πλούσιος ὅσον ὁ Κροῖσος. Ἡ φιλία του θὰ χρησιμεύσῃ καὶ στοὺς δυό μας. Ἔλα, ἀγαπημένη μου, εἶνε ὥρα ν' ἀναπαυθοῦμε.

Μπῆκαν μέσα κι' ἔκλεισαν τὰ παράθυρα. Ἐγὼ ἐβγῆκα ἀπὸ τὴν κρυψῶνα μου καὶ πῆρα τὸ δρόμο γιὰ τὴ Νεάπολι. Ἡ συνομιλία τους μὲ εἶχε καθησυχάσει. Οὔτε ἐκείνη, οὔτε ἐκεῖνος ὑποπτεύθηκαν τὴν ἀλήθεια. Ἦταν βεβαίως, γελοῖο νὰ νομίσω ὅτι μποροῦσαν νὰ ὑποπτευθοῦν τίποτε, διότι κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ ὅτι ἕνας θαμμένος ἄνθρωπος θὰ ἐγύριζε ἀπὸ τὸν τάφο του. Τὸ παιχνίδι βρισκόταν στὰ χέρια μου καὶ ἀπεφάσισα τὼρα νὰ παίξω χωρὶς καμμιὰ ἀργοπορία.

Ὁ καιρὸς περνοῦσε. Μετὰ ἕξη ἑβδομάδες ἡ κοινωνία τῆς Νεαπόλεως μ' ἐθεωροῦσε ὡς τὸ πιὸ ἐπίλεκτο μέλος της. Περιττὸν νὰ προσθέσω, ὅτι αὐτὸ ὠφείλετο στὰ πλούτη μου.

Καμμιὰ ἀπὸ τὶς ἀριστοκρατικὲς οἰκογένειες τῆς Νεαπόλεως, οἱ ὁποῖες εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐζήτησαν τὴν γνωριμία καὶ τὴν φιλία μου, δὲν ἔδινε πεντάρα γιὰ τὴν μόρφωσί μου καὶ γιὰ τοὺς τρόπους μου. Γι' αὐτοὺς ἔφβανε ὅτι ἤμουν ἰδιοκτήτης μιᾶς πολυτελεστάτης ἁμάξης, ποὺ τὴν ἔσερναν δυὸ ὡραῖα ἀραβικὰ ἄλογα.

Ἡ ἀξία τῆς φιλίας μου καθωριζόταν ἀπὸ τὴν πολυτέλεια τοῦ θεωρείου μου στὴν ὄπερα καὶ τὰ ἀφαντάστου μεγαλείου γεύματα καὶ τοὺς χοροὺς ποὺ ἔδινα στὴν κομψὴ θαλαμηγό μου.

Μέσα σὲ λίγο διάστημα ἐγνώρισα ὅλες τὶς καλὲς οἰκογένειες τῆς Νεαπόλεως καὶ τὸ ὄνομά μου βρισκόταν σ' ὅλων τὰ χείλη. Οἱ μητέρες, ποὺ εἶχαν κόρες, σὲ ὥρα γάμου, ἔβαλαν εἰς ἐνέργειαν ὅλα τὰ γνωστὰ καὶ ἄγνωστα τερτίπια γιὰ νὰ «τυλίξουν» τὸν δαθύπλουτο γαμπρό, ποὺ τοὺς ἔρριξε ἡ τύχη στὴ Νεάπολι.

Τί κάνει τὸ χρῆμα!

Ἐννοεῖται ὅτι σ' ὅλα τὰ γεύματα καὶ τὶς ἑορτές, ποὺ ἔδινα, παρευρισκόταν καὶ ἡ γυναίκα μου μὲ τὸν Φερράρι.

Στὴν ἀρχὴ ἡ σύζυγός μου ἀρνήθηκε νὰ δεχθῇ τὶς προσκλήσεις μου λόγῳ τοῦ «πένθους» της. Μὰ κατώρθωσα νὰ τὴν πείσω ν' ἀλλάξῃ γνώμη. Στὸν κόσμο δικαιολογήθηκε λέγοντας, ὅτι «ὁ κόμης Ὀλίβα ἦταν τόσο παληὸς φίλος τῆς οἰκογενείας καὶ ἐγνώριζε τὸν ἄτυχῆ μου σύζυγο, ὅταν ἦτον μικρός...».

Στὴ βίλλα Ρομάνι εἶχα πιὰ ἐλεύθερη τὴν εἴσοδο ὁποιανδήποτε ὥρα ἤθελα. Εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ διαβάζω τὰ δικά μου βιβλία ἀπὸ τὴν δική μου βιβλιοθήκη καὶ νὰ περιπατῶ στὸν κῆπο μαζὶ μὲ τὸν ἀγαπημένο μου σκύλο, ποὺ δὲν ἔφευγε οὔτε λεπτὸ ἀπὸ κοντά μου. Μὲ ἄλλα λόγια ὅλη ἡ βίλλα ἦταν στὴ διάθεσί μου.

Πάντως, δὲν ἔμεινα ἐκεῖ ποτὲ τὴ νύχτα. Ἐξακολουθοῦσα νὰ παίζω τὸν ρόλο μου τοῦ ἡλικιωμένου ἀνδρὸς καὶ ἤμουν πολὺ προσεκτικὸς στοὺς τρόπους μου μὲ τὴν Νίνα, ὅταν ἦταν μπροστὰ ὁ Φερράρι.

Ἔπρεπε μὲ κάθε θυσία ν' ἀποφύγω, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοὐλάχιστον, νὰ τὸν κάνω νὰ ζηλέψῃ.

Ἐθεώρησα ἐντελῶς περιττὸ νὰ τοῦ πῶ ὅτι ἡ Νίνα μοῦ ἔκανε ἰδιαίτερες περιποιήσεις ὅταν ἐκεῖνος δὲν ἦταν ἐκεῖ καὶ ὅτι σχεδὸν κάθε πρωῒ ἔστελνε τὴν ὑπηρέτρια στὸ ξενοδοχεῖο μου μὲ φροῦτα καὶ ἄνθη ἢ ὅτι ὁ δικός μου ὑπηρέτης ἐπήγαινε συχνὰ στὴ βίλλα γιὰ νὰ τῆς πάῃ ἕνα δῶρο ἑκ μέρους μου.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ Νοεμβρίου, τὰ πράγματα εἶχαν τόσο πολὺ προχωρήσει, ὥστε βρισκόμουν στὴν πρωτοφανῆ θέσι νὰ μοῦ κάνῃ κόρτε ἡ ἴδια μου ἡ γυναῖκα, στὸ ὁποῖον κι' ἐγὼ ἀνταποκρινόμουν. Φανταστῆτε δηλαδὴ κόρτε μεταξὺ ἑνὸς πεθαμένου καὶ τῆς χήρας του!

Ὁ Φερράρι δὲν ὑποψιαζόταν τίποτε καὶ μοῦ εἶχε ἀπόλυτην ἐμπιστοσύνη. Τόσο ἦταν βέβαιος ὅτι ἡ Νίνα θὰ γινόταν μιὰ μέρα δική του!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΣΚΥΛΟΙ

κακοποιοί!

Ἕνα σχεδὸν ἀπίστευτη ἡ δραματικὴ σκηνὴ ποὺ ἔγινε τὴν περασμένη ἑβδομάδα σὲ μιὰ Τράπεζα τοῦ Σικάγου. Ὁ ὑπάλληλος μιᾶς ἑταιρίας, ποὺ εἶχε μόλις εἰσπράξῃ περὶ τὸ ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια σὲ χαρτονομίσματα, ἔπεσε θῦμα ληστείας μέσα στὴν Τράπεζα.

Ἕως ἐδῶ τίποτε τὸ καταπληκτικό, θὰ πῆτε, ἀφοῦ τέτοια συμβαίνουν σχεδὸν καθημερινῶς στὴν Ἀμερική. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι ὅμως συνέβη τὸ ἑξῆς ἀπίστευτο: ὅτι τὴν ληστεία τὴν ἔκαμε ἕνας σκύλος! Δασκαλεμένος, βέβαια, ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους, πάντως ὅμως σκύλος.

ΜΕΛΟΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑΣ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ

Ὁ ὑπάλληλος τῆς ἑταιρίας εἶχε μόλις τοποθετήσει σὲ μιὰ δερμάτινη τσάντα τὰ λεφτὰ ποὺ ἐπῆρε ἀπὸ τὴν Τράπεζα, ὅταν ἔξαφνα, ἕνας πελώριος σκύλος, ποὺ τὸν ἐτριγύριζε τόσην ὥρα μὲ ἀδιαφορία, ὥρμησε ἐπάνω του, ἅρπαξε τὴ τσάντα μὲ τὰ δόντια κι' ἔγινε ἄφαντος,

προτοῦ οἱ παριστάμενοι προφθάσουν νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἔκπληξι.

Μπροστὰ στὴν εἴσοδο τῆς Τραπέζης ἐπερίμενε ἕνα αὐτοκίνητο μὲ ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα καὶ τὴ μηχανὴ ἀναμμένη. Μέσα ἦταν τρεῖς ἄνθρωποι ὡπλισμένοι. Ὁ σκύλος ἐπήδησε στὸ αὐτοκίνητο, κρατῶντας πάντα τὴν πολύτιμη λεία, καὶ οἱ κακοποιοὶ ἐφρόντισαν ν' ἀπομακρυνθοῦν ὅσο μποροῦσαν πιὸ γρήγορα, ἐνῷ μερικοὶ ὑπάλληλοι τῆς Τραπέζης ἐπυροβολοῦσαν τοῦ κάκου ἐναντίον τους. Καὶ μὲ τὴν φασαρία ποὺ ἔγινε, ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε μπάσει τὸν σκύλο στὴν Τράπεζα, κατώρθωσε ν' ἀπομακρυνθῇ ἀνενόχλητος.

ΜΑΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Δὲν εἶνε πρώτη φορὰ ποὺ οἱ κακοποιοὶ μεταχειρίζονται διάφορα ζῶα γιὰ νὰ διαπράξουν τὰ ἐγκλήματά τους. Ἀπ' ὅλα ὅμως τὰ ζῶα, ὁ σκύλος, ποὺ θεωρεῖται ὡς ὁ πιστότερος φίλος τοῦ ἀνθρώπου, εἶνε ὁ πιὸ κατάλληλος γιὰ νὰ προσφέρῃ τέτοιου εἴδους βοήθεια. Οἱ κυνόφιλοι θὰ στενοχωρηθοῦν ἀσφαλῶς ὅταν τὸ μάθουν αὐτό. Οἱ σκύλοι ὅμως, ὅπως διδάσκονται στὸ καλό, ἔτσι μποροῦν νὰ διδαχθοῦν στὸ κακό, ἀφοῦ ἡ νοημοσύνη τους δὲν φθάνει ὡς τὸ σημεῖο νὰ διακρίνῃ τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακό, ἀλλ' ἁπλῶς κάνουν αὐτὸ ποὺ εὐχαριστεῖ τὸν κύριό τους.

Ὅλοι γνωρίζομε τοὺς σκύλους ποὺ ὁδηγοῦν τοὺς τυφλούς, τοὺς σκύλους τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου ποὺ ἀνακαλύπτουν τοὺς ἀλπινιστὰς σταν χανωνται στὴν χιονοθύελλα καὶ τοὺς προσφέρουν τὶς πρῶτες βοήθειες, τὰ σκυλιὰ τῆς Νέας Γῆς ποὺ σπεύδουν μόνα τους εἰς βοήθειαν τῶν ναυαγῶν. Γνωρίζομε τὸν ἡρωϊσμὸ τῶν σκύλων ποὺ ἔχουν οἱ τσοπάνοι, ὅταν ὑπερασπίζωνται τὸ ποίμνιο ἀπὸ ἐπιδρομὲς λύκων, καθὼς καὶ τὴν καταπληκτικὴν ὀσφρησι τῶν ἀστυνομικῶν σκυλιῶν. Ἕως τώρα ὅμως δὲν ξέραμε ὅτι ὑπάρχουν σκυλιὰ λωποδύτες, βαλαντιοτόμοι, ἅρπαγες καὶ γενικὰ βοηθοὶ κακοποιῶν. Ἂς τὸ μάθωμε λοιπὸν κι' αὐτό.

Πολλοὶ θὰ τὸ θεωρήσουν βέβαια πολὺ παράξενο. Ἔχουν γραφῆ τόσα πολλὰ γιὰ τὴν ἀρπακτικότητα τῆς κίσσας, ἐγράφησαν τόσα ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα μὲ πρωταγωνιστὰς πιθήκους καὶ γορίλλες, ἀλλὰ τὰ σκυλιὰ εἶχαν διατηρήσει ἕως τώρα ἀρκετὰ καλὴ φήμη. Ἐν τούτοις, πολλὲς φορὲς γίνονται κι' αὐτὰ συνένοχοι κακοποιῶν. Τὸ ἐπεισόδιο τοῦ Σικάγου εἶνε ἀρκετὸ νὰ μᾶς τὸ ἀποδείξῃ. Καὶ ἡ ἀμερικανικὴ ἀστυνομία ἔχει μαζέψει ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἄπειρα δοκουμέντα. Ἀκοῦστε μερικὰ γιὰ νὰ πεισθῆτε.

ΜΙΑ ΑΘΩΑ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Ἕνας κύριος, ἀξιοπρεπέστατος στὴν ἐμφάνισι, περπατοῦσε σ' ἕναν κοσμοπλημμυρισμένο δρόμο, κρατῶντας ἀπὸ τὸ λουρὶ ἕναν σκύλο χωρὶς φίμωτρο. Ἔξαφνα, μ' ἕνα τίναγμα ὁ σκύλος ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κυρίου του καὶ ὥρμησε σ' ἕναν διαβάτη ποὺ δὲν ἐπερίμενε βέβαια αὐτὴν τὴν ἐπίθεσι καὶ ἔπεσε κάτω. Ὁ κάτοχος τοῦ σκύλου ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τὸν πιάσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ἀπὸ τὸν δύστυχο διαβάτη, στὸν ὁποῖον ἔδωσε τὸ ἐπισκεπτήριό του, λέγοντας:

—Μήπως σᾶς ἐδάγκωσε ὁ σκύλος μου, κύριε; Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἔπαθε ἀπόψε! Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁρίστε τὴν διεύθυνσί μου. Ἂν ἐπάθατε τίποτε, εὐχαρίστως θὰ σᾶς ἀποζημιώσω.

Ὁ ἄλλος ἔμεινε φυσικὰ ἱκανοποιημένος ἀπὸ τόσην εὐγένεια καὶ ἀπομακρύνθηκε. Ἀλλὰ ἦταν πολὺ ἀργὰ ὅταν ἀντελήφθη ὅτι τοῦ ἔλειπε τὸ πορτοφόλι ἀπὸ τὴν τσέπη!

Ὑπάρχουν σκυλιὰ ποὺ βοηθοῦν τοὺς κακοποιοὺς κατὰ τρόπον θετικώτερον, χωρὶς ὅμως νὰ φανοῦν. Ἔξαφνα, σ' ἕνα μεγάλο κατάστημα, ἕνα σκυλὶ ἀρχίζει νὰ τρέχῃ ἐδῶ κι' ἐκεῖ, δημιουργῶντας γενικὴν ἀναστάτωσι καὶ δίνοντας ἔτσι τὴν εὐχέρεια στὸν κάτοχό του νὰ κλέψῃ ὅ,τι θέλει χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτός.

ΚΑΙ ΕΝΑ «ΣΥΣΤΗΜΑ»

Ὑπάρχει ὅμως κι' ἕνα σύστημα ἀκόμη ἐπιστημονικώτερο. Μιὰ κομψὴ κυρία μπαίνει σ' ἕνα κοσμηματοπωλεῖο κρατῶντας στὴν ἀγκαλιά της ἕνα χαριτωμένο σκυλάκι καὶ τὸ τοποθετεῖ ἐπάνω στὸν πάγκο. Τὸ σκυλάκι συμμαζεύεται καὶ λαγοκοιμᾶται, ἐνῷ ἡ κυρία ἐξετάζει δαχτυλίδια, περιδέραια καὶ λυτὰ διαμάντια, γιὰ νὰ διαλέξῃ.

Σὲ μιὰ στιγμή, γιὰ νὰ ἐξετάσῃ καλύτερα αὐτὰ ποὺ πρόκειται δῆθεν ν' ἀγοράσῃ, ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν πάγκο, ἀκολουθουμένη βέβαια ἀπὸ τὸν καταστηματάρχη ἢ τὸν ὑπάλληλο, καὶ πλησιάζει στὴν πόρτα. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ σκύλος ἔμεινε μόνος του στὸν πάγκο, δίπλα ἀπὸ τὰ διαμάντια. Ἡ κυρία ἐπιστρέφει στὸν πάγκο, ρωτάει μερικὲς τιμές, λέει ὅτι θὰ ξαναγυρίσῃ μὲ τὸν ἄνδρα της, παίρνει πάλι τὸν σκύλο στὴν ἀγκαλιὰ καὶ φεύγει δίχως ν' ἀγοράσῃ τίποτε. Ἀλλὰ ἔχει κάμει τὴ δουλειά της. Τὸ σκυλὶ δὲν κοιμόταν καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἀλλὰ εἶχε ἁρπάξει μὲ τὸ στόμα ἕνα διαμάντι, ποὺ τὸ δίνει ἀνέπαφο στὴν κυρία του, ὅταν βρεθοῦν ἔξω ἀπ' τὸ κατάστημα.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα εἶνε τὰ μέσα ποὺ μεταχειρίζονται οἱ κακοποιοὶ ὅταν θέλουν νὰ ἐξυπηρετηθοῦν ἀπὸ τὰ ἐξυπνότατα αὐτὰ ζῶα στὶς ἐγκληματικές των ἐπιχειρήσεις.

☘ Οἱ ἀνήκοντες στὴν φυλὴ τῶν Ἰθαγενῶν τῆς νήσου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς μεγαλυτέρας τῶν Νέων Ἑβρίδων, εἶνε οἱ μικροσκοπικώτεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. Ἐνῷ οἱ πυγμαῖοι τοῦ Κογκό, ποὺ ἀνεκάλυψε ὁ Στάνλεϋ τὸ 1887, ἔχουν κατὰ μέσον ὄρον ἀνάστημα 1.30 μ., οἱ νάνοι τῆς φυλῆς τῆς νήσου τῶν Νέων Ἑβρίδων μόλις ἔχουν ἀνάστημα 1.05. Οἱ νάνοι αὐτοὶ εἶνε ἐξαιρετικὰ ἄγριοι, ζοῦν κρυμμένοι μέσα σὲ πυκνὰ δάση, ἀποφεύγουν τὴν ἐπαφὴ μὲ τοὺς ξένους καὶ χρησιμοποιοῦν κατὰ τῶν ἐχθρῶν τους δηλητηριῶδη βέλη.

☘ Μιὰ μικρὴ ἐκκλησία τοῦ Χίλντεσχαῖμ πολίχνης τοῦ Ἀννοβέρου, μπορεῖ νὰ καυχηθῇ ὅτι ἔχει τὴν πιὸ παλιὰ τριανταφυλλιὰ ποὺ ὑπάρχει σήμερα στὸν κόσμο. Κατὰ τὴν παράδοσι, ἡ τριανταφυλλιὰ αὐτή, ποὺ ἔχει τὶς ρίζες της στὸ ὑπόγειο νεκροταφεῖο τῆς ἐκκλησίας, πρωτοφυτεύθηκε τὸ 833 ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα Κάρολο τὸν Μέγα. Ἕνα κλαδί της ἐπέρασε ἀπὸ μιὰ ρωγμὴ τοῦ τοίχου καὶ ἀνθίζει στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἐκκλησίας.

☘ Οἱ διοικητικὲς ἀρχὲς τῆς πόλεως Πίλσεν, τῆς Τσεχοσλοβακίας, ὡρισαν ὅτι οἱ νεόνυμφοι θὰ μποροῦν νὰ κυκλοφοροῦν δωρεὰν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες μετὰ τὸν γάμο τους στὰ τραμ τῆς πόλεως.

☘ Οἱ κάτοικοι τῆς μικρῆς πόλεως Κάντοῦ στὸ Κάνσας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, δυσαρεστημένοι γιατὶ ἡ δημοτική τους ἀρχὴ δὲν παίρνει μέτρα ἀνανεώσεως τῶν παλαιῶν πάγκων τοῦ δημοτικοῦ πάρκου, ἐκόλλησαν σὲ καταφανῆ θέσι τὴν ἀκόλουθη ἐπιγραφή: «Ἂν θέλετε μὲ τὸν σουγιὰ νὰ σκαλίσετε τὸ ὄνομά σας σ' ἕνα ἀπὸ τὰ παγκάκια τοῦ κήπου, σπεύσατε στὸ δημαρχεῖο νὰ προμηθευθῆτε κατάλληλους σουγιάδες!»

☘ Ἡ Βενετία ὁλόκληρη γιορτάζει τὶς μέρες αὐτὲς τὸ ἰωβιλαῖο τῆς ἐφημερίδος της «Γκαζέττα ντὶ Βενέτσια» ποὺ ἐκδίδεται ἀνελλιπῶς ἀπὸ τὸ 1740. Τὴν ἄδεια τῆς ἐκδόσεώς της ἡ ἐν λόγῳ ἐφημερὶς ἔχει ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τῆς «Γαληνοτάτης Δημοκρατίας τῆς Βενετίας», τὸ φύλλο της δὲ τῆς 8ης Νοεμβρίου 1866, τῆς ἡμέρας δηλαδὴ τῆς ἑνώσεως τῆς Βενετίας μὲ τὴν Ἰταλίει, ἔχει τυπωθῆ μὲ χρυσὴ μελάνη.

☘ Μιὰ τορπίλλη ὑποβρυχίου, ἕτοιμη, χωρὶς τὸ ἐκοηκτικά της περιχόμενο στοιχίζει 90—120.000 φράγκα, μὲ τὴν ἐκοηκτικὴ δὲ ὕλη μαζὶ 150—170.000 φράγκα.

●

ΜΙΚΡΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

1) Ἕνας πατέρας ἔλεγε στὸν γυιό του ὅτι ἦταν τρεῖς φορὲς πιὸ ἡλικιωμένος ἀπ' ἐκεῖνον. Ὁ γυιός του, ὡστόσο, παρετήρησε:

—Ὅταν θᾶχω τὰ διπλὰ χρόνια ἀπὸ ὅσα ἔχω σήμερα, ἐσὺ δὲν θὰ εἶσαι παρὰ δυὸ μονάχα φορὲς πιὸ ἡλικιωμένος ἀπὸ ἐμένα κι' ὄχι τρεῖς!

Ποιὰ εἶνε ἡ ἡλικία τοῦ πατέρα καὶ ποιὰ τοῦ γυιοῦ;

2) Μιὰ γρηᾶ κυρία ἔλεγε στὴν μικρούλα ἐγγονή της:

—Θὰ σοῦ δώσω τὰ λεπτὰ ποὺ σοῦ χρειάζονται γιὰ ν' ἀγοράσῃς τὴν κούκλα ποὺ θές, ἂν μοῦ λύσῃς τὸ παρακάτω πρόβλημα: «Εἴμαστε πολλὰ καὶ σ' ὅλους πάντοτε ἐπιθυμητά. Ἂν κοπῇ τὸ κεφάλι μας, ἀπομένομε ἑπτά». Τί εἶνε;

(Οἱ ἀπαντήσεις κατωτέρω ἀνάποδα).

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

1) Ὁ πατέρας εἶνε 45 χρονῶν καὶ ὁ γυιός 15. Ὅταν ὁ γυιός θὰ εἶνε 30 ἐτῶν, ὁ πατέρας θὰ εἶνε 60.

2) Τα... λεπτά — ἑπτά.

Ξένοι θρῦλοι

ΤΟ ΚΙΒΩΤΙΟ τοῦ Σὶντ

Ὁ Εὐγενὴς Σίντ, ἐθνικὸς ἥρως τῶν Ἱσπανῶν, ἔχει ἄφθονη δόξα, πολὺ ὀλίγα ὅμως χρήματα. Κάποτε, ἔχοντας μεγάλη οἰκονομικὴ ἀνάγκη, ἐκάλεσε ἕναν Ἑβραῖο τοκογλύφο, τὸν Μπὲν Ἰωνάθαν καὶ τοῦ εἶπε:

—Μπορεῖς νὰ μοῦ δανείσῃς ἑκατὸ χιλιάδες τάλληρα;

—Ἀφεντικό, ἀποκρίθηκε ὁ Ἑβραῖος, τὸ ποσὸν ποὺ μοῦ ζητᾶτε εἶνε πολύ, τὰ χρήματα εἶνε σπάνια καὶ πρέπει νὰ μὲ βοηθήσουν ὅλοι οἱ ὁμόθρησκοί μου γιὰ νὰ μαζέψωμε αὐτὸ τὸ ποσόν. Ποία ὅμως θὰ εἶνε ἡ ἐγγύησις τῆς πληρωμῆς;

—Ἔχω νὰ σοῦ δώσω ἑνέχυρο ἕνα πολύτιμο κιβώτιο, γεμάτο ἀπὸ κοσμήματα καὶ διαμάντια. Θὰ τὸ παραδώσω στὰ χέρια σου, ὅπως εἶνε κλειδωμένο.

—Ὅμως, ἔκαμε ὁ τοκογλύφος, γιὰ νᾶμαστε ἀσφαλισμένοι, θᾶπρεπε νὰ δοῦμε, ἂν αὐτὰ ποὺ ἔχῃ μέσα τὸ κιβώτιο, ἔχουν ἀρκετὴ ἀξία. Ἀφοῦ τὸ δίνετε ὡς ἑνέχυρο, ἡ τάξις ἀπαιτεῖ νὰ ξέρωμε πόσο χρυσάφι καὶ πόσα πολύτιμα πετράδια ἔχει.

—Πρέπει ν' ἀρκεσθῆς στὸν λόγο μου, πάρε τὸ κιβώτιο ἀπὸ τὰ χέρια μου. Σοῦ ἀπαγορεύω ὅμως νὰ τ' ἀνοίξῃς ὡς τὴν ἡμέρα τῆς ἐξοφλήσεως. Σκέψου καὶ ἀποφάσισε ἂν θέλῃς νὰ γίνῃς δανειστὴς τοῦ Σίντ.

Ὁ Ἑβραῖος ἐδέχθηκε τὴν συμφωνία. Ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια, ὁ Σίντ ποὺ ἑνίκησε κατ' ἐπανάληψιν σὲ πολλὲς μάχες τοὺς Ἄραβας, ξαναγύρισε στὸ Μπούργκος, συναποκομίζοντας πλούσια λάφυρα. Θυμήθηκε τὸν Ἑβραῖο καὶ τὸ χρέος του καὶ διέταξε νὰ τὸν φέρουν στὸ μέγαρό του.

—Πάρε ἑκατὸν εἴκοσι χιλιάδες τάλληρα, τοῦ εἶπε, πάρε καὶ περισσότερα ἂν δὲν σοῦ φθάνουν αὐτά. Ἔφερες τὸ κιβώτιο;

—Ναί, ἀφεντικό! Εἶνε πολὺ βαρύ, καὶ νὰ σᾶς πῶ, λυποῦμαι ποὺ ἐξοφλεῖτε καὶ ποὺ πρέπει νὰ σᾶς τὸ ἐπιστρέψω. Θᾶχῃ βέβαια μέσα μεγάλης ἀξίας πράγματα.

—Ἄνοιξέ το καλύτερα μόνος σου καὶ πές μου πόσο τὸ ἐκτιμᾶς.

Καὶ λέγοντας αὐτά, ὁ Σὶντ ἔδωσε στὸν Ἑβραῖο ἕνα παλιὸ σκουριασμένο κλειδί.

Ὁ Μπὲν Ἰωνάθαν ἄνοιξε τὸ κιβώτιο καὶ στάθηκε μὲ ἀπορία ὀρθάνοιχτα: ἀντὶ χρυσάφι, διαμάντια ἢ παλιὰ νομίσματα, δὲν ὑπῆρχε παρὰ μονάχα ἄμμος μέσα σ' αὐτό!

Ὁ Σὶντ ἐκύτταξε νὰ ἰδῇ τί ἐντύπωσι θᾶχανε αὐτὸ στὸν τοκογλύφο. Ἐκεῖνος ὅμως, ἀπαθὴς καὶ ἤρεμος, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι καὶ κυττάζοντάς τον, εἶπε:

—Καὶ τί φόβο εἶχα; Γιατί ν' ἀμφιβάλλω; Ἤμουν βέβαιος πὼς τὸ κιβώτιο εἶχε μεγάλη ἀξία καὶ κοιμόμουνα ἥσυχος. Δὲν κρατοῦσα τάχα κλειδωμένο μέσα σ' αὐτὸ κι' ἐφύλαγα προσεκτικὰ τὸν λόγο τῆς τιμῆς τοῦ Σίντ; Δὲν ἄξιζε αὐτὸς ἑκατὸ καὶ διακόσιες χιλιάδες τάλληρα;

ΠΩΣ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΕ

Στὸ δικαστήριο:

Ὁ πρόεδρος πρὸς τὸν μάρτυρα: Ξέρετε ἂν οἱ κατηγορούμενοι εἶνε παντρεμένοι;

—Γι' αὐτὸ ἤμουν βέβαιος, κύριε πρόεδρε.

—Καὶ τί σᾶς ἔκαμε νὰ τὸ πιστεύετε αὐτό;

—Τοὺς ἄκουα κάθε μέρα νὰ μαλώνουν.

ΠΩΣ ΘΑ ΗΤΑΝ

Κάποια κυρία, προκειμένου νὰ δώσῃ μεγάλο γεῦμα, παρήγγειλε τὸ πρωῒ στὴν ὑπηρέτριά της ν' ἀγοράσῃ, ἀνάμεσα σ' ἄλλα, καὶ μιὰ κόττα. Στὴν ἐπιστροφή της ἡ ὑπηρέτρια δείχνει στὴν κυρία της τὴν κόττα ποὺ τὴν βρίσκει ὅμως πολὺ ἰσχνή.

—Μὴ τὴν βλέπετε ἔτσι, κυρία, λέγει ἡ ὑπηρέτρια, ἀφῆστε νὰ τὴν παραγεμίσουμε καὶ τότε θὰ δῆτε τί καλὴ ποὺ θὰ φαίνεται. Θὰ εἶνε σὰν τὴν εὐγενεία σας, ὅταν στολίζεσθε μὲ τὰ διαμαντικά σας!

ΑΠΟ ΠΟΤΕ ΗΤΑΝ

Ἡ μητέρα στὸν μικρὸ ποὺ τὸν πιάνει φυδισμένο:

—Πάλι γλυκὸ θᾶκλεψες ἀπὸ τὸ ντουλάπι.

—Ὄχι, μαμά, δὲν ἔκανα τίποτε.

—Τὸ βλέπω γραμμένο στὰ μάτια σου.

—Θὰ εἶνε, μαμά, ἀπὸ χθὲς γραμμένο, καὶ δὲν ἔσβυσε...

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗ ΧΑΡΑ

Παρ' ὅλο τὸν πόλεμο τὸ ἀγγλικὸ χιοῦμορ δὲν ξεχνᾶ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ προσφιλῆ του θέματα: Τὴν παροιμιῶδη Σκωτσέζικη φιλαργυρία. Νὰ ἕνα τελευταῖο ἀνέκδοτο ποὺ δημοσιεύουν οἱ ἀγγλικὲς ἐφημερίδες:

Κανένας δὲν χάρηκε τόσο πολὺ γιὰ τὴν κήρυξι τοῦ πολέμου, ὅσο ὁ Σκωτσέζης Πήτερ Μακφάνιλλ.

—Μὰ δὲν μοῦ λές, Πήτερ, τί σοῦ συμβαίνει κι' ἔχεις τόση χαρά; τὸν ρώτησε ἡ γυναίκα του. Ἐγὼ νομίζω πὼς ἔχομε λόγους νᾶμαστε μόνο λυπημένοι. Δὲν φθάνει ποὺ ἔφυγαν τὰ δυὸ παιδιά μας στὸν πόλεμο, ἀλλὰ καλεῖται καὶ ἡ δική σου ἡλικία, παρ' ὅλο ὅτι ὑπηρέτησες καὶ στὸν πόλεμο τοῦ 1914!

—Μὰ ἴσα-ἴσα, γι' αὐτὸ εἶμαι χαρούμενος, γυναίκα! ἀπήντησε ὁ ἄφθαστος Σκωτσέζος. Στὰ 1914, ὅταν πολεμοῦσα στὴ Φλάνδρα, μοῦ ἔπεσε ἕνα σελλίνι καὶ τὸ ἔχασα. Τώρα μοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ ξαναπάω ἐκεῖ, τζάμπα, καὶ νὰ ψάξω... μὴ τυχὸν καὶ τὸ βρῶ!...

ΘΑ ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΑΤΕ;

ΕΧΟΥΝ ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥΣ

Καὶ σφοδρότατα μάλιστα πάθη. Ξέρει καὶ ὁ κόσμος τῶν λουλουδιῶν τὴν συμπάθεια καὶ τὴν ἀντιπάθεια, τὴν φιλία καὶ τὸ μῖσος. Τὸ τριαντάφυλλο π. χ. καὶ ἡ ρεζεντὰ ἀλληλομισοῦνται. Δὲν ὑποφέρει τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. Ἂν τοποθετηθοῦν κοντὰ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο, ταχύτατα θὰ μαραθοῦν ἀνάμεσα σὲ λουλούδια ποὺ πολλὲς ὧρες ἀκόμη, ἂν ὄχι καὶ μέρες, θὰ παραμένουν δροσερά. Ἀντίθετα τὸ γαρύφαλλο καὶ τὸ ἡλιοτρόπιο τρέφουν πολὺ μεγάλη συμπάθεια τὸ ἕνα στὸ ἄλλο. Τέλος φαίνεται ὅτι ὑπάρχουν λουλούδια ἐγωϊστικὰ καὶ ἄγρια, ποὺ ἐπηρεάζουν κάθε τι ποὺ πλησιάζει σ' αὐτά. Αὐτὸ βεβαιοῖ ὅτι τὸ διεπίστωσε ἕνας Γερμανὸς φυσιοδίφης, ὕστερα ἀπὸ πολύχρονες σχετικὲς μελέτες ἐπάνω στὸν κόσμο τῶν λουλουδιῶν.

Ο πατέρας τοῦ Τζὰκ καὶ ἡ μητέρα τῆς Μπερναντὲτ συναντήθηκαν γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Πώ.

Εἶχαν χάσει πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ὁ ἕνας τὴ σύζυγό του καὶ ἡ ἄλλη τὸν ἄνδρα της. Ἀλλὰ τώρα εἶχαν παρηγορηθῆ πιὰ γι' αὐτὴ τὴν ἀπώλεια καὶ ἔλεγαν σ' ὅλο τὸν κόσμο ὅτι θὰ ἀφωσιώνοντο στὸ μέλλον στὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν τους.

Ὁ Τζὰκ καὶ ἡ Μπερναντὲτ ἐπλησίαζαν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τὰ δέκα.

Ἀλλ' ἡ τύχη ἠθέλησε νὰ δώση μιὰ ἄλλη τροπὴ στὴ ζωὴ τῶν δυὸ αὐτῶν ἀνθρώπων.

Ἡ μητέρα τῆς Μπερναντὲτ ἦταν ἀκόμη ἀρκετὰ νέα καὶ ὡραία καὶ ὁ πατέρας τοῦ Τζὰκ δὲν εἶχε τίποτε ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ κάνει ξαφνικὰ ἕναν ἄνθρωπο νὰ περνᾶη στὸ περιθώριο τῆς ζωῆς.

Παληὸς ἀξιωματικός, ποὺ εἶχε ὑπηρετήσει ἐπὶ πολλὰ χρόνια στὶς Ἰνδίες, εἶχε μιὰ ἀρρενωπὴ φυσιογνωμία καὶ τὸ βλέμμα του διατηροῦσε πάντοτε τὴ φλόγα καὶ τὴ ζωηρότητα τῆς νεανικῆς ἡλικίας.

Καὶ τὰ πράγματα ἐπῆραν τὸ δρόμο, ποὺ ἡ μοῖρα τοὺς εἶχε ὁρίσει.

Ὁ πατέρας τοῦ Τζὰκ καὶ ἡ μητέρα τῆς Μπερναντὲτ ἀπεφάσισαν νὰ ἑνώσουν τὴ ζωή τους.

Ὁ σὲρ Τζὼν Μάλλου ἐπῆρε τὴν κυρία Ἀλὶς Τεζὰν στὸν πύργο του στὴν Ἀγγλία καὶ ἐκεῖ, λίγο καιρὸ ἀργότερα, ἔκαμαν τοὺς γάμους των.

Ὁ Τζὰκ καὶ ἡ Μπερναντὲτ εἶχαν γίνει πιὰ ἀδέλφια καὶ ἐζοῦσαν στὸ ἴδιο σπίτι.

Ὅλα αὐτὰ θὰ ἦταν μιὰ πολὺ συνηθισμένη ἱστορία, ἂν ἡ τύχη δὲν ἔβαζε καὶ πάλι τὸ δάκτυλό της.

Δὲν θὰ ἦταν ἴσως καθόλου παράξενο, ἂν ὁ Τζὰκ καὶ ἡ Μπερναντὲτ ἔνοιωθαν, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, μιὰ δυνατὴ ἀντιπάθεια ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο.

Συνέβη ὅμως ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο.

Τὰ δύο αὐτὰ παιδιὰ ἐταίριαζαν τόσο πολὺ μεταξύ τους, ποὺ θὰ τὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἦταν πραγματικὰ ἀδέλφια.

Ὁ Τζὰκ ἦταν φανερὸ ὅτι θὰ ἔμοιαζε στὸν πατέρα του.

Παρὰ τὰ δέκα του χρόνια, εἶχε ἀνάστημα ἀρκετὰ ψηλὸ καὶ τὰ χαρακτηριστικά του ἐφανέρωναν τὴν ἀποφασιστικότητα ἐκείνη, ποὺ δὲν τὴν συναντάει κανεὶς σὲ παιδιὰ τῆς ἡλικίας του.

Ἡ Μπερναντέτ, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἦταν ἕνα λεπτὸ καὶ εὔθραυστο πλασματάκι, μὲ μεγάλα γαλανὰ μάτια καὶ ὁλόξανθα μαλλιά.

Ὁ Τζὰκ εἶχε γίνει ὁ σύντροφος τῶν παιγνιδιῶν της καὶ τὰ βράδυα, περπατῶντας μαζὶ κάτω ἀπὸ τὶς δενδροστοιχίες τοῦ πάρκου, ἔφτιαναν ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον.

Ἦταν ἀρκετὰ ἐπείργα τὰ ὄνειρα αὐτά.

Γιατὶ στὰ ὄνειρα τοῦ Τζὰκ ὑπῆρχε πάντα ἡ Μπερναντὲτ καὶ στὰ ὄνειρα τῆς νέας ὑπῆρχε πάντοτε ὁ Τζάκ.

Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς τίποτε δὲν ἐπρόκειτο νὰ χωρίση τὰ δύο αὐτὰ παιδιά.

Καὶ ὅμως ὁ χωρισμὸς αὐτὸς ἔγινε σὲ λίγο.

Γιατὶ ὁ σὲρ Τζὼν ἀπεφάσισε νὰ στείλη τὸν Τζὰκ στὴν Ὀξφόρδη.

Ὁ νέος ἔφυγε μὲ βαρειὰ τὴν καρδιά.

—Θὰ γυρίσω τὸ καλοκαίρι, εἶπε στὴν Μπερναντέτ.

Ἡ νέα ἔκλαψε πολὺ ἐκείνη τὴν ἡμέρα κι' ἀπὸ τότε ἔγινε μελαγχολικὴ καὶ ἀφηρημένη. Δὲν εὑρῆκε τὴ χαρά της, παρὰ μόνον ὅταν ξαναῆλθε τὸ καλοκαῖρι.

Ὁ Τζὰκ εἶχε γυρίσει πιὸ μεγάλος, πιὸ ὡραῖος, πιὸ δυνατός.

Καὶ ἡ Μπερναντὲτ ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ εὐτυχία, ὅπως ἕνα λουλοῦδι ποὺ ἀνασαίνει μὲ ἀνακούφισι καὶ ἀνοίγει τὰ πέταλά του στὸν πρωϊνὸ ἥλιο.

Ἐπὶ πέντε χρόνια, ἡ λύπη καὶ ἡ χαρὰ διαδέχονταν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη μέσα στὴν καρδιὰ τῆς Μπερναντέτ. Ὁ Τζὰκ ἔφευγε κάθε φθινόπωρο καὶ ξαναγύριζε τὸ καλοκαῖρι.

Μόνον, ὅταν ἐτελείωσαν τὰ πέντε αὐτὰ χρόνια, ἡ Μπερναντὲτ ἐνόμισε ὅτι θὰ ἦταν πραγματικὰ εὐτυχισμένη.

Γιατὶ βέβαια, τώρα ποὺ ὁ Τζὰκ εἶχε τελειώσει τὶς σπουδές του, δὲν θὰ ἔφευγε πιὰ ἀπὸ κοντά της.

Ἐγύριζαν ὅλη τὴν ἡμέρα μαζί, ἔτρεχαν μέσα στὸ δάσος, ἀνέβαιναν στὶς γειτονικὲς κορφὲς ἢ ἔκαναν μεγάλες διαδρομὲς στὸ ποτάμι, μὲ τὴ βάρκα τοῦ πύργου.

Κι' ὡς τόσο, ὁ Τζὰκ δὲν ἦταν πιὰ ὅπως πρῶτα. Εἶχε γίνει πιὸ σοβαρὸς καὶ ἕνα σύννεφο μελαγχολίας ἐσκέπαζε τὸ πρόσωπό του.

Πολλὲς φορές, ὅταν ἦταν μόνοι μὲ τὴν Μπερναντέτ, φαίνόταν σὰν κάτι νὰ ἤθελε νὰ πῆ, ἀλλ' ἐκόμπιαζε ἀμέσως, τὰ χαρακτηριστικά του ἔπαιρναν μιὰ σκληρὴ ἔκφρασι καὶ ἔτρεχε τότε ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ κοντά της.

★

Ἡ Μπερναντὲτ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήση τὴ στάσι αὐτὴ τοῦ νέου καὶ ὅταν βρισκόταν μόνη μέσα στο δωμάτιό της, τὰ δάκρυα ἔτρεχαν σὰν αὐλάκι ἀπὸ τὰ μάτια της.

Γιατί λοιπὸν ὁ Τζάκ, ποὺ ἦταν ὡς τότε τόσο καλὸς μαζί της, τῆς φερνόταν τώρα τόσο ἄσχημα;

Τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ δυσκολευόταν νὰ τῆς πῆ;

Μήπως δὲν τὴν ἀγαποῦσε πιά;

Στὴ σκέψι αὐτὴ ὁ Μπερναντὲτ ἔνοιωθε ἕνα ράγισμα στὴν καρδιά, σὰν ἕνας ὁλόκληρος κόσμος νὰ ἐσωριαζόταν ξαφνικὰ μέσα της σὲ ἐρείπια.

Ἀλλ' ἡ λύπη της αὐτὴ δὲν διαρκοῦσε ποτὲ περισσότερο ἀπὸ μιὰ βραδυά

Γιατὶ τὸ ἄλλο πρωΐ, ὁ Τζὰκ ἐρχόταν γελαστὸς καὶ χαρούμενος στὸ δωμάτιό της καὶ τὴν ρωτοῦσε:

—Ἀδελφούλα, εἶσαι θυμωμένη μαζί μου;

Ἡ Μπερναντὲτ δὲν ἔβρισκε τότε τίποτε ἄλλο νὰ πῆ καὶ ἀπαντοῦσε ταραγμένη:

—Πῶς μπορῶ νὰ εἶμαι θυμωμένη μαζί σου, Τζάκ;

Καὶ ἔτρεχαν τότε, ὅπως κάθε μέρα μαζί, γεμίζοντας τὸν πύργο καὶ τὸ πάρκο ποὺ τὸν περιέβαλλε μὲ τὰ χαρούμενα ξεφωνητὰ καὶ τὰ τραγούδια τους.

Ἔτσι ἐκυλοῦσαν ἡ μιὰ ἑβδομάδα πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλην.

★

Κατὰ τὰ μέσα Αὐγούστου, οἱ δύο νέοι ἐπῆραν τὴν ἄδεια ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους, γιὰ νὰ κάμουν μιὰ μικρὴ ἐκδρομή.

Ἦταν ἕνα ἠλιόλουστο πρωΐ καὶ τὰ πουλιὰ ἐκελαϊδοῦσαν στὰ κλαδιά, ὅταν ἐξεκίνησαν μὲ τοὺς ταξιδιωτικοὺς σάκκους στὸν ὦμο τους.

Ἀλλά, κατὰ τὸ μεσημέρι, καθὼς διέσχιζαν τὸ δάσος τοῦ Ἄοπ, ἐλαφρὰ σύννεφα ἐφάνηκαν στὸν οὐρανὸ καὶ σὲ λίγο ἐξέσπασε μιὰ τρομακτικὴ θύελλα.

Νὰ γυρίσουν στὸν πύργο ἦταν ἀδύνατο, γιατὶ εἶχαν ἀπομακρυνθῆ πολύ.

—Στὴν ἔξοδο τοῦ δάσους, εἶπε ὁ Τζάκ, ὑπάρχει ἕνα μικρὸ πανδοχεῖο. Σὲ μισὴ ὥρα μποροῦμε νὰ φθάσωμε ἐκεῖ.

Ὅταν τέλος ἔφθασαν στὸ πανδοχεῖο ἦταν μουσκεμένοι ἀπὸ τὴ βροχὴ καὶ ὁ ξενοδόχος τοὺς ἄναψε μιὰ μεγάλη φωτιὰ γιὰ νὰ στεγνώσουν.

Ἀλλ' ἡ θύελλα ἐσυνεχιζόταν καὶ ἔτσι ἀναγκάσθηκαν νὰ περάσουν ἐκεῖ τὴ νύχτα.

Ἀφοῦ ἦταν ἀδέλφια, μποροῦσαν νὰ κοιμηθοῦν στὸ ἴδιο δωμάτιο, ἀκόμη καὶ στὸ ἴδιο κρεββάτι.

Ἀλλ' ὁ ὕπνος δὲν ἐρχόταν οὔτε στὸν ἕνα οὔτε στὸν ἄλλον.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Τζὰκ ἐτινάχθηκε ἐπάνω. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν μέσα στὸ σκοτάδι καὶ ἡ ἀναπνοή του ἔβγαινε βαρειὰ ἀπὸ τὸ στῆθος του.

Ἡ Μπερναντὲτ ἐσηκώθηκε κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸ κρεββάτι.

—Τί ἔχεις, Τζάκ; ἐρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

—Δὲν νοιώθεις, λοιπόν, Μπερναντέτ, πόσο εἶμαι δυστυχισμένος ;

—Γιατί, Τζάκ; Δὲν σὲ εὐχαριστεῖ τὸ ὅτι εἴμαστε μαζί;

Τὸ ὕφος τοῦ νέου εἶχε γίνει ξαφνικὰ πολὺ σοβαρό.

—Ἄκουσε, μικρή μου Μπερναντέτ, εἶπε. Δὲν εἴμαστε πιὰ παιδιά... Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ καλύτερο εἶνε νὰ μὴν ξανασυναντηθοῦμε ποτὲ πιά... Θὰ πάω στὶς Ἰνδίες νὰ ὑπηρετήσω ὅπως καὶ ὁ πατέρας μου...

—Γιατί, Τζάκ;

—Ὦ! Μπερναντέτ, δὲν νοιώθεις λοιπὸν ὅτι σὲ ἀγαπῶ;..

Καὶ ἐπρόσθεσε σιγά:

—Ὄχι σὰν ἀδελφός...

Ἡ νέα ἔκλαψε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀπὸ χαρὰ καὶ λύπη μαζί. Ἦταν τὸ ἴδιο δυστυχισμένη, γιατὶ κι' αὐτὴ ἀγαποῦσε τὸν Τζάκ.

★

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ἡ θύελλα εἶχε περάσει καὶ ἕνας λαμπρὸς ἥλιος ἔλαμπε στὸν οὐρανό.

Ἀλλ' ὁ Τζὰκ καὶ ἡ Μπερναντὲτ ἔστεκαν περίλυποι καὶ σιωπηλοί.

Εἶχαν καθήσει σ' ἕνα πάγκο μέσα στὸν κῆπο τοῦ πανδοχείου καὶ τὸ βλέμμα τους ἐχανόταν μέσα στὸ ἄπειρο.

—Γιὰ ὅλο τὸν κόσμο εἴμαστε ἀδέλφια, εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Τζάκ. Ἔπειτα ὁ νόμος δὲν τὸ ἐπιτρέπει...

—Θὰ φύγωμε μακρυά, εἶπε ἡ Μπερναντέτ. Φαντάζομαι ὅτι οἱ γονεῖς μας θὰ μᾶς καταλάβουν... Θὰ μιλήσω στὴ μητέρα μου...

—Κι' ἐγὼ θὰ μιλήσω στὸν πατέρα μου, εἶπε ὁ Τζάκ.

★

Κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτὲ γιατὶ ὁ σὲρ Τζὼν Μάλλου καὶ ἡ λαίδη Ἀλὶς ἐπῆραν ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ τὸ διαζύγιό τους.

Κι' ὅμως ἦταν ἕνα εὐτυχισμένο ἀνδρόγυνο καὶ ὅλοι ἤξεραν ὅτι ἀγαποῦσε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Στὸ δικαστήριο ἐμίλησαν γιὰ ἀσυμφωνία χαρακτήρων, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸ ἐπίστεψε.

Μετὰ τὴν ἔκδοσι τοῦ διαζυγίου, ἡ μητέρα τῆς Μπερναντὲτ ἐπῆρε τὴν κόρη της καὶ ἐγύρισαν στὴ Γαλλία.

Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο, ὁ σὲρ Τζὼν Μάλλου, μαζὶ μὲ τὸν Τζὰκ ἦλθαν κι' αὐτοὶ στὸ Παρίσι.

Οἱ ἐφημερίδες ἀνήγγειλαν, ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, τὸ γάμο τοῦ νεαροῦ Τζὰκ Μάλλου μὲ τὴν Μπερναντὲτ Τεζάν.

Οἱ γονεῖς τῶν νεονύμφων, ἔπειτα ἀπὸ κοινὴ συμφωνία, τοὺς ἔκαμαν ὡς δῶρο μιὰ ὑπέροχη βίλλα κοντὰ στὸ Σαὶν - Κλοῦ, ὅπου ὁ Τζὰκ καὶ ἡ Μπερναντὲτ ἐγκατεστάθησαν μετὰ τὸ ταξίδι τοῦ γάμου των.

ΡΙΣΑΡΝΤ ΑΛΝΤΙΓΚΤΩΝ

Γιὰ τὴν ΕΥΤΥΧΙΑ τῶν παιδιῶν τους

Αἰσθηματικὸ διήγημα

ὑπὸ ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΑΛΝΤΙΓΚΤΩΝ

Δέσποινα ΔΑΒΙΔΟΒΙΤΣ

ἡ γόησσα μὲ τοὺς πολλοὺς ἐραστάς

Ὅταν ἡ μετέπειτα περίφημη κατάσκοπος Δέσποινα Δαβίδοβιτς παντρεύτηκε τὸν Γάλλο μεγαλέμπορο Πὼλ Στόρς, στὴν Κωνσταντινούπολι, ἦταν μόλις δεκαεπτὰ χρονῶν.

Ἔξυπνη, χαριτωμένη, προικισμένη μὲ μιὰν ἀκατανίκητη γοητεία καὶ ἕνα σπινθηροβόλον πνεῦμα, ἡ ὡραία νέα ἦταν ἕνας τύπος ποὺ ἐπεβάλλετο εὐθὺς ἀμέσως σὲ κάθε ὁμήγυρι καὶ κατελάμβανε μιὰν ἐξέχουσα θέσι σὲ κάθε κύκλο ποὺ ἐσύχναζε.

Ὡστόσο, ὅλα τὰ φυσικὰ χαρίσματα τῆς δαιμονίας αὐτῆς γυναίκας, ἦταν μοιραῖο νὰ τῆς χρησιμεύσουν στοὺς πιὸ καταχθόνιους σκοποὺς ποὺ ἀνέλαβε στὴ ζωή της καὶ ποὺ τὴν ὡδήγησαν στὴν ἐφήμερη δόξα ἀλλὰ καὶ τὸν θάνατο.

Γιατὶ ἡ Δέσποινα Δαβίδοβιτς ὑπῆρξε μιὰ ἀπὸ τὶς τολμηρότερες γυναῖκες τῆς διεθνοῦς κατασκοπείας κατὰ τὴν διάρκεια τῆ Μεγάλου Πολέμου.

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Ὅσο ἀφελὴς καὶ ἂν ἦταν ὁ Γάλλος σύζυγός της κι' ὅσο καὶ ἂν τὴν ἀγαποῦσε, μιὰ μέρα κατάλαβε τὴν καταχθόνια ὑπόστασί της. Καὶ τῆς ἐδήλωσε:

—Δέσποινα. Τόσον καιρὸ ὑπῆρξα τυφλός. Καὶ δὲν ἔβλεπα παρὰ μόνο τὴν ὀμορφιά σου. Ὁ ἔρως μου γιὰ σένα, ὁ μεγάλος κι' εἰλικρινής, δὲν μὲ εἶχε ἀφήσει νὰ προσέξω τὶς ὕποπτες σχέσεις σου, τὶς γνωριμίες σου καὶ τὸν ἐπικίνδυνο ρόλο ποὺ παίζεις στὴ ζωή. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι σ' ἀγαπῶ πάντα, περισσότερο ἴσως ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ἀγαπῶ ὅμως καὶ τὴν πατρίδα μου, τὴν Γαλλία, καὶ ἡ κατασκοπεία ποὺ κάνεις πρὸς ὄφελος τῶν Γερμανῶν μὲ φέρει σὲ ἐξαιρετικὰ δύσκολη θέσι.

—Δὲν σὲ καταλαβαίνω, ψιθύρισε μ' ἕνα ὑποκριτικὸ χαμόγελο ἡ δαιμονία κατάσκοπος.

—Δὲν πρόκειται νὰ σοῦ ζητήσω ἐξηγήσεις, τὴν καθησύχασε ὁ σύζυγός της. Γιὰ ὅλα αὐτὰ ποὺ σοῦ ἐξέθεσα, ζητῶ νὰ χωρίσωμε. Ἦταν γραφτό, δυστυχῶς, νὰ γνωριστῶ καὶ ν' ἀγαπήσω μιὰ γυναῖκα σάν καὶ σένα, ποὺ θὰ μοῦ ἄνοιγε μιὰ τόσο βαθειὰ πληγὴ στὴν καρδιά.

—Εἶμαι πολὺ λυπημένη γι' αὐτή σου τὴν ἀπόφασι, εἶπε μὲ χαρακτηριστικὴ ψυχραιμία ἡ Δέσποινα Δαβίδοβιτς. Σὲ πίστευα ὡστόσο γιὰ πολὺ πιὸ ἔξυπνον. Εἶχα νομίσει ὅτι τὰ ἤξερες ὅλα καὶ ἐπροσποιεῖσο ὅτι ἀγνοοῦσες τὰ πάντα. Κι' ἐγὼ σ' ἀγαποῦσα μὲ μιὰν ἄμετρη τρυφερότητα καὶ ζητοῦσα νὰ σοῦ χαρίσω μιὰν ὡραία τρελλὴ ζωή, γεμάτη ἴσως κάπως ἐπικίνδυνες περιπέτειες, ἀλλὰ κατὰ βάθος ὑπέροχη, πλουσία, πολυτελή...

—Δυστυχῶς, ἀπατήθηκες! ἐφώναξεν ὁ Πὼλ, ποὺ ἦταν καταγανακτισμένος ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψι τῆς πραγματικῆς ταυτότητος τῆς γυναίκας του. Γι' αὐτὸ καὶ ζητῶ νὰ χωρίσωμε...

—Εἶνε ἀδύνατον αὐτό! ἐφώναξε ἐπιτακτικὰ ἡ ὡραία κατάσκοπος.

—Γιατί; ρώτησε περίεργος ὁ σύζυγός της.

—Γιατί, ἁπλούστατα, τὼρα πιὰ εἶνε πολὺ ἀργά.

—Ἀργά;

—Μάλιστα! Σήμερα πιὰ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη. Γνωρίζεις ὅλα τὰ μυστικά μου καὶ ἂν σοῦ ξεφύγῃ κανένα...

—Δὲν γνωρίζω τίποτε ἄλλο παρὰ ὅτι εἶσαι μιὰ ἐπικίνδυνη κατάσκοπος. Αὐτὸ θὰ τὸ κρατήσω μυστικὸ ὡς τὸν τάφο μου.

—Δὲν σὲ πιστεύω. Δὲν πιστεύω κανέναν. Γνωρίζεις ὅλα τὰ πρόσωπα μὲ τὰ ὁποῖα συνδέομαι. Εἶσαι Γάλλος. Ἀγαπᾷς τὴν πατρίδα σου. Ὁ πειρασμὸς εἶνε μεγάλος. Λοιπόν, γι' αὐτὸ δὲν θὰ χωρίσωμε. Ἀλλά, θὰ γίνῃς συνένοχός μου.

—Αὐτὸ εἶνε ἐξωφρενικό.

—Διάλεξε: Συνένοχος ἢ...

—Ἤ;

—Ἐχθρός μου!

—Προτιμῶ τὸ δεύτερο...

ΑΛΛΑΓΗ... ΣΥΖΥΓΟΥ!

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐχώρισε ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς ἡ Δαβίδοβιτς ἐμφανίστηκε εἰς τοὺς κοσμικοὺς κύκλους ποὺ ἐσύχναζε συνοδευομένη ἀπὸ ἕναν μεσήλικα κύριο ποὺ τὸν ἐσύστησε στοὺς γνωστούς της ὡς βαρῶνο Μπέρνστορφ.

—Ὁ ἀντικαταστάτης τοῦ συζύγου μου, ἐδήλωσε λακωνικὰ στὸν κύκλο της.

Καὶ κανεὶς δὲν παραξενεύτηκε γιὰ τὴν ἀπότομη αὐτήν... ἀλλαγὴ συζύγου τῆς δαιμονίας αὐτῆς γυναίκας.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Δαβίδοβιτς εἶχε βρῆ μιὰ μοναδικὴ λύσι στὸ πρόβλημα ποὺ τὴν ἀπασχολοῦσε: πῶς θὰ δικαιολογοῦσε τὴν ξαφνικὴ ἐγκατάλειψι τοῦ ἀνδρός της.

Τὼρα ἦταν ἥσυχη. Κανεὶς δὲν θὰ ὑπωπτευόταν τὰ πραγματικὰ αἴτια τοῦ χωρισμοῦ αὐτοῦ. Ὅλοι θὰ ἐνόμιζαν ὅτι κάποιο συζυγικὸ δρᾶμα θὰ εἶχε παιχθῆ στὴ ζωή της, ἀφορμὴ τοῦ ὁποίου ἦταν ἕνας νέος ἔρως...

—Συγχαρητήρια γιὰ τὴν νέα σας κατάκτησι, τῆς ψιθύρισε ἕνας νεαρὸς πράκτωρ τῆς γερμανικῆς κατασκοπείας τὸ πρῶτο βράδυ ποὺ ἐμφανίστηκε σὲ μιὰ δεξίωσι τοῦ «Τοκατλιὰν» στὴν Κωνσταντινούπολι, στὸ πλάϊ τοῦ πλουσίου βαρῶνου.

—Ἐργάζομαι πάντοτε γιὰ τὴν Γερμανία! τοῦ ἀπήντησε μυστηριωδῶς. Καὶ σεῖς τί ἐκάματε μὲ τὸν «πρῶην» σύζυγό μου;...

—Δυστυχῶς, μᾶς ξέφυγε. Ζῆ ἀκόμη... Ἀλλὰ δὲν θὰ ζῇ μετὰ μερικὲς ἡμέρες.

ΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ

Γιὰ λόγους προνοίας, ἡ Δαβίδοβιτς, προσπάθησε πράγματι νὰ «ἐξαφανίσῃ» τὸν σύζυγό της, βοηθουμένη ἀπὸ τοὺς πράκτοράς της. Ἀλλὰ ὁ Πὼλ Στὸρς δὲν ἦταν τόσο ἀφελὴς γιὰ νὰ πέσῃ στὴν παγίδα τους. Ἔσπευσε λοιπὸν ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς πράκτορας τῆς «Ἰντελλιτζένς Σέρβις».

Καὶ τὸ κυνηγητὸ ἄρχισε...

Ἕνα βράδυ σὲ κάποιο ὡραῖο μέγαρο τοῦ Γαλατᾶ ἔπιανε ξαφνικὰ φωτιά. Φλόγες τὸ περιέζωναν. Καὶ ὁ κόσμος ἀλλόφρων ἔσπευδε νὰ προσφέρῃ τὴν βοήθειά του στοὺς τρομοκρατημένους ἐνοίκους.

Τὸ μέγαρο ἀνῆκε στὴν Δαβίδοβιτς!... Καὶ ἀνάμεσα στὸν κόσμο ποὺ ὡρμοῦσε μέσα στὸ πυροπολούμενο μέγαρο ἦσαν καὶ μερικοὶ πράκτορες τῆς «Ἰντέλλιτζένς Σέρβις».

Μέσα στὴν ὀχλοβοὴ καὶ τὸ πανδαιμόνιο τῆς φωτιᾶς μπῆκαν μὲ τὸ πρόσχημα νὰ βοηθήσουν, ἀλλὰ μὲ ἀντικειμενικὸ σκοπὸ νὰ ἐρευνήσουν...

Καὶ ἀνεκάλυψαν αὐτὸ ποὺ ἤθελαν...

Πολύτιμα διπλωματικὰ ἔγγραφα καὶ μυστικοὺς κώδικες. Ἡ Δαβίδοβιτς ἦταν κατάσκοπος, ἐργαζομένη γιὰ λογαριασμὸ τῶν ἐχθρῶν τῶν Συμμάχων. Μιὰ κατάσκοπος περισσότερο ἐπικίνδυνη ἀπὸ ὅ,τι θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῆ κανείς.

Ο ΑΝΟΗΤΟΣ ΕΡΑΣΤΗΣ

Ὅταν ἡ πυρκαϊὰ κατεσβέσθη καὶ ἡ Δαβίδοβιτς ἀντελήφθη τὴν κλοπὴ τῶν μυστικῶν ἐγγράφων της δὲν ἔχασε διόλου καιρό.

Μὲ τὸ πρῶτο ἀτμόπλοιο τῆς γραμμῆς ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι, μαζὶ μὲ τὸν «βαρῶνα» της, τὸ νέο ἀθῶο θῦμα της, στὴν τσέπη τοῦ ὁποίου μετέφερε ὅ,τι θὰ μποροῦσε κάποτε νὰ τὴν ἐνοχοποιήσῃ αὐτήν.

—Ποῦ πᾶμε, ἀγάπη μου; τὴν ρωτοῦσε ἀφελέστατα ὁ καλόβολος ἑκατομμυριοῦχος φίλος της ὅταν ἐγκατεστάθησαν στὴν καμπίνα τους.

—Γιὰ τὸν γῦρο τοῦ κόσμου! τοῦ ἀπήντησε αὐτὴ μὲ τὸ ἀδιάπτωτο ὑποκριτικὸ κέφι της καὶ τὸ γοητευτικὸ χαμόγελό της.

—Ἄ, εἶσαι μιὰ χαριτωμένη τρελλή!, τῆς ἀπήντησε ὁ ἀνόητος ἐραστής της.

Καὶ δὲν τῆς ἐζήτησε ἄλλες ἐξηγήσεις.

—Καὶ κάτι ἄλλο; συμπλήρωσε αὐτή. Στὸ Παρίσι ποὺ πᾶμε θὰ ὀνομαζώμαστε Μέτζη...

—Ὅ,τι θέλεις, Ἰδιότροπη κούκλα μου, συγκατένευσε αὐτός.

Ἀλλὰ ἡ «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις» παρακολουθοῦσε κατὰ πόδας τὴν δαιμονία κατάσκοπο. Ἔτσι, μετὰ τὸ Παρίσι ἔφυγε γιὰ τὸ Λονδῖνο ὡς κυρία Λέσκεθ, κατόπιν γιὰ τὴν Ρῶμη μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα καὶ τέλος στὴν Νέα Ὑόρκη ὡς κυρία Δέσποινα.

Ὁ ἀνόητος «βαρῶνος» δὲν τὴν ἐγκατέλειψε σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπερπόντια περιοδεία της. Παντοῦ, ἡ ὀμορφιὰ καὶ ἡ γοητεία της τῆς ἄνοιγαν ὅλες τὶς πόρτες. Οἱ μεγάλες κυρίες τῆς ἀνωτάτης ἀριστοκρατίας ἀμφισβητοῦσαν τὴν φιλία της.

Οἱ ἄνδρες ἀμιλλῶντο ποιὸς θ' ἀποκτοῦσε τὴν εὐνοιά της καὶ σχημάτιζαν ὁλόγυρά της διαρκῶς ἕναν κύκλο θαυμαστῶν. Καὶ ἡ Δαβίδοβιτς ἀλίευε συνεχῶς εἰδήσεις κατασκόπευε, ἐθριάμβευε...

Η ΔΑΒΙΔΟΒΙΤΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ

Ἀλλά, μιὰ ὡραία πρωΐα, τὰ πράγματα ἄλλαξαν... Ἦταν ἄνοιξις τοῦ 1918. Ἡ Δαβίδοβιτς βρισκόταν στὴν Ν. Ὑόρκη. Τὸν ἀνόητο βαρῶνο της τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει καὶ δροῦσε μόνη κι' ἀνενόχλητη, ἀφοῦ τοῦ εἶχε ξεκοκκαλίσει τὰ ὡραῖα ἑκατομμύριά του.

Ζοῦσε μιὰ πλούσια ζωή, κραιπάλης καὶ σπατάλης, Ἱκανοποιῶντας ἔτσι τὴν θερμὴ ἰδιοσυγκρασία της καὶ τὸ ἀκόρεστο πάθος τῆς ματαιοδοξίας της.

Ἕνα βράδυ, σὲ μιὰ δεξίωσι, ἡ Δαβίδοβιτς γνωρίστηκε μ' ἕναν νεαρὸ διπλωμάτη, δεύτερο γραμματέα τοῦ γαλλικοῦ προξενείου τῆς Ν. Ὑόρκης.

Ἦταν ἕνας σεμνὸς καὶ συνεσταλμένος νέος ποὺ τῆς ἔκαμε τὴν ἐντύπωσι «κουτορνιθιοῦ».

«—Πρέπει νὰ τὸν κατακτήσω», ἐσκέφθηκε.

Καὶ δὲν ἄργησε νὰ τὸ ἐπιτύχῃ.

Τὴν ἑπομένη τὸν δεχόταν στὸ πολυτελὲς μέγαρό της καὶ τοῦ ἐχάριζε, χωρὶς πολλὲς ἐπιφυλάξεις καὶ ἐνδοιασμούς. μιὰ ἀλησμόνητη ἐρωτικὴ ἡμέρα.

—Εἶμαι καταγοητευμένος μὲ τὴν γνωριμία σας, τῆς ὡμολόγησε ὁ νεαρὸς διπλωμάτης, ὅταν ἑτοιμαζόταν νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ ἀπορῶ πῶς μοῦ δείξατε τόσο μεγάλην ἐμπιστοσύνη ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα ποὺ γνωριστήκαμε.

—Ὦ! ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ἡ πάντοτε ἑτοιμόλογη Δαβίδοβιτς. Σᾶς ἔχω συμπαθήσει τόσο πολύ... ἔτσι κεραυνοβόλα... χωρὶς νὰ ξέρω τὸ γιατί. Μοῦ ἐμπνέετε μιὰ τόσο μεγάλη ἐμπιστοσύνη. Μέσα στὰ μάτια σας διαβάζω μιὰ τέτοια εἰλικρίνεια.

Ὁ νεαρὸς διπλωμάτης ἀναρρίγησε ἀπὸ ἀγαλλίασι στὰ τρυφερὰ αὐτὰ λόγια. Ἡ ὡραία ἐκείνη γυναῖκα μὲ τὰ ἀκατανίκητα θέλγητρα, ἔρριχνε τόσο τὸν ἐγωϊσμό της γιὰ νὰ τοῦ ἐκδηλώσῃ τὸν ἔρωτά της...

Ἔσκυψε καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι, ἐνῷ τῆς ψιθύριζε:

—Σᾶς ἀνήκω ἐξ ὁλοκλήρου, κυρία μου. Εἶμαι ἕτοιμος νὰ κάμω τὸ πᾶν γιὰ σᾶς...

ΑΔΟΞΟ ΤΕΛΟΣ

Οἱ συναντήσεις τῶν δύο ἐραστῶν ἔγιναν ἀκόμη πυκνότερες. Καὶ οἱ τρυφερὲς ἐκδηλώσεις τῆς Δαβίδοβιτς, ἀκόμη τολμηρότερες.

Καὶ κάθε μέρα ἡ δαιμονία γυναῖκα προσπαθοῦσε μὲ τρόπο ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸν νεαρὸ διπλωμάτη καὶ κάποιο νέο μυστικό.

Αὐτός, ἐννοεῖται, ἐπροθυμοποιεῖτο νὰ τῆς δώσῃ ὁποιαν πληροφορία τοῦ ζητοῦσε...

Ἕνα βράδυ τῆς ἐπρότεινε νὰ φᾶνε μαζὶ ἔξω.

—Ξέρω ἕνα ἐξοχικὸ κέντρον, τῆς εἶπε. Εἶνε μαγεία. Νομίζει κανεὶς πὼς βρίσκεται στὴν Βενετία. Θὰ περάσωμε μιὰ ὑπέροχη ἐρωτικὴ βραδυά...

—Εἶμαι πρόθυμη νὰ σ' ἀκολουθήσω καὶ στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, τοῦ ἀπήντησε αὐτὴ μὲ νάζι.

Πῆγαν. Παρήγγειλαν ἕνα πλουσιοπάροχο δεῖπνο. Ἐκλεκτὰ φαγητά, παλὸ κρασί. Ἔπιαν πολύ. Καὶ φλυάρησαν ἀκόμη περισσότερο.

Ὁ διπλωμάτης ἤπιε περισσότερο τοῦ δέοντος. Καὶ ἄρχισε νὰ λέῃ πράγματα ποὺ δὲν ἔπρεπε. Ἐμίλησε γιὰ τὶς μυστικὲς ἀποστολές του, γιὰ τὶς νέες πολεμικὲς μεθόδους τῆς πατρίδος του, γιὰ τὸν ρόλο ποὺ ἔπαιζε ἡ Γαλλία στὸν πόλεμο...

Ἡ Δαβίδοβιτς κρατοῦσε κρυφὰ σημειώσεις ἐπάνω στὸ κουτὶ τῶν τσιγάρων της.

Ξαφνικὰ ὅμως συνέβη κάτι ἀπροσδόκητο:

Ὁ διπλωμάτης... ξεμέθυσε ἀπότομα! Κι' ἀρπάζοντας τὸ κουτὶ μὲ τὰ τσιγάρα, ἐφώναξε στὴν κατάπληκτη κατάσκοπο:

—Τί σημειώσατε ἐπάνω ἐδῶ; Αὐτὰ ποὺ σᾶς ἔλεγα; Πόσο ἀφελὴς ὑπήρξατε, ἀλήθεια!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ κέντρου. Δέκα μυστικοὶ ἐπεριστοίχισαν τὴν Δαβίδοβιτς. Καὶ τὴν ὡδήγησαν ἐκεῖ ὅπου ὁδηγοῦνται συνήθως οἱ κατάσκοποι...

—Σᾶς ἐκδικεῖται ὁ σύζυγός σας! τῆς ψιθύρισε, ἐνῷ τὴν ἀποχαιρετοῦσε, ὁ νεαρὸς διπλωμάτης.

Τὴν ἑπομένη τὸ πρωῒ ὁ φύλακας τοῦ κελλίου της τὴν βρῆκε ἀναίσθητη. Παρ' ὅλες τὶς περιποιήσεις ποὺ τῆς ἔγιναν, ἡ Δαβίδοβιτς ἐξέπνευσε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι.

Αὐτοδηλητηριάσθηκε; Ἢ μήπως ὁ αἰνιγματικὸς διπλωμάτης ποὺ ἔπαιξε τόσο ὡραῖα τὸν ρόλο του ἔρριξε τίποτε στὸ κρασί της;

Μυστήριον ποὺ ἔμεινε ἄλυτο ὡς σήμερα. Αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ ἄδοξο καὶ ἐξευτελιστικὸ τέλος μιᾶς φημισμένης δαιμονίας κατασκόπου. Τέλος κοινὸν κάθε τυχοδιώκτου...

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

οἱ ἄνθρωποι ἐν πολέμῳ

ΜΑΚΑΒΡΙΟΙ ΓΑΜΟΙ

Δυνάμει ἐσχάτως ἐκδοθέντος νόμου, οἱ Γερμανίδες θὰ μποροῦν τοῦ λοιποῦ νὰ παντρεύωνται καὶ... νεκρούς: ὅταν ἕνας στρατιώτης δηλώσῃ στὸ σύνταγμά του ὅτι εἶνε ἀποφασισμένος νὰ παντρευτῇ, ὁ γάμος τελεῖται ἐν ἀπουσίᾳ του, ἀναγραφόμενος στὰ ληξιαρχικὰ βιβλία.

Ἂν ὁ στρατιώτης σκοτωθῇ καὶ πρὸ τῆς ληξιαρχικῆς ἐγγραφῆς, ἡ δήλωσίς του ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ ἰσχυρὰ καὶ ὁ γάμος τελεῖται. Τὰ μέτρα αὐτά, παρόμοια μ' ἐκεῖνα ποὺ ἐλήφθησαν, εὐθὺς ὡς ἐκηρύχθη ὁ πόλεμος, ἐλήφθησαν γιὰ νὰ τακτοποιηθῇ ἡ οἰκογενειακὴ κατάστασις τῶν γυναικῶν ἐκείνων ποὺ, λόγῳ τοῦ πολέμου, δὲν ἐπρόλαβαν νὰ παντρευθοῦν νομίμως.

ΟΙ ΑΓΑΜΟΙ... ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Πολεμικῶν Ὑπουργείων τῆς Αὐστραλίας ἀνεκοίνωσε στὸν Τύπο ὅτι πρόκειται σὲ λίγες μέρες νὰ γίνῃ μερικὴ ἐπιστράτευσις. Θὰ ἐπιστρατευθοῦν ὅλοι οἱ ἄγαμοι, ἀπὸ ἡλικίας 21 ἐτῶν ἕως 30 καὶ ὕστερα ἀπὸ τρίμηνη ἐκγύμνασι, θ' ἀποσταλοῦν στὴν Ἀγγλία γιὰ νὰ λάβουν μέρος στὸν πόλεμο. Τὰ γεροντοπαλλήκαρα λοιπὸν τῆς Αὐστραλίας ἑτοιμάζουν τὶς βαλίτσες τους γιὰ νὰ ὑπηρετήσουν στὸν στρατό.

ΓΑΜΟΣ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΒΟΜΒΕΣ

Ἕνας Παρισινὸς δημοσιογράφος, ὁ κ. Φρανσουὰ Ἀρνὼ—συγγραφεὺς καὶ ἔργων «γκραν-γκινιόλ», ἤδη λοχίας εἰς τὰ στρατεύματα τοῦ μετώπου, παντρεύτηκε πρὸ ἡμερῶν στὴ γραμμὴ Μαζινὼ, κι' ἐνῷ γερμανικὰ ἀεροπλάνα ἐβομβάρδιζαν τοὺς νεονύμφους!

Ἡ νύφη δέχθηκε ἡρωϊκῶτατα τὸ βάπτισμα τοῦ πυρός. Τὰ προσκλητήρια τοῦ γάμου ἔγραφαν τὰ ἑξῆς:

«Ἡ γαμήλιος τελετὴ θὰ γίνῃ μὲ ὑπόκρουσιν τηλεβόλων. Οἱ κ.κ. προσκεκλημένοι θὰ προσέλθουν φορῶντας... ἀντιασφυξιογόνους μάσκες. Τὸ γλέντι θὰ γίνῃ μετὰ τὴν νίκη καὶ σὲ χρονολογία ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ προσδιορισθῇ ἀπὸ τώρα...».

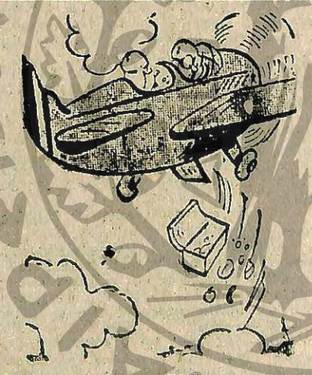

Ὁ πιλότος: Τί ἔκαμες, καϋμένε Τζὼν! Ἀντὶ νὰ ρίξῃς τὶς προκηρύξεις, ἔρριξες τὰ τρόφιμα!

«ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ»

Σύμφωνα μ' ἕναν στατιστικὸ ὑπολογισμὸ τῆς Οὐάσιγκτον, τὰ 70% τῶν κατοίκων τῆς γῆς βρίσκονται σὲ ἐμπόλεμο κατάστασι. Ἡ Βρετανικὴ καὶ ἡ Γαλλικὴ Αὐτοκρατορία ἀριθμοῦν 650.000.000 κατοίκων, ἐνῷ τὸ Ράϊχ μὲ τὴν Πολωνία καὶ τὴν Τσεχοσλοβακία κατοικεῖται ἀπὸ 110.000.000. Εἰς τοὺς ἀριθμοὺς αὐτοὺς πρέπει νὰ προστεθοῦν τὰ 180.000.000 τῶν Ρώσσων ποὺ πολεμοῦν μὲ τὰ 4.00.000 τῶν Φινλανδῶν, ἐπίσης δὲ καὶ τὰ 550.000.000 τῶν ἀλληλοσφαζομένων κιτρίνων Κινέζων καὶ Ἰαπώνων. Ἀπὸ τὰ 2 δισεκατομμύρια στὰ ὁποῖα ἀνέρχεται, περίπου ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων τῆς γῆς, τὰ 1.500.000.000 βρίσκονται σὲ ἐμπόλεμο κατάστασι.

ΤΟ ΧΡΗΜΑ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Μιὰ ἀμερικανικὴ ἐφημερίς, ἐπὶ τῇ βάσει ἐπισήμων καὶ ἀνεπισήμων πληροφοριῶν, ὑπελόγισε ὅτι οἱ τρεῖς Μεγάλες ἐμπόλεμοι Δυνάμεις δαπανοῦν κατὰ μέσον ὅρον, ἑκατὸ ἑκατομμύρια δολλάρια ἡμερησίως! Ἡ Γερμανία ξοδεύει τὰ περισσότερα, θὰ ἔχῃ δὲ δαπανήσει μέχρι 31ης Μαρτίου 1940 ἂν οἱ πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις συνεχισθοῦν μὲ τὸν σημερινὸ ρυθμό, 12.000.000.000 δολλάρια. Ἡ Ἀγγλία θὰ χρειασθῇ ἕως τότε 5.250.000.000 καὶ ἡ Γαλλία ξόδεψε μέχρι τέλους τοῦ 1939 δύο δισεκατομμύρια ἑκατὸν ἐνενήντα τέσσερα ἑκατομμύρια δολλάρια.

ΤΩ 1914 ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Οἱ διάφοροι πρωταγωνισταὶ τοῦ σημερινοῦ πολέμου κατὰ τὸ 1914 ἦσαν: Ὁ Νταλαντιὲ πολεμοῦσε ὡς ἁπλοῦς στρατιώτης. Ὁ Γκαμελὲν ἦταν ἐπιτελάρχης τοῦ Φός. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Γεώργιος ὁ ΣΤ' ὑπηρετοῦσε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πολεμικὰ τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου. Ὁ Ἄγγλος πρωθυπουργὸς Τσάμπερλαιν ἀποτελοῦσε μέλος τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου τοῦ Μπίρμιγχαμ. Ὁ Λόρδος Χάλιφαξ ἦταν διθυσμένος στὶς θεολογικὲς μελέτες του καὶ ὁ παραιτηθεὶς ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν Χόαρ Μπελίσα ἄφησε τὴν πέννα τοῦ δημοσιογράφου καὶ ἄδραξε τὸ ὅπλο: εἶχε κατατα χθῆ ὡς ἁπλὸς στρατιώτης. Στὴ Γερμανία ὁ Χίτλερ κατατασσόταν στὸν στρατὸ τοῦ Κάϊζερ. Ὁ φὸν Μπράουχιτς ἦταν λοχαγὸς καὶ ὁ Γκαίρινγκ ἀεροπόρος.

ΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Σύμφωνα μὲ μιὰ στατιστικὴ τοῦ ἁρμοδίου ἀγγλικοῦ ὑπουργείου, οἱ Γερμανοὶ αἰχμάλωτοι πολέμου τῆς Ἀγγλίας τῆς στοιχίζουν φαίνεται ἀρκετὰ ἀκριβά. Κατὰ τὰ σχετικὰ κονδύλια, κάθε Γερμανὸς ἀξιωματικὸς ποὺ κρατεῖται αἰχμάλωτος στὴν Ἀγγλία, τῆς στοιχίζει, συμπεριλαμβανομένων τῶν ἐξόδων στεγάσεως καὶ τροφῆς, 1450 φράγκα τὴν ἑβδομάδα.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Λευκή γιὰ Μωράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

43ον (86)

Κάτω ἀπὸ τὶς σκέψεις αὐτὲς ὁ Μαρσιὰλ ἀπεφάσισε νὰ τελειώση τὶς ὑποθέσεις του πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι γιὰ νὰ μπορέση νὰ ἐπιστρέψη στοῦ ἀββᾶ καὶ μάθη τί εἶχε συμβῆ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Γκοντρὰν ντ' Ὠμόν.

Διέταξε λοιπὸν τὸν ἁμαξᾶ νὰ τὸν ὁδηγήση στὴν εἰσαγγελία.

★

Ὅταν ὁ Μαρσιάλ, ἀφοῦ ἀνηγγέλθη ἀπὸ ἕναν κλητῆρα, παρουσιαζόταν στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, αὐτὸς ἔμπαινε σκεπτικὸς περισσότερο ἀπὸ ὅσο ἤταν συνήθως.

—Ἀ! σεῖς εἶσθε, κ. Μπερέν, εἶπε ἀπαντῶντας μ' ἐλαφρὴ κλίσι τοῦ κεφαλιοῦ στὸν χαιρετισμὸ ποὺ τοῦ ἀπηύθυνε ὁ νεαρὸς ἀνακριτής, ἐνόμισα ὅτι ὕστερα ἀπὸ τὰ χθεσινὰ συμβάντα, στὰ ὁποῖα παρευρεθήκατε, θὰ θέλατε νὰ εἶσθε ὁ πρῶτος ποὺ θὰ μὲ πληροφοροῦσε γι' αὐτά... Δὲν εἶνε ἐπίπληξις αὐτό, πιστέψτε με, πρόσθεσε ὁ γενικὸς εἰσαγγελεύς, τοῦ ὁποίου ὁ τόνος ἔχανε τὴν πρώτη του τραχύτητα, καὶ πρῶτον δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ἐπιβάλω νὰ παίξετε ρόλον ρέπορτερ ἀπέναντί μου. Θέλω μόνο νὰ σᾶς παρατηρήσω, κ. Μαρσιάλ, ὅτι ἄλλοι ἔσπευσαν πρὶν ἀπὸ σᾶς νἄρθουν νὰ μὲ πληροφορήσουν, ἐνῷ θὰ μοῦ ἦταν εὐχάριστο νὰ μάθω ἀπὸ σᾶς κι' ἀπὸ σᾶς μόνο, τὰ σοβαρὰ γεγονότα καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐγκληματικά, ποὺ συνέβησαν στὴν ἔπαυλι τοῦ Μεγάλου Δάσους.

Ὁ Μαρσιὰλ χλώμιασε.

—Ἄ! ξέρετε λοιπὸν ὅτι ἔγινε ἀπόπειρα...

—Ἡ λέξις ἀ π ό π ε ι ρ α μπορεῖ μᾶλλον ν' ἀντικασταθῆ, νομίζω, μὲ τὴν λέξι δ ι ά π ρ α ξ ι. Τὸ ἔγκλημα, ἂν πιστέψω στὶς ἐκθέσεις ποὺ πῆρα, ἐξετελέσθη. Κι' ἂν δὲν ἔγινε φόνος αὐτὸ ὀφείλεται μόνο στὴν τύχη... Τέλος πάντων, κ. Μπερέν, ἀφοῦ εἴσθε ἐδῶ, τολμῶ νὰ ἐλπίζω ὅτι μοῦ φέρνετε συμπληρωματικὲς λεπτομερειες γιὰ τὸ ἔγκλημα καὶ θὰ μοῦ ἀναγγείλετε ἐπισήμως ὅτι προέβητε στὴν σύλληψι τοῦ ἠθῶν ἐνόχων.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐδίστασε γιὰ μιὰ στιγμὴ μετὰ ἀποκρίθηκε.

—Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιθυμοῦσα νὰ γίνω δεκτὸς ἀπὸ σᾶς, κ. γενικὲ εἰσαγγελεύ.

—Σᾶς ἀκούω λοιπόν! εἶνε ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ καθὼς καθόταν ἔδειξε καὶ στὸν Μαρσιὰλ ἕνα κάθισμα δίπλα στὸ κατάφορτο ἀπὸ ἔγγραφα γραφεῖο του. Τί ἐκάματε εἶπε, κυττάζοντας κατάματα τὸν νεαρὸ ἀνακριτή.

Ὁ Μαρσιὰλ πῆρε τότε τὴν ἀπόφασι νὰ ἐνεργήση ἀμέσως τὴν ὑπόθεσι ποὺ τὸν ἐνδιέφερε.

—Ὁ κ. γενικὸς εἰσαγγελεύς, εἶπε, ἐπληροφορήθη ὅτι τὸ θῦμα τοῦ Μεγάλου Δάσους βρίσκεται σὲ σοβαρωτάτη κατάστασι;

—Εἴσθε βέβαιος;

—Τὸ ξέρω ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τῆς κλινικῆς, στὴν ὁποία ὑπ' εὐθύνην μου μετεφέρθη ὁ πληγωμένος.

—Νομίζω πὼς ἦταν εὔκολο νὰ μεταφερθῆ ὁ πληγωμένος αὐτὸς στὸ νοσοκομεῖο τῶν φυλακῶν.

—Οἱ δυὸ γιατροὶ ποὺ βρίσκονταν τυχαίως στὸ Μεγάλο Δάσος, ἐδήλωσαν ὅτι ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ μεταφερθῆ τόσο μακρυὰ ὁ πληγωμένος.

—Ἔστω! ἔκαμε ὁ γενικὸς εἰσαγγελεύς, ἀναγκασμένος νὰ ὑποχωρήση μπρὸς στὸ ἐπιχείρημα αὐτό. Ἀλλὰ τί ἀπόφασι ἐπήρατε ὡς πρὸς τὴν ἔνοχο; Αὐτὴ δὲν ἦταν ἄρραωστη, ὑποθέτω καὶ γιὰ τὴν σύλληψή της δὲν χωροῦσε οὔτε ἀργοπορία οὔτε δυσκολία, πρόσθεσε ἀμέσως ὁ δικαστής.

—Αὐτὸ σκέφθηκα κι' ἐγώ, ἀποκρίθηκε ὁ Μαρσιὰλ μὲ κάποια φρικίασι στὰ χείλη,

—Τὴν συνελάβατε, λοιπόν, ἀμέσως;

—Μάλιστα, κ. γενικὲ εἰσαγγελεῦ.

—Ἀσφαλῶς θὰ εἶνε στὸ ἀστυνομικὸ κρατητήριο;

Ὁ Μαρσιὰλ κούνησε τὸ κεφάλι καταφατικά.

—Ὥστε, μποροῦσε νὰ προβοῦμε ἀμέσως στὴν ἀνάκρισι τῆς ὑποθέσεως;

—Τὸ ἐπίστευα κι' ἐγώ.

—Κι' ἀλλάξατε γνώμη;

—Μάλιστα, κ. γενικὲ εἰσαγγελεῦ!

—Καὶ ὁ λόγος;

—Λόγος σοβαρώτατος, εἶπε ὁ Μαρσιάλ, ποὺ πῆρε τόνο σταθερὸ κι' ἀνύψωσε τὸ κεφάλι.

—Ἐξηγηθῆτε, κ. Μπερέν.

—Ἐκείνη ποὺ θεωρεῖται ἔνοχος, μέχρις ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου, ἀποπείρας φόνου, ἔχει ἀρρωστήσει σοβαρά.

—Κι' αὐτὴ ἐπίσης;

—Μάλιστα, κ. γενικὲ εἰσαγγελεῦ. Κατέχεται ἀπὸ διαρκῆ πυρετό, ποὺ ἀπειλεῖ ἐγκεφαλικὲς περιπλοκές.

—Εἶσθε βέβαιος γι' αὐτό, κ. Μπερέν;

—Ὁ ἀρχίατρος τοῦ νοσοκομείου μοῦ ἐδήλωσε ρητῶς ὅτι ἡ ὑπόδικη θὰ μεταφερόταν καὶ θὰ νοσηλευόταν στὸ νοσοκομεῖο τοῦ ἀστυνομικοῦ κρατητηρίου... Καὶ ὑπεχώρησα στὴ γνώμη αὐτή, γιατί, ἐπὶ πλέον, ὁ γιατρὸς ἀπαγορεύει, ἐν ὀνόματι τῆς φιλανθρωπίας, στὸ νὰ ὑποβληθῆ ἡ κατηγορουμένη σ' ἀνάκρισι πρὶν αὐτὸς δηλώση ὅτι μπορεῖ ἡ ἄρρωστη ν' ἀνακριθῆ χωρὶς κίνδυνο.

—Ἐπικαλεῖσθε καθὼς βλέπω, κ. Μπερέν, τὴν φιλανθρωπία, τόσο γιὰ τὸ θῦμα ὅσο καὶ γιὰ τὴν ἔνοχο.

—Καὶ στηρίζομαι γι' αὐτὸ στὴ γνώμη τῶν γιατρῶν.

—Καλά! Ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς παρατηρήσω ὅτι τίποτε δὲν ἐμποδίζει νὰ γίνη ἀνάκρισις γύρω ἀπὸ τὰ γεγονότα ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπροκάλεσαν τὸ ἔγκλημα.

★

Ὁ Μαρσιὰλ ἔκρινε ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀπαντήση. Ὁ γενικὸς εἰσαγγελεὺς ἐξηκολούθησε:

—Σᾶς εἶχα ὑποδείξει γιὰ ν' ἀναλάβετε μιὰ ὑπόθεσι λιγώτερης σπουδαιότητος, ἐπειδὴ δὲν ἐπρόκειτο παρὰ γιὰ ἀπόπειρα ποὺ ἀπέτυχε πρὶν γίνη ἀρχὴ ἐκτελέσεώς της...

—Πράγματι ἔμαθα χθές, διέκοψε ὁ Μαρσιάλ, ὅτι ὁ Γκοντρὰν ντ' Ὠμὸν λίγο ἔλειψε νὰ πέση θῦμα ἐγκληματικῆς ἀποπείρας.

—Μάλιστα!... Καὶ σᾶς πληροφορῶ ἐκεῖνο, ποὺ ἴσως δὲν ξέρετε, ὅτι ὁ κ. ντ' Ὠμὸν ἔκαμε τὸν κόπο νἄρθη νὰ μὲ δῆ δυὸ φορὲς ἀπὸ τότε. Τὴν πρώτη φορὰ γιὰ νὰ μοῦ γνωστοποίηση τὴν ἐν λόγῳ ἀπόπειρα καὶ νὰ μὲ παρακαλέση νὰ μὴν ἐνεργήσω τὴν ὑπόθεσι...

—Ἀλήθεια;...

—...Ἀναγκάσθηκα ὅμως, παρ' ὅλη τὴν ἐπιμονὴ τοῦ κ. ντ' Ὠμὸν νὰ τοῦ ἀρνηθῶ αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε καὶ νὰ τοῦ δηλώσω ὅτι ἡ δικαιοσύνη θὰ ἀκολουθοῦσε τὴν πορείαν της!...

Ὁ Μαρσιὰλ ἔκαμε κίνημα σὰν νἄθελε νὰ διακόψη τὸν συνομιλητή του, αὐτὸς ὅμως δὲν τοῦδωσε καιρὸ νὰ μιλήση.

—Θἄταν πραγματικὰ παράδοξο, ἐξηκολούθησε ὑψώνοντας τὴ φωνή, ὁ πρῶτος εἰσαγγελεὺς τοῦ κράτους, ἔχοντας γνῶσι ἑνὸς οἱουδήποτε ἐγκλήματος, νὰ παραδεχθῆ στὸ νὰ σταματήση ἡ ἐνέργεια τῆς δικαιοσύνης!

—Ἀρνηθήκατε, λοιπόν, νὰ δεχθῆτε αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε ὁ κ. ντ' Ὠμόν;

—Μάλιστα!... Ἀλλά, φαίνεται, δὲν νόμισε νικημένο τὸν ἑαυτό του μετὰ τὴν πρώτη αὐτὴ ἀποτυχία καὶ σήμερα ἐπέστρεψε γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ μὲ νέα ἐπιχειρήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα περίμενε βέβαιη ἐπιτυχία.

—Σήμερα;

—Πρὸ ὀλίγου! Ὁ κ. ντ' Ὠμὸν ἔβγαινε μόλις ἀπ' ἐδῶ ὅταν ἀνήγγειλαν ἐσάς. Τὴν φορὰ αὐτὴ ἐπεκαλέσθη τὸν θόρυβο ποὺ θὰ γινόταν γύρω ἀπὸ τ' ὄνομά του... «—Μὲ κυνηγᾶ ἀσφαλῶς ἡ ἀτυχία! φώναξε, γιατὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐναντίον μου ἀπόπειρα νὰ κι' ἕνας φόνος ποὺ ἐκτελεῖται στὴν ἔπαυλί μου στὸ Μεγάλο Δάσος! Οἱ ἐφημερίδες θ' ἁρπάξουν τὸ πρᾶγμα καὶ νὰ ποὺ τὸ ὄνομά μου θὰ παραδίδεται στὸ σκάνδαλο κι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ ποὺ σκέπτομαι νὰ παντρέψω τὴν κόρη μου, πρᾶγμα ποὺ ἀπὸ καιρὸ ἦταν τὸ προσφιλέστερό μου ὄνειρο...».

Ὁ γενικὸς εἰσαγγελεὺς σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ κυττάξη τὸν νεαρὸ ἀνακριτὴ καὶ μετά, μὲ χαμηλότερη ἀργὴ φωνή:

—Δὲν ἤξερα, εἶπε, τοὺς σκοποὺς τοῦ κ. ντ' Ὠμὸν καὶ σᾶς συγχαίρω κ. Μαρσιὰλ γιατί σᾶς διάλεξε ἡ δίς ντ' Ὠμόν... Παντρευόμενος τὴν κόρη προσώπου πλουσιωτάτου καὶ ἀρίστης κοινωνικῆς τάξεως, ἀσφαλῶς θὰ κάμετε πολλοὺς νὰ σᾶς ζηλέψουν.

—Δὲν ἤξερα, καθὼς κι' ἐσεῖς, τὶς πρὸς ἐμένα διαθέσεις τοῦ κ. ντ' Ὠμόν, σᾶς δίδω τὸν λόγο τῆς τιμῆς μου! ἀποκρίθηκε ὁ Μαρσιὰλ μὲ τόνο ἀπόλυτης σταθερότητος καὶ εἰλικρινείας.

—Σᾶς διέθεσαν, λοιπόν, χωρὶς νὰ σᾶς ρωτήσουν;

—Δὲν μπορῶ παρὰ νὰ διαβεβαιώσω αὐτὸ ποὺ λέτε.

—Ὁπωσδήποτε, κ. Μπερέν, ὁ ντ' Ὠμὸν μοῦ ὑπέδειξε ὅτι τὸ σκάνδαλο ποὺ μ π ο ρ εῖ —κι' ἐτόνισε τὴν λέξι αὐτή— νὰ δημιουργηθῆ ἀπὸ τὸ ἔγκλημα ποὺ διεπράχθη στὴν ἔπαυλί του, θἄταν τέτοιας φύσεως ὥστε νὰ ἐπιβραδύνη, ἂν ὄχι νὰ διακυβεύση ὁριστικὰ τὴν πραγματοποίησι τοῦ γάμου σας μὲ τὴν δίδα Λευκὴ ντ' Ὠμόν. Φυσικὰ ἀπέκρουσα καὶ τὴν δεύτερη αὐτὴ ἐπίθεσι, καθὼς ἦταν καθήκον μου ὡς γενικοῦ εἰσαγγελέως. Δὲν θὰ κάματε καὶ σεῖς τὸ ἴδιο στὴ θέσι μου;

—Ἀρνηθήκατε, λοιπόν, καθαρά, κατηγορηματικά, ρώτησε ὁ Μαρσιὰλ, ἀποφεύγοντας ν' ἀπαντήση στὴν ἐρώτησι ποὺ τοῦ ὑπέβαλλαν.

—Ὅσο τὸ δυνατὸν κατηγορηματικώτερα, χωρὶς ὡστόσο νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὴν εὐγένεια μὲ τὴν ὁποία τοῦ φερνόμουνα πάντα.

★

Ὁ γενικὸς εἰσαγγελεύς, προβαίνοντας στὴν ἀνάκρισι τοῦ ἀνακριτοῦ μὲ μεγάλη ἐπιτηδειότητα καὶ τέχνη εἶχε κάποιο σκοπό.

Ὁ Μαρσιὰλ δὲν τὸ κατάλαβε παρὰ τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ γενικὸς εἰσαγγελεὺς ἔκαμε ὑπαινιγμὸ γιὰ τὸν σχεδιαζόμενο γάμο.

Κατάλαβε ὅτι δοκίμαζαν νὰ τὸν πιάσουν στὴ παγίδα. Ἀλλὰ ὁ εὐθὺς χαρακτήρας του δὲν μποροῦσε νὰ παραδεχθῆ τὴν πρόθεσι αὐτή, τῆς ὁποίας μάντευε τὴν δολιότητα. Σήκωσε λοιπὸν τὸ κεφάλι του καὶ φώναξε:

—Δὲν ἤλθα, κ. γενικὲ εἰσαγγελεῦ, μὲ τὴν πρόθεσι νὰ σᾶς ἐπηρεάσω, πρᾶγμα ποὺ θὰ ἐσήμαινε ὅτι παραγνωρίζω τὸν χαρακτήρα σας, γιὰ νὰ ὑποχωρήσετε στὶς παρακλήσεις τοῦ κ. Γκοντρὰν ντ' Ὠμόν. Δικαστὴς κι' ἐγώ, ξέρω τὰ καθήκοντα τοῦ αὐστηροῦ καὶ ἀκεραίου δικαστοῦ, ποὺ δὲν συμβουλεύεται παρὰ μόνον τὴν συνείδησί του. Δὲν θέλω ν' ἀφήσω νὰ ὑπάρχη οὔτε γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο πιά, στὸ μυαλό σας ἡ σκέψις ὅτι ἡ παρουσία μου ἐδῶ ὀφείλεται σὲ προσωπικά μου συμφέροντα, ἐκτὸς τοῦ συμφέροντος τῆς κοινωνίας, τὴν ὁποία εἶσθε ἐπιφορτισμένος νὰ ὑπερασπίζεσθε καὶ νὰ προστατεύετε ἐναντίον τῶν κακουργιῶν. Σᾶς δηλώνω, λοιπόν, κ. γενικὲ εἰσαγγελεῦ, ὅτι δὲν ἤξερα τὰ ἐπανειλημμένα διαβήματα τοῦ κ. ντ' Ὠμόν, κι' ὅτι ἂν ἀποτεινόταν σ' ἐμένα ὄχι μόνο δὲν θὰ τὸν ἄφηνα νὰ προβῆ σ' αὐτὰ ἀλλὰ καὶ θὰ ἀρνιόμουνα ρητῶς νὰ τὸν βοηθήσω σ' αὐτό. Τὸ εἴπατε, πρὸ ὀλίγου, κ. γενικὲ εἰσαγγελεῦ, ἡ δικαιοσύνη πρέπει ν' ἀκολουθήση τὴν πορεία της ἀκλόνητη στὴ σταθερότητά της... Νοιώθω πολὺ καλὰ τὸ ὅτι ἀπεκρούσατε τὶς παρακλήσεις τοῦ κ. ντ' Ὠμόν, γιατὶ κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος θ' ἀπέκρουα κάθε του ἐκ μέρους ἀπόπειρα —ἐκ μέρους αὐτοῦ τοῦ προστάτου μου, στὸν ὁποῖο ὀφείλω αἰωνία εὐγνωμοσύνη— κάθε ἀπόπειρα λέγω γιὰ νὰ τὸν βοηθήσω καὶ νὰ τὸν ὑποστηρίξω στὶς ἐλπίδες του!

—Ἡ σκέψις σας καὶ τὰ λόγια σας εἶνε ἐξαίρετα, ἀγαπητέ μου Μπερέν, εἶπε ὁ δικαστικὸς λειτουργὸς μὲ γλυκὸ τῶρα τόνο, ἀφήνοντας τὴν αὐστηρότητα. μὲ τὴν ὁποία μιλοῦσε ὡς τὴν στιγμὴ ἐκείνη. Ἀλλὰ τότε πέστε μου, σᾶς παρακαλῶ ἀμέσως τὸν λόγο τὸν ὁποῖον ἤλθατε!

—Ἤθελα ἁπλῶς νὰ σᾶς ἀνακοινώσω τὴν γνώμη τῶν δυὸ γιατρῶν γιὰ τὸν πληγωμένο καὶ τὴν κατηγορουμένη καὶ νὰ σᾶς ρωτήσω ἂν βρίσκετε ἄτοπο τοῦ νὰ παραμείνη λίγο ἡ ὑπόθεσις γιὰ νὰ δώσωμε τὸν καιρὸ στὸ θῦμα καὶ τὴν κατηγορουμένη νὰ ἀποκατασταθοῦν στὴν ὑγεία τους;

—Αὐτὸ εἶνε μόνο;

Ὁ Μαρσιὰλ ἔσκυψε τὸ κεφάλι καταφατικά.

—Πολὺ καλά, θὰ τὸ σκεφθῶ, ἀφοῦ ἄλλωστε, καθὼς παρετηρήσατε τίποτε δὲν ἐπείγει, μιὰ καὶ κρατοῦμε τὸν ἔνοχο... Δὲν εἶνε τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸ ἄτομο ποὺ μπῆκε στὸ σπίτι τοῦ κ. ντ' Ὠμὸν γιὰ νὰ τὸν δολοφονήση, γιατὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐδραπέτευσε ἐνῷ τὸν ὡδηγοῦσαν στὴν ἀστυνομία. Πρέπει λοιπὸν ἡ ἀστυνομία νὰ τὸν ξαναβρῆ! Νὰ τί δὲν πρέπει ν' ἀργοπορήση καὶ θὰ διατάξω σχετικῶς γι' αὐτό. Τώρα, φίλτατε κ. ἀνακριτά, θέλω νὰ σᾶς κάμω μιὰ ἐρώτησι ἀκόμη γιὰ νὰ πάρω τὴν ἀπόφασί μου, σύμφωνα πρὸς τὴν ἀπάντησί σας.

—Εἶμαι ἕτοιμος ν' ἀπαντήσω, κ. γενικὲ εἰσαγγελεῦ.

—Νὰ δοῦμε, ἀγαπητέ μου κ. Μπερέν, εἶπε ὁ εἰσαγγελεὺς χαμογελῶντας, θὰ βρίσκατε τίποτε τὸ ἄτοπο ἂν σᾶς ἀνέθετα τὴν ἀνάκρισι γιὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ ντ' Ὠμόν; Ἀπαντήστε εἰλικρινά!

Ὁ Μαρσιὰλ ἔνοιωσε ὅτι θὰ χλωμιαζε. Ὡστόσο ὑπερνικῶντας τὴν στεναχώρια ποὺ δοκίμαζε:

—Εἶμαι στὴν διάθεσι τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως! εἶπε.

ΟΙ ΥΠΟΝΟΙΕΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ

Γιὰ δεύτερη φορὰ ὁ γενικὸς εἰσαγγελεὺς παρετήρησε τὸν συνομιλητή του μὲ ἐπιμονή, γιὰ νὰ μαντεύση τὶς σκέψεις του. Ὁ Μαρσιὰλ ὅμως ὑπέμενε τὸ βλέμμα του κι' ἔκρινε μάλιστα ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀφήση νὰ φανῆ στὸ πρόσωπό του ἡ σταθερότης μὲ τὴν ὁποία ἦταν ἀποφασισμένος νὰ συνεχίση τὸ δικαστικό του ἐπάγγελμα.

—Μάλιστα, ἐπανέλαβε, εἶμαι ὁλοκληρωτικὰ στὴ διάθεσι τοῦ κυρίου γενικοῦ εἰσαγγελέως, γιὰ ὁποιαδήποτε ὑπηρεσία θὰ εὐαρεστηθῆ νὰ μοῦ ἀναθέση.

—Ἀγαπῶ νὰ σᾶς βλέπω νὰ ἐμψυχοῦσθε ἀπὸ ζῆλο ποὺ σᾶς περιποιεῖ τιμὴν κ. Μπερέν, καὶ ἀφοῦ εἶνε ἔτσι δὲν μπορῶ νὰ ἐμπιστευθῶ σ' ἀνακριτὴ πιὸ δραστήριο τὴν ἐνέργεια τῆς ἀνακρίσεως αὐτῆς.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ λιγόστιγμη σιωπὴ σὰν νἄθελε νὰ προετοιμάση ἐντύπωσι:

—Ἄλλωστε, ἀγαπητέ μου κ. Μπερέν, δὲν φρονῶ ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ εἶνε τόσο ἁπλὴ ὅσο μπορεῖ νὰ τὴν νομίση κανείς.

Ὁ Μαρσιὰλ ἔκαμε ἕνα ἐλαφρὸ κίνημα ἐκπλήξεως.

—Εἶνε μήπως καὶ ἡ δική σας γνώμη αὐτό; ρώτησε ὁ εἰσαγγελεὺς μὲ τόνο ὑπαινιγμοῦ.

—Δὲν θἄταν ἡ πρώτη φορὰ πράγματι, κ. γενικὲ εἰσαγγελεῦ, κατὰ τὴν ὁποία μιὰ ὑπόθεσις, ποὺ φαίνεται ὅτι παρουσιάζει μέτριο ἐνδιαφέρον, νὰ κρύβη μεγάλη σπουδαιότητα καὶ νὰ φέρη σὲ φῶς ἐκπληκτικὰ πράγματα.

—Στὴν ὑπόθεσι ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει, ἐπανέλαβε ὁ εἰσαγγελεύς, ὑπάρχει, καθὼς μπορεῖ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ κανεὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ, κάποιο μυστήριο ποὺ δίδει λαβὴν σὲ σκέψεις. Πραγματικὰ, ἐξηκολούθησε ὁ γενικὸς εἰσαγγελεὺς μ' ἐπιμονὴ ποὺ ἐξέπληττε τὸν Μαρσιάλ, νοιώθει κανεὶς τὸν πειρασμὸ νὰ διερωτηθῆ ποιὰ ἀφορμὴ μπόρεσε νὰ ὁπλίση τὸ χέρι ἑνὸς δολοφόνου καὶ νὰ τὸν ἐξωθήση νὰ ἐπιτεθῆ ἐναντίον προσώπου ἀπὸ τὰ πιὸ γνωστὰ καὶ τὰ πιὸ εὐϋπόληπτα τῆς παρισινῆς ἀριστοκρατίας.

—Ἀλήθεια! ἔκαμε ὁ Μαρσιάλ, σὰν νὰ σχηματίσε τὴν ἴδια σκέψι.

—Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ παραδεχθῆ φόνο, ποὺ θὰ διευκόλυνε τὴν κλοπή.

—Ὄχι, βέβαια.

—Δὲν μπορεῖ ἐπίσης νὰ παραδεχθῆ κανεὶς ὅτι ἕνας ἐπιτήδειος κακοῦργος μπαίνει ἀπερίσκεπτα σ' ἕνα ἰδιωτικὸ μέγαρο ὅπου ὑπάρχει πλῆθος ὑπηρετῶν γιὰ νὰ ἐκτελέση κακούργημα.

—Πρέπει λοιπὸν νὰ ὑποθέση κανεὶς ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ θέλησε νὰ ἐπιτεθῆ κατὰ τοῦ κ. ντ' Ὠμὸν ἦταν ἐντελῶς τρελλός.

—Ἐκτὸς ἂν βρισκώμαστε μπρὸς σὲ καμμιὰ μυστηριώδη ὑπόθεσι. Αὐτὸ εἶνε δυνατόν, πολὺ δυνατόν, ἐπέμενε ὁ εἰσαγγελεύς.

—Ἡ ἀνάκρισις δὲν μπορεῖ νὰ παραλείψη ἀπὸ τοῦ νὰ ἀνακαλύψη τὸ μυστήριο αὐτό, ἂν ὑπάρχη ἀντεῖπε ὁ Μαρσιὰλ ἀγωνιζόμενος νὰ κρύψη μιὰ κάποια συγκίνησι.

—Ὁπωσδήποτε, ἀγαπητέ μου κ. Μπερέν, πρέπει νὰ σᾶς εἰδοποιήσω ὅτι δὲν ἀπέτεινα καμμιὰ ἐρώτησι στὸν κ. ντ' Ὠμόν, θέλοντας ν' ἀφήσω στὸν ἀνακριτὴ τὴν φροντίδα νὰ ἐνεργήση ὅπως νομίζη.

—Σᾶς εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ νεαρὸς ἀνακριτής, ποὺ ἐπίστευε ὅτι διέκρινε μιὰ πρόθεσι στὰ λόγια τοῦ εἰσαγγελέως.

—Δὲν δυσαρεστοῦμαι γιατὶ σᾶς εἰδοποιῶ γι' αὐτό, ἐπανέλαβε ὁ εἰσαγγελεύς, ἂν καὶ ὀφείλω ν' ἀναγνωρίσω ὅτι γιὰ νὰ ἐνεργήσω ἔτσι χρειάσθηκε νὰ ἐπιβάλω σιωπὴ στὴν περιέργειά μου.

—Τὴν περιέργειά σας;

—Μάλστα, ἀγαπητέ μου, περιέργεια φυσικωτάτη, λόγῳ τῆς ἐπισημότητος τοῦ προσώπου. Ἂν ἄκουα τὴν ἐπιθυμία μου θὰ ρωτοῦσα βέβαια τὸν κ. ντ' Ὠμόν, ἂν ἤταν ἀπολύτως βέβαιος, ὅτι δὲν ἤξερε τὸ ἄτομο ποὺ εἶχε προμελετήσει τὸν φόνο.

—Εἶνε πράγματι σπουδαῖο σημεῖο.

—Συμφωνῆτε βλέπω σ' αὐτό. Τότε μπορῶ νὰ προσθέσω ὅτι θὰ ἐσυμβούλευα τὸν κ. ντ' Ὠμόν, νὰ ψάξη καλὰ στὸ μυαλό του, δίδοντάς του νὰ καταλάβη πόση σπουδαιότητα ἔχει γιὰ τὸν ἀνακριτὴ νὰ ξέρη ἂν ὁ δολοφόνος ἐγνώριζε ἢ ὄχι τὸ θῦμα...

—Τότε βέβαια θὰ ὑπῆρχε προμελέτη καὶ ὁ κατηγορούμενος δὲν θὰ ἐνεργοῦσε μὲ σκοπὸ τὴν κλοπή.

—Ἄ!...

—Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ὑποθέση, ἐξηκολούθησε ὁ Μαρσιάλ, ὅτι πρόκειται περὶ ἐκδικήσεως.

—Ἄ! ἄ! νὰ λοιπὸν ποὺ ἔχετε τὴν ἴδια σκέψι μ' ἐμένα!

—Ὑποθέτετε λοιπὸν ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ποὺ μπῆκε στὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Δομινίκου εἶχε ἐκδικητικοὺς σκοπούς;

—Μάλιστα, καὶ νὰ γιατὶ θἄταν πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ ξέρωμε ἂν ὁ κ. ντ' Ὠμὸν εἶχε συναντηθῆ, σὲ μιὰ ὁποιαδήποτε ἐποχή, μὲ τὸν ἔνοχο.

—Καὶ προπάντων κάτω ἀπὸ ποιὲς περιστάσεις, πρόσθεσε ὁ Μαρσιάλ, συμπληρώνοντας ἔτσι τὴν φράσι ποὺ ἄρχισε ὁ γενικὸς εἰσαγγελεύς.

—Λαμπρά!

—Ἀντιθέτως δέ, εἶπε ὁ νεαρὸς ἀνακριτής, ἡ ὑπόθεσις θἄχανε τὴν σπουδαιότητά της, καὶ προπάντων τὸ ἐνδιαφέρον της, ἐὰν τὸ ἐν λόγῳ ἄτομο ἐνεργοῦσε κάτω ἀπὸ διανοητικὴ διαταραχή.

—Βλέπετε λοιπὸν καλὰ τῶρα, ὅτι γιὰ νὰ τηρήσω αὐστηρῶς τὸ καθήκον μου, χρειάσθηκε νὰ βάλω κατὰ μέρος τὴν περιέργειά μου. Τέλος πάντων, δὲν θ' ἀργήσωμε ν' ἀνακαλύψωμε τὴν ἀλήθεια. Θἄταν πρὸ παντὸς ἀναγκαῖον νὰ κατορθώση ἡ ἀστυνομία, ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα, νὰ βρῆ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ μέχρις ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου, παραμένει γιὰ μᾶς κατηγορούμενος ἐπὶ ἀποπείρᾳ φόνου...

—Λέτε «μέχρις ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου» κύριε γενικὲ εἰσαγγελεῦ.

—Μάλιστα.

—Αὐτὸ δίνει νὰ ὑποθέση κανεὶς ὅτι ἡ δήλωσις, ποὺ σᾶς ἔκαμε ὁ κ. ντ' Ὠμὸν γιὰ τὴν ἀπόπειρα, δὲν εἶνε ἐντελῶς ἀκριβής...

—Δὲν εἶπα αὐτό..

—Ἐπιτρέψτε με ὅμως νὰ πιστεύω ὅτι ἡ φράσις σας μποροῦσε νὰ ἑρμηνευθῆ ἔτσι.

—Ἔστω, δὲν τὸ ἀρνιέμαι.

—Ἀμφιβάλλετε ἄραγε ὡς πρὸς τὴν εἰλικρίνεια τῆς δηλώσεως;

—Ὄχι, ἀκριβῶς.

—Βέβαια, θἄταν ὑπερβολικὸ αὐτό.

—Σκέφθηκα μᾶλλον ὅτι ὁ κ. ντ' Ὠμὸν ἤθελε νὰ παραπλανήση τὴν δικαιοσύνη.

—Μὲ ποιὸ σκοπὸ θὰ τὄκαμε αὐτό;

—Νὰ ἀκριβῶς ἡ ἐρώτησις ποὔκαμα εἰς τὸν ἑαυτό μου, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὅταν μοῦρθε ἡ ἰδέα ὅτι ἴσως ὁ κ. ντ' Ὠμὸν ἔλεγε ὑπερβολές.

—Καὶ τί ἀπάντησι δώσατε στὸν ἑαυτό σας;

—Ὅτι πολὺ πιθανὸν ὁ κ. ντ' Ὠμὸν νὰ παρεξήγησε τὶς διαθέσεις τοῦ ἀνθρώπου ποὺ μπῆκε στὸ μέγαρό του.

—Ἄς ξανάρθωμε, ἂν θέλετε, κ. γενικὲ εἰσαγγελεῦ, στὴν ἀμφιβολία ποὺ γεννήθηκε ἀμέσως στὸ μυαλό σας.

—Λοιπόν, ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἐδοκίμασα μιὰ κακὴ ἐντύπωσι. Μοῦ φαινόταν πὼς ἐκεῖνος ποὺ ἐρχόταν νὰ μοῦ ἀναφέρη γιὰ τὴν ἀπόπειρα ποὺ ἔγινε ἐναντίον του, δὲν εἶχε πιὰ τὴν ἀπόλυτη ἐκείνη ψυχραιμία, ποὺ ἤξερα πὼς εἶχε πάντοτε.

—Τὸ παρατηρήσατε καλά;

—Μάλιστα, καὶ διεπίστωσα πὼς μιλοῦσε μὲ ἀσυναρτησίαλ Σ' ὡρισμένη μάλιστα στιγμή, ἐνόμισα πὼς δέκρινα μιὰ κάποια ἀμηχανία σ' αὐτόν. Τέλος πάντων, γιὰ μένα ποὺ εἶμαι γρηᾶ ἀλεποῦ, ὁ κ. ντ' Ὠμὸν εἶχε τὸ ὕφος σὰν νὰ μετανοοῦσε γιατὶ εἶχε ἔλθη σ' ἐμένα νὰ κάμη ἕνα διάβημα.

—Ἕνα διάβημα;

—Ἄ! βέβαια, δὲν σᾶς εἶπα ἀκόμη ὅτι ὁ κ. ντ' Ὠμὸν,

Τὴν ὥρα τοῦ διαλείμματος, στὴν στενὴ αὐλὴ τῆς φυλακῆς, ὁ μπάρμπα Ματτέο ἐπῆγε κι' ἐκάθησε στὴ συνηθισμένη του γωνιὰ γιὰ νὰ πάρῃ λίγο ἥλιο. Μόλις ἐκάθησε στὸν πέτρινο πάγκο, τρέμοντας ἀπὸ τὸ κρύο, τὰ γηρατειὰ καὶ τὴ λύπη, ἄρχισε νὰ μουρμουρίζῃ κατὰ τὴ συνήθειά του :

—Πέντε χρόνια ποὺ λυώνω μέσα σ' αὐτὴ τὴν κόλασι!... Κι' ἔχω ἀκόμη δέκα νὰ περάσω, δέκα χρόνια σκληρῆς ἀγωνίας! Δὲν θὰ ξαναϊδῶ ποτὲ τὸ χωριό, οὔτε τὴν καλύβα μου, οὔτε τὸ περιβολάκι μου τὸ γεμάτο λουλούδια... εἶμαι πολὺ γέρος! Δὲν θὰ ζῆσω τὸν τάνος ἀπ' αὐτὴ τὴ φυλακή ! Καὶ νὰ ξέρω πὼς εἶμαι ἀθῶος καὶ ὑποφέρω γιὰ ἕναν ἄλλον... γιατὶ δὲν ἔκλεψα!... Ὄχι! Ὄχι! Δὲν ἔκλεψα ἐγὼ τὸν Φλαβιέν, τὸν ἀγροκτήμονα τοῦ Μπρέϊγ! Τί ἀδικία καὶ πόση δυστυχία, Θεέ μου!

—Ἔ, μπάρμπα, μὴν ἀναμασᾶς πάντα τὰ ἴδια πράγματα, τὸν ἐσυμβούλευσε ὁ φύλακας τῶν κρατουμένων. Δὲν σοῦ χρησιμεύει σὲ τίποτε, ἀφοῦ δὲν σὲ πιστεύουν.

—Ἂν γκρινιάζω, εἶνε γιατὶ δὲν ἀξίζω αὐτὴ τὴ δυστυχία, μουρμούρισε ὁ γέρος. Δὲν ἔκαμα ποτέ μου κανένα κακό, αὐτὴ εἶν' ἡ ἀλήθεια. Αὐ τὸ θὰ φανῇ μιὰ μέρα... ἀλλὰ πολὺ ἀργὰ ἴσως... γιατὶ αἰσθάνομαι πὼς ὅσο πάει καὶ σβύνω.

Ὁ φύλακας, ποὺ κατὰ βάθος λυπόταν πολὺ τὸν γέρο, τοῦ εἶπε σκύβοντας κοντά του:

—Κύτταξε πρὸς τὴν πόρτα ποὺ θ' ἀνοίξῃ... Θὰ σ' ἀφήσω νὰ τὰ πῆς μὲ ἕναν συχωριανό σου ποὺ πάει γιὰ ἐκεῖ... Ἂν ἔχῃς καμμιὰ παραγγελία γιὰ τὴν οἰκογένειά σου ἢ γιὰ τοὺς φίλους σου, ἐπωφελήσου... Ἐγὼ θὰ κάνω πὼς δὲν βλέπω καὶ πὼς δὲν ἀκούω!

Ὁ γέρο Ματτέο δὲν εἶχε νὰ δώσῃ καμμιὰ παραγγελία, γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι δὲν εἶχε πιὰ οἰκογένεια. Παιδιὰ δὲν εἶχε. Ἡ γυναῖκα του, βλέποντας νὰ τὸν παίρνουν οἱ χωροφύλακες, πέθανε ἀπὸ τὴ λύπη της. Ὡστόσο, ἡ καρδιὰ τοῦ γέρου ἄρχισε νὰ χτυπᾷ δυνατὰ ἀπὸ χαρὰ καὶ οἱ ἀναμνήσεις τοῦ εὐτυχισμένου παρελθόντος ἐξύπνησαν στὴ μνήμη του, ὅταν ἡ πόρτα τῆς αὐλῆς ἄνοιξε ἀπότομα καὶ ἀνεγνώρισε τὸν νέο ποὺ προχωροῦσε πρὸς αὐτόν.

Ὁ φύλακας ἀπομακρύνθηκε μὲ τρόπο γιὰ ν' ἀφήσῃ τὸν μπάρμπα Ματτέο νὰ μιλήσῃ ἐλεύθερα μὲ τὸν νέο.

—Πῶς, Φρεντερίκ! Ἐσύ ! Ἀ! παιδάκι μου... πῶς μεγάλωσες ἀπὸ τότε ποὺ ἔχω νὰ σὲ ἰδῶ!... Γίνηκες ὁλόκληρος ἄνδρας... Καὶ θὰ φύγῃς... Ἔχεις τύχη ἐσύ!

—Ναί, εἶμαι ὑπερήφανος γιὰ τὴν τύχη μου. Κι' ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς φεύγω σὰν ἄνδρας, σὰν τίμιος ἄνδρας, τολμῶ νὰ πῶ, ἀπ' αὐτὴ τὴ φυλακή, ὅπου ἐμπήκα σὰν ἕνας παλημάνθρωπος!

—Σὲ συγχαίρω, παιδί μου!

—Ὤ! δὲν πρέπει νὰ συγχαίρῃς ἐμένα, μπάρμπα Ματτέο, ἀπήντησε εὐθυμα ὁ νέος. Τὰ συγχαρητήρια πρέπει νὰ τὰ πάρῃ ἡ δεσποινὶς Ντενίζ, μιὰ μικρὴ μοδιστρούλα, ποὺ κάθεται πολὺ κοντὰ στὸ ἐργοστάσιο ποὺ δουλεύω στὴν πόλι.

—Καὶ εἶνε τίμιο κορίτσι αὐτὴ ἡ μικρὴ Ντενίζ;

—Μιὰ χρυσῆ καρδιά, μπάρμπα Ματτέο ! Μ' ἐκυττοῦσε πάντα χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ μοῦ μιλήσῃ, κι' ἐγώ, ὁ βλάκας, κυττοῦσα ἀλλοῦ. Ὡστόσο ἀπὸ τότε ποὺ κλείστηκα ἐδῶ καὶ ἔνοιωσα τὸν ἑαυτό μου μόνον καὶ λησμονημένο, τὶς νύχτες τῆς τρομερῆς ἀϋπνίας μου, μαντέψτε ποιὸν σκεφτόμουν.

—Αὐτὴ τὴ μικρὴ Ντενίζ!

—Ἀκριβῶς! Ὁ διευθυντὴς συγκινήθηκε γιὰ τὴν εἰλικρίνειά μου καὶ ἐνδιαφέρθηκε γιὰ μένα. Μ' ἐρώτησε, λοιπόν, ἂν

Δραματικὸ ἀριστούργημα ὑπὸ ΣΑΡΛ ΦΟΛΕΥ

ἐγνώριζα κανέναν ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μὲ καθοδηγήσῃ καὶ νὰ μ' ἐνθαρρύνῃ, νὰ μὲ ἐπαναφέρῃ στὸν ἴσιο δρόμο. Τοῦ διηγήθηκα τότε αὐτὸ ποὺ μοῦ συνέβαινε κι' ἐκεῖνος ἔγραψε στὴν πόλι γιὰ νὰ μάθῃ...

—Καὶ ἡ μικρὴ ἀπήντησε;

—Περισσότερο ἀκόμη !... Ἤρθε... Τὴν πρώτη μέρα ποὺ τὴν εἶδα, μοῦ φάνηκε ἀκόμη πιὸ γλυκειά, ἐπίστεψα πὼς ἦταν μιὰ μικρὴ νεράϊδα ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὴ γῆ ἐπίτηδες γιὰ νὰ μὲ σώσῃ. Καὶ πράγματι, μὲ ἔσωσε μὲ τὸ νὰ μοῦ ἐξομολογηθῇ ὅτι μ' ἀγαπᾷ κρυφὰ ἀπὸ πολὺ καιρό. Ὅτι παρ' ὅλο τὸ σφάλμα μου ἐξακολουθοῦσε νὰ μ' ἀγαπᾷ ἀκόμη, καὶ ἐπὶ πλέον πὼς ἤθελε νὰ τῆς ὁρκισθῶ πὼς δὲν θὰ ξανάκαναν κανένα κακό...

—Θὰ σὲ παντρευτῇ;

—Ναί! Σὲ δέκα λεπτὰ ἡ πόρτα θ' ἀνοίξῃ καὶ θὰ πέσω στὴν ἀγκαλιά της.

—Εἶμ' εὐτυχὴς γιὰ σένα, Φρεντερίκ. Μὴ φοβᾶσαι, δὲν ζηλεύω.

—Ἄκουσε, μπάρμπα Ματτέο. Ἔχω ἐμπιστοσύνη σ' ἐσένα. Ἂν καὶ καταδικάστηκα μόνο γιὰ τὴ συμπλοκὴ τοῦ καμπαρέ, ὡστόσο ἔχω διαπράξει καὶ ἕνα ἄλλο σφάλμα στὴ ζωή μου, καὶ ἔχω τύψεις γι' αὐτό. Εἶνε πολὺ σοβαρό: ἔκλεψα.

Ὁ γέρος ἀνατρίχιασε καὶ μὲ φωνὴ πνιγμένη ἐρώτησε:

—Ποῦ αὐτό;

—Στὸ χωριό.

—Μὰ πῶς μπορεῖ νὰ συνέβῃ αὐτό; Ἐσὺ ἔφυγες ἀπὸ τὸ χωριὸ ἐδῶ καὶ ἑφτὰ χρόνια, γιὰ νὰ πᾷς στὴν πόλι;

—Ναί, ἀλλὰ δυὸ χρόνια μετά, ἦρθα κρυφὰ ἀπὸ τὴν πόλι στὸ χωριό. Δὲν εἶχα δεκάρα καὶ ἤμουν σὰν τρελλός. Μοῦ ἦρθε λοιπὸν ἡ ἰδέα νὰ κλέψω τὸν Φλαβιέν, τὸν ἀγροκτήμονα τοῦ Μπρέϊγ, ποὺ εἶνε τόσο πλούσιος καὶ τόσο φιλάργυρος! Κανεὶς δὲν μὲ εἶδε... Μὰ ἐσὺ κιτρίνισε· μπάρμπα Ματτέο... καὶ σκύβεις τὸ κεφάλι ! Ἀσφαλῶς τὸ βρίσκεις πολὺ κακὸ καὶ θὰ λὲς πὼς δὲν τιμωρήθηκα ἀρκετά.

—Ὄχι, δὲν σκέπτομαι αὐτό, μόνο δὲν περίμενα αὐτὴ τὴν ἐξομολόγησι. Δὲν τὸ εἶπες αὐτὸ σὲ κανέναν;

—Ναί... στὴ Ντενίζ. Ἤθελα νὰ ξέρῃ ὅλο τὸ παρελθόν μου.

—Αὐτὸ ἦταν πολὺ καλὸ ἐκ μέρους σου, εἶπε ὁ γέρος προσπαθώντας νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνησί του. Καὶ τί εἶπε γι' αὐτὸ ἐκείνη;

—Ἔκλαψε ἡ καϋμενούλα ! Ἔπειτα μοῦ ὑποσχέθηκε, πὼς ἂν κατὰ τύχη καταδικάστηκε κανένας ἄλλος στὴ θέσι μου, νὰ πάῃ νὰ τὸ ἀναφέρῃ.

—Λοιπόν;...

—Πῶς νὰ τὸ ξέρω αὐτὸ στὴ φυλακή; Ἔπειτα, νομίζω πὼς φοβήθηκε μήπως ἐπιβραδύνῃ τὴν εὐτυχία μας, ἂν τὸ ἔλεγε...

Ὁ γέρος ἔμενε σιωπηλός, μὲ τὸ μέτωπο συνοφρυωμένο, θυθισμένο στὶς σκοτεινές του σκέψεις.

—Χθὲς μόλις, κατὰ τύχην, ἐξακολούθησε ὁ νέος, ἄκουσα τὸ ὄνομά σου. Ἐζήτησα νὰ σὲ ἰδῶ καὶ νὰ σοῦ σφίξω τὸ χέρι. Καὶ ἔπειτα, μοῦ ἐπέβαλλε ἡ συνείδησίς μου, προτοῦ μπῶ στὴν καινούργια μου ζωή, νὰ σὲ ρωτήσω ἂν ξέρῃς τί ἀπέγινε... μετὰ τὴν κλοπὴ στοῦ Φλαβιέν.

—Ὤ, δὲν ἔγινε τίποτε, παιδί μου!... Ὁ Φλαβιὲν δὲν κατηγόρησε κανέναν. Δὲν ἔγινε μάλιστα καὶ καμμιὰ ἀνάκρισις.

—Δὲν εἴχατε μπῆ ἀκόμη στὴ φυλακὴ ὅταν ἔγινε ἡ κλοπή;

—Ὄχι... Ἤρθα πολὺ ἀργότερα.

—Καὶ γιατί σᾶς ἐφυλάκισαν, μπάρμπα Ματτέο;

—Ὤ, γιὰ κάποια λαθροθηρία, δὲν ξέρω κι' ἐγὼ γιατί...

—Καὶ εἴσθε ἀθῶος; Πόση ἀδικία ὑπάρχει σ' αὐτὴ τὴ ζωή! Ἀπορῶ μὲ τὴ δική μου τύχη!

—Μὴν τὰ σκέπτεσαι αὐτά, παιδί μου. Καλύτερα νὰ σκέπτεσαι τὴ μικρὴ ποὺ σὲ περιμένει. Γιὰ μένα ὁ πιὸ σύντομος δρόμος γιὰ νὰ βρῶ τὴ γρηά μου, εἶνε νὰ μείνω ἐδῶ καὶ νὰ πεθάνω ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα. Τί τὰ θέλεις; Εἶμαι τόσο γέρος, ποὺ ἡ λίγη ζωὴ ποὺ μοῦ ἀπομένει δὲν χρειάζεται σὲ κανέναν. Ἐνῶ ἐσύ, Φρεντερίκ εἶσαι νέος: ἔχεις τὸ μέλλον μπροστά σου γιὰ νὰ κάνῃς καλό... Ἡ μικρὴ Ντενὰζ θὰ σὲ βοηθήσῃ.

Στὸ ὄνομα αὐτό, ὁ Φρεντερίκ ἀνεθάρρησε καὶ χαρούμενος ἔδωσε τὸ χέρι στὸν γέρο:

— Τὰ καλά σου λόγια, μπάρμπα Ματτέο, μοῦ δίνουν κουράγιο ! Λοιπόν, ἀντίο... Βλέπω τὸν φύλακα ποὺ πλησιάζει καὶ μοῦ κάνει νόημα νὰ φύγω.

—Ἀντίο, παιδί μου ! Μὴν ξεχάσῃς νὰ φιλήσῃς ἐκ μέρους μου τὴν ἀρραβωνιαστικιά σου!

Ὁ φύλακας στεκόταν τώρα μπροστὰ στὸν μπάρμπα Ματτέο καὶ κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ἀλλαγμένη φυσιογνωμία του, τὸν ἐρώτησε περίεργος:

—Μήπως ὁ νέος σοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μιλήσῃ γιὰ σένα στὸ διευθυντή;

—Ὤ, ὄχι... μᾶλλον τὸ ἀντίθετον!, εἶπε ὁ γέρος μὲ ὕφος μελαγχολικό.

—Μήπως τοῦ ὑπέδειξες τὸν τρόπο γιὰ ν' ἀποκαλυφθῇ ἡ ἀθωότης σου;

—Οὔτε κι' αὐτό! Ἤλπιζα πὼς μιὰ μέρα θ' ἀποκαλυφθῇ ἡ ἀλήθεια... Τώρα ὅμως ὅλα ἐτελείωσαν: Εἶμαι βέβαιος πὼς ποτὲ δὲν θὰ μάθῃ κανεὶς τὴν ἀλήθεια!

Ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ θυβίστηκε πάλι στὶς σκοτεινὲς σκέψεις του.

ΣΑΡΛ ΦΟΛΕΥ

ΤΟΥ ΚΑΤΕΣΤΡΕΨΑ ΤΗ ΖΩΗ...

Αὐτοτελὴς δραματικὴ νουβέλλα

Τῆς ΖΥΠ.

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΓΥΙΟΣ

Ὄχι, κυρία μου, σᾶς διαβεβαιῶ, πὼς γιὰ τὸ συμφέρον τοῦ ἰδίου, θὰ ἦταν πολὺ προτιμότερο νὰ μὴν ἐθλέπατε αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ γυιό σας.

Στεκόμουν στὸν ἡλιόλουστο διάδρομο τῆς κλινικῆς τοῦ Νεϊγὺ καὶ κυττοῦσα τὸν διάσημο ψυχίατρο μὲ βλέμμα τρομαγμένο καὶ παρακλητικό.

—Μά, γιατρέ μου, δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀπαγορεύουν σὲ μιὰ μητέρα νὰ ἰδῇ τὸ παιδί της. Μὴ μοῦ ἀρνῆσθε αὐτὴ τὴ μικρὴ παρηγοριά! Θὰ ἦταν φοβερό...

Ἔκλαιγα μὲ λυγμούς.

—Κυρία, δὲν ἀγνοεῖτε τὴ σοβαρότητα τῆς καταστάσεως τοῦ γυιοῦ σας. Θὰ γίνῃ καλά, εἶμαι βέβαιος. Ἀλλὰ πότε ; Δὲν τὸ ξέρω. Ἂν θέλετε, λοιπόν, νὰ ἐπιταχύνετε αὐτὴ τὴ θεραπεία πρέπει νὰ δεχθῆτε ὅλες τὶς ἀναγκαῖες θυσίες. Πρέπει πρῶτ' ἀπ' ὅλα ν' ἀπομονωθῇ ἀπὸ τὸ συνηθισμένο του περιβάλλον καὶ ἐπὶ ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα νὰ τὸν ἀφήσετε ἐντελῶς στὰ χέρια μας.

—Μὰ εἶμαι ἡ μητέρα του, γιατρέ. Ἡ ἴδια ἡ μάνα του.

—Κυρία, αὐτὲς τὶς ἑβδομάδες ποὺ πέρασαν παρακολούθησα προσωπικῶς ἐγὼ τὴν κατάστασι τοῦ παιδιοῦ σας. Καὶ πιστεύω πὼς τελικῶς βρῆκα τὸ σημεῖον ποὺ ταράζει τὸ μυαλό του. Τὸ κακὸ ἐδούλευε σιγά, ὕπουλα, ἐπὶ χρόνια, καὶ ἔφθειρε τὸ μυαλό του, γιὰ νὰ τὸ ὁδηγήσῃ στὸ κρίσιμο σημεῖον ὅπου βρίσκεται σήμερα.

Ὁ γιατρὸς μὲ κυττοῦσε μ' ἕνα βλέμμα διαπεραστικὸ καὶ ἔξαφνα εἶπε:

—Κατὰ τὰ ἔτη τῆς ἐφηβικῆς του ἡλικίας, τότε ποὺ ἦταν πιὸ εὐαίσθητος καὶ ποὺ δεχόταν περισσότερες ἐντυπώσεις, ὁ γυιός σας εἶχε ἕναν μεγάλο σεβασμό, μιὰ πραγματικὴν εὐλάβεια γιὰ τὸν πατέρα του. Τὸ ξέρετε, δὲν εἶν' ἔτσι; Κάποιο ἀπροσδόκητο συμβὰν ἐπέφερε ἕνα θανάσιμο πλῆγμα στὸν υἱϊκό του σεβασμό. Αὐτὸ τὸ ἀπροσδόκητο γεγονὸς τοῦ ἔφερε μιὰ μεγάλη ἀναστάτωσι. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, κατὰ τὴ γνώμη μου, χρονολογεῖται ἡ ἀπαρχὴ τῆς νευρικῆς χαλαρώσεως τοῦ γυιοῦ σας. Καὶ πέρασαν χρόνια γιὰ νὰ ἐξελιχθῇ.

—Ὡστόσο, γιατρέ, στὴ δουλειά του... εἶχε τόση διαύγεια...

—Ναί, ἀντιδροῦσε παρ' ὅλο τὸ κακὸ ποὺ κατέτρωγε τὸν ἐγκέφαλό του. Ζοῦσε μὲ τὶς ἐφεδρεῖες ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ τὶς ἐστερήθηκε κι' αὐτές.

Καὶ βυθίζοντας τὸ βλέμμα του στὸ δικό μου, ἐπρόσθεσε :

—Μήπως θυμᾶσθε τὸ γεγονὸς γιὰ τὸ ὁποῖον σᾶς ἔκαμα νύξιν, κυρία; Ξέρετε πὼς καὶ οἱ ἐλάχιστες ἐνδείξεις μποροῦν νὰ εἶνε γιὰ μένα πολυτιμότατες.

—Ὄχι, ὄχι, δὲν ξέρω, ἐψέλλισα. Σᾶς ἱκετεύω, γιατρέ, μὴν ἐγκαταλείψετε τὸ γυιό μου... Σῶστε τον, σῶστε τον!

—Ὥστε δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τίποτε τὸ συγκεκριμένο γιὰ τὴ συγκίνησι ποὺ ἐπροκάλεσε αὐτὸ τὸν νευρικὸ κλονισμό; Κανένα γεγονὸς ποὺ νὰ ἔθεσε σὲ δεινὴ δοκιμασία τὴν πίστι τοῦ γυιοῦ σας πρὸς τὸν πατέρα του;

Τί ἤθελε νὰ πῇ; Ποῦ ἤθελε νὰ φθάσῃ; Φανταζόμουν... ὤ ! ἔπρεπε ν' ἀποφύγω αὐτὸ τὸ διαπεραστικὸ βλέμμα, αὐτὸ τὸ βλέμμα ποὺ κυττοῦσε τόσο βαθειὰ στὸ εἶναι μου, ποὺ μ' ὑποχρέωνε νὰ κυττάξω κι' ἐγὼ μέσα μου.

Ἔτρεμα ὁλόκληρη ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὸ γιατρό. Τὰ λόγια του φαινόταν σὰν ν' ἀνοίγαν τὸ φράγμα τῆς παλιρροίας τῶν ἀναμνήσεων. Πράγματα ποὺ δὲν εἶχα τολμήσει νὰ τὰ σκεφθῶ ἐπὶ ὁλόκληρα χρόνια ξανάρχονταν τώρα στὸ μυαλό μου. Καὶ καθὼς τὸ μυαλό μου εἶχε κατακλυσθῆ, εἶχε ξεχειλίσει, ἔπρεπε νὰ τακτοποιήσω τὶς σκέψεις μου. Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχω αὐτό, ἀπεφάσισα νὰ γράψω. Ἔτσι ἔγραψα μιὰ μεγάλη ἱστορία. Οἱ ἐρωτήσεις ποὺ μοῦ ἔκανε ὁ γιατρὸς καὶ ποὺ μὲ συνεκίνησαν τόσο μ' ἐβοήθησαν στὸ νὰ μὴν ἀφήσω τίποτε στὸ σκοτάδι. Ἔβλεπα τώρα τὴν ἀλήθεια γυμνή.

Τὸ σφάλμα τοῦ πατέρα

Ἡ πρώτη ἀνάμνησις ποὺ ξανᾶρθε στὸ μυαλό μου ἦταν ἐκείνη τοῦ καλοκαιριάτικου βραδυοῦ, ποὺ ἔπιασα τὸν Ζερὸμ νὰ κρατᾷ στὴν ἀγκαλιά του τὸ λεπτὸ κορμὶ τῆς Μόνικας.

Ὁ Ζερὸμ ἦταν ὁ ἄνδρας μου. Ψηλός, μελαχροινός, μὲ μαλλιὰ κατσαρὰ καὶ ἕνα μικρὸ μουστάκι, ἦταν στὴν ἡλικία τῶν σαραντατριῶν χρόνων, στὴν ἀκμὴ τῆς ἡλικίας του.

Ἡ Μόνικα ἦταν κόρη τῶν Τανόν, τῶν γειτόνων μας. Ἦταν δεκαοκτὼ χρόνων καὶ ἀπὸ δεκαοκτὼ χρόνια τὴν ἐβλέπαμε νὰ μεγαλώνῃ, ὁ Ζερὸμ κι' ἐγώ. Πόσες φορές, ὅταν ἦταν μικρή, τὴν εἶχε πάρει στ' ἀλογάκια καὶ ἀργότερα στὸ τσίρκο ! Καὶ πόσο τῆς ἄρεσε νἄρχεται τὴν Πέμπτη, νὰ τρώῃ τὰ ὄμορφα γλυκίσματα ποὺ ἔφτιανα γι' αὐτήν!

Μὲ λίγα λόγια τὴν ἀγαπούσαμε σχεδὸν σὰν τὸ γυιό μας, τὸν Ἀρμάνδο.

Εἶχαν τὴν ἴδια ἡλικία. Οἱ Τανὸν ἦσαν τῆς ἴδιας κοινωνικῆς τάξεως μ' ἐμᾶς : ἄνθρωποι ἁπλοί, μὲ μετρία περιουσία.

Ὁ Ζερὸμ ἐργαζόταν ὡς ἀρχιλογιστὴς σ' ἕνα μεγάλο κατάστημα. Ἐκέρδιζε τιμίως ὅσα χρειάζονταν γιὰ νὰ ζήσῃ καλὰ τὸν καλύτερα τὸ νοικοκυριό μας καὶ νὰ διαχειρίζωμαι ὅσο μποροῦσα ὠφελιμώτερα τοὺς οἰκονομικοὺς πόρους μας.

Ἀγαποῦσα τὸν Ζερὸμ καὶ ποτέ μου δὲν εἶχα ἀμφιβάλει γιὰ τὴν ἀφοσίωσί του.

Καὶ νά, ποὺ ἐκεῖνο τὸ βράδυ...

*

Οἱ Τανὸν κι' ἐμεῖς κατοικούσαμε σ' ἕνα μεγάλο προάστειο. Ἕνα μικρὸ δάσος ἐπλαισίωνε τὰ σπίτια μας. Τοῦ Ζερὸμ τοῦ ἄρεσε, μόλις ἐγύριζε ἀπὸ τὴ δουλειά του, νὰ φορῇ τὸ φανελλένιο κοστοῦμι ποὺ εἶχε γιὰ τὴν πλάζ καὶ νὰ πηγαίνῃ περίπατο στὸ δάσος. Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἀφοῦ ἐτελείωσα τὴ δουλειά μου στὴν κουζίνα, εἶδα πὼς εἶχα ἕνα τέταρτο καιρὸ ὥς τὴν ὥρα τοῦ δείπνου καὶ ἀποφάσισα νὰ πάω νὰ συναντήσω τὸν Ζερόμ. Ἔτσι, στὴ στροφὴ ἑνὸς δρόμου, τοὺς ἔπιασα.

Γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο, προσπάθησα νὰ πείσω τὸν ἑαυτό μου ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς πατρικοῦ φιλιοῦ, τοῦ φιλιοῦ ποὺ μπορεῖ νὰ δώσῃ ἕνας ἄνδρας σὲ μιὰ παιδούλα ποὺ τὴν εἶδε νὰ γεννιέται, ποὺ τὴν εἶδε νὰ μεγαλώνῃ. Ἀλλοίμονον! Ἄκουσα καὶ τὰ λόγια αὐτά:

—Ἀγαπημένη μου, πόσο ὄμορφη εἶσαι! καὶ πόσο λεπτούλα. Θὰ μποροῦσα νὰ σὲ λυώσω στὴν ἀγκαλιά μου.

Ἔπειτα ἐπρόσθεσε σιγώτερα:

—Μόνικα, ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ! Εἶμαι τρελλὸς γιὰ σένα. Θάθελα νὰ σ' ἐπαίρνα καὶ νὰ σ' ἐπήγαινα σ' ἕναν ἔρημο πύργο, σ' ἕναν πύργο ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο, γιὰ νὰ μὴ μπορῇ νὰ σὲ βλέπῃ κανένας ἄλλος ἄνδρας.

Κάθε λέξι ἀπ' αὐτὲς ἦταν γιὰ μένα μιὰ μαχαιριά. Εἶχαν περάσει εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ εἶχα ἀκούσει κι' ἐγὼ αὐτὰ τὰ λόγια! Ἀλλ' ἀπὸ τότε δὲν τὰ ξανάκουσα.

Ὥστε, λοιπόν, ὁ Ζερὸμ ἦταν ἐρωτευμένος! Κάποτε εἶχα ἀκούσει νὰ λένε γιὰ τὴν ἐπικίνδυνη ἡλικία τοῦ ἀνδρός. Ὡστόσο δὲν μποροῦσε νἆταν σοβαρό! Ἀσφαλῶς, σὲ μερικὲς μέρες, σὲ μερικὲς ἑβδομάδες τὸ ἀργότερο, θὰ γελούσαμε γι' αὐτὸ μοζί. Νὰ γελάσω! Θὰ μποροῦσα ποτὲ νὰ βρῶ τὴ δύναμι ; Γιὰ πρώτη φορά, ἔβλεπα τὸν ἄνδρα μου νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ μιὰν ἄλλη γυνοῖκα!

Προσπάθησα ν' ἀπομακρυνθῶ, νὰ γυρίσω πίσω, μὰ δὲν τὸ κατώρθωσα. Ἦταν ἀνώτερο τῶν δυνάμεών μου: ἔπρεπε ν' ἀκούσω κι' ἄλλα. Ὀλεθρία ἔμπνευσις!

Ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ γεμάτα πάθος φιλιά, ἄκουσα τὸν Ζερὸμ νὰ μουρμουρίζῃ:

—Μόνικα, εἶνε πολὺς καιρὸς ποὺ δὲν ἰδωθήκαμε... ἔτσι μόνοι, οἱ δυὸ μας. Δεκαπέντε μέρες! Αἰώνας ὁλόκληρος γιὰ μένα. Ἡ θεία Γερτρούδη θὰ βγῇ αὔριο βράδυ καὶ θάχω τὸ κλειδί. Θέλεις νὰ ἰδωθοῦμε αὔριο βράδυ;

Πέμπτη! Ἡ ἡμέρα τῆς συγκεντρώσεως τῶν Παλαιῶν Πολεμιστῶν, ποὺ δὲν παρέλειπε νὰ πηγαίνῃ ἀπ' τὴν ἡμέρα τῆς Ἀνακωχῆς.

Ἔτσι, ἐνῶ ἐγὼ τὸν ἐνόμιζα ἐκεῖ... ποιός ξέρει πόσες φορὲς ἀκόμη!... Δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ ἰδῶ καθαρά. Ὅλα ἔπαιρναν τώρα τραγικὸν χαρακτῆρα.

Ἀπομακρύνθηκα. Μὰ μολις ἔφθασα κοντὰ στὸ σπίτι, ξανα-

γύρισα κι' ἐφώναξα δσο μποροῦσα δυνατώτερα.

—Ζερόμ!

Ἄκουσα γιὰ ἀπάντησι ἕνα «ἔρχομαι!» δυνατὸ καὶ χαρούμενο.

Ἤθελα νὰ τοὺς δῶ μαζί, τώρα ποὺ ἤξερα τὸ σφάλμα τους, νὰ διαβάσω μέσα στὰ μάτια τους τὴν ἐνοχή τους... Ἔφθασαν συγχρόνως, καὶ ἡ Μόνικα φαινόταν ἕνα δροσερὸ καὶ ἀγνὸ κορίτσι μέσα στὸ λευκό της φόρεμα. Οἱ μαῦρες της μποῦκλες ἔπεφταν στοὺς ὤμους της. Τὸ ἐλέμμα της ἀκτινοβολοῦσε, μὰ ἓν μπόρεσα νὰ διαβάσω τίποτ' ἄλλο.

Ὁ Ζερὸμ τῆς εἶπε σὲ τόνο εὔθυμο:

—Ὠρβουάρ, Μόνικα, σὲ λίγο στὸ μπρίτζ.

—Ναί, σὲ λίγο... Καλὴ ὄρεξι!

—Περίμενέ με, Μόνικα!, ἐφώναξε μιὰ φωνὴ ἀπ' τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ.

Ἦταν ὁ γυιός μου ὁ Ἀρμάνδος, ποὺ δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὴ φίλη του νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τῆς σφίξῃ τὸ χέρι.

Μεταξύ τους ὑπῆρχαν μιὰ σταθερὴ ἀφοσίωσις καὶ φιλία ἀπὸ τότε ποὺ ἦσαν μικρά.

Καὶ ἐσκέφθηκα ἀμέσως πὼς ἔπρεπε καὶ ἐκ μέρους τοῦ Ἀρμάνδου νὰ ὑπάρχῃ κάτι παραπάνω ἀπὸ μιὰν ἀδελφικὴ ἀφοσίωσι. Μὰ ἦταν εὐαίσθητος, δειλὸς καὶ ἀπέφευγε νὰ ἐκδηλώσῃ τὰ αἰσθήματά του. Ἐξ ἄλλου, δὲν ἦταν καλύτερα γιὰ κεῖνον νὰ μὴν ἐρωτευθῇ, τοὐλάχιστον γιὰ πέντε - ἕξη χρόνια ἀκόμη: Ἐσπούδαζε γιατρὸς καὶ ἡ καλύτερη εὐχὴ ἦταν νὰ μὴν τὸν ἀσπασπάσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν προσπάθειά του αὐτή.

Δὲν ξέρω ἂν ὁ Ζερὸμ καταλάβαινε ὅσο ἐγὼ τὸν ἐσωτερικὸ κόσμο τοῦ γυιοῦ μας.

Ὁπωσδήποτε, ἦταν ὑπερήφανος γιὰ τὶς σχολικές του ἐπιτυχίες. Ὁ Ἀρμάνδος ἦταν ἀπ' τοὺς καλύτερους μαθητάς. Ἀκόμη καὶ στὶς συζητήσεις ποὺ εἶχαν μαζί, ὁ πατέρας του δὲν ἦταν πάντοτε ἐκεῖνος ποὺ ἔλεγε την τελευταία λέξι. Ὡστόσο, αὐτὸ δὲν ἐμπόδιζε τὸν γυιὸ νὰ τρέφῃ ἕναν βαθὺ θαυμασμὸ γιὰ τὸν πατέρα του.

Λυπόμουν ποὺ δὲν μ' ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ τὸν πατέρα του. Τώρα καταλαβαίνω πὼς εἶχα μιὰν ὑποσυνείδητη ζήλεια. Μιὰ ζήλεια ποὺ ἐπήγαζε χωρὶς ἀμφιβολία ἀπὸ τὸ αἴσθημα τῆς ἀποκλειστικῆς ἰδιοκτησίας ποὺ εἶχα νοιώσει ὅταν ἀκόμη εἶχα τὸν Ἀρμάνδο μέσα στὰ σπλάχνα μου.

Στὸ μπρίτζ, ἡ Μόνικα καὶ ὁ Ζερὸμ ἦσαν συνήθως παρτεναίρ καὶ ἐγὼ εἶχα σύντροφο τὸν Ἀρμάνδο. Παρατηροῦσα ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὰ τρία πρόσωπα ποὺ εἶχα γύρω μου. Τὰ ἀγαποῦσα καὶ τὰ τοίχα. Καὶ ὅμως τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὰ συχαινόμουν ὅλα! Πάντοτε τηροῦσα στάσιν εὐπρεπῆ, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν κατώρθωσα νᾶμαι στὸ παιχνίδι. Καὶ γινόμουν θηρίο ὅταν ὁ Ἀρμάνδος μοῦ ὑπεδείκνυε τὰ λάθη μου καὶ τὶς ἀφηρημάδες μου.

Εἶχα τὴν τρελλὴ ἐπιθυμία νὰ φωνάξω στὸ γυιό μου:

—Πῶς μπορεῖς νὰ πηγαίνῃς ἐναντίον μου; Δὲν βλέπεις πὼς αὐτοὶ οἱ δύο μὲ βλέπουν σὰν ἐχθρά τους; Ἑτοιμάζονται νὰ καταστρέψουν τὸ σπίτι μας, τὴν εὐτυχία μας! Γιατί δὲν μὲ καταλαβαίνεις, Ἀρμάνδε; Εἶνε δύσκολο νὰ φερθῇς λογικὰ ὅταν ἡ ζήλεια σοῦ βασανίζῃ τὴν ψυχή. Ἤμουν ἐξωργισμένη καὶ ἀντιδροῦσα ἐσωτερικῶς σὲ κάθε ἐλέμμα ποὺ ἀντήλλασσε ὁ ἄνδρας μου μὲ τὴν Μόνικα. Τὰ πιὸ ἀθῶα ἀστεῖα τους στὸ παιχνίδι τὰ ἐξηγοῦσα μὲ τὸ πνεῦμα ποὺ ὡρισμένως δὲν εἶχαν.

Ὁ Ἀρμάνδος δὲν διώρθωσε τὰ πράγματα λέγοντάς μου:

—Ἄσχετα μὲ τὸν σεβασμὸ ποὺ σοῦ ὀφείλω, μαμά, καὶ ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ θεῖος Σάρλ, ἔπαιξες ἀπόψε σὰν ἀτζαμής!

Δάκρυα θυμοῦ ἀνέβηκαν στὰ μάτια μου.

—Ἡ μητέρα σου εἶνε κουρασμένη, εἶπε μὲ φωνὴ ἀπαλὴ ἐπεμβαίνοντας ὁ Ζερόμ.

Ὅταν ἦρθε στὸ δωμάτιό μας ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Ζερόμ, εἶχα πλαγιάσει. Ἐγύρισα ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ τοίχου καὶ εἶπα ἀδιάφορα:

—Θὰ πᾶς στὴν συγκέντρωσί σου αὔριο τὸ βράδυ;

Ἐδίστασε ἕνα δευτερόλεπτο καὶ ἔπειτα προσποιούμενος κάποιαν ἔκπληξι, ἀπήντησε:

—Ἀ! ναί, ἀλήθεια, τῶχα σχεδὸν ξεχάσει.

Ἔμπηξα τὰ νύχια μου στὸ μαξιλάρι μου καὶ δὲν ἀπήντησα.

Ἡ συμμαχία γυιοῦ καὶ πατέρα

Ὁ Ἀρμάνδος διέκοψε τὰ μαθήματά του τὸν Ἰούλιο καὶ στὰς ἀρχὰς Αὐγούστου ἄρχισε νὰ ἑτοιμάζεται γιὰ νὰ εἶνε προετοιμασμένος ὅταν θ' ἀνοιγε τὸ Πανεπιστήμιο.

Περνοῦσε συχνὰ τὶς ἡμέρες του στὴ βιβλιοθήκη.

Τὴν Πέμπτη ἐκείνη, ἀφοῦ ἔφυγε ὁ Ζερόμ, εἶπα στὸν Ἀρμάνδο :

—Τί λές, βγαίνομε κι' ἐμεῖς ἀπόψε; Πᾶμε στὸ σινεμά;

Ἡ ζήλεια μ' ἐβασάνιζε. Ἀσφαλῶς αὐτὴ ἐπροκάλεσε τὰ γεγονότα αὐτῆς τῆς βραδυᾶς. Γιατί, δὲν παραδέχομαι πὼς ἐνήργησα μὲ ψυχραιμία.

Ἐνῷ ἐπηγαίναμε στὸ σινεμά, μ' ἐκυρίευσε μιὰ διαβολικὴ ἰδέα.

—Ἡ θεία Γερτρούδη, εἶπα, δὲν κάθεται μακρυὰ ἀπ' ἐδῶ. Ἂν πηγαίναμε νὰ τὴ ζητήσωμε, γιὰ νὰ τὴν πάρωμε μαζί μας; Αὐτὸ θὰ τὴν διασκεδάσῃ τὴν καϋμένη καὶ θὰ τὴν εὐχαριστήσῃ.

—Θαυμασία ἰδέα... Ὠ! ἀλλά... μήπως δὲν τὴν βροῦμε ;

—Δὲν τὸ πιστεύω, εἶπα χωρὶς δισταγμό.

—Καλύτερα θάταν νὰ τῆς τηλεφωνήσω.

—Ὄχι μὴν τηλεφωνῆς, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο. Πᾶμε ὡς ἐκεῖ, θὰ κάνωμε καὶ ἕναν περίπατο.

Δὲν ἦρθε κανεὶς νὰ μᾶς ἀνοίξῃ ὅταν χτυπήσαμε τὸ κουδούνι. Ὁ Ἀρμάνδος μ' ἐτράβηξε ἀπὸ τὸ μπράτσο.

—Ἔλα, πᾶμε, εἶπε. Βλέπεις πὼς ἔχει βγῆ. Πᾶμε γρήγορα γιὰ νὰ προλάβωμε τὸ ἔργον ἀπὸ τὴν ἀρχή.

—Δὲν πειράζει, βλέπομε τὴν ἀρχὴ ἔπειτα. Ἴσως νᾶναι ἀπησχολημένη, μιὰ καὶ ἤρθαμε ὡς ἐδῶ.

—Μὰ ἀφοῦ δὲν εἶνε ἐδῶ, μαμά!

Ὅσο ἐκεῖνος ἤθελε νὰ φύγωμε, τόσο ἐγὼ ἐπέμενα. Χτυποῦσα μὲ ἐπιμονὴ τὸ κουδούνι.

—Δὲν σὲ ἤξερα τόσο πεισματάρα, μοῦ εἶπε ὁ Ἀρμάνδος.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούστηκαν βήματα καὶ ἡ πόρτα ἄνοιξε. Παρουσιάστηκε ὁ Ζερόμ, μὲ τὰ μαλλιὰ ἀκατάστατα καὶ χωρὶς σακκάκι.

—Ζωρζέτ!, ἐφώναξε βλέποντάς με.

Μπῆκα στὸ διαμέρισμα λίγο ἀνήσυχη. Ὁ Ἀρμάνδος μὲ ἀκολούθησε.

—Ἡ μαμά, ἐσκέφθηκε πὼς θὰ εὐχαριστοῦσε τὴ θεία Γερτρούδη, νὰ τὴν πάρωμε μαζί μας στὸ σινεμά, εἶπε. Δὲν φανταζόμαστε νὰ σὲ βροῦμε ἐδῶ καί...

Σταμάτησε. Τὸ ἐλέμμα του καρφώθηκε ὅπως καὶ τὸ δικό μου στὸ πορτ - μαντὼ καὶ ἀνεγνώρισε ἀμέσως τὸ καπέλλο τῆς Μόνικας. Μισοφαινόταν τὸ διπλανὸ δωμάτιο, ποὺ ἦταν μισοφωτισμένο ἀπὸ μιὰν ἐπιτραπέζια κινέζικη λάμπα καὶ στὸ ντιβάνι ἐβλεπε κανεὶς ἀκόμη τὸ ἀποτύπωμα ἑνὸς ξαπλωμένου κορμιοῦ.

Ὁ Ἀρμάνδος εἶπε μὲ φωνὴ ταραγμένη:

—Μὰ ποῦ εἶνε ἡ θεία Γερτρούδη, μπαμπᾶ;

Προτοῦ ὁ Ζερὸμ μπορέση νὰ φιθυρίσῃ τὴν ἐλάχιστη ἐξήγησι, εἶπα ἐγὼ ζωηρά.

—Θάχῃ βγῆ ἔξω. Ἔλα πᾶμε, Ἀρμάνδε, δὲν θὰ προφθάσωμε τὴν ταινία ἀπ' τὴν ἀρχή.

Ξαφνικά, μετάνοιωσα γι' αὐτὸ ποὺ ἔκαμα. Ὁ Ζερὸμ στεκόταν ἀποσβολωμένος.

Ὡστόσο, ὁ Ἀρμάνδος εἶχε ἰδῆ τὸ καπέλλο τῆς Μόνικας ! Ἐνῷ ἐγώ, τώρα ποὺ βρισκόμουν μπροστὰ στὴν τρομερὴ ἀλήθεια, δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί θάκανα γιὰ νὰ δικαιολογήσω τὸν ἄνδρα μου καὶ νὰ βγάλω τὸ παιδί μου ἀπ' τὸ σπίτι αὐτό.

Πῶς μπόρεσα νὰ κάμω μιὰ τόσο σκληρὴ ἀνοησία; Δὲν ἔφταιγα ἐγώ, κάποιος δαίμονας μὲ εἶχε σπρώξει. Κυττοῦσα τὸν Ζερόμ, ὁ ὁποῖος, σὲ οἰκτρὴ κατάστασι, προσπαθοῦσε νὰ φτιάξῃ τὰ τσαλακωμένα μαξιλάρια τοῦ ντιβανιοῦ.

—Ἄς φύγωμε, ἐφώναξα πάλι.

Ὁ Ἀρμάνδος ὅμως ἔμενε ἀκίνητος:

—Μαμά... εἶνε... εἶνε τὸ καπέλλο τῆς Μόνικας!

—Ὠ! καλημέρα, εἶπε ἡ Μόνικα, ποὺ βγῆκε ἀπ' τὸ διπλανὸ δωμάτιο. Νᾶμαστε μαζεμένοι γιὰ τὴν παρτίδα τοῦ μπρίτζ.

Ἡ ἄτονη ἀπόπειρα τῆς ἀστειότητος ἔπεσε στὸ κενόν. Φαινόταν ταραγμένη, ἀλλὰ μέσα στὴν ταραχή της γινόταν πιὸ ὄμορφη καὶ πιὸ γοητευτικὴ ἀκόμη.

Ὁ Ζερὸμ ἐτραύλισε μερικὲς λέξεις. Ἡ συγκέντρωσι τῶν Παλαιῶν Πολεμιστῶν δὲν ἔγινε ἀπόψε... Συνήντησε τὴ Μόνικα κατὰ τύχην καὶ ἤλθαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴ θεία Γερτρούδη. Μὲ λίγα λόγια ἔλεγε πράγματα παράλογα καὶ ἀπίθανα.

Ὡστόσο εἶδα τοῦτο τὸ παράδοξο: σὰν νάθελε νὰ δικαιολογηθῇ, ὁ Ἀρμάνδος ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ πατέρα του καὶ τοῦ εἶπε:

—Ξέρεις, δὲν ἤθελα νἀρθοῦμε, ἀλλὰ ἡ μαμὰ ἐπέμενε. Εἶνε πεισματάρα.

Ἔτσι ἔπαιρνε τὸ μέρος τοῦ πατέρα του καὶ ἐπήγαινε ἐναντίον μου. Αὐτὸ ἦταν πολύ! Δὲν κρατήθηκα καὶ εἶπα:

—Τὴν συνήντησε κατὰ τύχην ; Ρώτησε τὸν πατέρα σου, Ἀρμάνδε, ἂν τὸ ραντεβοῦ αὐτὸ δὲν εἶχε κανονισθῆ ἀπὸ χθές!

Ἂν δὲν ἦταν προμελετημένο;!

Ὁ Ἀρμάνδος μ' ἐκύτταξε μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα:

—Προμελετημένο; Ὥστε λοιπόν... μαμά, τό... τὸ ἤξερες! Καὶ μ' ἔφερες ἐδῶ ἐπίτηδες, γιὰ νὰ γίνω μάρτυς...

Τὰ χέρια του ἔσφιγγαν τὰ δικά μου. Ἔβγαλα μιὰ φωνή:

—Ἄφησέ με!

—Ὄχι, προτοῦ μοῦ πῆς ἂν μ' ἔφερες ἐδῶ ἐπίτηδες γιὰ νὰ δῶ μιὰ τέτοια σκηνή!

Κυττοῦσα τὸ ἀλλοιωμένο πρόσωπο τοῦ γυιοῦ μου.

Ὁ πόνος του διέλυσε τὸ θυμό μου. Πῶς μπόρεσα νὰ γίνω πρόξενος στὸ παιδί μου αὐτοῦ τοῦ ἠθικοῦ μαρτυρίου!

Ἔμεινε σὰν ἀποβλακωμένος. Ἔπειτα εἶπε:

—Τελείωσε ! Δὲν θὰ μπορέσω νὰ συνέλθω ἀπ' αὐτὸ τὸ χτύπημα! Τὰ τρία πλάσματα ποὺ ἀγαποῦσα περισσότερο στὸν κόσμο. Γιατί, σ' ἀγαποῦσα, Μόνικα, καὶ τῶξερες. Τώρα τελείωσε, ἀντίο!

Ἔτρεξα πίσω του.

—Ἀρμάνδε, ἀγαπημένο μου παιδί, ξέχασέ το αὐτό. Συγχώρησέ μου τὴν τρέλλα μου. Ξέρεις πῶς σ' ἀγαπῶ.

—Ἂν εἶχε αὐτὸ μόνο νὰ μοῦ προσφέρῃ ἡ ἀγάπη σου, θὰ προτιμοῦσα τὸ μῖσος σου!

Καὶ βγῆκε χτυπώντας τὴν πόρτα.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἔχασα τὸ παιδί μου. Γιὰ μιὰ στιγμὴ συχαμερῆς ἐκδικήσεως, κατέστρεψα τὴν πίστι ποὺ εἶχε στὸν πατέρα του... καὶ σ' ἐμένα!

Μεταμέλεια ἢ κόρος;

Ὁ Ζερὸμ ἐπίσης ἄλλαξε. Ἕνα ἀόρατο καὶ συνθλιπτικὸ βάρος ἐβάραινε τώρα ἐπάνω στοὺς ὤμους του καὶ τὸν ἔκμηδένιζε. Δὲν μιλοῦσε πιὰ πολύ, ἀλλὰ προσπαθοῦσε πάντοτε νὰ μ' εὐχαριστῇ. Γινόταν εὐτυχισμένος καὶ μὲ τὰ ἐλάχιστα πράγματα ποὺ ἔκανα γιὰ κεῖνον, σὰν νἄχε τὴν ἐντύπωσι πὼς δὲν ἄξιζε πιὰ ν' ἀσχολοῦνται γι' αὐτόν. Δὲν τολμοῦσε πιὰ νὰ ἐκφέρῃ γνώμην. Δὲν εἶχε πιὰ καμμιὰ ζωτικότητα.

[illegible] τὴ Μόνικα. Γι' αὐτὸ ἤμουν βεβαία. Ἀλ[illegible]ίνη ἔφυγε. Μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου του δὲν μοῦ ξαγάδωσε καμμιὰν ἀφορμή.

Κατὰ τὰ χρόνια ποὺ ἐπηκολούθησαν, εἴχαμε τοὐλάχιστον τὴν εὐτυχία νὰ παρακολουθοῦμε τὶς ἐπιτυχίες τοῦ Ἀρμάνδου. [illegible] μὲ μεγάλη ὄρεξι, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ τίποτε ποὺ ν' ἀποπτῇ τὴν προσοχή του. Πόσο ἤμαστε εὐτυχισμένοι!

Ὡστόσο, ὁ Ἀρμάνδος δὲν μοῦ μιλοῦσε πολύ. Μετὰ βίας κατώρθωνα νὰ τοῦ ἀποσπάσω καμμιὰ κουβέντα γιὰ τὴ δουλειά του. Ἐπὶ τέλους, ὅμως, ἡ τραγικὴ ἀνάμνησις φαινόταν πὼς εἶχε ἐξαλειφθῆ ἀπὸ τὴ μνήμη του.

Καμμιὰ φορὰ μαθαίναμε τίποτε γιὰ τὴ Μόνικα. Ἡ μητέρα της μοῦ εἶπε πὼς ἐσπούδαζε νοσοκόμος.

—Ναί, μοῦ ἔλεγε, καὶ εἶμαι βεβαία πὼς θὰ γίνῃ μιὰ τελεία νοσοκόμος Δὲν μποροῦσα νὰ ὀνειρευθῶ καλύτερο κορίτσι.

Ἐγὼ συμφωνοῦσα μαζί της.

—Ἐλπίζω πὼς θὰ σᾶς κάμῃ νὰ εἶσθε ὑπερήφανοι γι' αὐτὴν καὶ πὼς θὰ γίνῃ εὐτυχισμένη.

Οἱ Τανὸν δὲν ἦταν ἀσφαλῶς μιὰ εὐτυχισμένη οἰκογένεια. Ὁ σύζυγος ἦταν πατριὸς τῆς Μόνικας καὶ ἔλεγαν πὼς ἦταν τυραννικὸς γιὰ τοὺς δικούς του.

Ἐπὶ πολλὰ χρόνια, ὁ Ζερὸμ ὑπῆρξε ὁ μεγάλος παρηγορητὴς τῆς μικρῆς Μόνικας. Ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνη στὴν ἀφοσίωσι δὲν ὑπάρχει παρὰ ἕνα βῆμα καὶ ἄλλο ἕνα βῆμα ἐπίσης ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσι στὰ ἀπηγορευμένα αἰσθήματα.

Οἱ Τανόν, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα, ἄλλαξαν σπίτι. Ἡ κυρία Τανὸν ἔμεινε χωρὶς πόρους, γιατὶ ὁ ἄνδρας της πεθαίνοντας δὲν τῆς ἄφησε τίποτε.

Ἡ ἄλλη

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὶς σπουδές του καὶ ἔκαμε καὶ τὴ στρατιωτική του θητεία, ὁ Ἀρμάνδος ἄρχισε τὸ στάδιό του ὡς βοηθὸς τοῦ πιὸ γέρου γιατροῦ τῆς πόλεως ὅπου μέναμε. Κυρίως ἔκανε τὶς νυκτερινὲς ἐπισκέψεις.

Ἔτσι ἤμαστε μόνοι ἕνα βράδυ τοῦ χειμῶνα, ὅταν ἦλθε σπίτι μας ἡ Ἀλὶς Ντεβὰλ καὶ ἔφερε στὴ ζωή μας μιὰ καινούργια ταραχή.

—Θάθελα νὰ ἰδῶ τὸ γιατρὸ Σεριέ, ἐπέμενε. Τὸν εἰδοποιεῖτε σᾶς παρακαλῶ;

—Ὁ γυιός μου θὰ εἶν' ἐδῶ σὲ μιὰ ὥρα, ἀπήντησε ὁ Ζερόμ. Ἂν θέλετε, μπορεῖτε νὰ τὸν περιμένετε.

—Ὠ! σὲ μιὰ ὥρα! Θ' ἀργήσῃ πολύ.

—Ἂν εἶνε κάτι τὸ ἐπείγον, δεσποινίς, μποροῦμε νὰ σᾶς ὑποδείξωμε ἄλλον γιατρό, ἐπρότεινα.

—Θά... θὰ ἀποκτήσω παιδί!, ἐτραύλισε.

Καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς. Ἔπειτα ἐπρόσθεσε:

—Καὶ δὲν εἶμαι παντρεμένη! Γι' αὐτὸ θέλω νὰ ἰδῶ τὸν γιατρὸ Σεριέ.

—Ἂν δὲν αἰσθάνεσθε καλά, πρέπει ν' ἀπευθυνθῆτε σ' ἕναν γυναικολόγο, γιατὶ ὁ γυιός μου...

Τὸ ἀδύνατο πρόσωπό της κοκκίνισε.

—Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ πῆτε, κυρία, γιατὶ τὸ ξέρω. Ἤμουν νοσοκόμος στὸ νοσοκομεῖο ὅπου ἔκαμε τὴν πρακτική του.

Αἰσθάνθηκα σὰν κάτι νὰ μὲ πνίγῃ.

—Θέλω νὰ κρατήσω τὸ παιδί μου, συνέχισε. Ἀλλοιῶς δὲν θἀρχόμουν στὸν Ἀρ... νὰ ἰδῶ τὸ γιατρὸ Σεριέ.

Ἐγύρισε πρὸς τὸν Ζερὸμ καὶ μουρμούρισε:

—Εἶνε τὸ παιδί του.

—Τό... τὸ παιδί του; Ἀδύνατον! ψιθύρισα. Ξέρω τὸ γυιό μου. Αὐτὴ εἶνε συκοφαντία.

Ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της:

—Μὰ δὲν ἔκαμε κανένα κακό. Ἤθελα κι' ἐγώ. Τὸν ἐθαύμαζα τόσο! Ἤμουν ὑπερήφανη ποὺ μ' ἐπρόσεξε. Κι' ἔπειτα... τὸν ἀγαποῦσα!

—Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς κάμω μιὰν ἐρώτησι, εἶπε ὁ Ζερὸμ μὲ φωνὴ πατρική. Εἶσθε βεβαία πὼς τὸ παιδί σας εἶνε τοῦ Ἀρμάνδου;

Ἐσήκωσε ὑπερήφανα τὸ κεφάλι της:

—Δὲν ἐμπῆκε ποτὲ ἄλλος ἄνδρας στὴ ζωή μου.

—[illegible] ἀκούς!, εἶπα ἐξαγριωμένη. Εἶμαι βεβαία πὼς [illegible] ἀλήθεια.

—Μὴν παρασύρεσαι, Ζωρζέτ! Ἂν δὲν εἶν' ἀλήθεια, ὁ Ἀρμάνδος θὰ μᾶς τὸ ἀποδείξῃ εὐκολώτατα. Ἂς περιμένωμε νὰ γυρίσῃ.

—Ὄχι, ὁ γυιός μου εἶνε ἀνίκανος γιὰ τέτοιαν ἀτιμία !

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα ἀκούσαμε νὰ σταματᾷ μπροστὰ στὸ σπίτι τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Ἀρμάνδου.

Ὁ Ζερὸμ ἐμίλησε χωρὶς περιστροφές:

—Παιδί μου, εἶπε, ἐδῶ εἶνε ἡ δεσποινὶς Ἀλὶς Ντεβάλ. Βρίσκεται σὲ ἐνδιαφέρουσα κατάστασι... ἐξ αἰτίας σου. Δὲν σὲ κατηγορῶ, Ἀρμάνδε. Ἔχω ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ ζητήσω ν' ἀναλάβῃς τὴν εὐθύνη τῶν πράξεών σου. Λέει ἀλήθεια ἡ δεσποινὶς Ἀλίς;

—Ἀρμάνδε, εἶπα ἐγώ, ἔχω ἐμπιστοσύνη σ' ἐσένα. Ξέρω πὼς δὲν εἶν' ἀλήθεια αὐτό.

—Ἀπάντησε, ἐπέμενε ὁ Ζερόμ. Εἶσαι πατέρας τοῦ παιδιοῦ της;

—Καὶ πῶς μπορῶ νὰ τὸ ξέρω;

—Γιατὶ αὐτὰ εἶν' ἡ ἀλήθεια, σοῦ ὁρκίζομαι πὼς εἶν' ἡ ἀλήθεια!, εἶπε ἡ Ἀλὶς σταθερά.

Ἡ νέα σηκώθηκε ἀπ' τὴν καρέκλα της. Ὁ Ζερὸμ τὴν ἐπλησίασε καὶ τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸν ὦμο.

—Μὴν ἀνησυχῆς, παιδί μου. Ὁ Ἀρμάνδος δὲν θὰ παραγνωρίσῃ τὸ καθῆκον του!

—Μὰ αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον!, ἐφώναξα. Δὲν τὴν ἀγαπᾷ. Πῶς μπορεῖ νὰ τὴν παντρευτῇ; Σκέψου τὴ θέσι του! Θὰ κάμωμε τὰ πᾶν γιὰ νὰ τὴν βοηθήσωμε. Θ' ἀναλάβωμε ἐμεῖς τὸ παιδί, τὰ ἔξοδα τῆς συντηρήσεώς του.

—Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀρκετό, Ζωρζέτ, γιὰ ἕνα κορίτσι, ὅταν βρίσκεται σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι.

—Μὰ σκέψου πὼς ἕνας γάμος χωρὶς ἔρωτα, ποὺ δὲν εἶνε ταιριασμένος, θὰ καταστρέψῃ τὴν καρριέρα τοῦ Ἀρμάνδου, θὰ καταστρέψῃ ὅλη του τὴ ζωή. Δὲν εἶνε σωστό. Δὲν ἔκαμε παρὰ ὅ,τι κάνουν πολλοὶ ἄλλοι.

—Ζωρζέτ, ἐπέμεινε ὁ Ζερόμ, τρεῖς ζωὲς παίζονται αὐτὴ τὴ στιγμή. Δὲν φαντάζομαι νὰ θέλῃς νὰ φερθῇ ὁ γυιός σου σὰν ἕνας ἄνανδρος; Ἂν αὐτὸ τὸ παιδὶ εἶνε δικό του, πρέπει νὰ κάμῃ τὸ καθῆκον του.

Ἡ Ἀλὶς στεκόταν σὲ μιὰ γωνιὰ συντετριμμένη. Ὁ Ἀρμάνδος δὲν ἔλεγε τίποτε. Στὸ τέλος, ὑπεχώρησα κι' ἐγώ. Φυσικὰ ὁ Ζερὸμ εἶχε δίκηο. Ὡστόσο, ἦταν ἀδύνατον ἕνας γάμος ἀταίριαστος, χωρὶς ἔρωτα, νὰ εἶνε εὐτυχής.

Ἡ Ἀλὶς ἦταν βέβαια χαριτωμένη. Δὲν εἶχε ὡστόσο κανένα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ προτερήματα ποὺ χρειάζεται νἄχῃ ἡ γυναῖκα ἑνὸς γιατροῦ.

Μοῦ ἐδόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ μελετήσω αὐτὸ τὸ περίεργο σπιτικό, γιατὶ ὁ Ζερὸμ πέθανε τὸν πρῶτο χρόνο τοῦ γάμου τους καὶ ὁ Ἀρμάνδος ἦλθε μὲ τὴν Ἀλὶς νὰ καθήσῃ μαζί μου.

Ἔνοιωσα βαθειὰ τὸν χαμὸ τοῦ ἀνδρός μου. Ἂν καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ σπιτιοῦ μας εἶχε διαταραχθῆ, ὡστόσο δὲν μποροῦσα νὰ λησμονήσω τὰ πρῶτα χρόνια τῆς εὐτυχίας μας. Ὁ θάνατος τοῦ Ζερὸμ ἐδημιούργησε ἕνα μεγάλο κενὸ μέσα μου.

Ὁ Ἀρμάνδος στὰ ἴχνη τοῦ Ζερόμ

Ἔκανα ὅ,τι μοῦ ἦταν δυνατὸν γιὰ νὰ κάνω αὐτὸ τὸ ζευγάρι εὐτυχισμένο. Τὸ παιδὶ ἦταν μιὰ πολύτιμη βοήθεια. Ἦταν ἕνα ὄμορφο μωρό, ποὺ ἦταν ἡ ζωντανὴ εἰκόνα τοῦ πατέρα του στὴν ἡλικία του. Βλέποντάς το δὲν μοῦμενε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία.

Ὅσο ὅμως ἐγὼ προσπαθοῦσα νᾶμαι καλὴ καὶ τρυφερὴ μὲ τὴν Ἀλίς, τόσο ὁ Ἀρμάνδος τὴν στενοχωροῦσε. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἔνοιωθε εὐχαρίστησι νὰ τὴν κάνῃ νὰ ὑποφέρῃ, νὰ τῆς λέῃ λόγια σκληρά:

—Εἶδα πὼς τὰ πράσσα ἔφθασαν τρία φράγκα τὸ δεμάτι.

Δὲν μποροῦσε νὰ δρῇ χειρότερο τρόπο γιὰ νὰ τὴν πληγώσῃ καὶ νὰ τῆς δείξῃ ὅτι ἔπρεπε ν' ἀσχολῆται μόνο μὲ τὶς δουλειές της.

Τὴν ἔβλεπα νὰ συγκρατῇ τὰ δάκρυα ποὺ τῆς ἀνέβαιναν στὰ μάτια. Ἡ στάσις αὐτὴ τοῦ Ἀρμάνδου μὲ ἐπείραζε φοβερὰ καὶ πολλὲς φορὲς ἔπαιρνα τὸ μέρος τῆς νύφης μου ἐναντίον ἐκείνου.

Συχνὰ ἄκουα νὰ μαλώνουν τὸ βράδυ ἢ νὰ τὴν κοροϊδεύῃ ὁ Ἀρμάνδος.

Μιὰ μέρα, τὸν πῆρα ἰδιαιτέρως.

—Δὲν πρέπει νᾶσαι τόσο σκληρὸς μὲ τὴν Ἀλίς, τοῦ εἶπα.

—Μπᾶ! Αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Οὔτε καὶ τὸ καταλαβαίνει.

—Ἀπατᾶσαι, Ἀρμάνδε. Ἡ Ἀλὶς εἶνε μιὰ φύσις λεπτὴ κι' εὐαίσθητη.

—Ὠ! στὸ κάτω - κάτω ἀπέκτησε ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε : ἕνα σπίτι, ἕνα ὄνομα καὶ χρήματα. Ἔχει ἀκριβῶς ὅ,τι ἐπιθυμοῦσε.

—Σὲ ἀγαπᾷ πολύ, Ἀρμάνδε, καὶ εἶνε καὶ καλὴ μητέρα. Πρέπει νὰ τῆς φέρεσαι διαφορετικά.

Πῶς μποροῦσε παρ' ὅλ' αὐτὰ νὰ εἶνε ἕνας καλὸς γιατρός, δὲν τὸ καταλάβαινα. Εἶχε μιὰ καλὴ πελατεία καὶ συχνὰ τὸν καλοῦσαν σὲ συμβούλια. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ συμβούλια συνήντησε μιὰ μέρα τὴ Μόνικα. Ἐπεριποιεῖτο κάποιον ἀσθενῆ καὶ ὁ Ἀρμάνδος τὴν ἐκάλεσε νἀρθῇ στὸ σπίτι μας. Ὅταν, μὲ φωνὴ ἤρεμη, μοῦ ἀνήγγειλε ὅτι θἀρχόταν ἡ Μόνικα, ταράχθηκα. Ἦταν σὰν ν' ἀνοιγε ἡ παλιὰ πληγή μου.

Ἡ Μόνικα ἦρθε λοιπὸν νὰ φάῃ στὸ σπίτι. Ὁ Ἀρμάνδος εἶχε καλέσει καὶ ἕναν φίλο του, γιὰ νὰ γίνουν ζευγάρια. Ἐγὼ μισοκατάλαβα πὼς ὁ νέος αὐτὸς συγκινήθηκε πολὺ μὲ τὴ χάρι τῆς Ἀλίς. Τὴν ἄλλη μέρα μᾶς ἔστειλε λουλούδια, σ' ἐκείνην καὶ σ' ἐμένα. Κι' ἔτσι ἀπέκτησε τὴ συνήθεια νὰ μᾶς ἐπισκέπτεται τακτικά. Ὡστόσο, ἤμουν ἀπολύτως βεβαία πὼς δὲν ὑπῆρχε τίποτε τὸ ἄτοπο στὴ φιλία του μὲ τὴν Ἀλίς. Ἐξ ἄλλου καὶ ἡ Μόνικα ἐσυμπάθησε πολὺ τὴν Ἀλὶς καὶ ἐρχόταν κι' αὐτὴ τακτικὰ νὰ μᾶς βλέπῃ. Μιὰ μέρα μοῦ εἶπε:

—Θεία Ζωρζέτ, μοῦ συγχωρήσατε ἐκεῖνο ποὺ σᾶς εἶχα κάμει ἄλλοτε; Εὐχόμουν πάντοτε νὰ τὸ ξεχάσετε. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ πόσο ἤσαστε καλοὶ γιὰ μένα καὶ πόσο ἤμουν εὐτυχισμένη κοντά σας!

—Θὰ εἶσαι

—Δὲν ξέρω, μικρή μου Μόνικα Ὡστόσο, ἐσὺ ποὺ ἐξασκεῖς ἐπιρροὴ ἐπάνω του, θὰ μποροῦσες νὰ τοῦ μιλήσῃς.

Ναί, ἴσως μ' ἀκούσῃ, ἀγαπιώμαστε πολὺ καὶ οἱ δύο.

Καὶ ἦταν ἀλήθεια. Ὁ Ἀρμάνδος ἔλεγε συχνά:

—Ἡ Μόνικα εἶνε ἕνα σπουδαῖο κορίτσι. Τελεία στὴ δουλειά της καὶ θαυμασία φίλη!

Μήπως ἦταν ἡ ἠχὼ τοῦ παληοῦ του ἔρωτος; Ἡ Μόνικα εἶχε κάτι ποὺ σὲ κρατοῦσε γοητευμένον μαζί της. Ὅλο τὸν χειμῶνα καὶ τὴν ἄνοιξι, ἡ χαρούμενη παρουσία της διέλυε λίγο τὴν ἐπίμονη μελαγχολία τοῦ Ἀρμάνδου.

—Γιατί μὲ συχαίνεται τόσο; μὲ ρώτησε μιὰ μέρα μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἡ Ἀλίς. Τίποτε δὲν τ' ἀρέσει ἀπ' ὅ,τι καὶ ἂν κάνω. Δὲν νομίζετε, μαμά, πὼς θᾶταν καλύτερα ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπ' αὐτὸν γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα;

Βρισκόμαστε στὸ σαλόνι καὶ ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτή. Δὲν ἄκουσε καμμιά μας τὸν Ἀρμάνδο ποὺ μπῆκε. Ἄρχισα νὰ πιστεύω πὼς γινόταν ζηλιάρης καὶ καχύποπτος. Εἶχε μπῆ στὰ νύχια γιὰ νὰ πιάσῃ τὴν Ἀλίς.

—Ἄ! ἄ! Θέλεις νὰ φύγῃς; ἐφώναξε ἀπότομα. Ἡ κυρία θὰ θέλῃ νὰ συναντήσῃ τὸν ἐραστή της ἀσφαλῶς!

—Ἀρμάνδε, ἐφώναξα, τρελλάθηκες;

—Ἂν τρελλάθηκα; Δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς νὰ μὲ κάμῃς νὰ πιστεύω πὼς ἀγνοεῖς τὶς σχέσεις τῆς Ἀλὶς μὲ τὸν Ρομπὲρ Βαλέρ! Τοὺς παραφύλαξα καὶ τοὺς ἔπιασα μέσα στὸ ἴδιο μου τὸ σπίτι.

—Δὲν εἶν' ἀλήθεια, Ἀρμάνδε, ἐφώναξε ἡ Ἀλίς. Μὴ μὲ βασανίζεις.

—Ὤ, μὰ μπορεῖς νὰ φύγῃς! Μπορῶ νὰ περιμένω καὶ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ σένα;

Προχώρησε πρὸς αὐτὴν μ' ἕνα ὕφος ἀπειλητικό.

Μπῆκα στὴ μέση.

—Ἀρμάνδε, ἀρκεῖ. Αὐτὸ ποὺ κάνεις εἶνε σκληρὸ καί... ἀκαλλιεπρεπές. Ἡ Ἀλίς εἶνε μιὰ σύζυγος τελεία καὶ τὸ ξέρεις πολὺ καλά.

—Ἔτσι κατορθώνει νὰ γελάῃ κι' ἐσένα, εἶπε σαρκαστικά.

—Ἀρμάνδε, θλέπεις παντοῦ τὸ κακό. Ἀκόμη κι' ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπάρχει.

—Ἐπῆρα καλὰ μαθήματα γι' αὐτό, εἶπε πικρά.

Ἔπειτα ἀλλάζοντας τόνο, ἐπρόσθεσε:

—Πρέπει νἄμαι στὶς ἕνδεκα στὴν κλινική. Μιὰ ἐπείγουσα ἐγχείρησις. Ὡρθουάρ!

Τὸν ἔθλεπα νὰ τρέμῃ κι' ἐτρόμαζα στὴν Ἰδέα πὼς θὰ πήγαινε νὰ ἰδῇ τοὺς ἀρρώστους του σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι. Μὰ τί εἶχε λοιπόν; Ποιὸς δαίμονας τὸν εἶχε πιάσει; Ἤξερα πὼς δὲν ὑπῆρχε οὔτε μιὰ λέξις ἀληθινὴ στὶς κατηγορίες του.

Ἀργότερα, ἔμαθα ἀπὸ τὴν Μόνικα πὼς τὴν ἐγχείρησι ποὺ ἄρχισε ὁ Ἀρμάνδος, τὴν ἐτελείωσε κάποιος βοηθός του.

Ὁ Ρομπὲρ Βαλὲρ ἐρχόταν συχνὰ στὸ σπίτι. Ὁ Ἀρμάνδος ἐπέμενε νὰ ὑποπτεύεται πὼς εἶχε σχέσεις μὲ τὴν Ἀλίς. Μοῦ ζήτησε νὰ προσέχω τὴ γυναίκα του.

—Θὰ τὴν ἀγαπᾶς πολύ, εἶπα, γιὰ νὰ τὴν ζηλεύῃς τόσο πολύ!

—Ὄχι, μὰ δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη σ' αὐτήν.

Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶχε γίνει ἀφόρητη. Καμμιὰ γυναῖκα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ὑποφέρῃ. Ὁ Ἀρμάνδος τυραννοῦσε τὴν Ἀλίς, νύχτα - μέρα, ἐκόντευε νὰ τὴν τρελλάνῃ.

Μιὰ μέρα τὴν θρῆκα νὰ κλαίῃ σὲ μιὰ γωνιά.

—Δὲν καταλαβαίνει πὼς δὲν ζῶ παρὰ γι' αὐτόν, πὼς τὸν ἀγαπῶ! Τί μπορῶ ἄλλο νὰ κάμω;

—Τὸ ξέρω, μικρή μου Ἀλίς, κάμε ὑπομονή.

Μ' ἀγκάλιασε ἀπ' τὸ λαιμό:

—Καὶ τί θὰ πῇ ἀκόμη, ὅταν μάθῃ πὼς θὰ ξαναγίνω μητέρα;

—Ἀλήθεια; Ὤ, μικρούλα μου, μὰ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἐνθουσιασθῇ!

Ἀπήντησα ἔτσι, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα τὸ νέο αὐτὸ μὲ ἐτρόμαζε λίγο.

—Μαμά, θὰ μ' ἐσκότωνε ἂν τοῦ περνοῦσε ἀπ' τὸ μυαλὸ πώς...

—Πάψε! Μὴ λὲς τρέλλες.

Μοῦ φαίνεται περίεργο ὅταν σκέπτωμαι πὼς κατώρθωσε ἡ Ἀλὶς νὰ μὲ κατακτήσῃ. Αὐτὸ συνέβη γιατὶ ἡ καλωσύνη της καὶ ἡ λεπτότης της ἀπέναντι τῆς τρέλλας τοῦ Ἀρμάνδου θὰ εἶχε νικήσει καί μιὰ καρδιὰ σκληρότερη ἀπ' τὴ δική μου.

Ἴσως γιὰ τὸν Ἀρμάνδο νὰ μὴν ἦταν ἡ Ἰδεώδης γυναῖκα. Ἴσως ἡ Μόνικα θὰ τοῦ ἐταίριαζε καλύτερα. Ἀλλὰ ἡ Ἀλὶς ἤξερε νὰ προσαρμοσθῇ καὶ ὁ Ἀρμάνδος ὁ ἴδιος ὤφειλε ν' ἀναγνωρίζῃ πὼς ἦταν μιὰ μητέρα ἀνεπίληπτη.

Διέπραξα ὡστόσο ἕνα μεγάλο σφάλμα ὅταν ἀποφάσισα ν' ἀναγγείλω ἡ ἴδια τὸ νέο στὸ γυιό μου. Ἐνόμιζα ὅτι ἦταν καλύτερα νὰ τὸ πῶ ἐγώ. Ἐδιάλεξα ὅμως τὴν πιὸ ἀκατάλληλη στιγμή.

Εἶχα πάει νὰ φωνίσω, καὶ στὸ γυρισμὸ ἐπερίμενα τὸν Ἀρμάνδο στὴν ἔξοδο τῆς κλινικῆς. Φαινόταν εὐδιάθετος.

—Ἦρθε ἡ ἄνοιξις, μαμά, μοῦ εἶπε.

—Εἶμαι εὐτυχής, τοῦ ἀπήντησα.

Ἔπειτα ἀπὸ ἑνὸς δευτερολέπτου δισταγμό, ἄρχισα:

—Κι' ἐσὺ πρέπει νᾶσαι δυὸ φορὲς εὐτυχισμένος, Ἀρμάνδε. Ἡ Ἀλίς, δὲν σοῦ τῶπε ἀκόμη, ἀλλὰ πιστεύω... πὼς στὸ τέλος τοῦ χρόνου θὰ φέρῃ στὸν κόσμο κι' ἄλλο παιδί.

Ἡ ἀπάντησίς του μὲ ἐπάγωσε:

—Ἐλπίζω νὰ μὴν εἶνε ἀλήθεια αὐτό...

Τὸ εἶπε μ' ἕναν τόνο τόσο χλευαστικό, ποὺ καταταράχθηκα. Συγχρόνως ἔκαμε μιὰ τέτοια στραβοτιμονιὰ ποὺ ἐκόντεψε νὰ ρίξῃ τ' αὐτοκίνητο ἀπάνω στὸ πεζοδρόμιο. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου ἄρχισα ν' ἀμφιβάλλω γιὰ τὴν ἰσορροπία τοῦ μυαλοῦ του. Ὡστόσο τὴν ἔδιωξα αὐτὴ τὴ σκέψι.

Φθάνοντας στὸ σπίτι, ὁ Ἀρμάνδος μοῦδειξε ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ ἦταν σταματημένο μπροστὰ στὴν πόρτα.

—Ποιανοῦ εἶν' αὐτὸ τ' ἀμάξι; μὲ ρώτησε.

—Δέ... δὲν ξέρω.

Βρήκαμε τὴν Ἀλὶς νὰ παίρνῃ τὸ τσαΐ της μὲ τὸν Ρομπὲρ Βαλέρ. Ὁ μικρὸς Ἀντρὲ ἔπαιζε σὲ μιὰ γωνιὰ μὲ τὰ παιχνίδια του. Ἔτρεξε κοντὰ στὸν πατέρα του.

—Μπαμπᾶ!, ἐφώναξε ὁ μικρός.

Ὁ Ἀρμάνδος οὔτε τὸν ἐπρόσεξε. Ἡ Ἀλὶς σηκώθηκε. Ἀπ' ὅλους μας μόνον ὁ Ρομπὲρ φαινόταν ἥσυχος.

—Καλημέρα, Ἀρμάνδε, εἶπε, σ' ἐπερίμενά.

Ὁ Ἀρμάνδος μόλις μπόρεσε νὰ πῇ:

—Μὲ συγχωρεῖς, φίλε μου, πρέπει κάπου νὰ τηλεφωνήσω.

Ἔπειτα ἀνέθηκε στὸ δωμάτιό του καὶ ἀκούσαμε ἕναν δυνατὸ κρότο. Ἀνέθηκα ἀμέσως στὴν κάμαρά του μαζὶ μὲ τὴν Ἀλίς. Εἶχε σπάσει ἕνα τζάμι μὲ τὴ γροθιά του.

Ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς τρέλλας του. Τὸ ἴδιο θράδυ ἄρχισε τὶς ἀσυναρτησίες. Καὶ λίγες μέρες ἀργότερα, ὑποχρεωθήκαμε νὰ τὸν κλείσωμε στὴν κλινική.

★

Ὅταν ὁ γιατρὸς ἐδιάβασε τὴν ἀφήγησι ποὺ τοῦ ἔδωσα, μοῦ εἶπε:

—Κυρία, πρέπει νὰ σᾶς συγχαρῶ γιὰ τὸ θάρρος σας! Ἐπίσης πρέπει νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, γιατὶ ἡ εἰλικρίνειά σας μοῦ δίνει ἀπτὴ τὴν ἀπόδειξι ἐκείνου ποὺ ἐπροκάλεσε τὴ νευρικὴ διαταραχὴ τοῦ παιδιοῦ σας. Ἔτσι θὰ μπορέσω ν' ἀκολουθήσω τὴ θεραπεία ποὺ πρέπει γιὰ νὰ σωθῇ. Ἤ, τούλάχιστον, νὰ τὸν θάλω στὸ δρόμο τῆς θεραπείας. Ἡ ἀφοσίωσις ἡ δική σας, τῆς γυναίκας καὶ τοῦ παιδιοῦ του, θὰ συμπληρώσουν τὸ ὑπόλοιπον.

—Ἡ ἀφοσίωσις «τῶν» παιδιῶν του, ἐδιώρθωσα χαμογελῶντας ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δάκρυά μου.

ΤΕΛΟΣ

Μετάφρασις: ΜΕΛΗΣ ΔΕΠΟΛΛΑ

Οἱ ἆθλοι τοῦ Γερο-Παρατατικοῦ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΑΣΤΗΡ

Τὴν δόξαν οὖν ἐπόθησον
ἀστέρος ὁμιλοῦντος
περιπατοῦντος, χάσκοντος
καὶ ὑπεραγαποῦντος.
Ὠνειρευσάμην νὰ γινῶ
εἷς γόης ἐκ τῶν πρώτων
καὶ ἀνὰ τὴν ὑφήλιον
νὰ προξενήσω κρότον.
Θὰ ἤμην σπεσιαλιτὲ
ἐρωτικῶν φιλμῶν,
ἵνα καρδίας πυροβολῶ
ἐντὸς τῶν σινεμῶν...
Λαβὼν, οὖν, τὴν ἀπόφασιν
ταχέως καὶ πεισμόνως,
ἐξωρμησάμην ἀψηφῶν
τὸ ψῦχος τοῦ χειμῶνος.
Εἰς μπαρμπερεῖον ἐκλεκτὸν ποιήσας μίαν ξούρα.
ἐνεφανίσθην αὔτανδρος ἐνώπιον τοῦ Σκούρα
καὶ οὕτω τοῦ ὠμίλησον τείνας αὐτῷ τὴν χεῖρ:
—Ἐνώπιόν σας ἔχετε ἕνα ταλέντον σπάνιον
καὶ, ὅπερ σπουδαιότερον, ὑπέροχον ἀνὴρ
ἐκ γενετῆς κατακτητὴν ἀβρὸν καὶ ἀρειμάνιον.
Θὰ τὰ σκουπίσω παρευθὺς ἐν μιᾷ ταινίᾳ μόνῃ
πάντα αὐτὰ τοῦ σινεμὰ τὰ σαχλοειδῆ παιδάρια.
Ὅταν ἐγὼ ἐμφανισθῶ γλυκὺς ἐν τῇ ὀθόνῃ
θὰ πιάσῃ ὅλας τὰς γυνὰς εἰς τὴν καρδίαν ἀπόστροφα...
Θὰ προκαλέσω θαυμασμὸν τρελλῶδη μέχρι λύσσας!
Θὰ γίνῃ ἀπὸ τὴν αἴγλην μου κάθε φακὸς θαμπός!
Θὰ εἶμαι λίαν ἀσορτὶ μὲ ὅλας τὰς γοήσσας
καὶ θ' ἀποβῶ ὁ Παρτεναὶρ τῆς Γκρέτας τῆς Γκαρμπός...
Λοιπόν; Θὰ μ' ἀγκαζάρετε; Τὸ διεθνὲς κοινὸν
μὲ περιμένει διακαῶς —τὸ νοιώθω— ὡσπερ ἄγγελον...»
Κι' ὁ Σκούρας μοὶ ἀπήντησεν τὴν κεφαλὴν κινῶν:
—Ναί, ἴσως, ἂν γυρίσωμε σὲ φίλμ τὸν... Ἀγαθάγγελον.

Ὁ ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

Κουβέντες τῆς Σμυρνιᾶς

Η ΣΠΑΝΑΚΟΠΗΤΤΑ

Ἡ Ζαμφὼ πῆγε πρωΐ - πρωΐ καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τῆς Ἐρινιῶς τῆς Γοργωναινας.

—Ἐρινιὼ μου, ἔχεις κανέναν μεγάλο ταβᾶ νὰ μοῦ δανείσῃς, ποὺ θέλω νὰ κάνω σπανακόπηττα; Ὁ ἄντρας μου παινεύτηκε τοῦ κουμπάρου μας τοῦ Γιωργάκη, πὼς ἡ σπανακόπηττα ποὺ κάνω εἶνε καλὴ καὶ θέλω νὰ γίνῃ κομμάτι πιότερη.

Ἡ Ἐρινιὼ ἔτρεξε καὶ τῆς ἔφερε ἕνα μεγάλο χάλκωμα:

—Νά, πάρ' το! Μέσα σ' αὐτὸ τὸν ταβᾶ μπορεῖς νὰ κάνῃς γιὰ τριάντα νομάτοι. Καὶ πῶς τήνε κάνεις, Ζαμφὼ μου;

—Σπανάκι, κρομμύδια, λάδι, σταφιδάκια καὶ ἄνιθο.

—Δὲν θάζεις μέσα δυόσμο;

—Ὄχι.

—Ἄχ! θάλε καὶ συχώρνα με. Μοσκοβολάει ἅμα τήνε φέρνουνε ἀπὸ τὸ φοῦρνο. Ἐγὼ πάντα μὲ δυόσμο τήνε κάνω κι' ἡ σπανακόπηττά μου μιλιέται. Εἶνε νὰ γλύφῃς τὰ δάχτυλά σου.

—Μὰ πάει ὁ δυόσμος μέσα στὴ σπανακόπηττα; Νὰ μὴν τήνε χαλάσω;

—Τί λές, καλὲ Ζαμφώ; Παιδιὰ εἴμαστε;

—Καλά, ἀφοῦ τὸ λὲς θὰ θάλω.

Ἡ Ἐρινιὼ ἔτρεξε σὲ μιὰ γλάστρα, ἔκοψε πολὺ δυόσμο καὶ τῆς ἔδωκε:

—Νά, πάρε νὰ θάλῃς πολὺ-πολὺ καὶ νὰ μοῦ στείλῃς κανένα κομμάτι γιὰ μυρωδιά. Θὰ τήνε φᾶτε καὶ θὰ λέτε νἄχα κι' ἄλλη.

Ἡ Ζαμφὼ πῆρε τὸν ταβᾶ καὶ τὸ δυόσμο καὶ πῆγε σπίτι της νὰ κάνῃ τὴν σπανακόπηττα.

Κατὰ τὸ μεσημέρι ἦρθε ὁ ἄντρας της μὲ τὸν κουμπάρο.

—Καλῶς τσοι! Ἔλα, κουμπάρε μου, πιά, μᾶς ξέχασες. Μασιὰ θὰ σοῦ θάλω νὰ πατήσῃς σίδερο νὰ μπῆς.

Ὁ σύζυγος φώναξε:

—Φέρε μας καμμιὰ μαστίχα καὶ κάνα μεζεδάκι.

Τοὺς ἔφερε τὸ καραφάκι, ἐληές, τυρὶ καὶ ψωμάκια.

Ὅταν σκόλασαν τὰ παιδιά, τὸ καραφάκι εἶχε ἀδειάσει. Ἡ Ζαμφὼ εἶχε στρωμένο τὸ τραπέζι.

—Δὲν ἔχομε μεγάλα πράματα, κουμπάρε μου, εἶπε. Τὸ βρισκούμενο, Σοῦχω τηγανητὲς μαρίδες καὶ σπανακόπηττα.

Ἔστειλε τὸ μεγάλο της παιδὶ στὸ φοῦρνο.

—Πήγαινε, Ἀντωνάκη, νὰ φέρῃς τὸν ταβᾶ.

Σὲ λίγο ἦρθε ὁ μικρὸς μὲ τὴ σπανακόπηττα καὶ ὅλοι καθήσανε στὸ τραπέζι.

Μετὰ τὶς μαρίδες καὶ τὸ κρασί, οἱ ἄνδρες ἤρθαν στὸ κέφι κι' ἄρχισαν νὰ τραγουδοῦν.

—Μπράβο, κουμπάρε, εἶπε ἡ Ζαμφώ, καλὰ ποὺ ἤρθες, ν' ἀνοίξῃ λίγο τὸ σπίτι μας.

—Φέρε τὴ σπανακόπηττα, εἶπε ὁ ἄντρας της, κι' ἔχω μιὰ πεῖνα!

Ἡ σπανακόπηττα κομμένη σὲ κομμάτια παρουσιάστηκε μὲ τὴν πιατέλλα.

Ὁ κουμπάρος ἔθαλε στὸ στόμα του.

—Θέλω νὰ μοῦ πῆς, κουμπάρε, πῶς σοῦ φαίνεται; ρώτησε ὁ σύζυγος.

—Κάτι μυρίζει, παράξενο! εἶπε ὁ κουμπάρος καὶ μισότρωγε τὸ κομμάτι του.

—Μυρίζει; Τί μυρίζει;

Ὁ ἄντρας της ἐμπούκωσε ἕνα κομμάτι, ἀλλὰ στὴ στιγμὴ σηκώθηκε νὰ φτύσῃ ἔξω.

—Ζαμφώ, τί θάλες μέσα στὴ σπανακόπηττα;

—Καλέ, κομματάκι δυόσμο, μοῦ ἁρμήνευσε ἡ Γοργωναινα γιὰ νὰ μοσκοβολάῃ.

—Φτοῦ! νὰ πάρ' ὁ διάολος, χάλασες τὸ φαΐ.

—Δὲν πειράζει, τρῶμε μαρίδες εἶπε ὁ κουμπάρος.

Ὁ σύζυγος, καθὼς ἦταν στὸ κέφι, πῆρε τὴν πιατέλλα καὶ τὴν ἔρριξε στὴν αὐλὴ μαζὶ μὲ τὴν σπανακόπηττα!

—Νά! Γιὰ νὰ μάθῃς ἄλλη φορὰ νὰ κάνῃς ὅ,τι σοῦ λέει ἡ μιὰ κι' ἡ ἄλλη.

Ἡ Ζαμφὼ ἔθαλε τὰ κλάματα, τὸ τραπέζι ἔγινε ἄνω-κάτω.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ φάνηκε ἡ Γοργωναινα στὴν πόρτα. Καὶ φώναξε:

—Ζαμφώ! Πῶς ἠγένηκε ἡ σπανακόπηττα;

Ὁ σύζυγος ἀπήντησε:

—Σὰν τὴν κακὴ-ψυχρή σας μέρα!

—Μωρὴ ἀθεόφοβη, ρεζίλι μ' ἔκανες μὲ τὸ δυόσμο σου!, εἶπε ἡ Ζαμφώ. Τί ἤθελα νὰ σ' ἀκούσω!

Ἡ ἄλλη ἔκλεισε τὴν πόρτα μὲ θυμό:

—Νὰ χαθῆς, λωλοκαμπέρω, εἶπε, τί ξέρεις πῶς τὴν ἤψησες, ἀνεσούμπαλη!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τὰ θάσανα τοῦ Καραμπὲτ

ΤΟ ΣΑΜΑΡΟΣΚΟΥΤΙ

—Καραμπέτ, πολὺ κρυωμένος ἔνεται!

—Μπὲ Σουρπουΐτσα, τὸ χοντρό σου φανέλλα νὰ θάλῃς, μποξᾶ νὰ τυλίξῃς ράχη σου, ζεσταμένος νὰ ἔνεσαι.

—Κρύο μποῦζι, Καραμπέτ, ποντάρια μου, ἅμα πολὺ παγωμένος οὔλο μου ἔνεται.

—Μαγκάλι νὰ κατήσῃς τὰ πυρωτῆς, Σουρπουΐτσα.

—Καραμπέτ, ἕνα παλετὸ τὰ πάρῃς ἐμένα, ἀπὸ σαμαρισκότι τὰ ἔνεται.

—Σαμαρισκότι τί τὰ πῆ;

—Χοντρὸ πανὶ μαλλένιος σκουλὶ ἔκει, κεπενέκα κιμπή, ζεστός, καφτὸς ἔνεται.

—Ντροπῆς πράματα, Σουρπουΐτσα! Ἀμὰν γάϊνταρος σαμάρι φορεμένος εἶνε, γάϊνταρος κι' ἐσὺ τὰ ἔνεσαι;

Σουρπουΐτσα μόντα εἶνε λέει, σαμαρισκότι τέλει.

—Ἀφοῦ τὸ τέλεις πᾶμε νὰ πάρωμε.

Ὀντὸς Ἀτηγᾶς, μοναστηράκις πεφαίνομε, σαμαρισκότι γυρεύομε. Ἕνα καλὸ ἤρραμε. Εἴκοσι ντρσμὴ τὸ πῆχυς ἀρασμένας ἠκάναμε.

—Αὐτὸ καλὸ εἶνε, Σουρπουΐτσα;

—Μπιριντζῆ ἰπράμα, Καραμπέτ!

Ῥάφτρα-μοδίστρα ἠφωνάξαμε, σαμαρισκότι παλετὸς ἤρραψε. Σουρπουΐτσα τὸ βαλε, κατρέφτη καμαρωμένος ἤνεται.

—Ἀμάν, Καραμπέτ, ζεστὸς-ζεστὸς ἅμα, καὶ μοντερνισμένος εἶνε.

Στὸ καφενὲς ματζὶ Σουρπουΐτσα ἠπήγαμε, Ἀρτίνι ἤβραμε, μεζὲ μαστίκα ἠκέρασε.

Ἀρτίνις σαμαρισκότις ντὲν ἄρεσε:

—Τί πράμα αὐτὸ εἶνε; εἶπε καὶ κοροϊντεμένος ἤκανε.

—Ντὲν ἀρέσει ἐσένα; εἶπα.

—Ντὶπ ρεζιλεμένος πράμα εἶνε!

Γύμωσε Σουρπουΐτσα, ἐγὼ τυμωμένος γένηκα, ποτήρια ἤσπασα, ἰξύλο ἄρκισα Ἀρτίνι. Σουρπουΐτσα χωρισμένος νὰ κάνῃ ἤτελε, στὸ μέση ἤμπε, κουρελιασμένος τὸ σαμαρισκότι ἔνηκε!

—Πάει σαμαρισκότι, Καραμπέτ, ἰκλαμένος εἶπε.

—Ἰφτηνὸ πράμα, Σουρπουΐτσα. Ἄλλο τὰ πάρωμε αὔριο! Ἀμὰν-ἀμάν, Σουρπουΐτσα, σαμαρισκότις ντὲν εἶνε γιὰ καυγάντες. Εὔκολα ἰξυλώνεται. Μόντα - ξεμόντα ντὲν ἔκει. Ἀμπὰ χοντρὸ τὰ πάρωμε πιά!

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τὸ λακριντὶ τοῦ ΦΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

ΣΙΝΕΜΑ

Ὅλος ὁ κόσμος κι' ὁ (ντουνιᾶς
καὶ τὰ μωρὰ τῆς γει- (νᾶς,
κι' οἱ κοσμικὲς ὁι (σοῦπερ,
σὺν ἀδελφῷ καὶ σὺν (μαμᾷ
τραβᾶνε γιὰ τὸ σι- (νεμὰ
νὰ δοῦν τὸν Γκάρυ (Κοῦπερ.

Νὰ δοῦν τὴν Ἔγκερθ, (στὸ πανί,
μὲ τὴ γλυκειά της τὴ (φωνὴ
καὶ τὴ μεγάλη πόζα,
λὲς καὶ δὲν ἔχουμε κι' ἐδῶ
τὴν Ἀμπατζῆ τὴν ἀοιδὸ
καὶ τή... χ ο ν τ ρ ὴ τ ὴ Ρ ό ζ α.

Πᾶνε ν' ἀκούσουν «Μὸν ἀμοὺρ»
ἢ νὰ μπανίσουν τὴ Λαμοὺρ
καὶ νὰ γουστάρουν Ἔντυ,
καὶ δὲν τὰ σπάνε μιὰ δραδυὰ
στοῦ Μάρκου τὴν μπαγλαμαδιά,
νὰ νοιώσουν τ' εἶνε γλέντι!

Στήνουν καυγᾶ μὲ τὸ κοινὸ
νὰ βροῦνε κάθισμα κενὸ
στὴ σκοτεινὴ τὴ σάλλα
καὶ πολεμοῦν ἀνεφανδὸν
σὰν τὸ στρατὸ τῶν... Φινλανδῶν
ποὺ μάχεται στή... Σ ά λ λ α !

Κι' ἂν κάτσῃς κάπου σκοτεινά,
κάποιος ποὺ δίπλα ἐξερευνᾷ
ἀπὸ συνήθεια (χοὺϊ)
φέρνει τὸ χέρι του ἀπαλὰ
στὸ μαγουλάκι σου, ἀλλὰ
στή...τ ζ ί β α σ ο υ π ρ ο σ κ ο ύ ε ι !

Κι' ἂν κάτσῃς ἄκων, ἢ ἑκών,
ἐν μέσῳ δύο γυναικῶν,
τὸ πᾶν σ' ἀναστατώνουν.
Ἤγουν, τοὐτέστι, δηλαδὴ
σὰν θηλυκὰ ντυρτανοειδὴ
σ' ἀνάβουν, σὲ φουντώνουν.

Κι' ἴσως γι' αὐτὸ τὸ σινεμὰ
χωρὶς πολλὰ, πολλὰ λιμὰ
διαφημίζουν, φαίνεται
ὅτι μὲ θέρμανσι εἰδικὴ
μὲ ἄλλα λόγια κεντρικὴ
ἡ αἴθουσα... θερμαίνεται.

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Οἱ ψεύτικοι φίλοι μοιάζουν μὲ τὰ χελιδόνια, ποὺ τὰ θλέπουμε μόνον ὅταν ὁ καιρὸς εἶνε καλός.

ΦΡΟΥΡΙΑ

χωμένα μέσα στὴ ΓΗ

Τί εἶναι τά περίφημα ἔργα ΜΑΖΙΝΩ

Γιά νὰ σχηματίση κανεὶς μιὰ ἰδέα τοῦ τί εἶνε ἕνα ἔργο τῆς γραμμῆς Μαζινὼ πρέπει νὰ ἔχη ἐπισκεφθῆ ἕνα μεγάλο θωρηκτὸ καὶ νὰ φαντασθῆ τὸ θωρηκτὸ αὐτὸ μὲ ὅλα τὰ ἐξαρτήματά του, χωμένο βαθειὰ μέσα στὴ γῆ.

Καμμιὰ περιγραφὴ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ἀποδώση στὴν πραγματικότητα. Γιατὶ ἕνα καὶ μόνο ἔργο, ἀπὸ τὶς ἑκατοντάδες ποὺ ἐκτείνονται σὲ ὅλη τὴ γραμμή, εἶνε ἕνα ἀληθινὸ φρούριο. Γιὰ νὰ κατεβῆ κανεὶς μέσα σ' αὐτό, χρειάζεται ὁδηγό. Διαφορετικά, κινδυνεύει ἀπὸ ὄβημα σὲ ὄβημα νὰ χαθῆ.

Ἀλλὰ τί εἶνε, στ' ἀλήθεια, ἕνα ἔργο τῆς περιφήμου αὐτῆς γραμμῆς, γιὰ τὴν ὁποία ἀκοῦμε τόσο συχνὰ νὰ γίνεται λόγος;

Ἕνας Γάλλος δημοσιογράφος, ποὺ κατώρθωσε νὰ ἐπισκεφθῆ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ ἔργα, τὰ περιγράφει ὡς ἀληθινοὺς λαβυρίνθους. Κανένας δὲν ξέρει τὴν ἀκριβῆ διάταξί τους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀξιωματικὸ ποὺ τὰ διευθύνει. Οἱ ἄνδρες, ποὺ ἔχει ὑπὸ τὰς διαταγάς του, εἶνε σκορπισμένοι σὲ διάφορα τμήματα, ποὺ ἐπικοινωνοῦν μεταξύ τους μὲ μυστικὲς πόρτες καὶ διαδρόμους χωμένους μέσα στοὺς τσιμεντένιους τοίχους.

Ἐκεῖνο ποὺ χαρακτηρίζει τὰ ὑπόγεια αὐτὰ φρούρια εἶνε ὅτι ἔχουν ἀπόλυτη αὐτάρκεια. Παράγουν μόνα τὸν ἠλεκτρισμὸ ποὺ τοὺς χρειάζεται γιὰ νὰ φωτίζεται καὶ ἔχουν ἰδιαίτερο σύστημα ἐξαερισμοῦ, ποὺ ἀνανεώνει τὸν ἀέρα τοῦ ἐσωτερικοῦ των καὶ κατ' αὐτὲς ἀκόμη τὶς κρισιμώτερες στιγμὲς τῆς μάχης.

Ἡ ἀποθήκη, ἐξ ἄλλου, τῶν πυρομαχικῶν καὶ τῶν τροφίμων τους μπορεῖ νὰ ἐπαρκέση ἐπὶ ὁλόκληρους μῆνες, χωρὶς ἀνάγκη ἀνανεώσεως.

Ἔχουν ἀκόμη δικό τους σύστημα ὑδρεύσεως καὶ διαθέτουν πλῆρες νοσοκομεῖο καὶ χειρουργεῖο, ποὺ εἶνε χωμένα στὰ ἔγκατα τῆς γῆς.

Πιστεύομε συνήθως ὅτι τὰ πυροβόλα τῆς γραμμῆς Μαζινὼ βάλλουν ἐναντίον τῆς γραμμῆς Σίγκφρηντ καὶ ἀντιστρόφως.

Καὶ ὅμως ἡ διάταξις αὐτῶν τῶν ὑπογείων φρουρίων εἶνε ἐντελῶς διαφορετική. Τὰ πυροβόλα κάθε ὀχυρώματος βλέπουν πρὸς τὸ ἀπέναντι ὀχύρωμα. Ἡ ἔκτασις ποὺ ἁπλώνεται μεταξύ τους εἶνε γεμάτη ἀπὸ συρματοπλέγματα καὶ παγίδες. Ἡ διάβασις τοῦ ἐχθροῦ εἶνε ἀδύνατος. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη ἔφθανε ὥς τὰ συρματοπλέγματα, θὰ βρισκόνταν ξαφνικὰ στὸ μέσον τῶν διασταυρουμένων πυρῶν τῶν δύο ὀχυρωματικῶν ἔργων καὶ θὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ προχωρήση περισσότερο.

Κάθε ὑπόγειο φρούριο ἔχει καὶ ἕνα μικρὸ ἠλεκτρικὸ τραῖνο. Τὸ τραῖνο αὐτὸ περιέρχεται τὰ διάφορα διαμερίσματα καὶ τὰ τροφοδοτεῖ μὲ τρόφιμα ἢ πυρομαχικά. Συγχρόνως, ἀπὸ τὰ ὑπόγειά του, ἀνεβαίνουν πλῆθος ἀπὸ ἀσανσέρ, ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ διάφορες βοηθητικὲς ἐργασίες.

Κάθε διαμέρισμα εἶνε ἀπομονωμένο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα. Μόνο ὁ διοικητὴς μπορεῖ νὰ ἐπικοινωνήση μὲ ὅλα. Τὸ τρανέζι του εἶνε γεμάτο ἀπὸ τηλεφωνικὲς συσκευές, ἀπὸ ἀγωγοὺς καὶ μικρόφωνα. Δίνει διαταγὲς καὶ λαμβάνει ἀναφορές, χωρὶς νὰ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ μετακινηθῆ καθόλου ἀπὸ τὴ θέσι του.

Ἀλλ' ἂν θελήση νὰ ἀφήση κανεὶς τὸ ἐσωτερικὸ τῶν ὑπογείων αὐτῶν φρουρίων καὶ ν' ἀνεβῆ στὴν ἐπιφάνειά τους, δὲν θὰ διακρίνη τίποτε ἀπολύτως. Γιὰ μιὰ στιγμή, νομίζει ὅτι εἶνε θῦμα ὀπτικῆς ἀπάτης. Καὶ ὅμως ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του ,τὸ φρούριο συνεχίζει τὴ μυστηριώδη ζωή του. Στὴν ἐπιφάνειά του, μόλις μπορῆ νὰ διακρίνη κανεὶς μερικὲς περίεργες πτυχώσεις τοῦ ἐδάφους, ἤ, ἀλλοῦ, ἕνα εἶδος καταστρώματος ἀπὸ τσιμέντο, ποὺ εἶνε βέβαια κάπως ἀπίθανο μέσα σ' ἕνα δάσος.

Ἀλλὰ τὸ κατάστρωμα αὐτὸ ἀνοίγει σὲ μιὰ στιγμή, οἱ πτυχώσεις τοῦ ἐδάφους ἀνεβοκατεβαίνουν σὰν νὰ ἐκινοῦντο μὲ ἐλατήριο καὶ τὰ ἄπειρα στόματα τοῦ φρουρίου — πυροβόλα καὶ πολυβόλα ὅλων τῶν διαμετρημάτων καὶ ὅλων τῶν τύπων — ξερνοῦν τότε μιὰ θάλασσα πυρὸς καὶ σιδήρου ὁλόγυρα...

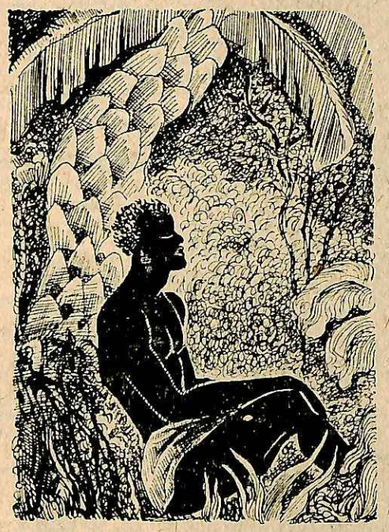

Ἕνα ἐναέριο ΧΩΡΙΟ

Σὲ τὰ ἀπέραντα δάση τῆς Τραβανκὸρ ζῆ μιὰ πρωτόγονη φυλή, ποὺ τὰ περίεργα ἤθη της περιγράφει ἕνας περιηγητής, ποὺ τὴν ἐπεσκέφθη τελευταῖα.

Ὁ Ἄλλαιν Ζεὺφ ὑπῆρξε ὁ πρῶτος Εὐρωπαῖος ποὺ ἔφθασε στὴ χώρα τῶν Οὐραλί, ποὺ ἔχουν τὶς κατοικίες τους ἐπάνω σὲ πανύψηλα δέντρα καὶ ποὺ ὡς σήμερα δὲν ἔχουν ἔλθει σὲ καμμιὰν ἐπαφὴ μὲ τὸν πολιτισμό.

Σὲ κανένα ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου, λέει ὁ Ζεὺφ, δὲν ὑπάρχουν τόσοι ἐλέφαντες, ὅσοι στὴ χώρα τῶν Οὐραλί. Εἶνε ἀδύνατον νὰ κάμη κανεὶς διακόσια βήματα χωρὶς νὰ συναντήση ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ παχύδερμα. Καὶ πηγαίνουν πολὺ σπάνια μόνα. Ζοῦν κατὰ μεγάλα κοπάδια καὶ στὸ πέρασμά τους ἐρημώνουν τὰ πάντα. Τὰ πελώρια πόδια τους συντρίβουν δέντρα, ξεκολλοῦν βράχους, ἀνατρέπουν ὅ,τι βροῦν μπροστά τους.

Ὅταν περάση ἕνα κοπάδι, εἶνε ἡ θύελλα, ὁ κατακλυσμός, ἡ συμφορά.

Γι' αὐτὸ οἱ Οὐραλὶ εἶνε ἀνεβασμένοι ἐπάνω στὰ πιὸ ψηλὰ δένδρα καὶ ζοῦν σὲ ὕψος δέκα πέντε ἢ εἴκοσι μέτρων ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

Στὴν εἴσοδο τοῦ χωριοῦ, στέκονται ἡμέρα καὶ νύχτα δυὸ φρουροί, ποὺ ἔχουν μαζί τους ἕνα μεγάλο τὰμ - τάμ. Ὅταν ἰδοῦν τὸ κοπάδι νὰ πλησιάζη, δίνουν ἀμέσως τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ καὶ τότε ὅλοι οἱ κάτοικοι τρέχουν ν' ἀνέβουν ἐπάνω στὶς σχεδὸν ἐναέριες κατοικίες τους.

Οἱ κατοικίες αὐτὲς ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἕνα μικρὸ δωμάτιο, ποὺ ἡ κάθε πλευρά του ἔχει μῆκος τριῶν μέτρων. Εἶνε κατασκευασμένες ἀπὸ ξύλα καὶ στερεωμένες ἀνάμεσα στὰ κλαδιὰ τοῦ δένδρου.

Τὸ ἀνέβασμα σ' αὐτὲς γίνεται μὲ μιὰ σκάλα, ποὺ εἶνε καμωμένη ἀπὸ πλεγμένες ρίζες δέντρων. Τρομάζει κανεὶς βλέποντας αὐτὲς τὶς σκάλες καὶ ὅμως οἱ Οὐραλὶ τὶς ἀνεβαίνουν μὲ μεγάλη εὐκολία καὶ ταχύτητα.

Ὅταν ἀντηχῆ τὸ τὰμ - τάμ, μιὰ πελωρία κραυγὴ γεμίζει τὸ χωριό.

—Ἀνι! Ἀνι! (ὁ ἐλέφας!)

Μέσα σὲ διάστημα λίγων λεπτῶν τότε, ὅλοι ἀνεβαίνουν ἐπάνω καὶ κατεβαίνουν μόνον ὅταν τὸ τὰμ - τὰμ ἀναγγείλη καὶ πάλι ὅτι ὁ κίνδυνος παρῆλθε.

Ὅσο γιὰ τοὺς δυὸ σκοπούς, αὐτοὶ δὲν διατρέχουν κανένα κίνδυνο, γιατὶ εἶνε ἀνεβασμένοι ἐπάνω σ' ἕναν βράχο, ὅπου οἱ ἐλέφαντες δὲν μποροῦν νὰ φθάσουν.

Οἱ κάτοικοι τοῦ ἐναερίου αὐτοῦ χωριοῦ ἀγνοοῦν τί εἶνε ἡ ἐργασία ἢ τὸ χρῆμα. Τρέφονται μὲ καρποὺς καὶ μὲ ρίζες δέντρων καὶ λατρεύουν τοὺς ἐλέφαντες ὡς θεούς. Προτιμοῦν ὅμως νὰ μὴ τοὺς βλέπουν, γιατὶ ὁ τρόμος ποὺ τοὺς ἐμπνέουν εἶνε ἀπερίγραπτος.

Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ τοὺς ἔχει φέρει ὁ πολιτισμὸς — καὶ αὐτὸ ἄλλως τε ὀφείλεται σὲ γειτονικὲς φυλές, εἶνε τὸ ἀλάτι. Γιὰ ἕνα κουτὶ μὲ ἀλάτι, μποροῦν νὰ δώσουν ὅλες τὶς προμήθειες ἀπὸ ἀνανάδες ποὺ ἔχουν μέσα στὶς κατοικίες τους.

Ὁ Ζεὺφ ἀναφέρει ὅτι, ὅταν τοὺς ἔδωκε μερικὰ κουτιὰ μὲ ἀλάτι, ἔπεσαν καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν σὰν νὰ ἦταν θεός.

★

Σὲ ἀπόστασι μερικῶν χιλιομέτρων ἀπὸ τοὺς Οὐραλὶ ζῆ μιὰ ἄλλη φυλή, τῆς ὁποίας τὰ μέλη δὲν κατεβαίνουν καθόλου ἀπὸ τὰ δένδρα. Ἡ φυλὴ ἔχει ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἐκλέγεται κάθε χρόνο καὶ ποὺ ἔχει ὡς ἀποστολὴ νὰ πηγαίνη μέσα στὸ δάσος καὶ νὰ μαζεύη ρίζες καὶ καρποὺς γιὰ ὅλους τοὺς κατοίκους. Τὴ νύχτα πηγαίνει κάτω ἀπὸ κάθε δέντρο καὶ ἀφήνει στὴ ρίζα του μερικὰ τρόφιμα. Ὅταν ἀπομακρυνθῆ, ἐκεῖνοι ποὺ κάθονται ἐπάνω στὸ δένδρο κατεβαίνουν καὶ τὰ παίρνουν.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν μιλοῦν ποτὲ μεταξύ τους. Μαζεύονται μόνο μιὰ φορὰ τὸ χρόνο καὶ τότε ἐκλέγουν ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἀναλάβη τὴν φροντίδα τῆς διατροφῆς ὅλης τῆς φυλῆς.

Οἱ γάμοι μεταξύ τους γίνονται κατὰ τὸν ἑξῆς περίεργο τρόπο. Κάθε πατέρας, μόλις ἐνηλικιωθῆ τὸ κορίτσι του, τὸ βάζει μιὰ νύχτα στὴ ρίζα ἑνὸς ἄλλου δένδρου. Ἂν τὸ ἄλλο πρωῒ δὲν ὑπάρχη ἐκεῖ, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ μένει ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ δένδρο τὸ ἐπῆρε. Ἀλλοιῶς, ὁ πατέρας τὸ πηγαίνει τὴν ἑπομένη νύχτα στὸ γειτονικὸ δένδρο καὶ διαδοχικὰ σ' ὅλα τὰ ἄλλα. Ἂν, στὸ τέλος, δὲν βρεθῆ κανεὶς νὰ τὸ πάρη, τότε τὸ κορίτσι ἐπιστρέφει στὴν πατρικὴ κατοικία καὶ ἡ ἴδια διαδικασία ἐπαναλαμβάνεται τὸν ἑπόμενο χρόνο.

ΧΡΥΣΑ ΑΟΡΓΙΑ

⁂ Ἐκεῖνος ποὺ ἐπιτυγχάνει νομίζει τὸν ἑαυτό του πιὸ ἔξυπνο, ἐκεῖνος ποὺ ἀποτυγχάνει δυστυχέστερο.

⁂ Πολλὲς θλίψεις ἀποφεύγει κανεὶς ἂν ξέρη νὰ ἐπιτηρῆ τὶς κινήσεις τῆς γλώσσης του.

⁂ Ὅταν ἀγοράζη κανεὶς περιττὰ πράγματα, γρήγορα θ' ἀναγκασθῆ νὰ πουλήση καὶ τὰ πιὸ ἀναγκαῖα.

Ἡ ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ νουβέλα μυστ.

Τὸ γαλάζιο ΒΙΒΛΙΟ

Τοῦ Α. Κ. ΓΚΡΗΝ

ΕΝΑΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ὁ ντέτεκτιβ Ἔλμερ Κοὺκ βρισκόταν σὲ μεγάλη ἀμηχανία, Ἡ παράξενη δολοφονία τῆς Ἐλεάνωρ Λέβινσον εἶχε ἀναστατώσει ὁλόκληρη τὴ Νέα Ὑόρκη. Ἦταν ἕνα ζοφερὸ ἔγκλημα ποὺ δὲν παρουσίαζε κανένα διαφωτιστικὸ ἴχνος. Ἡ ὅμορφη Ἐλεάνωρ Λέβινσον εἶχε δολοφονηθῆ μὲ τὸν πιὸ ἀλλόκοτο καὶ τὸν πιὸ μυστηριώδη τρόπο.

Ἡ τραγικὴ αὐτὴ Ἀμερικανίδα ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ σαγηνευτικὲς χορεύτριες τοῦ Μπρωντγουαίη. Εἶχε πολλοὺς θαυμαστὰς κι' ἀναρίθμητους φίλους, μὰ ὅπως κολακευόταν ἡ ἴδια νὰ τὸ λέη, δὲν εἶχε κανέναν ἐχθρό. Ὡστόσο, μιὰ μέρα, ἡ Ἐλεάνωρ Λέβινσον βρέθηκε νεκρὴ στὸ κρεββάτι της.

Ὁ Ἰατροδικαστὴς ἔσπευσε ἀμέσως ἐπὶ τόπου, ἐνήργησε νεκροψία καὶ διεπίστωσε ὅτι ὁ θάνατος προῆλθε ἀπὸ μιὰ κερανοβόλο δηλητηρίασι.

Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ἐγκλήματος ἔγινε στὶς 5.20΄ τὸ ἀπόγευμα. Ὁ νεαρὸς δικηγόρος Τζαίημς Κέλλυ, παληὸς φίλος τῆς ὅμορφης χορεύτριας, εἶχε πάει ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα γιὰ νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ κι' εἶχε χτυπήσει πολλὲς φορὲς τὸ κουδοῦνι τοῦ διαμερίσματός της χωρὶς νὰ πάρη καμμιὰν ἀπάντησι. Ὁ θυρωρός, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε περίεργος, ἀνησύχησε στὸ τέλος καὶ διάστηκε νὰ ἐπέμβη.

Ἡ Ἐλεάνωρ Λέβινσον ἦταν δίχως ἄλλο μέσα στὸ διαμέρισμά της. Πρὶν μιὰ ὥρα, ὁ ταχυδρομικὸς διανομεὺς τῆς εἶχε φέρει ἕνα βιβλίο καὶ τῆς τὸ εἶχε παραδώσει στὰ χέρια της. Ἡ ὅμορφη χορεύτρια μάλιστα εἶχεν ὑπογράψει στὸ βιβλίο του γιὰ τὴν παραλαβή τοῦ δέματος.

Τί συνέβη λοιπόν; Μήπως κοιμόταν βαθειά; Μὰ δὲν θὰ ξυπνοῦσε ὕστερα ἀπὸ τοὺς δυνατοὺς χτύπους τοῦ κουδουνιοῦ;

Ὁ θυρωρὸς ἐκύτταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ σαστισμένος τὸν δικηγόρο Κέλλυ κι' ἔπειτα, χωρὶς νὰ χάση καιρὸ ἔτρεξε κι' ἔφερε ἕναν ὁρμαθὸ παληῶν κλειδιῶν. Μ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ κατώρθωσε, ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς κόπους, ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα καὶ νὰ μπῆ μέσα στὸ διαμέρισμα τῆς χορευτρίας. Ἀπὸ πίσω του μπῆκε ἀμέσως κι' ὁ δικηγόρος Κέλλυ, ποὺ κρατοῦσε κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη του ἕναν μεγάλο μαῦρο χαρτοφύλακα γεμάτον δικογραφίες.

Μόλις ἔφθασαν κι' οἱ δυό τους εἰς τὴν κρεββατοκάμαρα τῆς Ἐλεάνωρ Λέβινσον, ἐπάγωσαν ἀπὸ τὴν φρίκη τους μπροστὰ στὸ τραγικὸ θέαμα ποὺ παρουσιάσθηκε ξαφνικὰ στὰ ματια τους. Ἡ ὅμορφη χορεύτρια, ἄσπρη σὰν μαρμάρινο ἄγαλμα, κοιτόταν νεκρὴ στὸ κρεββάτι της μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα καὶ ἄγρια ἀπὸ κάποιον σκληρὸ καὶ μυστηριῶδη θάνατο.

—Πρέπει νὰ εἰδοποιήσωμε τὴν ἀστυνομία! ἔκαμε κατάχλωμος ὁ θυρωρός.

Κι' ἐνῷ ὁ δικηγόρος ἔμεινε κοντὰ στὴν νεκρή, ὁ θυρωρὸς ἔτρεξε στὸν προθάλαμο, ποὺ βρισκόταν τὸ τηλέφωνο, κι' ἐξήγησε στὴν ἀστυνομία τί εἶχε συμβῆ. Ἔπειτα ξαναγύρισε κοντὰ στὸν δικηγόρο Κέλλυ.

ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΙΣ

Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ Ἰατροδικαστὴς Σμίθ, ὁ ἀστυνόμος Χοὺντ κι' ὁ ντέτεκτιβ Ἔλμερ Κοὺκ ἔφθασαν στὸ διαμέρισμα τῆς Λέβινσον γιὰ τὴν αὐτοψία καὶ τὶς πρῶτες ἔρευνες. Τὸ διαμέρισμα ὡστόσο δὲν παρουσίαζε καμμιὰν ἀταξία. Ὅλα τὰ πράγματα ἦσαν στὴ θέσι τους. Θάλεγε κανεὶς ὅτι τὸ θῦμα εἶχε ἀποκοιμηθῆ στὸ κρεββάτι του. Δεξιά της, ἐπάνω στὸ σεντόνι, βρισκόταν ἕνας ἀσημένιος χαρτοκόπτης. Ἀριστερά, κοντὰ στὸ χέρι της, ποὺ εἶχε πέσει σὰν παράλυτο κι' ἀκουμποῦσε στὸ πάτωμα, βρισκόταν ἕνα βιβλίο.

Ἀπὸ τὸ βιβλίο αὐτὸ ἡ Ἐλεάνωρ Λέβινσον εἶχε κόψει διαβάζοντας μερικὰ μόνον φύλλα.

Ὁ ντέτεκτιβ Κοὺκ πῆρε ἀμέσως ἀπὸ κάτω τὸ βιβλίο καὶ τὸ ἔστειλε μ' ἕναν πόλισμαν στὸ χημικὸ ἐργαστήριο τῆς ἀστυνομίας. Στὸ μεταξὺ αὐτό, ὁ Ἰατροδικαστὴς Σμὶθ εἶχε κάνει κιόλας τὴν νεκροψία κι' εἶχε δηλώσει στοὺς ἀστυνομικοὺς μὲ τὸν πιὸ κατηγορηματικὸ τρόπο:

—Κεραυνοβόλος δηλητηρίασις!

Ὁ Ἔλμερ Κούκ, τότε μαζὶ μὲ τὸν ἀστυνόμο Χοὺντ ἔκαμαν μιὰ λεπτομερῆ ἔρευνα στὸ διαμέρισμα, μὰ δὲν κατώρθωσαν ν' ἀνακαλύψουν τίποτε τὸ ὕποπτο. Τὰ παράθυρα ἦσαν κλειστὰ ἀπὸ μέσα, οἱ πόρτες ἐπίσης, κι' εἶχαν ἐπάνω στὴν κλειδαριά, ἀπὸ μέσα, τὰ κλειδιά τους. Ἀπὸ ποῦ εἶχε μπῆ ἄραγε ὁ δολοφόνος; Καὶ μὲ ποιὸν τρόπο εἶχε δηλητηριάσει τὴν ὅμορφη χορεύτρια;

Ἐπάνω στὸ κομοδίνο ὑπῆρχε μιὰ καράφα μὲ νερὸ καὶ δίπλα ἕνα ποτήρι. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔσπευσαν νὰ τὰ στείλουν κι' αὐτὰ στὸ χημικὸ ἐργαστήριο τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας.

Ὅσο γιὰ τὴν ζωὴ τῆς χορεύτριας, δὲν παρουσίαζε τίποτε τὸ ὕποπτο. Ἡ Ἐλεάνωρ Λέβινσον τὸν τελευταῖο ἐκεῖνο καιρὸ ἦταν ἐξαιρετικὰ εὔθυμη, γιατὶ εἶχε ὑπογράψει ἕνα κολακευτικὸ συμβόλαιο γιὰ νὰ παίξη στὸν κινηματογράφο. Ἑτοιμαζόταν μάλιστα νὰ φύγη γιὰ τὸ Χόλλυγουντ, μόλις θὰ τελείωνε ἡ θεατρικὴ σαιζὸν στὸ Μπρωντγουαίη.

Ὁ θυρωρὸς τοῦ σπιτιοῦ, κατὰ τὴν ἀνάκρισι, ἐδήλωσε κατ' ἐπαναλήψιν, ὅτι κανεὶς ξένος δὲν μπῆκε τὴν ἡμέρα τοῦ ἐγκλήματος στὸ διαμέρισμα τῆς τραγικῆς χορεύτριας. Ὁ μόνος ξένος ποὺ μπῆκε ἦταν ὁ γραμματοκομιστὴς ποὺ τῆς πῆγε τὸ βιβλίο, ἕνας ἥσυχος οἰκογενειάρχης, πασίγνωστος ἀπὸ χρόνια στὴ γειτονιά.

Ὁ Ἰατροδικαστὴς τέλος, ἐγνωστοποίησε ὅτι ὁ θάνατος εἶχε ἐπέλθει στὶς 4.30΄. Μὲ ποιὸν τρόπο ὅμως εἶχε δηλητηριασθῆ ἡ χορεύτρια;

Ὁ ντέτεκτιβ Κοὺκ, τρίζοντας τὰ δόντια του ἀπὸ λύσσα, ἄρχισε νὰ τριγυρίζη σὰν φυλακισμένο θηρίο μέσα στὸ τραγικὸ δωμάτιο. Ἔξαφνα, ἔτρεξε στὸ τηλέφωνο κι' ἐζήτησε τὸ χημικὸ ἐργαστήριο τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας. Ἀπ' ἐκεῖ τοῦ ἀπήντησαν ὅτι οὔτε στὸ βιβλίο, οὔτε στὴν καράφα μὲ τὸ νερό, οὔτε στὸ ποτήρι, βρέθηκε κανένα ἴχνος δηλητηρίου.

Μὰ τότε, λοιπόν, τί εἶχε συμβῆ; Πῶς εἶχε δηλητηριασθῆ ἡ χορεύτρια;

Ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ εἶχε μπῆ στὸ διαμέρισμά της κι' εἶχε μείνει μόνος κοντά της ἦταν ὁ νεαρὸς δικηγόρος Κέλλυ. Μὰ ἐκείνη τὴν ὥρα ἡ χορεύτρια ἦταν πιὰ νεκρή.

ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΒΙΒΛΙΟ

Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ εἶχε κάνει ἐντύπωσι στὸν ντέτεκτιβ Κοὺκ ἦταν τὸ βιβλίο ποὺ ἐδιάβαζε πρὸ τοῦ θανάτου της ἡ Ἐλεάνωρ Λέβινσον. Ἦταν μιὰ πολυτελὴς ἔκδοσις ἑνὸς μυθιστορήματος τῆς μόδας σὲ ἐκλεκτὸ χαρτί, ποὺ εἶχε ἕνα ἐλαφρὰ γαλάζιο χρῶμα, γιὰ νὰ γίνεται τὸ διάβασμα πιὸ ἀναπαυτικό.

Ὁ Κούκ, λοιπόν, εἶχε τὴν ἔμμονη ἰδέα ὅτι ἡ χορεύτρια δηλητηριάσθηκε μὲ τὸ γαλάζιο αὐτὸ βιβλίο. Ἡ μέθοδος ἄλλωστε ἦταν γνωστή: Τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου ποτίζονται μ' ἕνα δραστικὸ δηλητήριο. Τὸ θῦμα σαλιώνει τὸ δάχτυλό του, γυρίζει τὸ φύλλο καὶ ξανασαλιώνει τὸ δάχτυλο. Μιὰ ἢ δυὸ φορὲς εἶνε ἀρκετὲς γιὰ νὰ φέρουν τὸ κεραυνοβόλο δηλητήριο στὰ χείλη. Ἔπειτα ὁ θάνατος ἔρχεται ἀκαριαῖα...

Κι' ὡστόσο τὸ βιβλίο ποὺ βρέθηκε καταγῆς, δίπλα στὸ κρεββάτι, δὲν εἶχε κανένα ἴχνος δηλητηρίου.

—Περίεργο! Πολὺ περίεργο! ἔκαμε ὁ ντέτεκτιβ Κούκ, κυττάζοντας στὰ μάτια τὸν δικηγόρο Κέλλυ.

Ἔπειτα, μὲ μιὰ ξαφνικὴ ἀπόφασι πῆρε κάτι χαρτιὰ ποὺ βρίσκονταν σ' ἕνα τραπέζι κι' εἶπε τοῦ δικηγόρου:

—Σᾶς παρακαλῶ, μίστερ Κέλλυ, μπορεῖτε νὰ μοῦ τὰ φυλάξετε μέσα στὴν τσάντα σας;

Ὁ δικηγόρος, ὅπως στεκόταν, ὄρθιος κοντά του, ἔφερε μπροστὰ στὸ στῆθος του τὸν μαῦρο χαρτοφύλακα καὶ τὸν ξεκλείδωσε. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ ὁ ντέτεκτιβ ἔκαμε μιὰν ἀδέξια κίνησι κι' ἀναποδογύρισε κάτω στὸ πάτωμα τὴν ἀνοιχτὴ τσάντα. Ἀπὸ μέσα, τότε ξεχύθηκαν μερικὰ ἔγγραφα κι' ἕνα γαλάζιο βιβλίο ὅμοιο μ' ἐκεῖνο ποὺ εἶχε βρεθῆ μπροστὰ στὸ κρεββάτι τῆς νεκρῆς!...

Ὁ δικηγόρος Κέλλυ, μ' ἕνα πήδημα ἀλλούρου, ἔφτασε κοντὰ στὴν πόρτα κι' ἔκαμε νὰ φύγη. Μὰ ὁ Κοὺκ εἶχε βγάλει κιόλας τὸ πιστόλι.

—Ψηλὰ τὰ χέρια! τοῦ φώναξε ἀπειλητικά.

Ἔπειτα μ' ἕνα χαμόγελο θριάμβου τοῦ πέρασε τὶς χειροπέδες καὶ τὸν παρέδωσε στοὺς πόλισμαν ποὺ ἐφύλαγαν στὴν ἔξοδο τοῦ διαμερίσματος.

Ὁ Κέλλυ, κατάλαβε τότε πῶς ἦταν χαμένος κι' ὡμολόγησε τὸ ἔγκλημά του. Τὸ βιβλίο ποὺ εἶχε μέσα στὴν τσάντα ἦταν ποτισμένο μὲ κυανιοῦχον κάλιον. Αὐτὸ τὸ βιβλίο εἶχε στείλει στὴν χορεύτρια μὲ τὸν γραμματοκομιστή. Ἔπειτα, ἀνέβηκε στὸ διαμέρισμά της κι' ὅταν ὁ θυρωρὸς εἶχε τρέξει στὸν προθάλαμο νὰ τηλεφωνήση στὴν ἀστυνομία, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσάντα του ἕνα καθαρὸ καὶ ὅμοιο γαλάζιο βιβλίο, τὸ ἔβαλε στὸ πάτωμα στὴ θέσι τοῦ δηλητηριασμένου καὶ ὕστερα τὸ δηλητηριασμένο μέσα στὴ τσάντα του.

Γιὰ ποιὸν λόγο τώρα εἶχε σκοτώσει τὴν Ἐλεάνωρ Λέβινσον; Ἁπλούστατα, ἦταν διαχειριστὴς τῆς περιουσίας της. Μὰ ἕνας κακὸς διαχειριστής, γιατὶ τὴν εἶχε χάσει ὅλη στὶς κοῦρσες.

Ὅταν, λοιπόν, ἐκείνη τοῦ ἐζήτησε νὰ τῆς τακτοποιήση τοὺς λογαριασμούς, ἐπειδὴ θὰ ἔφευγε γιὰ τὸ Χόλλυγουντ, ὁ δικηγόρος Κέλλυ δὲν βρῆκε ἄλλη λύσι, γιὸ νὰ σωθῆ, παρὰ τὴν δολοφονία τῆς Ἐλεάνωρ Λέβινσον.

Α. Κ. ΓΚΡΗΝ

Ἀστυνομικὸ ἀνάγνωσμα μυστηρίου, ἀγωνίας, ἔρωτος καὶ περιπετειῶν

Ὑπὸ ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΩΛΕΥ

6ον

Σταμάτησε ἀποτομα καὶ φέροντας τὸ χέρι στὸ μέτωπο σὰν νἄθελε νὰ συγκεντρώση τὶς σκέψεις της:

—Ἡ πλάκα, ψιθύρισε μὲ νευρικὴ ταραχή, ἔσπασε!...

—Μὴ στενοχωρῆσθε γι' αὐτό, σᾶς παρακαλῶ, μίς, τὴν καθησύχασε ὁ χημικὸς μὲ θωπευτικὴ φωνή. Θὰ βροῦμε ἄλλον τρόπο. Μὴν ἀνησυχῆτε, λοιπόν! Σωθήκατε! Τί ἐνδιαφέρουν τὰ ἄλλα;...

Οἱ πυροβολισμοὶ τῆς Λίλιαν καὶ τοῦ Γκρέχαμ, ὁ πάταγος τῶν τζαμιῶν, ποὺ ἔσπασαν, οἱ κραυγὲς τοῦ φρουροῦ εἶχαν ξεσηκώσει ὁλόκληρο τὴν ἔπαυλι...

Ἡ Νοεμή, ὁ Πῆτερ καὶ ὁ Ἔρζα, ντυμένοι βιαστικὰ κατέβηκαν στὸ θερμοκήπιο τρίβοντας τὰ μάτια τους γιὰ νὰ καλοξυπνήσουν καὶ διερωτώμενοι μὲ ἀγωνία τί ἄραγε νὰ εἶχε συμβῆ.

Ἐνῷ δὲ ὁ Χάρβεϋ τοὺς τὸ ἐξηγοῦσε, ὁ Τζὼν, κατόπιν διαταγῆς τῆς Λίλιαν, τηλεφωνοῦσε στὴν Νέα Ὑόρκη παρακαλῶντας νὰ σταλῆ ἕνας ἀστυνόμος στὸν πύργο.

Ὁ Πῆτερ εἶχε πλησιάσει τὴν ἐξαδέλφη του καὶ κάποια στιγμὴ ποὺ πιὸ πέρα ὁ Γκρέχαμ ἔδειχνε στὴν Νοεμὴ καὶ στὸν Ἔρζα τὸν δρόμο ποὺ ἀκολούθησε, μέσα ἀπὸ τὰ σπασμένα τζάμια, ὁ Ἄγνωστος μὲ τὴν κουκούλα γιὰ νὰ δραπετεύση, ἔσκυψε πρὸς αὐτὴν καὶ μὲ φωνὴ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάνη ὅσο τὸ δυνατὸν γοητευτικώτερη:

—Ἀγαπημένη μου Λίλιαν, ψιθύρισε, πόσο βαθειὰ συμμερίζομαι τὶς δοκιμασίες ποὺ περνᾶτε τὶς μέρες αὐτές! Πάσχω μαζί σου, πίστεψέ το, καὶ πόσο δίκηο εἶχε ὁ ἄτυχος πατέρας σου ποὺ προαισθάνθηκε ἀσφαλῶς αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν! Εἶχε τοὺς λόγους του ποὺ ἐσκέφθηκε νὰ μᾶς ἐνώση, γιατὶ ὄχι μόνο τὸ ἐργοστασιό μας θὰ προώδευε καὶ θὰ ἐπεξέτεινε ἀκόμη περισσότερο τὶς ἐργασίες του, ἀλλὰ θἄβρισκες κι' ἐσὺ σ' ἐμένα τὸν προστάτη ποὺ τόσο πολὺ ἔχεις ἀνάγκη. Γιατί, λοιπόν, δὲν θέλεις νὰ καταλάβης καὶ νὰ δεχθῆς νὰ πανδρευθοῦμε;

Μὲ κουρασμένη χειρονομία ἐκείνη τοῦδωσε νὰ καταλάβη ὅτι τέτοια συζήτησις ἦταν περιττὴ μεταξύ τους.

—Δὲν σᾶς ἔχω παρακαλέσει, ἀποκρίθηκε ψυχρά, νὰ μὴ θίξετε πιὰ αὐτὸ τὸ ζήτημα;

—Ὀστόσο, ἐπέμεινε ἐκεῖνος, ἂν ὄχι πρὸς τὴν καρδιά σας, πρὸς τὴν λογική σας ὅμως, μοῦ ἐπιτρέπεται ν' ἀπευθυνθῶ!

Τὸν ἐκύτταξε λίγες στιγμὲς καὶ μὲ τόνο ξηρό, τοῦ εἶπε:

—Ἡ καρδιά μου καὶ ἡ λογική μου δὲν θὰ χωρισθοῦν ποτέ, τὸ ξέρετε πολὺ καλά!

Ὁ νέος δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήση μιὰ χειρονομία λύσσης. Τὰ χέρια του συσπάσθηκαν νευρικά.

—Λίλιαν, βρυχήθηκε, ἡ τελευταία ἐπιθυμία τοῦ πατέρα σας πρέπει νὰ ἐκπληρωθῆ!

Τὴν κρατοῦσε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὴν ἔσφιγγε δυνατὰ ἀνάμεσα στὰ νευρώδη δάχτυλά του:

—Καὶ θὰ ἐκπληρωθῆ! Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι, ἐπρόσθεσε.

Ἡ Λίλιαν ὅμως ἀποσπάσθηκε ἀπότομα ἀπ' αὐτὸν καὶ ὑψώνοντας τοὺς ὤμους περιφρονητικά, περιωρίσθηκε ν' ἀπαντήση:

—Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε!

Ἡ Νοεμὴ καὶ ὁ Ἔρζα ἐπέστρεφαν ἤδη μὲ τὸν χημικό, ἐνῷ ἕνας ἀστυνομικὸς ἔμπαινε πίσω ἀπὸ τὸν Τζών.

ΟΙ ΥΠΟΝΟΙΕΣ ΤΗΣ ΝΟΕΜΗ

Δὲν ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ἄρχισε τὶς ἀνακρίσεις γιὰ τὴν δολοφονία τοῦ Οὐάλντων κι' ἔτσι ξανάρχισε ἐξετάζοντας τὰ πρόσωπα ποὺ βρίσκονταν μπροστά του γιὰ νὰ βεβαιωθῆ γιὰ τὴν ταύτότητά τους.

Πρῶτον ἐρώτησε τὸν Χάρβεϋ.

Ὁ χημικός, ἀφοῦ ἐδήλωσε τὸ ὄνομά του καὶ τὴν θέσι του στὸ ἐργοστάσιο, ἐπρόσθεσε, σὲ σχετικὴν ἐρώτησι τοῦ ἀστυνόμου:,

—Ἄγαμος, δὲν ἔχω ἄλλο εἰσόδημα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν μισθό μου...

Ἂν, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὰ βλέμματα τοῦ ἀστυνόμου ἔπεφταν ἐπάνω στὴν Νοεμή, ποῦ στεκόταν πιὸ πίσω περιμένοντας τὴ σειρά της, ἀσφαλῶς θὰ τοῦ γεννιῶνταν κάποιες ὑπόνοιες.

Ἡ ἐξαδέλφη τῆς Λίλιαν δὲν μπόρεσε, πράγματι, νὰ κρύψη κάποιο εἰρωνικὸ χαμόγελο, ποὺ φαινόταν σὰν νὰ διέψευδε τὴν δηλωσι τοῦ χημικοῦ.

Τί ἤξερε λοιπόν; Καὶ γιατί, ξέροντας ὅτι ὁ χημικὸς ἔλεγε ψέματα, δὲν εἶπε τίποτε αὐτή; Τί ὑπέκρυπτε ἐκείνη ἡ αἰνιγματικὴ σιωπή της; Εἶχε ἄραγε σοβαροὺς λόγους γιὰ νὰ μὴν τὸν προδώση;

Ὁ ἀστυνόμος ὡστόσο δὲν εἶχε ἀντληφθῆ τίποτε.

—Κύριε Γκρέχαμ, εἶπε ὅταν τελείωσε τὶς τυπικὲς ἐρωτήσεις του, θὰ μὲ ὑποχρεώσετε ἂν μὲ συνοδεύσετε μαζὶ μὲ τὸν Τζὼν στὸ περιστύλιο. Θέλω νὰ μελετήσω τὶς πρῶτες ἐνδείξεις καὶ μετὰ νὰ μεταφέρω τὸ πτῶμα τοῦ ἄτυχου αὐτοῦ ντέτεκτιβ.

Ἤθελε νὰ ἀπαλλάξη τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας Οὐάλντων ἀπὸ ἕνα ἐδυνηρὸ θέσμα.

—Ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ ἐπιστρέψετε σ' τὰ δωμάτιά σας, τοὺς εἶπε εὐγενικά. Θὰ συνεχίσω αὔριο τὶς ἀνακρίσεις μου...

—Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν χημικό:

—Ἔρχεσθε;

—Σᾶς ἀκολουθῶ...

★

Ὅταν ἔφυγαν πρὸς τὸ περιστύλιο, ἡ Λίλιαν, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόδειξι τοῦ ἀστυνόμου, ἑτοιμαζόταν ν' ἀποσυρθῆ στὸ δωμάτιό της, ὁπότε ἡ Νοεμὴ τὴν ἐκράτησε καὶ, περνώντας τὸ μπράτσο της μὲ ἀσυνήθιστη στοργικὴ κίνησι γι' αὐτὴν στὴ μέση τῆς ἐξαδέλφης της, τῆς εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή.

—Πόσο χλωμὴ εἶσαι, ἀγαπημένη μου! Νοιώθω βέβαια τὴν συγκίνησί σου ὕστερα ἀπὸ τόσες τρομερὲς περιπέτειες.... Πρέπει νὰ ξεκουρασθῆς, Λίλιαν, κι' ἂς ἐλπίσω μὲ ὅτι τὴ φορὰ αὐτὴ ἡ ἀστυνομία θὰ μπορέση νὰ διαφωτίση, ἐπὶ τέλους, τὸ φρικτὸ αὐτὸ μυστήριο. Κι' ἐγὼ τώρα δὲν κοιμοῦμαι πιὸ ἥσυχα ἀπὸ σένα!

—Ποιὸς λοιπόν, ρώτησε στενάζοντας ἡ Λίλιαν, θέλει τόσο ἄγρια τὴν καταστροφή μου; Καὶ γιατί;

—Θὰ τὸ μάθωμε, Λίλιαν, καὶ θὰ ἐκδικηθοῦμε τὸν ἄτυχο θεῖο μου καὶ πατέρα σου! Στὸ μεταξὺ ὅμως, θἄπρεπε ἴσως νὰ ἀκούσης τὴν συμβουλή μου καὶ νὰ δυσπιστῆς περισσότερο. Ἐμπιστεύεσαι σὲ πρόσωπα ποὺ ἴσως δὲν εἶνε τόσο ἄξια ἐμπιστοσύνης!

—Τί ἐννοεῖς; Ὑποπτεύεσαι ἀκόμη τὸν Γκρέχαμ, ποὺ, δυὸ φορὲς μοῦ ἔσωσε τὴν ζωή; Δὲν νομίζεις, πὼς τοῦ ὀφείλω ἀμέτρητη εὐγνωμοσύνη;

—Ἀσφαλῶς... Καὶ δὲν θὰ μιλοῦσα ἔτσι, ἀγαπητή μου ἐξαδέλφη, ἂν δὲν ὑπῆρχε εἰς τὸν νέο αὐτὸν κάτι ποὺ ὁμολογῶ ὅτι μὲ ἀνησυχεῖ. Δὲν θὰ μποροῦσα νὰ ἐξηγήσω ἀκριβῶς τί... Εἶνε προαίσθημα; Ἐντύπωσις; Ἴσως καὶ νὰ γελιέμαι, διάστηκε νὰ προσθέση ὑποκριτικά.

—Πὲς μᾶλλον ὅτι δὲν τὸν συμπαθεῖς!, ἔκαμε μὲ ἠρεμία ἡ Λίλιαν.

—Τὸ ἀντίθετο, διεμαρτυρήθη ἡ ἐξαδέλφη της, τὸν βρίσκω θελκτικὸ καὶ καταλαβαίνω ὅτι... σοῦ ἀρέσει! Εἶνε ὅμως λόγος αὐτὸς γιὰ νὰ μᾶς κρύβη ἔτσι τὴν ἀλήθεια; Γιατί, ὅπως ξέρεις, ἕνα σωρὸ φορὲς ἐδήλωσε ὅτι ἡ θέσις του στὸ ἐργοστάσιο εἶνε ὁ μόνος του πόρος, ἐνῷ εἶνε πλούσιος, πλουσιώτατος μάλιστα!

—Πλούσιος! ἐφώναξε ἔκπληκτη ἡ Λίλιαν. Ὄχι δά, Νοεμή, γελιέσαι! Ὁ Χάρβεϋ δὲν ἔχει τὴν ἐλάχιστη περιουσία!

—Δὲν εἶμαι τῆς γνώμης σου. Ὁ κύριος Γκρέχαμ, ὅπως ξέρω, εἶνε πλουσιώτατος, σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω. Θἄταν εὔκολο, ὅλωστε, νὰ διαπιστωθῆ τὸ πρᾶγμα.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐξαδέλφη της, σκεπτική, σιωποῦσε ἐμπρὸς στὸν δόλιο αὐτὸν ὑπαινιγμό, ἡ Νοεμὴ ἐπανέλαβε:

—Θὰ ὁμολογήσης ὅτι, ἂν δὲν γελιέμαι, ὑπάρχει ἐδῶ κάποιο ἀνησυχητικὸ μυστήριο, ποὺ εἶνε ἐνδιαφέρον νὰ διευκρινισθῆ. Ἀνθρωπος ποὺ ψεύδεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο εἶνε πάντοτε ὑποπτος!

—Δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω πὼς ὁ Χάρβεϋ δὲν εἶνε ὁ ἐντιμότερος τῶν ἀνθρώπων!

★

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ὁ Ἔρζα ἐπλησίασε τὶς δυὸ νέες.

Εἶχε ἀκούσει τὴν συζήτησί τους καὶ πιστεύοντας ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπέμβη, εἶπε μὲ ὕφος πανοῦργο, πρὶν ἀπαντήση ἡ Νοεμή:

—Σκέπτομαι, ἀνηψούλα μου, κι' ἐγὼ ὅπως κι' ἐσύ. Κι' ἐγὼ ἐπίσης δὲν μπορῶ νὰ ὑποπτευθῶ τὸν κύριο Γκρέχαμ, τὸν τόσο ἀφωσιωμένο στὸν πατέρα σου. Θἄταν τρέλλα νὰ διαλογισθῆ κανεὶς νὰ τὸν κατηγορήση ὡς συνένοχο στὴν δολοφονία του! Ὡστόσο, ἐπίτρεψέ μου νὰ σοῦ πῶ, ὅτι συμφέρον ὅλων μας θἄταν νὰ πεισθοῦμε ἂν ἡ Νοεμὴ δὲν γελιέται! Ὦ! ἐπρόσθεσε μὲ ὑποκριτικὴ ἀφέλεια, ἐγὼ εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτὴ γελιέται!

Ἡ Λίλιαν ὅμως ἐκούνησε τὸ κεφάλι της.

—Ὄχι, θεῖε μου! Ἀρνοῦμαι νὰ ὑποπτευθῶ τὸν κ. Γκρέχαμ καὶ θὰ τὸ θεωροῦσα ἀνάξιό μου ν' ἀμφιβάλω ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν γι' αὐτόν, ὕστερα ἀπὸ ὅσα ἔκαμε γιὰ μένα.

Ὁ Ἔρζα ἀντήλλαξε μιὰ γρήγορη ματιὰ μὲ τὴν Νοεμή. Ἦταν ἀνώφελο νὰ ἐπιμείνουν.

Ἂν παρουσιάζονταν ὡς ἐχθροὶ τοῦ χημικοῦ, ἐκινδύνευαν νὰ ἐξεγείρουν ἐναντίον τους τὴν δυσπιστία τῆς Λίλιαν. Τὸ καλύτερο γιὰ τὴν ὥρα, ἦταν ν' ἀφήσουν τὸ δηλητήριο ποὺ ἔχυσαν στὸ μυαλό της, νὰ φέρη τὸ ἀποτέλεσμά του. Ἀργότερα, θὰ ἐπαναλάμβαναν τὸ ὕπουλο ἔργον τους γιὰ νὰ ἐξουδετερώσουν τὴν ἐπίδρασι τοῦ ἀντιζήλου τους.

—Συμφωνῶ, ἀγαπητή μου μικρή, ἀπήντησε ὁ θεῖος, ὅτι ὁ φίλος σου δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν εἶνε ἐντιμος ἄνθρωπος καὶ θἄταν κακὸ νὰ ἀνταμείψωμε τὴν ἀφοσίωσί του μὲ τὴν δυσπιστία μας. Ἂς σφήσωμε, λοιπόν, τὴν Νοεμὴ στὶς ἰδέες της!

Καὶ ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ του, συνέχισε:

—Εἶνε ἀργά, πᾶμε νὰ ξαναπέσωμε στὸ κρεββάτι. Ἂς μὴν ξεχνοῦμε ὅτι αὔριο τὸ πρωῒ ἔχομε συνέντευξι στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ θέσις σου ὡς διευθυντρίας τοῦ ἐργοστασίου δὲν ἀνεγνωρίσθη ἀκόμη ἐπισήμως, εἶνε ἀνάγκη νὰ πάμε ἐκεῖ ὅλοι μαζὶ γιὰ νὰ τὸ ἀντιπροσωπεύσωμε.

—Ἔχετε δίκηο, θεῖε μου, ἔκαμε ἡ Λίλιαν. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ εἰδοποιήσετε τὸν Τζὼν νὰ ἔχη ἕτοιμο τὸ αὐτοκίνητο τὸ πρωῒ στὶς ἐννέα. Θὰ εἶμαι ἕτοιμη!

Ἡ Λίλιαν διευθύνθηκε στὸ δωμάτιό της καὶ ὅταν ὁ Ἔρζα ἔμεινε μόνος μὲ τὴν Νοεμή, ἐκύτταξε κατάματα τὴν ἀνεψιά του.

—Εἶσαι βεβαία γι' αὐτὰ ποὺ λές: τὴν ρώτησε μὲ περιέργεια. Ὁ Γκρέχαμ εἶνε πραγματικὰ πλούσιος;

—Ὦ, θεῖε μου, διεμαρτυρήθη ἐκείνη, ἀρκεῖ νὰ σᾶς πῶ ὅτι κάθεται σ' ἕνα θαυμάσιο διαμέρισμα τῆς Ἔκτης Λεωφόρου!

—Πολὺ καλά, ἔκαμε ὁ Ἔρζα, ἀφοῦ ἐσκέφθηκε γιὰ λίγες στιγμές, ἔλα ὕστερα ἀπὸ λίγο νὰ μὲ βρῆς στὸ δωμάτιό μου...

Θὰ ψάξωμε νὰ βροῦμε τὸν τρόπο ν' ἀνοίξωμε τὰ μάτια τῆς Λίλιαν καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλη. Καὶ πρέπει νὰ ἐπέμβη ὁ διάβολος ἂν δὲν ἐπιτύχωμε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὸν ὀχληρὸ αὐτόν!

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Παρ' ὅλο ποὺ εἶχε ἐπιστρέψει πολὺ ἀργὰ στὸ διαμέρισμά του, ὁ Χάρβεϋ ἐκεῖνο τὸ πρωῒ εἶχε σηκωθῆ σχεδὸν ἀπὸ τὰ χαράματα.

Ἦταν ἀκόμα κατασυγκινημένος ἀπὸ τὰ τραγικὰ γεγονότα ποὺ εἶχαν διαδραματισθῆ στὸν πύργο τὴν περασμένη νύχτα, καὶ ἦταν ἀκόμη ἀνήσυχος γιὰ τὴν τύχη τῆς μὶς Οὐάλντων, ποὺ τὴν ἐθεωροῦσε διαρκῶς ἀπειλουμένην καὶ περικυκλωμένην ἀπὸ κινδύνους.

Ποιὸς λοιπὸν ἀπόκρυφος ἐχθρὸς λυσσοῦσε τόσο ἐναντίον της καὶ μὲ τόσο μίσος ἐπεδίωκε τὴν καταστροφή της;

Ἀναρωτιόταν μὲ ἀγωνία ἂν θὰ ἔφθανε πάντοτε ἐγκαίρως γιὰ νὰ τὴν σώζη ἢ ἂν στὸ τέλος, μὴ ἔχοντας συναίσθησι τοῦ κινδύνου ποὺ διέτρεχε ἡ νέα, ἔπεφτε στὰ χέρια τοῦ ἐπικινδύνου ἀγνώστου ποὺ ἐπεδουλεύετο τὴν ζωή της;

Τί ἔπρεπε νὰ κάμη;

Ν' ἀγρυπνῆ ἀδιάκοπα ἐπάνω στὴν Λίλιαν ἀσφαλῶς. Μὰ θὰ τὸ ἐπετύγχονε πάντοτε;

—Καὶ ὅμως πρέπει! ἐψιθύρισε μέσα του. Πρέπει νὰ μάθω ποιὸς εἶνε ὁ ἄθλιος αὐτός, ἀλλὰ πῶς;

Καὶ νοιώθοντας τὴν ἀδυναμία του, ἐσφίγγε τὶς γροθιές του μὲ λύσσα.

—Καλά! μουρμούρισε, θὰ δοῦμε.

Ἔσκυψε ἐπάνω στὶς συσκευές του, παρακολουθῶντας προσεκτικὰ κάποιο πείραμα ὁπότε κάποιος ἐλαφρὸς κρότος στὴν πόρτα τὸν ἔκαμε νὰ γυρίση τὸ κεφάλι.

Ἦταν ὁ νεαρὸς Ἰάπων ὑπηρέτης, ποὺ τὸν εἰδοποιοῦσε ὅτι μιὰ κυρία ζητοῦσε νὰ τοῦ μιλήση.

Ὁ Χάρβεϋ ἔδειξε κάποια δυσαρέσκεια. Ποιὸς ἐρχόταν νὰ τὸν ἀνησυχήση ἔτσι πρωῒ πρωῒ; Δὲν θὰ τὸν ἄφηναν ποτὲ νὰ ἐργασθῆ ἡσυχος; Ρώτησε:

—Δὲν σοῦ εἶπε τὸ ὄνομά της;

—Ὄχι, κύριε, μοῦ εἶπε ἁπλῶς ὅτι εἶνε βιαστικὴ καὶ ὅτι παρακαλεῖ τὸν κύριο νὰ εὐαρεστηθῆ νὰ τὴν δεχθῆ ἀμέσως.

Δυσαρεστημένος καὶ κάπως ἀνήσυχος, ὁ Χάρβεϋ ἔβγαλε τὴν ποδιὰ τῆς ἐργασίας κι' ἐφόρεσε τὸ σακκάκι του.

—Τὴν ἐπέρασες στὸ σαλόνι;

—Μάλιστα, κύριε.

Πῆγε ἐκεῖ.

Στὸ κατώφλι ὅμως τοῦ σαλονιοῦ σταμάτησε ἔκπληκτος: μπροστά του βρισκόταν ἡ Νοεμή!

ΔΟΛΟΠΛΟΚΙΕΣ

Κομψότατα ντυμένη μὲ βαρύτιμη τουαλέττα, μ' ἕνα θαυμάσιο περιλαίμιο ἀπὸ τσιντσιλὰ καὶ μανσὸν ἀπὸ ὅμοιο γουναρικὸ στεκόταν χαμογελῶντας ἐλαφρά.

Τί ἐρχόταν νὰ κάμη σ' αὐτὸν τὴν πρωϊνὴ ἐκείνη ὥρα;

Ἤξερε λοιπὸν ποῦ κατοικοῦσε καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ περάση τὸ κατώφλι ποὺ ποτὲ κανένα μέλος τῆς οἰκογενείας Οὐάλντων, οὔτε αὐτὸς ὁ κύριος τοῦ ἐργοστασίου, εἶχε ποτὲ ἀποφασίσει νὰ παρουσιασθῆ.

Τί εἶχε λοιπόν, νὰ τοῦ πῆ;

—Ἐζητήσατε νὰ μοῦ μιλήσετε, δεσποινίς; ρώτησε μὲ παγερὸν τόνο ὁ χημικὸς κάνοντας μιὰν ἐλαφρὰ ὑπόκλισι μπροστά της.

—Συγχωρῆστε με, κύριε Γκρέχαμ, ἀπήντησε ἐκείνη χαμογελῶντας πάντοτε, χωρὶς νὰ φανῆ ὅτι εἶχε ἀντιληφθῆ τὴν ὄχι καὶ θερμὴ ἐκείνη ὑποδοχή, ποὺ σᾶς ἀνησυχῶ ἔτσι τόσο πρωῒ. Ἀλλὰ θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατον ν' ἀφήσω ἄλλη στιγμὴ τὸν πύργο χωρὶς νὰ μ' ἀντιληφθοῦν.

—Σᾶς ἀκούω, δεσποινίς, ἀπήντησε ὁ Χάρβεϋ χωρὶς ν' ἀφήση τὴ ψυχρότητά του.

Ἐκείνη ἐκάθησε ἐπάνω σ' ἕνα φωτεῖγ, χωρὶς νὰ παρακληθῆ καὶ μὲ θωπευτικὴ φωνή, ἄρχισε:

—Ἀγάπητὲ κύριε, πρῶτα-πρῶτα ἤθελα νὰ διαλύσω τὴν μικρὴ παρεξήγησι ποὺ μᾶς χωρίζει. Δὲν φαίνεσθε νὰ μὲ θλέπετε σὰν φίλη καὶ αὐτὸ μὲ λυπεῖ πάρα πολύ!

Κι' ἐπειδὴ ἐκεῖνος διεμαρτύρετο μὲ ἀόριστες χειρονομίες, ἐπέμεινε ζωηρότερα:

—Ναί! δὲν μὲ θεωρεῖτε φίλη σας, καὶ ὅμως ἔχετε πολὺ ἄδικο! Ἐγὼ, ἐχθρός σας! Καὶ γιατί λοιπόν; Μοῦ εἶσθε, ἀπ' ἐναντίας, πολὺ συμπαθής, καὶ νομίζω πὼς σᾶς τὸ ἔχω ἀποδείξει! Ναί, κύριε Γκρέχαμ, θὰ μποροῦσα νὰ πῶ στὸν ἀστυνόμο ὅτι δὲν εἶνε καὶ τόσο ἀλήθεια, ὅτι ὁ μισθός σας ἀποτελεῖ τὸν μόνο σας πόρο... Ὡστόσο δὲν τὸ ἔκαμα!

—Ἀλλά, δεσποινίς...

Δὲν τὸν ἄφησε νὰ συμπληρώση τὴν φράσι του.

—Κύριε, ἐπανέλαβε γελῶντας, δὲν θέλω νὰ μάθω τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν εἴπατε τὴν ἀλήθεια! Ἔξερω καλὰ ὅτι δὲν μ' ἀφορᾶ καθόλου τὸ ἂν ζῆτε σ' ἕνα τόσο πολυτελὲς διαμέρισμα, ἀσύμφωνο γιὰ ἕναν ἁπλὸ χημικὸ τοῦ ὀπλουργείου Οὐάλντων!

Καὶ μιλῶντας, ἔρριχνε γύρω της ἐξεταστικὲς ματιές.

Τὸ δωμάτιο στὸ ὁποῖο τὴν εἶχε εἰσαγάγει ὁ ὑπηρέτης τοῦ Χάρβεϋ, ἦταν πραγματικὰ ὑπόδειγμα γούστου καὶ κομψότητος. Ἀρχαιοπρεπῆ ἐπίπλα, ὄμορφα παραπετάσματα καὶ εἰκόνες μεγάλης ἀξίας ἐπλούτιζαν ὅλον ἐκεῖνο τὸν εὐπαρουσίαστο χῶρο.

Ἦταν φανερὸ πὼς ὁ κύριος τοῦ διαμερίσματος ἀγαποῦσε τὸ περιβάλλον του καὶ τὸ εἶχε εὐπρεπίσει μὲ ἰδιαιτερη προσοχή, χωρὶς νὰ στεναχωρηθῆ γιὰ τὶς δαπάνες μιᾶς τέτοιας ἐγκαταστάσεως.

—Ὡστόσο, ἐπανέλαβε ἡ Νοεμή, ἂν εἶχα τὴν πρόθεσι νὰ σᾶς δυσαρεστήσω, θὰ ἀπεκάλυπτα τὴν ἐλαφρά σας ἀπάτη εἰς τὸν ἀστυνόμο. Μπορεῖτε δὲ νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι ἡ περιέργειά του ἀσφαλῶς θὰ τὸν ἔσπρωχνε νὰ ζητήση νὰ διαλευκάνη τὸ μυστήριο αὐτό!

—Δεσποινίς, ἀπήντησε ὁ νέος μὲ λεπτὴ εὐγένεια ποὺ δὲν ἀπέκρυπτε καὶ τόσο καλὰ κάποιαν δόσι εἰρωνίας, πιστέψετε πὼς οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ δὲν ἀμφέβαλα γιὰ τὰ πρὸς ἐμὲ αἰσθήματά σας! Ἐπιτρέψτε μου ὅμως νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν θὰ ἐκάνατε βέβαια τὸν κόπο νὰ μὲ ἐπισκεφθῆτε σήμερα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μοῦ μιλήσετε γι' αὐτά!

Ἡ Νοεμὴ ἐδάγκωσε τὰ χείλη της.

—Πράγματι, κύριε.

—Καὶ ἐξακολούθησε ὁ Χάρβεϋ, θὰ σᾶς ἤμην πολὺ ὑπόχρεως ἂν μ' ἐπληροφορούσατε τῶρα ποιὸς εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς σας.

Ἡ Νοεμὴ ἔρριξε μιὰ τρυφερὴ ματιὰ εἰς τὸν Γκρέχαμ καὶ κυττάζοντάς τον μὲ τόλμη κατάματα, εἶπε σίγανά:

—Κύριε Γκρέχαμ, ἀπ' ἐναντίας, γιὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω τὴν συμπάθεια ποὺ νοιώθω γιὰ σᾶς ἦλθα σήμερα ἐδῶ! Ξέρω μάλιστα νὰ ἐκτιμῶ, ὅπως ἀξίζουν, τὸν ἀξιαγάπητο καὶ θελκτικὸ χαρακτῆρα σας, τὴν σπάνια ἐξυπνάδα σας, τὶς βαθειές σας γνώσεις, καὶ, ἐστέναξε σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό της, πολλὲς φορὲς ἐσκέφθηκα ὅτι ἄνθρωπος ὅπως ἐσεῖς ἀκριβῶς θὰ χρειαζόταν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐργοστασίων μας!

—Δεσποινίς! ἔκαμε ὁ Χάρβεϋ χαμογελῶντας, ἡ θέσις μου ὡς χημικοῦ εἶνε λυκετὴ στὴ φιλοδοξία μου καὶ ποτὲ δὲν ἀνειρεύθηκα ἄλλην.

—Πῶς μπορεῖτε νὰ μιλῆτε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἐφώναξε ἐκείνη μὲ ἐνθουσιασμό, ἡ ἀξία σας, ἀπεναντίας, θὰ σᾶς παρεῖχε, ἂν θέλατε, τὸ δικαίωμα.

Ἐκεῖνος ὅμως τὴν διέκοψε μὲ ἤρεμη χειρονομία.

—Σᾶς παρακαλῶ, ψιθύρισε.

—Δὲν ἐπιμένω, ἐπανέλαβε ἐκείνη, ξέρω τὴν μετριοφροσύνη σας καὶ δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ μικρότερη ἀρετὴ ἀπὸ ὅσες ἐκτιμῶ σ' ἐσᾶς.

Διέκοψε γιὰ μιὰ στιγμή. Κατέβασε τὰ βλέφαρα ἐπάνω στὰ μάτια της σὰν γιὰ νὰ ἐλαττώση τὴν λάμψι τους καὶ ἀποκαλύπτοντας ἐαφνικὰ τὴν μυστική της σκέψι, ἐπανέλαβε:

—Ἐξ αἰτίας ἀκριβῶς ὅλων αὐτῶν ἤθελα νὰ συζητήσω μαζί σας γιὰ μιὰ στιγμὴ χωρὶς μάρτυρας. Καὶ πρὸς τὸν μοναδικὸ σκοπό, πιστέψτε με, νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος! Ἐπιμένω νὰ σᾶς κάμω προσεκτικὸ σὲ κάποιο ζήτημα ποὺ μπορεῖ θαυμάσια μιὰ μέρα νὰ σᾶς στοιχίση μιὰν ὀδυνηρὴ ἀπογοήτευσι!

★

Ὁ Χάρβεϋ ἐκύτταξε τὴν συνομιλήτριά του μὲ τὸ διεισδυτικό του βλέμμα χωρὶς νὰ συγκινηθῆ καθόλου ἀπὸ τὶς κολακευτικές της διαμαρτυρίες. Ποιὰ παγίδα προετοιμαζόταν ἄραγε νὰ τοῦ στήση, ἀναρωτιόταν, ἀκούοντάς την.

Τὰ μπερδεμένα της λόγια, ὁ παραγμένος της τόνος, τὸ προσποιητὸ της χαμόγελο τοῦ φανέρωναν ὅτι ἔπρεπε νὰ δυσπιστῆ καὶ ὅτι θὰ εἶχε νὰ κάμη μὲ πολὺ δυνατὸν ἀντίπαλο.

Ἐκάθησε ἐπάνω σ' ἕνα φωτεῖγ, ἀπέναντί της καὶ ἀπήντησε ἥσυχα:

—Σᾶς ἀκούω, δεσποινίς!

Ἡ Νοεμὴ ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ σιωπηλὴ μὲ σουφρωμένα φρύδια. Μέσα της ἔνοιωθε κάποια συγκίνησι ποὺ μὲ κόπο ἀπέκρυπτε καὶ γιὰ τὴν ὁποίαν ντρεπόταν ἀπὸ τὸν ἴδιον ἑαυτό της.

Τέλος, κατώρθωσε νὰ καθησυχάση τὴν ταραχή της.

—Κύριε Γκρέχαμ, εἶπε, δὲν μοῦ διέφυγε τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ δείχνετε γιὰ τὴν ἐξαδέλφη μου καὶ σᾶς βεβαιώ, δὲν μ' ἐξέπληξε αὐτό. Εἶνε ὄμορφη, ἀσφαλῶς, δὲν ὑπάρχει ἀντίρρησις καὶ δὲν εἶνε μὲν οὔτε πολὺ ἐξυπνη οὔτε πολὺ σοβαρή... εἶνε ὅμως ἀκόμη παιδί. Δὲν θὰ τὴν κατηγοροῦσε λοιπὸν κανεὶς γιὰ τὶς ἀσυνέπειές της!

Ἐπερίμενε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λόγων της. Ὁσυνομιλητής της ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένη ἀπαθής.

—Συγχωρῆστε με, σᾶς παρακαλῶ, συνέχισε ὑποκριτικά, καὶ μὲ κάποιαν δυσφορία γιὰ τὴν σιωπὴ τοῦ χημικοῦ, γιατὶ ἐπεμβαίνω ἔτσι στὰ αἰσθήματά σας, πιστέψτε με ὅμως ὅτι τὸ κάνω μόνο πρὸς τὸ συμφέρον σας! Φοβοῦμαι, κύριε Γκρέχαμ, μήπως δὲν νοιώθετε ὅτι ἡ Λίλιαν ποτὲ δὲν θὰ μπορέση νὰ σᾶς ἀνταποδώση τὴν ἀγάπη ποὺ τόσο ἀπερίσκεπτα ἐκδηλώνετε πρὸς αὐτήν. Δὲν σᾶς ἀγαπᾶ! Ὦ, ἐπρόσθεσε ταπεινώνοντας τὴ φωνή, δὲν μοῦκαμε τὴν παραμικρότερη ἐ

γάλη ἐκτίμησι καὶ ἀπόλυτη συμπάθεια, νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ἐξαπατᾶται ἀπὸ ἕνα μικρὸ τρελλὸ καὶ ἀπερίσκεπτο κορίτσι. Δὲν θὰ ἐπιθυμοῦσα ὅμως νὰ ἐκτεθῶ ἀπέναντί της! Δὲν πρέπει μὲ κανέναν λόγο νὰ μὲ συναντήσῃ, ὁποιοσδήποτε στὸ σπίτι σας αὐτὴ τὴν ὥρα!

Ἡ ἐπιφυλακτικότης αὐτὴ ἐφάνηκε πολὺ φυσικὴ στὸν χημικὸ καὶ ἡ ἀπερίσκεπτη ἐπίσκεψις τῆς Νοεμὴ δὲν θὰ τὸν ἐμπόδιζε βέβαια νὰ συμπεριφερθῇ σὰν εὐγενὴς ἄνθρωπος.

—Εὐαρεστηθῆτε νὰ περᾶστε στὸ ἐργαστήριό μου, δεσποινίς, εἶπε. Ὅταν δὲ τὰ πρόσωπα αὐτὰ ἀποσυρθοῦν, θἄρθω νὰ σᾶς συναντήσω καὶ θὰ μπορέσετε νὰ φύγετε ἡσυχα.

Τὸν ἀκολούθησε, ὁπότε σταμάτησε καὶ πάλι:

—Μιὰν ἀπαίτησι ἀκόμη, κύριε Γκρέχαυ, εἶπε. Δῶστε μου τὴν ὑπόσχεσι ὅτι ποτὲ δὲν θὰ μάθῃ κανεὶς ὅτι ἤρθα νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ!

Ἐκεῖνος ὑποκλίθηκε:

—Ἔχετε τὸν λόγο τῆς τιμῆς μου, ἀποκρίθηκε.

Ἡ Νοεμὴ τοῦδωσε τὸ χέρι.

—Σᾶς εὐχαριστῶ! τοῦ εἶπε.

Ὁ χημικὸς ἐκάλεσε τὸν μικρὸ ὑπηρέτη γιὰ νὰ εἰσαγάγῃ τοὺς ἐπισκέπτες, μετὰ δέ, ἀνοίγοντας τὸ ἐργαστήριο ἔμπασε σ' αὐτὸ τὴν Νοεμή.

—Τί ἀλλόκοτη κοπέλλα! διαλογιζόταν ἐνῷ ἔκλεινε πίσω του τὴν πόρτα. Γιατί ἄραγε συμπεριφέρθηκε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἀπέναντί μου; Ἀπὸ ζήλεια μήπως; Ἀπὸ φεῖσμα; Μ' ἀγαπᾷ ἴσως;...

Ἀνεσήκωσε τοὺς ὤμους του.

—Τί ἐλπίζει λοιπόν;

Καὶ στάθηκε σκεπτικὸς περιμένοντας τοὺς νέους ἐπισκέπτες, χωρὶς ν' ἀντιληφθῇ ὅτι, ἐγκαταλείποντας τὸ σαλόνι ἡ Νοεμή, εἶχε ξεχάσει τὸ μανσόν της ἐπάνω σ' ἕνα φωτέγι...

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΙ...

Τὸ ἴδιο πρωΐ, στὶς ἐννέα ἀκριβῶς, τυλιγμένη μέσα στὶς γοῦνες της ἡ Λίλιαν, κατέβαινε στὸ κάτω διαμέρισμα τοῦ πύργου, κουμπώνοντας τὰ γάντια της.

Ὁ Πήτερ καὶ ὁ Ἔρζα βρίσκονταν ἤδη πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα ἐκεῖ.

—Εἶμαι ἐν τάξει, δὲν εἶνε ἔτσι; φώναξε χαρούμενη.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν ἐξάδελφό της.

—Θἄχετε τὴν καλωσύνη νὰ εἰδοποιήσετε τὸν σωφέρ; εἶπε. Ἀλλά, παρετήρησε, ἡ Νοεμὴ δὲν εἶνε ἐδῶ;

—Ὄχι, ἀπήντησε ὁ Ἔρζα, ἡ καϋμένη ἡ ἐξαδέλφη σου ἔχει φοβερὸ πονοκέφαλο κι' ἔμεινε στὸ κρεββάτι.

—Θὰ πάω νὰ τὴν ἰδῶ!

Ὁ Ἔρζα ὅμως τὴν ἐσταμάτησε.

—Προτιμότερο νὰ μὴ τὴν ἀνησυχήσῃς! Ἂς τὴν ἀφήσουμε νὰ ξεκουρασθῇ καὶ τὴν βλέπομε στὴν ἐπιστροφή μας.

Καὶ καθὼς ἐπέστρεφε τώρα ὁ Πήτερ.

—Ἄλλωστε, πρόσθεσε, ἡ παρουσία της δὲν εἶνε ἀπαραίτητη γιὰ τὸ διάβημά μας. Οἱ τρεῖς μας εἴμαστε ἀρκετοὶ γιὰ ν' ἀντιπροσωπεύσωμε τὸν οἶκο Οὐάλντων!

Τὸ αὐτοκίνητο εἶχε σταματήσει ἤδη εἰς τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα. Ἀνέβηκαν σ' αὐτὸ καὶ ἡ Λίλιαν ἔδωσε στὸν σωφὲρ τὴν διεύθυνσι τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν.

—Καϋμένη Νοεμή, ψιθύρισε ἡ νέα, θὰ τὴν συνετάραξαν ψυχικὰ τὰ γεγονότα τῆς νύχτας. Ὡστόσο, τί ἔχει νὰ φοβηθῇ αὐτή; Μονάχα ἐγὼ ἀπειλοῦμαι.

Ὁ Πήτερ ὕψωσε σοβαρὰ τὸ κεφάλι.

—Ὄχι, ὁ διευθυντὴς τοῦ ὁπλουργείου ἀπειλεῖται. Βλέπετε, λοιπόν, ἀγαπητή μου ἐξαδέλφη, ὅτι κάμετε ἄσχημα νὰ παίζετε ἔτσι μὲ τὸν κίνδυνο. Καὶ θὰ σᾶς ἦταν πολὺ εὔκολο νὰ τὸν ἀποφύγετε!

Ἐκείνη ὅμως δὲν ἀποκρίθηκε. Εἶχε βυθισθῆ σὲ πικρὲς σκέψεις. Ὄχι, δὲν ἤθελαν νὰ ἐξολοθρεύσουν τὸν διευθυντὴ τοῦ ὁπλουργείου. Αὐτὸν ἐπεδίωκαν. Ἴσως ὅμως νὰ συνέβαινε αὐτὸ γιατὶ αὐτὴ ἀκριβῶς διηύθυνε τώρα τὸ ὁπλουργεῖο! Ποιὸς λοιπὸν τότε εἶχε συμφέρον νὰ χαθῇ αὐτή; Καὶ ποιὸν ἔπρεπε νὰ ὑποπτεύεται;

Καὶ ἀπορροφημένη ἀπὸ τὶς σκέψεις της αὐτές, ποὺ ὡστόσο προσπαθοῦσε νὰ τὶς ἀποδιώξῃ, οὔτε κὰν πρόσεξε τὴν διεύθυνσι ποὺ ἔπαιρνε ὁ σωφὲρ ὅταν ἔφθασαν στὴ Νέα Ὑόρκη.

Ξαφνικά, ἐνῷ ἔμπαινε στὴν ἕκτη λεωφόρο, τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε ἀπότομα.

Ὁ Ἔρζα ἔσκυψε πρὸς τὸν σωφέρ.

—Ἔ, Τζάκ, τί συμβαίνει;

—Τὸ μοτὲρ δὲν λειτουργεί, κύριε.

Κατέβηκαν ἀπὸ τὸ ἀμάξι.

—Μποροῦμε νὰ πάρουμε ἕνα ταξί, ἐπρότεινε ἡ Λίλιαν. Ὁ Τζὰκ θἄρθῃ νὰ μᾶς συναντήσῃ στὸ Ὑπουργεῖο.

—Περιττόν, δεσποινίς, βιάστηκε ν' ἀποκριθῇ ὁ σωφέρ. Σὲ πέντε λεπτὰ διορθώνεται καὶ θὰ κερδίσω γρήγορα τὴν ὥρα ποὺ χάνουμε.

Ὁ Ἔρζα ἔβγαλε τὸ ρολόϊ του.

—Ἔχει δίκηο! ἔκαμε. Ἔχομε ἀκόμη στὴ διάθεσί μας εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας!

Ἔπειτα κάμοντας πὼς κύτταζε τὴν γωνιὰ τοῦ δρόμου ποὺ βρίσκονταν.

—Σταθῆτε! φώναξε, βρισκόμαστε στὴν ἕκτη λεωφόρο. Ἀλλά, ἐδῶ δὲν κάθεται ὁ κύριος Γκρέχαμ; Ὥσπου νὰ τελειώσῃ ὁ σωφὲρ δὲν θὰ μπορούσαμε ἴσως νὰ πᾶμε νὰ τοῦ σφίξουμε τὸ χέρι; Θὰ εὐχαριστηθῇ πολύ!

—Μὰ τὴν ὥρα αὐτὴ θὰ βρίσκεται βέβαια στὸ ἐργοστάσιο, θεῖε μου, παρετήρησε ἡ Λίλιαν.

—Θὰ βεβαιωθοῦμε ρωτῶντας, ἀγαπητή μου ἀνεψιά, ἔκαμε γελῶντας ὁ Ἔρζα. Περίμενε νὰ θυμηθῶ τὸν ἀριθμό.

Καὶ φάνηκε προσπαθῶντας νὰ θυμηθῇ.

—Θὰ εἶνε ἐπὶ τέλους, ἀριθμὸς 24... ἂν ὄχι 22.,. ἀλλά, δὲν πιστεύω νὰ γελιέμαι!

Ἡ Λίλιαν εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὴν πρότασι καὶ τὴν ἐπιδοκίμασε.

—Πᾶμε, θεῖε μου. Ὁ Χάρβεϋ, ἂν εἶνε ἐδῶ θὰ ξαφνιασθῇ βλέποντάς μας. Ἔρχεσθε μαζί μας, Πήτερ;

Αὐτὸς δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ κάποιο μορφασμὸ δυσαρεσκείας. Μισοῦσε τὸν χημικὸ καὶ μόλις ἀνεχόταν τὴν φιλία ποὺ δεικνε σ' αὐτὸν ἡ Λίλιαν. Ἡ περιέργεια ὅμως τὸν παρέσυρε καὶ δέχθηκε νὰ συνοδεύσῃ τὴν ἐξαδέλφη του.

—Εὐχαρίστως! ψιθύρισε.

Διευθύνθησαν τότε πρὸς τὴν κατοικία ποὺ διέμενε ὁ Γκρέχαμ, ἐνῷ ὁ Ἔρζα φρόντισε νὰ μείνῃ κάπως πίσω τους.

Ἐπλησίασε τὸν σωφὲρ ποὺ ἔσκυβε ἐπάνω στὸ μοτὲρ του, καὶ κάμοντας πὼς τοῦ ζητοῦσε πληροφορίες, τοῦβαλε κρυφὰ στὸ χέρι κάποιο χαρτονόμισμα.

—Μπράβο, Τζάκ, τὸ πέτυχες τὸ κόλπο, τοῦ ψιθύρισε χαμηλόφωνα.

Ἔτρεξε, ἔφθασε τὴν ἀνεψιά του κι' ὅταν βρίσκονταν μπρὸς στὸν ἀριθμὸ 24, ἐξήτασε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ μεγαλόπρεπο οἰκοδόμημα.

—Διάβολε, φώναξε, σὲ πολὺ ὄμορφο σπίτι κάθεται ὁ φίλος μας.

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα ὁ μικρὸς Γιαπωνέζος τοὺς ὡδηγοῦσε στὸ σαλόνι.

★

Μπαίνοντας πρῶτη ἡ Λίλιαν, ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ γύρω της.

Κάποιο ἀκαθόριστο συναίσθημα ἀγωνίας ἄρχισε νὰ τῆς πιέζῃ τὴν καρδιὰ σ' ἀντίκρυσμα ὅλων ἐκείνων τῶν διαλεχτῶν ἀντικειμένων. Δὲν μποροῦσε νὰ ἦταν αὐτὴ ἡ κατοικία ἑνὸς ἀσήμου ὑπαλλήλου, ποὺ δὲν εἶχε ἄλλο πόρο ζωῆς ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μισθό του.

Τί ἐσήμαινε ἄραγε αὐτό; Εἶχε λοιπὸν δίκαιο ἡ Νοεμὴ στὶς ὑπόνοιές της; Ποιὸ ἀνησυχητικὸ μυστήριο κρυβόταν ἄραγε εἰς τὴν ὕπαρξι τοῦ νέου ἐκείνου; Καὶ γιατί ὅταν ρωτήθηκε ἀπὸ τὸν ἀστυνόμο γιὰ τὰ εἰσοδήματά του, δὲν εἶπε τὴν ἀληθινή του κατάστασι;

Στράφηκε πρὸς τὸν Ἔρζα.

Ἐκεῖνος κουνοῦσε τὸ κεφάλι του σιωπηλά. Ἡ συνηθισμένη του ἁπλοϊκότης χρωματιζόταν τώρα ἀπὸ κάποια τεχνητὴ ἀποχρωσι ἐκπλήξεως.

Ἦταν φανερὸ πὼς κι' αὐτός, τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἔκαμε τὶς ἴδιες σκέψεις μὲ τὴν ἀνεψιά του.

Ποιὰ ἐμπιστοσύνη μποροῦσαν πιὰ νἄχουν σ' ἕνα ἄτομο ποὺ κρυβε μὲ τόση θρασύτητα τὴν πραγματική του ἀτομικότητα;

Ἀπὸ ποῦ προήρχονταν τὰ χρήματα αὐτά; Ἀπὸ ποιὰ ἀνομολόγητη πηγὴ ποὺ ἦταν ὑποχρεωμένος ν' ἀποκρύβῃ; Ποιὰ προδοσία ἄραγε, ποιὲς μηχανορραφίες πληρώνονταν μ' αὐτά;

Ὅλα μποροῦσε νὰ τὰ σκεφθῇ κανείς. Οἱ κατάσκοποι τριγύριζαν διαρκῶς γύρω ἀπὸ τὰ ἐργοστάσια Οὐάλντων. Μήπως ὁ χημικὸς ἦταν τόσο ἀσυνείδητος ὥστε νὰ τοὺς βοηθοῦσε στὴν ἄτιμη δουλειά τους;

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἔμπαινε ὁ Χάρβεϋ.

★

Ὁ χημικὸς δὲν μπόρεσε νὰ μὴ κάμῃ ἕνα κίνημα ἐκπλήξεως ἀντικρύζοντας τὴν νέα καὶ τοὺς δυὸ Οὐάλντων.

Συνῆλθε ἀμέσως καὶ χαμογελῶντας ἔσπευσε πρὸς τὴν Λίλιαν γιὰ νὰ τὴν ρωτήσῃ σὲ τί χρωστοῦσε τὴν τιμὴ τῆς ἐπισκέψεώς της, ἐκείνη ὅμως τὸν πρόλαβε μὲ σοβαρότητα:

—Κύριε, τοῦ εἶπε, ἐπιτρέψτε μου, πρὶν ἀπ' ὅλα, νὰ σᾶς συχαρῶ γιὰ τὴν ἰδιαίτερή σας κατοικία. Ὅλα ἐδῶ φανερὸνουν ἐξαιρετικὸ γοῦστο. Φαίνεται, πρόσθεσε εἰρωνικά, πὼς ἐδῶ θυσιάζετε ὁλόκληρο τὸν μισθό σας.

Ὁ Χάρβεϋ ἔμεινε μπροστά της ἀκίνητος καὶ σιωπῶντας.

Δὲν μποροῦσε ν' ἀμφιβάλῃ ἀπὸ ποῦ προερχόταν τὸ χτύπημα. Ἦταν δουλειὰ τῆς Νοεμή. Ἔβαζε σ' ἐφαρμογὴ τὶς ἀπειλές της.

Τί μποροῦσε ὅμως νὰ πῇ γιὰ ν' ἀμυνθῇ; Τί ἐξήγησι ἔπρεπε νὰ δώσῃ; Τὸ θεωροῦσε ἀνάξιό του νὰ προσπαθήσῃ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του.

Ἀλλὰ καὶ δὲν τοῦ δόθηκε καιρὸς νὰ σκεφθῇ τί ἀπάντησι ἔπρεπε νὰ δώσῃ.

Τὸν πρόλαβε ὁ Πήτερ, ποὺ ὡς τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἄκουε σιωπῶντας. Ἔνοιωσε ποιὰ σοβαρὴ παρεξήγησις ἦταν ἕτοιμη νὰ ἐκραγῇ ἀνάμεσα στὸν Χάρβεϋ καὶ τὴν ἐξαδέλφη του καὶ χαιρόταν κατάβαθα.

Ἂν ἡ Λίλιαν ἀποστρεφόταν τὸν χημικό, θἄχανε αὐτὴ τὴν πολύτιμη προστασία του, αὐτὸς δὲ θ' ἀπαλλασσόταν ἀπὸ τὸν πιὸ ἐπικίνδυνο ἀντίζηλο. Ἔκαμε τὶς σκέψεις αὐτές, ὁπότε ξαφνικά, ἐπάνω σ' ἕνα φωτέγι διέκρινε τὸ μανσὸν ποὺ ξέχασε ἡ Νοεμή.

Ἕνα χαμόγελο κακεντρεχείας ζωγραφίσθηκε στὰ χείλη του. Δὲν ἔχασε τὴν εὐκαιρία. Τὸ ἄρπαξε, τὸ παρουσίασε στὸν Γκρέχαμ, καὶ, βάζοντάς το κάτω ἀπὸ τὴν μύτη του:

—Ἀ! χά! ἔκαμε εἰρωνικά, ἀγαπητέ μου κύριε, τί εἶνε αὐτὸ ποὺ βρίσκω σπίτι σας; Εἴσθε ἄγαμος, ποὺ δὲν ἔχετε φαίνεται, λόγους νὰ πολυστενοχωρήσθε.

Ὁ Χάρβεϋ χλώμιασε.

Τώρα ἐξηγοῦσε τὸν λόγο τῆς ἐπισκέψεως τῆς Νοεμή. Ὅλα εἶχαν κανονισθῆ σοφώτατα ἐναντίον του. Εἶχε πέσει στὴν παγίδα ποὺ τοῦ εἶχαν στήσει.

Ὄχι μόνον ἐπιζητοῦσαν νὰ διεγείρουν τὴν δυσπιστία τῆς Λίλιαν φέροντάς την στὸ σπίτι του, ἀλλὰ προσπαθοῦσαν ἀκόμα μὲ ποταπὰ μέσα νὰ τὸν παρουσιάσουν κι' ὡς ἀνάξιο τῆς συμπαθείας της.

Δὲν ἀποτελοῦσε αὐτὸ μέρος τοῦ ἐναντίον της σχεδίου καὶ δὲν ἔπρεπε τώρα κι' αὐτὸς νὰ διακρίνῃ ἐχθροὺς κι' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς συγγενεῖς της;

Καὶ στὴ σκέψι αὐτὴ ἀπεφάσισε ν' ἀντιτάξῃ τὴν πιὸ περιφρονητικὴ ἀπάθεια στὶς δόλιες μηχανορραφίες τους. Ὅ,τι δήποτε κι' ἂν συνέβαινε θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ ὑπερασπίζῃ τὴν Λίλιαν ἔσπω καὶ παρὰ τὴν θέλησί της.

Θἄμενε κρυμμένος στὴ σκιά, γιὰ νὰ τὴν προστατεύσῃ, χωρὶς νὰ περιμένῃ ἄλλη ἀνταμοιβὴ ἀπὸ τὴν ἠθικὴ ἱκανοποίησι ὅτι ἐξεπλήρωσε ἕνα καθῆκον του πρὸς τὴν κόρη Οὐάλντων.

Αὐτὴ εἶχε γίνει τώρα κάτσπρη.

Δὲν ἔνοιωθε πιὰ τὴν ὑπόκωφη ὀργὴ ἐναντίον τοῦ νέου, γιατὶ εἶχε ψευσθῆ, ἀλλὰ τὸν πόνο τοῦ τραύματος ποὺ ἀκουγόταν σ' αὐτὴν τὴν καρδιά της, καὶ ποὺ δὲν εἶχε ποτὲ φαντασθῆ ὅτι θὰ ἦταν τόσο δυνατός.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ

Ἕνας φιλάνθρωπος ΚΑΚΟΠΟΙΟΣ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΧΩΡΙΣ ΤΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΟ

Μία πολὺ παράξενη κλοπὴ ἔγινε τὴν περασμένη ἑβδομάδα στὴν ἀριστοκρατικώτερη συνοικία τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἀπὸ τὴν κατοικία μιᾶς πλουσίας χήρας, τῆς κυρίας Μπάρκε, ἐξαφανίσθηκαν μυστηριωδῶς κοσμήματα ἑκατὸ χιλιάδων δολλαρίων, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν ἑνάμισυ περίπου ἑκατομμύριο δραχμές. Τὰ κοσμήματα αὐτὰ ἦταν κλεισμένα σὲ μιὰν ἀσημένια κασσετίνα.

Ἕνα βράδυ, ἀνοίγοντας τὴν κασσετίνα γιὰ νὰ πάρῃ τὰ κοσμήματά της, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τὰ φορέσῃ, ἡ κυρία Μπάρκε τὴ βρῆκε ἀδειανή. Στὴ θέσι τῶν πολυτίμων κοσμημάτων ἦταν μερικὲς ἐξωφλημένες ἀποδείξεις, δεμένες ὅλες μαζὶ μὲ μιὰ μεταξωτὴ κορδέλλα, κι' ἕνα σημείωμα, ποὺ ἔλεγε ἀκριβῶς τὰ ἑξῆς:

«Εὐγενεστάτη κυρία,

»Γνωρίζοντας τὴν καλή σας καρδιὰ καὶ ἑρμηνεύοντας τὴν ἐπιθυμία σας, ἐφρόντισα νὰ ἀποκαταστήσω ὅσο μποροῦσα καλύτερα τὴν δεσποινίδα Ὑόννην Ρίτσαρντ, ἡ ὁποία, ἔπειτα ἀπὸ τὴν τελευταία λογομαχία ποὺ εἶχε μαζί σας, ἔμεινε ἀπροστάτευτη καὶ ἐκτεθειμένη σὲ ὅλους τοὺς κινδύνους ποὺ ἀπειλοῦν πάντα μιὰν ἐνάρετη νέα μόνην καὶ ἔρημην στὸν κόσμο.

»Ἐνήργησα ἔχοντας ὑπ' ὄψιν τὴν κοινωνική σας θέσι, καὶ ἐλπίζω νὰ μείνετε ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὴν προσπάθειά μου αὐτήν. Μαζὶ μὲ αὐτὸ τὸ γράμμα, θὰ βρῆτε τοὺς ἐξωφλημένους λογαριασμοὺς τῶν ἐξόδων ποὺ ἔκαμα γιὰ λογαριασμό σας καὶ ποὺ συνοψίζονται στὰ ἑξῆς:

»Διαμέρισμα μὲ λουτρὸ στὸ «Γκρὸντ Ὀτὲλ» καὶ τροφὴ τριάντα ἡμερῶν στὴν δεσποινίδα Ρίτσαρντ, δολλάρια 1.000.

»Πλήρης ἐφοδιασμὸς τῆς γαρδαρόμπας της (δὲν μπόρεσα νὰ ξοδέψω λιγώτερα, γιατὶ ἡ δεσποινὶς δὲν εἶχε τίποτε ἀπολύτως) δολλάρια 10.000.

»Τοκοφόρος κατάθεσις στὴν Τράπεζαν τοῦ Σικάγου ἐπ' ὀνόματι τῆς δεσποινίδος Ρίτσαρντ δολλάρια 40.000. Σύνολον δολλάρια 51.000.

»Σ' αὐτὰ παρακαλῶ νὰ προσθέσετε 50.000 δολλάρια ὡς ἀτομικήν μου ἀμοιβήν, τῶν ὁποίων ἡ παροῦσα θεωρεῖται ἐξοφλητικὴ ἀπόδειξις.

»Δεχθῆτε, σᾶς παρακαλῶ, κυρία μου, τὰς εὐχαριστίας καὶ τοὺς ἐγκαρδίους χαιρετισμούς μου.

Γοῦντυ, τζέντλεμαν - λωποδύτης.»

Οἱ λογαριασμοὶ εἶχαν ἐκδοθῆ ἀπὸ γνωστὰ καταστήματα καὶ εἶχαν ὅλοι τὴ φράσι: «Παρεδόθησαν διὰ λογαριασμόν σας στὴν δεσποινίδα Ὑόννην Ρίτσαρντ, στὸ «Γκρὰντ Ὀτέλ».

Ὅταν συνῆλθε ἀπὸ τὴν ἔκπληξι, ἡ κυρία Μπάρκε ἐτηλεφώνησε ἀμέσως στὴν ἀστυνομία, ἐξηγῶντας ὅτι ἡ Ρίτσαρντ ἦταν μιὰ ὑπηρέτριά της, τὴν ὁποίαν εἶχε ἀπολύσει λίγες μέρες πρίν. Μερικοὶ ἀστυνομικοὶ ἔσπευσαν ἀμέσως στὸ ξενοδοχεῖο «Γκρὰντ Ὀτὲλ» κι' ἔκαμαν αἰφνιδιασμὸ στὸ διαμέρισμα τῆς Ρίτσαρντ, μιᾶς ὡραιοτάτης νέας, ὄχι παραπάνω ἀπὸ εἴκοσι χρονῶν, μὲ γλυκειὰ καὶ ἀφελέστατη φυσιογνωμία. Ὅταν τῆς εἶπαν ὅτι συλλαμβάνεται καὶ θὰ τεθῇ ὑπὸ κράτησιν ἔπῆρε ἕνα ὕφος τόσο τρομοκρατημένο, ποὺ οἱ ἀστυνομικοὶ ἀμφέβαλαν ἀμέσως ἂν εἶνε ἔνοχος ὅλης αὐτῆς τῆς ἱστορίας. Τὴν ὑπέβαλαν ὅμως σὲ αὐστηρὴν ἀνάκρισι, ἀπ' τὴν ὁποίαν ἔμαθαν μιὰ πολὺ παράξενη ἱστορία.

Ο ΥΨΗΛΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ

Ἡ Ρίτσαρντ, ἀφοῦ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς κυρίας της, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σφοδρὰ λογομαχία μαζί της, ἐπειδὴ ἀρνήθηκε νὰ κάμῃ κάτι ποὺ δὲν ἤρμοζε στὴν ἀξιοπρέπειά της ὡς τίμιου κοριτσιοῦ, βρέθηκε ὁλομόναχη στοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης, μ' ἕναν μπόγο κουρέλια ὑπὸ μάλης καὶ μερικὰ σέντς στὴν τσέπη. Ὀρφανὴ καὶ μὴ γνωρίζοντας κανέναν, ἡ δυστυχισμένη νέα ἀπελπίστηκε καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ σιωπηλά, καθισμένη σ' ἕνα παγκάκι μὲ τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ χέρια της.

Στὴν ἀρχὴ οἱ διαβάτες τὴν κυττοῦσαν μὲ περιέργεια. Ἔπειτα, μερικοὶ τῆς ἀπηύθυναν λίγα παρήγορα λόγια, ἐνῷ οἱ μάγκες τὴν ἐκορτίδευαν. Τέλος, τὴν ἐπλησίασε ἕνας κύριος μᾶλλον ἡλικιωμένος, μὲ ἀξιοπρεπέστατο παρουσιαστικό, ποὺ ἐζήτησε νὰ μάθῃ τὴν αἰτία τῆς στενοχώριας της.

Ἀφοῦ τὴν ἄκουσε μὲ προσοχή, τῆς εἶπε: «Μὴν ἀνησυχῆς καθόλου. Θὰ πάω μόνος μου στὴν κυρία Μπάρκε καὶ θὰ τὰ κανονίσω. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως πρέπει νὰ μείνῃς κάπου. Ἔλα μαζί μου.»

Νά, λοιπόν, πὼς ἡ νέα βρέθηκε στὸ «Γκρὰντ Ὀτέλ», ὅπου τὴν ἔβαλαν σ' ἕνα πολυτελέστατο διαμέρισμα καὶ τὸ προσωπικὸ τῆς φερνόταν μὲ τὸν μεγαλύτερο σεβασμό. Ἔπειτα ἄρχισαν νὰ ἔρχωνται φορέματα, ἐσώρρουχα, παπούτσια, ἀλλὰ ἡ Ὑόννη δὲν μποροῦσε νὰ φανταστῇ πὼς ἦταν γι' αὐτήν, ἀφοῦ μάλιστα δὲν ἐφρόντισε καὶ νὰ τὰ προσβάρῃ. Ἐνόμιζε πὼς ἦταν στὴν ὑπηρεσία κάποιας πλουσίας κυρίας, τὴν ὁποίαν ἐπερίμενε νὰ ἰδῇ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή.

Ἡ ἀφήγησις τῆς Ρίτσαρντ ἐπιβεβαιώθηκε ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου, στὸν ὁποίον εἶχε παρουσιασθῆ ὁ ἡλικιωμένος κύριος καὶ ἐδήλωσε πὼς εἶνε πρόεδρος τῆς Ἑταιρίας γιὰ τὴν προστασίαν τῶν παραστρατημένων κοριτσιῶν. Τοῦ ἐξήγησε μάλιστα ὅτι ἡ Ρίτσαρντ ἦταν κορίτσι καλῆς οἰκογενείας ποὺ τῶσκασε ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ τὴν ἀνεκάλυψε, αὐτός, καὶ συνέστησε νὰ τῆς φερθοῦν μὲ τὸν μεγαλύτερο σεβασμὸ ὡς ποὺ νἀρθοῦν οἱ γονεῖς της, τοὺς ὁποίους εἶχε εἰδοποιήσει ἐν τῷ μεταξύ. Ἐπλήρωσε ἕνα μῆνα προκαταβολικῶς στὸ ξενοδοχεῖο κι' ἔφυγε ἀξιοπρεπέστατα.

ΑΝΕΥΘΥΝΗ Ἢ ΣΥΝΕΝΟΧΟΣ;

Ἡ ὑπόθεσις, λοιπόν, ἔπαιρνε πολὺ περίεργη τροπή. Πάντως ἡ νέα συνελήφθη κι' ἐκρατήθηκε στὴν ἀστυνομία ὡς ποὺ νὰ τελειώσουν οἱ ἀνακρίσεις.

Ἀπὸ τὶς ἀνακρίσεις ποὺ ἔγιναν προέκυψε ὅτι ἕνας ἡλικιωμένος καὶ ἀξιοπρεπέστατος κύριος, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ὁποίου ἐταίριαζαν μ' ἐκεῖνα ποὺ ἔδωσε ἡ Ρίτσαρντ καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου, εἶχε παρουσιαστῆ σὲ διάφορα καταστήματα, παραγγέλλοντας εἴδη γυναικείας ἀμφιέσεως ἐξ ὀνόματος τῆς κυρίας Μπάρκε, ποὺ ἔπρεπε ὅμως νὰ παραδοθοῦν στὴν δεσποινίδα Ρίτσαρντ.

Ὁ ταμίας τῆς Τραπέζης τοῦ Σικάγου ἔκαμε τὴν ἴδια δήλωσι. Ὁ τζέντλεμαν λωποδύτης εἶχε καταβάλει λοιπὸν 51.000 δολλάρια προκαταβολικῶς, ἔναντι τῆς λείας ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πάρῃ ἀργότερα. Γιατὶ ὅταν ἔγιναν ὅλ' αὐτά, ἡ κλοπὴ δὲν εἶχε ἀκόμη διαπραχθῆ. Εἶνε, λοιπόν, ἀπολύτως βέβαιον ὅτι ἐγνώριζε προκαταβολικῶς τὴν ὕπαρξι τῶν κοσμημάτων. Καὶ ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὴν Ρίτσαρντ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν πληροφορήσῃ γι' αὐτό; Ἡ νέα συνεπῶς ἦταν συνένοχός του.

Στὴν ἀνάκρισι, ἡ Ὑόννη ὡμολόγησε ὅτι ὁ «καλὸς κύριος» τῆς εἶχε κάμει πολλὲς ἐρωτήσεις γιὰ τὴν κυρία Μπάρκε, γιὰ τὸ σπίτι, γιὰ τὰ ἄλλα πρόσωπα τῆς ὑπηρεσίας, καὶ αὐτὴ εἶχε ἀπαντήσει μὲ εἰλικρίνεια σ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις, μὴ μπορώντας βέβαια νὰ φανταστῇ τί ἐπρόκειτο νὰ ἐπακολουθήσῃ. Ἦταν τόσο καλὸς αὐτὸς ὁ κύριος, τόσο εὐγενικός!... σωστὸς τζέντλεμαν λωποδύτης!

Παρ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίες τῆς κυρίας Μπάρκε, ἡ Ρίτσαρντ, ποὺ εἶχε ἄμεμπτο παρελθόν, ἀφέθηκε ἐλεύθερη καὶ βρῆκε ἀμέσως δουλειά. Ἕνας διαπρεπὴς δικηγόρος προσεφέρθη τώρα ν' ἀποδείξῃ ὅτι τὰ ὅσα ποὺ ἔκαμε στὴν νέα ὁ μυστηριώδης Γοῦντυ εἶνε νόμιμα, ἀφοῦ ἔγιναν πρὸ τῆς κλοπῆς. Καὶ θὰ ἐπακολουθήσῃ μιὰ πολύκροτη δίκη, ποὺ θὰ φέρῃ σὲ πολὺ δύσκολη θέσι τὴν ἀμερικανικὴ δικαιοσύνη.

Ο ΝΕΟ-Υ-ΟΡΚΕΖΟΣ

Α.Ο.Δ.Ο.

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΑΝΤΡΟΓΥΝΟ

Ἕνα πρωΐ τῆς περασμένης ἑβδομάδος στὴν γωνία ἑνὸς δρόμου, στὸ Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας, συνέβη ἕνα δυστύχημα: ἕνα λεωφορεῖο συνεκρούσθη μὲ ἕνα ἰδιωτικὸ αὐτοκίνητο, μέσα στὸ ὁποίον βρισκόταν ἕνας κύριος ἑβδομήντα περίπου χρονῶν, ποὺ ἐτραυματίσθη σοβαρῶς. Μὲ ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο τὸν μετέφεραν ἀμέσως στὸ πλησιέστερο νοσοκομεῖο, ὅπου ὅμως οἱ γιατροὶ διεπίστωσαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ γυναικός.

Ἔγιναν ἔρευνες φυσικὰ καὶ ἡ ἀστυνομία ἐξακρίβωσε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς Ἀγγλίδος ποὺ εἶχε μεταναστεύσει στὴν Αὐστραλία πρὸ 55 ἐτῶν. Τότε ἦταν πολὺ νέα ἀκόμη καὶ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ βρῇ δουλειὰ μεταμφιέστηκε σὲ ἀγόρι. Ἔπειτα κατώρθωσε νὰ δημιουργήσῃ μιὰν ἀρκετὰ καλὴ θέσι στὴν κοινωνία, ἀλλὰ δὲν συνέφερε πιὰ νὰ φανερώσῃ τὸ φύλον της. Τὸ περιεργότερο ὅμως εἶνε ὅτι ἀπὸ τριάντα χρονῶν ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶνε παντρεμένη καὶ ἡ σύζυγός της εἶχε πεθάνει λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν σύγκρουσι. Ἦταν λοιπ

ΟΝΕΙΡΟ χειμωνιάτικης ΝΥΧΤΑΣ

Φαντασία καὶ ζωή

Ὑπὸ ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Εἶνε νύχτα. Ὁ ἀέρας χτυπᾷ μὲ τὰ παγερά του φτερὰ τὰ παραθυρόφυλλα. Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δωματίου ἀποπνέει ἐγκαρδιότητα. Εἶνε θαρρεῖς, φορτωμένο μὲ χάδια θαλπωρῆς. Γυρμένη στὸ κρεββατάκι της, μιὰ ὥριμη κοπέλλα συλλογίζεται κι' ὀνειροπολεῖ:

—Τί ζωή, Θεέ μου! Ἡ κάθε ἡμέρα μοιάζει τόσο πολύ, τόσο ἀπελπιστικὰ πολὺ μὲ τὴν προηγουμένη! Αὐτὸ εἶνε, λέει ὁ Οὐάϊλδ, τὸ μεγάλο μαρτύριο τοῦ φυλακισμένου. Μὰ εἶνε ἀπαραίτητο τάχα νὰ μπῆ κανεὶς στὴ φυλακὴ γιὰ νὰ νοιώσῃ τὴ φρικτὴ πλῆξι τῆς ἀσάλευτης ζωῆς ; Πολλοὶ τὴν σέρνομε τὴ φυλακὴ μαζί μας...

»Τὸ πρωΐ, ἕως τὶς δύο, γραφεῖο. Ἔπειτα γεῦμα καὶ λίγη ἀνάπαυσις. Τὸ ἀπόγευμα σινεμὰ ἢ κάποια φιλικὴ ἐπίσκεψις ἢ καὶ διάβασμα ἑνὸς φτηνοῦ ρομάντσου στὸ σπίτι. Καὶ τελείωσε. Ρωτῶ τὴν μίζερη Μοῖρα μου: Εἶνε ἄξια αὐτὰ τὰ ἀσήμαντα γεγονότα, μαζὶ ἔστω καὶ μὲ κάποιες ἐξ ἴσου ἀσήμαντες κι' ἀνόητες «περιπετειοῦλες» κατ' ἀραιότατα διαστήματα, νὰ γεμίσουν μιὰ ζωή ; Καὶ ὅμως, αὐτὰ ἐπάνω - κάτω γεμίζουν τολλὲς ζωές, ὅπως καὶ τὴ δική μου.

»...Καὶ ὁ χρόνος περνᾷ. Μπορῶ νὰ τὸ πῶ ἀπόψε στὸν ἑαυτό μου — δὲν μ' ἀκούει κανεὶς — ὅτι ἐπάτησα τὰ τριάντα. Μέσα στὸν ἐβένινο χείμαρρο τῶν μαλλιῶν μου ἔχουν γλυστρήσει μερικὲς ἄσπρες τρίχες — ἀσημένιες χορδές, ἐπάνω στὶς ὁποῖες παίζει ὁ χρόνος τὸ πένθιμο ἐμβατήριό του. Καὶ πάντα κυλᾷ. Χλωμὰ ροδοπέταλα ὀνείρων τῆς πρώτης μου νεότητος, ποὺ ἐφυλλορρόησαν, παρασύρονται ἀπὸ τὸ ρεῦμα του...

»Μὰ ἡ ἐλπίδα ἀπομένει. Εἶνε τὸ μόνο κλαδί, ποὺ διατηρεῖται πράσινο, μέσα στὸ ξηρό, μαραμένο φθινόπωρο μιᾶς ζωῆς. Ἡ ἐλπίδα δὲν μ' ἐγκαταλείπει. Καὶ νοιώθω πάντα τὸ κλαδί της γεμάτο χυμοὺς νέων, ἀπροόπτων ἀνθίσεων. Τὶς τελευταῖες μέρες ἤρκεσε τὸ χαμόγελο ἑνὸς νέου, μιὰ χαρούμενη «Καλημέρα» ἀπὸ χείλη ποὺ τώρα μόλις ἄρχισαν νὰ σκεπάζωνται μὲ τὸ χρυσὸ χνοῦδι τῆς ἀνδρικῆς ὡριμότητος, ἕνα γελαστὸ βλέμμα καὶ νά! Οἱ χυμοὶ τῆς ἐλπίδος μου ἀφήνουν τριγμοὺς ἀνυπομονησίας. Ἐλπίζω πὼς φθάνει γιὰ μένα μιὰ νέα, ἐρωτικὴ ἄνθησις. Καὶ στὴν ψυχή μου πνέει ἡ πρώτη ὑπόνοια ἀρώματος ἀπ' αὐτὴ τὴν τρελλὴ ἄνθησι τῆς καοδιᾶς, ποὺ περιμένω.

»Ὅταν πρωτοῆρθε αὐτὸς ὁ νέος κι' ἐνοίκιασε τὸ γειτονικὸ δωματιάκι, ἡ καρδιά μου ἔγινε προφήτισσα τσιγγάνα καὶ μοῦ εἶπε: «Αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ μεγάλος ἔρωτας τῆς ζωῆς σου». Καὶ ὅλη μου ἡ ὕπαρξις ἐσκίρτησε ἀπὸ εὐτυχία. Τὸ ἴδιο λαχτάρισμα, πιὸ ἔντονο ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα, νοιώθω κάθε φορὰ ποὺ τὸν βλέπω νὰ φεύγῃ ἢ νὰ ἔρχεται. Ὅταν μὲ ἀντιληφθῇ πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι, περνώντας, μὲ χαιρετᾷ. Τὸ χαμόγελο λάμπει στὸ πρόσωπό του. Καὶ κάνει τὸν χαιρετισμό του φωτεινό, σὰν ἀνατολὴ ἀνοιξιάτικου ἡλίου.

»Προχθὲς κοντοστάθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου, καθὼς μ' ἐχαιρέτησε μὲ κίνημα τοῦ κεφαλιοῦ. Τὰ μάτια του σὰν νὰ καρφώθηκαν γιὰ λίγο μὲ μιὰ παράξενη, φλογερὴ ἐπιμονὴ ἐπάνω μου. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐπρόφθασα νὰ τοῦ πῶ, ἀρκετὰ δυνατά, κυττάζοντάς τον κατάματα:

—Πόσο ὄμορφος εἶσαι!...

»Μὰ δὲν μ' ἄκουσε, ἂν καὶ ἤμαστε πρόσωπο μὲ πρόσωπο. Διότι μεταξὺ μας μεσολαβοῦσε τὸ κλειστὸ τζάμι.

»Εἶνε κοντὰ ἕνας μῆνας τώρα — ἀπὸ τότε ποὺ ἦρθε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι — ποὺ ἕνας διάδρομος καὶ μιὰ μικρὴ σκαλίτσα μᾶς χωρίζουν. Αὐτὸς ἔχει νοικιάσει τὸ τελευταῖο, μοναχικὸ δωματιάκι, ποὺ εἶνε σὲ λίγο ψηλότερο ἐπίπεδο ἀπὸ τὸ δικό μου. Διασχίζει τὸν διάδρομο τοῦ δικοῦ μου δωματίου κι' ἔπειτα ἀνεβαίνει δυὸ - τρία σκαλιά, γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ δωμάτιό του. Φτωχοπαιδο εἶνε φυσικά. Σὲ κάποιο μαγαζὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων, θαρρῶ, δουλεύει. Σὲ οἴκον ἀντιπροσωπείας αὐτοκινήτων, νομίζω. Τὰ ροῦχα του εἶνε ἀπὸ φθηνὸ ὕφασμα καὶ δὲν φορεῖ ὅλες τὶς ἡμέρες γραβάτα. Φτωχό, ἐργατικὸ παιδί. Μὰ πόσοι πλούσιοι κύριοι, γαντοφορεμένοι, μὲ ἄφογη τσάκισι πανταλονιοῦ, καὶ μὲ μεταξωτὴν αἴγλη πουκάμισου καὶ γραβάτας δὲν θὰ ἔδιναν ἀτόφια τὴν βαρύτιμη γκαρνταρόμπα τους κι' ὅλα τους τὰ πλούτη γιὰ τὰ λαμπρά, παν-νάρια νειάτα του!...

»Τώρα ποὺ τὸν σκέπτομαι, ποὺ φέρνω στὸ νοῦ μου τὴ μορφή του, ὅπου παιχνιδίζουν τὰ δροσερὰ χρώματα τῶν δεκαοκτώ του χρόνων, μεθῶ ἀπὸ ἔρωτα. Αἰσθάνομαι πυρωμένα τὰ μάγουλά μου. Καὶ κάτι μὲ πνίγει, ἐδῶ, στὸ λαιμό. Ἄχ, ναί! Κάτι σὰν γλυκὸ ξεχείλισμα πάθους... Θεέ μου, δὲν θέλω τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ μὴ γελιέμαι νομίζοντας ὅτι δὲν τοῦ εἶμαι ἀδιάφορη! Βρίσκω τὴ φωνή του, ὅταν κάποτε μοῦ μιλᾷ, τόσο θερμή !... Καὶ λίγο συγκινημένη. Στὰ μάτια του διαβάζω τὴν προθυμία νὰ μ' ἐξυπηρετήσῃ, νὰ μοῦ φανῇ εὐχάριστος. Ἄ, ὄχι. Δὲν μπορεῖ νὰ γελιέμαι...

»Μιὰ μέρα τὸ σγουρό του κεφάλι θὰ γείρῃ στὸ στῆθος μου. Στὰ μάτια μου θὰ καθρεφτίσῃ τοὺς πρώτους ἐρωτικοὺς του πόθους. Κι' ἐγὼ θὰ τοῦ ψιθυρίσω λόγια ἔρωτος, ποὺ θὰ ἔχουν συνόμα διαποτισθῆ ἀπὸ τὴν ἤρεμη στοργὴ μεγαλύτερης ἀδελφῆς. Θὰ εἶμαι μιὰ τρελλὴ ἐρωτευμένη καὶ μιὰ μεγαλύτερη ἀδελφὴ γι' αὐτόν. Ὡραῖο ἀγόρι! Γεῖρε στὴν ἀγκαλιά μου, νὰ σοῦ πῶ τὸ μαγευτικὸ νανούρισμα τῆς ἀγάπης...

»Ἴσως αὐτὴ τὴν ὥρα νὰ μὲ σκέπτεται κι' ἐκεῖνος. Καὶ νὰ μάχεται μὲ τὴν δειλία του, ποὺ δὲν τὸν ἀφήνει νὰ μοῦ πῇ ὅ,τι νοιώθει γιὰ μένα. Μὰ στὸ τέλος, βέβαια, ὅσο συνεσταλμένος κι' ἂν εἶνε, θὰ τολμήσῃ...».

Στὸν διάδρομο ἀκούονται σιγανὰ βήματα.

—Θεέ μου, αὐτὸς εἶνε ! Γιατί βγῆκε αὐτὴ τὴν ὥρα ἀπὸ τὸ δωμάτιό του ; Βγαίνει ἔξω μήπως; Μὰ ὄχι. Τὰ βήματά του εἶνε ἀναποφάσιστα, δειλά... Μήπως; Μὰ βέβαια ! Σταμάτησε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα μου. Θεέ μου, βοήθησέ με νὰ συγκρατήσω τὸ ἀφηνίασμα τῆς καρδιᾶς μου! Δὲν τὴν διευθύνω πιά...

»Τώρα τὸ χέρι του θὰ μένῃ ὑψωμένο κοντὰ στὴν πόρτα μου. Καὶ θὰ τρέμῃ, ὰχ πόσο θὰ τρέμῃ !, ἀπὸ δισταγμό. Νὰ χτυπήσῃ; Νὰ μὴ χτυπήσῃ; Καὶ τὰ χείλη του θὰ ἔχουν ξεραθῆ ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Δὲν θὰ τὰ νοιώθῃ ἱκανά, νὰ προφέρουν τὴν δικαιολογία, ποὺ ἔχει ἀπὸ πρὶν ἑτοιμάσει:

—Δεσποινίς, μὲ συγχωρῆτε. Ἤρθα νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ δώσετε...

»Ὁ καϋμένος! Κι' ἂν δειλιάσῃ; Ἂν τελικῶς δὲν χτυπήσῃ; Ἂν φύγῃ τώρα, ἴσως νὰ μὴν ξανατολμήσῃ. Ἄ, ὄχι...»

Σηκώνεται ἡ νέα ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ὅπου εἶχε γείρει ντυμένη. Πηγαίνει πρὸς τὴν πόρτα. Ἡ καρδιά της σπαρταρᾷ. Ἀνοίγει καὶ τὸν βλέπει ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὸ ἀδύνατο φῶς τοῦ διαδρόμου, κοντὰ σ' ἕνα καναπεδάκι της, ποὺ τὸ εἶχε τοποθετήσει ἡ ἴδια σὲ μιὰ γωνία, δίπλα στὴν πόρτα της, καὶ εἶχε ἁπλώσει ἐπάνω ἕνα παλιὸ χαλί.

Ὁ νέος, ὅταν τὴν εἶδε, ἐσάστισε. Ρόδινο κῦμα ντροπῆς ἐχύθηκε στὸ πρόσωπό του.

—Μὲ συγχωρῆτε, δεσποινίς, ἐψιθύρισε...

Δὲν ἔβρισκε τί νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Τὸ στῆθος της ἀνεβοκατέβαινε μὲ γρήγορο ρυθμό. Στὸ μυαλό της ἔπεφτε ἡ ρόδινη νεφέλη ἡδονικῆς ζάλης: Θὰ ἤθελε νὰ συντομευόταν αὐτὸς ὁ ἀγωνιώδης πρόλογος τῶν ἀμοιβαίων δισταγμῶν καὶ ἐρχόταν γρήγορα ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ μποροῦσε ἡ ψυχή της ν' ἀνοίξῃ ὅλα τὰ κανάλια της, τὰ γεμάτα τόσον καιρὸ μὲ παράφορο αἴσθημα. Μὰ δὲν τοῦ εἶπε τίποτε. Ἔγειρε τὸ κεφάλι της καὶ τὸν ἐκύτταζε.

—Ἴσως νὰ ἔχετε ἀντιληφθῆ..., συνέχισε ὁ νέος, μὰ πάλι ἐκόμπιασε.

—Ναί!, τοῦ ἀσήντησε τότε ἡ ἐρωτευμένη κοπέλλα χαμηλώνοντας τὸ κεφάλι. Ναί!...

Ἤθελε νὰ προσθέσῃ: «Ναί, ἀγαπημένε μου. Ἔχω ἀντιληφθῆ τὸν ἔρωτά σου Ὅπως κι' ἐσὺ πρέπει νὰ ἔχῃς ἀντιληφθῆ τὸν δικό μου». Εἶπε ὅμως μονάχα «Ναί». Καὶ ἡ προσμονή της ἔφθασε στὸ κατακόρυφο.

—Ἤθελα νὰ σᾶς τὸ πῶ, ξαναεῖπε ὁ νέος, ἀλλὰ ντρπόμουνα. Ξέρετε, τὰ σκεπάσματά μου εἶνε λίγα καὶ μ' αὐτὸν τὸν καιρὸ κρυώνω. Βγαίνω, λοιπόν, τὴ νύχτα καὶ παίρνω αὐτὸ τὸ χαλάκι σας καὶ τὰ βολεύω. Τὸ πρωΐ τὸ ξαναβάζω στὴ θέσι του. Ὥστε μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ τὸ παίρνω;

Ἔσκυψε στὸν καναπὲ καὶ πῆρε τὸ χαλί, ποὺ ἦταν στρωμένο ἐπάνω. Τὸ ἔβαλε στὴ μασχάλη του καὶ εἶπε:

— Καληνύχτα, δεσποινίς. Κι' εὐχαριστῶ πολύ...

Σὲ λίγο, ἐχάθηκε στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου. Ἡ κοπέλλα ἐγύρισε στὸ δωμάτιό της. Ἕνα παγερὸ ρίγος διέτρεχε τὸ σῶμα της καὶ ἄγγιζε τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της.

—Εἶνε ποὺ ἄνοιξα τὴν πόρτα, σκέφθηκε.

Κι' ἄρχισε νὰ ἑτοιμάζεται γρήγορα - γρήγορα γιὰ νὰ κοιμηθῇ. ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

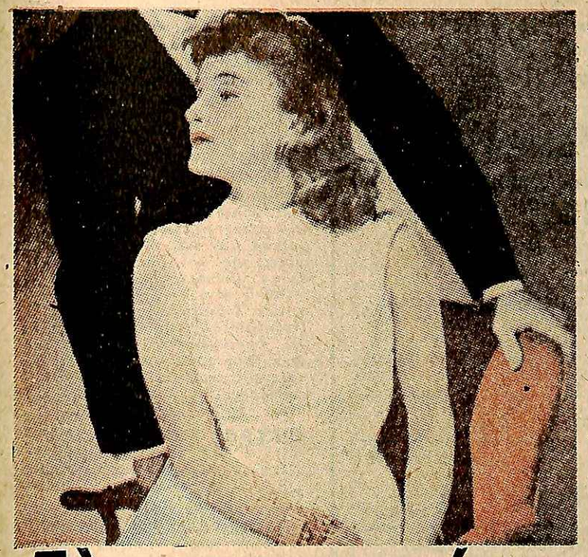

Τὸ μπριγιαντένιο βραχιόλι

Ἕνα δραματικὸ αἰσθηματικὸ διήγημα ὑπὸ Ε. ΧΑΡΤΜΑΝ

Ἡ Λουσιὲν μπῆκε τρέχοντας στὸ γραφεῖο τοῦ συζύγου της. Ἀλλὰ ἐσταμάτησε ἀμέσως, ἀπογοητευμένη: Ὁ Ζύλ δὲν βρισκόταν ἐκεῖ.

Πῶς δὲν τὴν εἶχε χαιρετήσει πρὶν νὰ φύγῃ;

Ἐγύρισε στὸ δωμάτιό της κι' ἐκυττάχθηκε στὸν καθρέφτη, λυπημένη. Τὸ κομψόταο βραδυνὸ φόρεμα, ποὺ τῆς εἶχε φέρει ἡ μοδίστα, καὶ ποὺ τὸ εἶχε φορέσει ἀμέσως γιὰ νὰ τὴν θαυμάσῃ ὁ ἄνδρας της, τῆς ἐφάνηκε λιγώτερο ὡραῖο. Ἢ μήπως δὲν ἦταν αὐτὴ πιὰ ἀρκετὰ ὄμορφη;

Προηγουμένως, ὅταν ἦσαν σχεδὸν φτωχοί, δὲν τὴν εἶχαν ποτὲ βασανίσει οἱ σκέψεις αὐτές. Γιὰ νὰ ζῇ μέτρια, ἀποτραβηγμένη ἀπὸ τὸν κόσμο, δὲν τῆς χρειαζόταν μεγάλη καλλονή, οὔτε μεγάλη κομψότης.

Τώρα ὅμως ποὺ εἶχε ἀλλάξει ἡ οἰκονομικὴ κατάστασίς των καὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ παίρνουν μέρος σὲ κοσμικὲς συγκεντρώσεις, τῆς συνέβαινε συχνὰ νὰ σκεφθῇ μὲ κάποια πικρία: «Τί κρῖμα νὰ εἶμαι μιὰ γυναικούλα τόσο λίγο φανταχτερή!»

Μόλις εἶχε ἀλλάξει φόρεμα ἄκουσε νὰ κουδουνίζῃ τὸ τηλέφωνο.

Ἦταν ὁ Ζύλ. Τῆς ζητοῦσε συγγνώμην γιατὶ εἶχε φύγει χωρὶς νὰ τὴν χαιρετήσῃ. Βιαζόταν πολύ..., τόσο, ὥστε εἶχε ξεχάσει ἀκόμη καὶ νὰ κλειδώσῃ κάποια χαρτιά, ποὺ βρίσκονταν στὸ μεσαῖο συρτάρι τοῦ γραφείου του. Παρακαλοῦσε μάλιστα τὴ Λουσιὲν νὰ κλειδώσῃ ἀμέσως τὴν πόρτα τοῦ δωματίου ἐκείνου, ὅπου δὲν ἔπρεπε νὰ μπῇ κανεὶς ἀπολύτως.

—Οὔτε ἐγώ; ἐρώτησε ἡ νέα γυναῖκα.

—Οὔτε.

Ἡ Λουσιὲν τοῦ τὸ ὑποσχέθηκε, ἄφησε τὸ ἀκουστικὸ καὶ ἐπῆγε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελία του.

Στὸ διάδρομο, συναντήθηκε μὲ τὴν καμαριέρα, ἡ ὁποία κρατοῦσε ἕνα γράμμα.

—Τὸ ἔφερε ἕνα παιδί, κυρία, ἐξήγησε ἡ ὑπηρέτρια. Μοῦ συνέστησε νὰ τὸ δώσω στὰ χέρια τοῦ κυρίου δικηγόρου.

—Τὸ ἴδιο εἶμαι κι' ἐγώ, διέκοψε ἡ Λουσιὲν μὲ προσποιητὴν ἀδιαφορία.

Κι' ἐπῆρε τὸ γράμμα. Ἐκύτταξε τὸν γραφικὸ χαρακτῆρα τοῦ κομψοῦ γκρίζου φακέλλου. Ἦταν ἀσφαλῶς γυναικεῖος! Μπῆκε ἀργὰ στὸ γραφεῖο τοῦ Ζύλ καὶ ἄφησε ἐπάνω στὸ τραπέζι τὸ γράμμα, σὲ ἐμφανῆ θέσι.

Ποιὰ μποροῦσε νὰ γράφῃ στὸν ἄνδρα της;

Γιατὶ ἡ σύστασις νὰ δοθῇ τὸ γράμμα στὰ χέρια του;

Γιατὶ ἡ κατηγορηματικὴ ἀπαγόρευσις τοῦ Ζύλ νὰ μπῇ ὁποιοσδήποτε στὸ γραφεῖο του, ἔστω καὶ ἡ γυναῖκα του;

Ἡ Λουσιὲν συναισθανόταν ὅτι παρεσύρετο ἀπὸ φαντασιοπληξίες. Ὡστόσο εἶχε κλονισθῆ ἡ ἐμπιστοσύνη της.

Τῆς ἐγεννήθηκε ἡ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ κυττάξῃ τί ὑπῆρχε μέσα στὸ μεσαῖο ἐκεῖνο συρτάρι ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ ἀνοίξῃ κανείς.

Τὸ ἐξσκλείδωσε καὶ τὸ ἄνοιξε μὲ καρδιοχτύπι, σὰν ἔνοχος.

Μέσα σ' αὐτό, κοντὰ σὲ διάφορα χαρτιὰ καὶ σὲ μιὰν δέσμη χαρτονομισμάτων, δεμένην μὲ ἕνα λάστιχο, εἶδε ἕνα μικρὸ δέμα.

Εἶχε τὴν συναίσθησι ὅτι ἔκανε μιὰν ἀδιακρισία. Ἐν τούτοις τὸ ξεδίπλωσε καὶ ἔβγαλε ἀπὸ μέσα μιὰ θήκη κοσμηματοπώλου, τετράγωνη, ἀπὸ ἄσπρο δέρμα.

Ἡ περιέργειά της ἄναψε ἀκόμη περισσότερο. Ἐπίεσε τὸ ἐλατήριο τοῦ μικροῦ κουτιοῦ. Καὶ ἀνεσκίρτησε ξαφνικά, σὰν νὰ εἶχε δεχτῆ ἕνα χτύπημα καράβασμα νικημένη ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ κούρασι: Τὸ σύμπλεγμα δὲν ἦταν δικό της!

Νά, λοιπόν, ποῦ τὴν εἶχαν ὁδηγήσει τόσα χρόνια κοινῶν θυσιῶν, ἀπεριόριστης ἀφοσιώσεως, βαθειᾶς τρυφερότητος!...

Τὰ χρυσὰ γράμματα ἐμεγάλωναν, ἔπαιρναν τεράστιες διαστάσεις μπροστὰ στὰ μάτια της! Ὅσο ὅμως κι' ἂν ἐβασάνιζε τὸ μυαλό της, δὲν κατώρθωνε νὰ θυμηθῇ καμμιὰ γνωστή της, τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας νὰ ἀρχίζῃ ἀπὸ τὰ ψηφία ἐκεῖνα: «Λ. Τ.».

Ἐσήκωσε τὸ κεφάλι της. Καὶ τὸ βλέμμα της ἔπεσε μηχανικὰ σ' ἕνα βιβλίο, ποὺ βρισκόταν ἐπάνω στὸ τραπέζι : «Πολιτικὰ ἀπομνημονεύματα» τοῦ Βενσὰν Τοριάν, ἐκδοθέντα μὲ τὴν φροντίδα τῆς χήρας του Ἀμαλίας Τοριάν.

Ἕνα φῶς ἔλαμψε στὸ μυαλό της! Θυμόταν τώρα καλά, ὅτι εἶχε ἰδῆ στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνδρός της μιὰ κυρία, γιὰ τὴν ὁποία τῆς εἶχε πῆ ὁ Ζύλ ὅτι ἦταν χήρα κάποιου πολιτικοῦ καὶ ὅτι εἶχε ἔλθει γιὰ ζητήματα σχετικὰ μὲ τὴν ἔκδοσι ἑνὸς βιβλίου τοῦ συζύγου της.

Εἶχε κάνει τότε μὲ τὸ νοῦ της μιὰ σύγκρισι τῆς ὑψηλῆς ἐκείνης ἐπιβλητικῆς καὶ κομψοντυμένης γυναίκας μὲ τὸν ἑαυτό της, μὲ τὴν μικροκαμωμένη καὶ ἄδυνατη σιλουέττα της, τυλιγμένην σὲ ἕνα παλτὸ ἀπλούστατο.

Καὶ εἶχε αἰσθανθῆ βαθειὰ εὐτυχία, γιατὶ τὴν ἀγαποῦσε ἕνας ἄνθρωπος ἀνώτερος, ποὺ ἐνδιαφερόταν περισσότερο γιὰ τὸ πνεῦμα της παρὰ γιὰ τὸ σῶμα της.

Πόσο εἶχε γελαστῆ!...

Τώρα, ὁ πόνος καὶ ἡ ἀγανάκτησις τῆς ἐσφιγγαν τὴν ψυχὴ τόσο σκληρά, ὥστε δὲν μποροῦσε οὔτε κἂν νὰ κλάψῃ.

Μὲ μιὰ χειρονομία ἀγέρωχη καὶ περιφρονητικὴ ἐτακτοποίησε ὅλα τὰ πράγματα, ὅπως τὰ εἶχε βρῆ κι' ἔβγῆκε, ἀποφασισμένη νὰ ἐκδικηθῆ.

Ὁ Ζύλ ἐγύρισε στὸ σπίτι τὸ βράδυ αὐτὸ ἀργότερα ἀπὸ ἄλλες φορές. Καὶ βρῆκε τὴ Λουσιὲν στὸ τραπέζι ἤδη, ἕτοιμη ν' ἀρχίσῃ τὴν ἐπίθεσι...

Τὸ κλειδὶ τοῦ γραφείου βρισκόταν στὸ χέρι τῆς νέας γυναίκας. Δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἀρνηθῆ ὁ Ζύλ, νὰ κρύψῃ τὶς ἀποδείξεις τῆς ἐνοχῆς του. Ἐν τούτοις, τὸ πρόσωπό του ἦταν τόσο ἥρεμο!

—Λοιπόν; Ἔχομε τίποτε καινούργιο; ἐρώτησε τὴ Λουσιὲν χαϊδεύοντάς της τὸ μάγουλο.

Ἐκείνη ἐχαμήλωσε τὰ μάτια της, γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἐσωτερικὴ ταραχή της.

—Ἔκλεισες καλὰ τὸ γραφεῖο μου; ἐπρόσθεσε ὁ Ζύλ.

—Ναί, ἀπήντησε ἡ νέα γυναῖκα μὲ προκλητικὸν τόνο. Μπῆκα ὅμως γιὰ νὰ δάλω ἐπάνω στὸ τραπέζι σου ἕνα γράμμα... ποὺ θὰ εἶνε ἀσφαλῶς πολὺ σπουδαῖο γιὰ σένα!

Καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ κλειδί, μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν.

Χωρὶς νὰ ἀντιληφθῇ τίποτε, χωρὶς νὰ προσέξῃ τὴν εἰρωνεία τῆς τελευταίας φράσεώς της, ὁ Ζύλ ἔτρεξε ἀμέσως στὸ γραφεῖο του, ἐδιάβασε διαστικὰ τὸ γράμμα καὶ ξαναγύρισε στὴν τραπεζαρία.

—Νὰ φᾶμε λίγο γρήγορα..., εἶπε μὲ φανερὴ δυσθυμία.

—Δὲν θὰ μοῦ πῆς, τούλάχιστον, ποιὸς σοῦ γράφει;

—Εἶνε ἕνα γράμμα γιὰ δουλειές μου. Δὲν σὲ ἐνδιαφέρει... Μετὰ τὸ φαγητό, πρέπει νὰ ξαναβγῶ ἀμέσως...

Θὰ πάῃ σ' «ἐκείνη»!, σκέφθηκε ἡ Λουσιὲν μὲ ἀπελπισία. Δὲν εἶνε μόνο ὡραία καὶ κομψή... Θὰ εἶνε καὶ ἔξυπνη, συνηθισμένη νὰ ζῇ σὲ ἕναν κόσμο διανοουμένων, ἐξασκημένη νὰ γοητεύῃ τοὺς ἄνδρες!

Καὶ θυμήθηκε μὲ ὀδυνηρὴ μεταμέλεια ὅτι ἐπὶ τόσα χρόνια εἶχε περάσει τὰ βράδυα μπαλώνοντας κάλτσες, ἐνῷ ὁ σύζυγός της ἐδιάβαζε ἢ ἔγραφε.

Ὁ Ζύλ εἶχε σηκωθῆ ἐν τῷ μεταξύ. Ἤπιε ὄρθιος τὸν καφέ του. Τὴν ἐχαιρέτησε μὲ μιὰ χειρονομία καὶ ἔφυγε διαστικά, χωρὶς νὰ ἰδῇ ὅτι τὰ μάτια της ἦσαν γεμάτα δάκρυα.

Ὅταν ἔμεινε μόνη, ἡ Λουσιὲν ἐναμπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνδρός της.

Τὸ μεσαῖο συρτάρι τοῦ τραπεζιοῦ ἦταν ἀνοιχτό. Ἡ θήκη μὲ τὸ κόσμημα ἔλειπε. Θὰ τὴν εἶχε πάρει ὁ Ζύλ, γιὰ νὰ τὴν προσφέρῃ σ' «ἐκείνην» γιὰ τὴν ὁποία προσριζόταν!

«Λίγη οἰκονομικὴ ἄνεσις θὰ μᾶς ἔφτανε γιὰ νὰ γίνωμε ἀπόλυτα εὐτυχισμένοι..., τῆς ἔλεγε ὁ ἄνδρας της στὰ δύσκολα χρόνια. Θάρθῃ κι' αὐτὴ ἐπὶ τέλους!...».

Καὶ πράγματι εἶχε ἔρθει ἡ οἰκονομικὴ ἄνεσις, ἀλλὰ γιὰ νὰ τοῦ ἐπιτρέπῃ νὰ κάνῃ πολύτιμα δῶρα σὲ ἄλλες γυναῖκες!

Ὄχι, δὲν μποροῦσε νὰ τὸν συγχωρήσῃ ἡ Λουσιέν. Θὰ ἔφευγε ἀμέσως. Θὰ περνοῦσε τὴ νύχτα στὸ σπίτι τῆς μητέρας της. Θὰ τῆς τὰ ἐξηγοῦσε ὅλα, κι' αὐτὴ θὰ τὴν συνεβούλευε τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ... Γρήγορα ὅμως, πρὶν νὰ ἐπέστρεφε ὁ Ζύλ.

Ἡ νέα γυναῖκα ἄνοιξε τὸ ντουλάπι της καὶ πῆρε μιὰ ταξιδιωτικὴ τσάντα. Ἔρριξε μέ-

σα ἀνακατωμένα τὰ πιὸ ἀναγκαῖα μικροπράγματα, ἀλλ' ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ δωματίου καὶ μπῆκε ὁ Ζύλ. Φυσικά, αὐτὴ δὲν τὸν ἐπερίμενε τόσο γρήγορα καὶ τὸν ἐκύτταζε τρέμοντας.

—Θὰ μὲ συγχωρήσης, τῆς εἶπε ἐκεῖνος, ποὺ δὲν σοῦ ἔκαμα οὔτε ἕνα μικρὸ δῶρο σήμερα, στὴν ἐπέτειο τοῦ γάμου μας;... Εἶχα σκεφθῆ νὰ σοῦ χαρίσω ἕνα πραγματάκι χαριτωμένο, ποὺ θὰ σοῦ ἄρεσε πολύ... Ἀπόψε ὅμως, τὴν τελευταία στιγμή, τὸ ἔχασα. Νὰ γιατί ἔφυγα τόσο βιαστικά, μετὰ τὸ φαγητό. Διάβασε!...

Καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα γκρίζο χαρτί, τὸ γράμμα ποὺ ὑπῆρχε μέσα στὸν ὁμοιόχρωμο φάκελλο.

Ἡ Λουσιὲν ἐδιάβασε σαστισμένη:

«Ἀξιότιμε κύριε δικηγόρε,

»Μολονότι εἴχατε τὴν εὐγενῆ καλωσύνη νὰ μοῦ δώσετε μιὰν προκαταβολή, τολμῶ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ παραιτηθῆτε ἀπὸ τὴν ἀγορὰ τοῦ κοσμήματος, ποὺ σᾶς ἄρεσε τόσο πολύ. Ὁ γυιός μου μοῦ ἔστειλε ἕνα γράμμα ποὺ τὸ ἔλαβα τῶρα μόλις, ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ὅπου εἶχε πάει γιὰ νὰ δημιουργήση ἕνα μέλλον, καὶ μοῦ ἀναγγέλλει ὅτι βρῆκε ἐκεῖ κάτω μιὰ πολὺ καλὴ θέσι. Ἔτσι ἐκλείπει πλέον ἡ χρηματικὴ ἀνάγκη ποὺ θὰ μὲ ἔκανε νὰ στερηθῶ τὸ μπριγιαντένιο μου βραχιόλι, τὸ ἐνθύμιο αὐτὸ τοῦ χαμένου μου συζύγου, τὸ πρῶτο δῶρο του μετὰ τὸν γάμο μας.

Ἀμαλία Τοριάν».

—Ἤλπιζα νὰ προλάβω νὰ σοῦ φέρω τοὐλάχιστον λίγα λου λούδια, ἐξήγησε ὁ Ζύλ. Γι' αὐτὸ ἔφυγα βιαστικά. Δυστυχῶς ὅμως ἤταν κλειστὰ πιὰ ὅλα τὰ μαγαζιά.

Ἡ Λουσιὲν ἔμενε ἀμίλητη, κυττάζοντας ἀκόμη τὸ γράμμα, ποὺ εἶχε διαβάσει.

—Μὰ τί ἔχεις ἀπόψε; τὴν ἐρώτησε ὁ ἄνδρας της πλησιάζοντάς την.

—Τίποτε... ἀπήντησε ἡ γυναῖκα του.

Ἐνῶ δεχότον τὰ θερμὰ φιλιά του, προσπαθοῦσε νὰ συνέλθη, νὰ κρύψη τὴν ξαφνικὴ χαρά της ποὺ τὴν ἔκανε νὰ δακρύζη καὶ ἔτσι γιὰ πρώτη φορὰ ἔλεγε ψέματα στὸν ἄνδρα της γιὰ νὰ δικαιολογήση τὴν ἀκαταστασία τοῦ δωματίου της.

Ε. ΧΑΡΤΜΑΝ

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

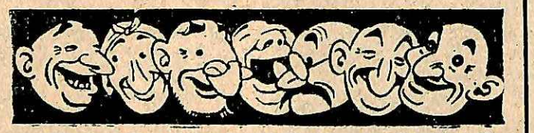

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μετὰ ἀπὸ χιόνια καὶ βροχὲς καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα,
ποὺ λίγο μόνον ἔλειψε ν' ἀφήσουν ἐποχήν,
ὁ Ἀττικὸς ὁ οὐρανὸς μᾶς χάρισε λιακάδα
κι' οἱ ἄπαλτοι τῆς ἔκαναν... θ ε ρ μ ὴ ν ὑ π ο δ ο χ ή ν.

Εἰς μίαν μάχην ἔπεσεν ὁ Φινλανδὸς Ταμίλα,
δρομεὺς μεγάλης κλάσεως καὶ πρὸ παντὸς ἀήττητος,
μὲ κόκκινα, τῶν παρειῶν, τὰ δύο του τὰ μήλα
καὶ μὲ ρεκὸρ παγκόσμια, στοὺς δρόμους τῆς ταχύτητος.
Τὸ νῆμα πρῶτος ἔκοβε καὶ πρῶτος ἀπ' τοὺς πρώτους,
μὰ δυστυχῶς ἀπό τινος εὑρίσκεται στὸ μνῆμα
κι' οἱ Φινλανδοὶ τὸν ἀθλητὴν θρηνοῦνε τὸν λαμπρό τους
ποὺ κόπηκε διὰ παντὸς τοῦ... β ί ο υ τ ο υ τ ὸ ν ῆ μ α.

Τὰ φύλλα τὰ Παρισινὰ συντόμως, λέγουν, λίαν
θὰ προσληφθοῦν καί...«μυρισταὶ» ἐμμίσθως στὴν Γαλλίαν,
μακρόθεν νὰ μυρίζωνται μὲ σχετικὴν εὐχέρεια
τὸν ἀφικνούμενον ἐχθρὸν καὶ πρὸ παντὸς τ' ἀέρια.
Μὲ τὴν ἐφεύρεσιν αὐτὴν ὁ κόσμος θὰ μπορῇ
ὅλες τὶς ὧρες ἥσυχο τὸ κεφαλάκι νάχῃ.
Ἀλλὰ δὲν παύει νὰ ρωτᾷ καθεὶς καὶ ν' ἀπορῇ:
—Καὶ τί θὰ γίνῃ ἂν ἔχουνε οἱ μυρισταί... σ υ ν ά χ ι;

Πλοῖα φαλαινοθηρικά, ἀπὸ τὸν κόσμον ὅλον
πάνε πρὸς θήραν φαλαινῶν στὸν Βόρειον τὸν Πόλον.
Ἀλλὰ ποῦ νἄβρουν φάλαινες στὰ τωρινὰ τὰ χρόνια,
ἀφοῦ μ' ἐσθῆτες ἔξωμες συχνάζουν στά... σ α λ ό ν ι α;

Στὴν Ἐλβετίαν ἔγινε καὶ σῶμα γυναικῶν
κι' οἱ ἄντρες ὅλοι ἔσπευσαν, καθένας των ἑκών,
κι' ἐδήλωσαν πὼς θέλουνε καὶ πόλεμον ἀκόμα,
μά, φτάνει νὰ καταταγοῦν, στό... γ υ ν α ι κ ε ῖ ο σ ῶ μ α.

Καθ' ἣν στιγμὴν κρυώνουμε ἐδῶ καὶ τουρτουρίζουμε
καὶ μὲ «πούλ ὄβερ» καὶ παλτὰ στοὺς δρόμους τριγυρί-
(ζουμε,
εἰς τὸ Μπουένος Ἄϋρες ὁ καύσων πυρπολεῖ
κι' ἡλίασιν ὑπέστησαν πολῖται του πολλοί.
Δι' ὃ δὲ κι' Ἕλληνες πολλοί, ἐν ταῖς ἡμέραις ψύχους
στὸν Ὕψιστον ἀπηύθυναν δεήσεις ὁλοψύχους,
ἵνα χαρίσῃ κι' εἰς αὐτοὺς μιὰν ζέστην παρομοίαν
νὰ πάψουνε νά... φ λ έ γ ω ν τ α ι ἀ π' τ ὴ ν ἐ π ι θ υ μ ί α ν

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Λάδι ὁ Ντιντῆς; Τὸν... ξεμυάλισε ἡ Μαρία;

ΜΠΙΑΝΚΑ: Ὁ Ντιντῆς, ἐπὶ τέλους, εἶν' ἄντρας! Φρικτὸ βέβαια ἐκ μέρους του, ἀλλά...

ΛΟΥΣΙ: Ἄς εἶνε, ὁ Ζὼρζ δὲν θὰ τῶκανε ποτὲ αὐτό.

Ἡ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ: Μοῦ εἶπε ...κι' ὁ κύριος Ζὼρζ πὼς μ' ἀγαπάει... ἀλλὰ ἤταν ἀργὰ πιά!

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ: Εἶχε προλάβει ὁ ἄλλος! Κατάλαβες; Ὁ κύριος Ζαλογιὼργης!

Ἡ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ: Τὴν κυρία Μπιάνκα, λέει, τὴν ἔπαιρνε γιὰ τὴν προῖκα... κι' ὕστερα... θὰ τὴ χώριζε.

ΜΠΙΑΝΚΑ: Σιωπή, συχαμένη!

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ: Κυρία Μπιάνκα, σοῦ ἀναγγέλλω ὅτι ὁ κύριος Ντιντῆς θὰ παντρευτῆ τὴ Μαρία! Ἀλλοιῶς θὰ τοῦ πάρ' ὁ διάολος τὸν πατέρα!

ΜΠΙΑΝΚΑ: Μὴ λὲς ὅ,τι σοῦρθη, μπαμπᾶ! Αὐτὸ εἶν' ἀδύνατον!

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ: Γιατί εἶν' ἀδύνατον;

Ἡ ΜΑΜΑ: Γιατὶ αὐτὸ ποὺ συμβαίνει μὲ τὴ Μαρία... συμβαίνει καὶ μὲ τὴ Μπιάνκα! Τὴ Μαρία... θὰ τὴν κρατήσωμε γιὰ παραμάνα! Ἔτσι βολεύεται κι' αὐτή! Σᾶς δίνομε καὶ μιὰ μικρὴ ἀπαζημίωσι...

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ: (ἀνοίγει καὶ τὰ δυὸ χέρια του καὶ δίνει δέκα φάσκελλα στὸν ἑαυτό του): Νά! (Μουντζώνει καὶ τὴ γυναῖκα του). Πρενὲ καὶ σύ, μαντάμ!... Εἶνε τὸ μόνο γαλλικὸ ποῦμαθα, σὰ νὰ τῶξερα πὼς θὰ μοῦ χρειαστῆ!

ΑΥΛΑΙΑ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΙΔΕΕΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 8)

με! (τὴ σκουντάει) Μίλα ντέ! Ποιὸς εἶνε;

Ἡ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ (ψιθυριστά): Ὁ κύριος... Ντιντῆς!...

ΛΟΥΣΙ: Ἀ!

ΜΠΙΑΝΚΑ: Τί;

Ἡ ΜΑΜΑ: Ἔ;

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ: Ὁ ἀριστοκράτης!

ΜΠΙΑΝΚΑ (ἔξαλλη): Πήγαιν' ἔξω, ἀναιδεστάτη! Ὁρίστε μας! (στοὺς ἄλλους): Τί ἀνήθικα πλάσματα, Θέ μου!... Τί βρωμερά!

Ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ: Κι' ὁ Ντιντῆς; Αὐτὸς δὲν εἶν' ἀνήθικος;

ΑΤΟΛΜΟΣ ΕΡΩΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 13)

σκεφθῆτε πὼς θὰ ζήσετε.

Ὁ νέος τὰ χρειάσθηκε. Δὲν εἶχε τὸ ψυχικὸ σθένος ν' ἀναλάβη εὐθύνες. Ἐζήτησε συγγνώμη ἀπὸ τὴν οἰκοδέσποινα γιὰ ὅ,τι ἔγινε καὶ ὑποσχέθηκε πὼς θὰ ἔφευγε τὴν ἴδια μέρα.

—Δὲν θὰ πρέπει νὰ τὴν δῆτε καθόλου τὴν Εὐτέρπη, τοῦ εἶπε ἡ κυρία. Αὐτὸ εἶνε προτιμότερο.

Τὸ ἐδέχθηκε κι' αὐτό. Καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα περίπου, ἔφευγε σὰν κλέφτης. Ἡ Εὐτέρπη τὸν εἶδε νὰ διασχίζη τὸ πάρκο καὶ νὰ διευθύνεται πρὸς τὴν ἔξοδο. Στὴν ἀρχὴ δὲν φαντάσθηκε ὅτι μποροῦσε νὰ φύγη χωρὶς νὰ ἐπιζητήση νὰ τὴν δῆ, νὰ τῆς μιλήση, νὰ τῆς ἐξηγήση. Τόση δειλία, τόση ἀνανδρεία δὲν μποροῦσε νὰ τὴν φανταθῆ!

Μὰ ὅταν τὸν εἶδε νὰ περνᾷ τὴν ἐξώπορτα καὶ νὰ χάνεται στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου, μόλις συγκρατήθηκε νὰ μὴν πέση κεραυνόπληκτη. Ἔνοιωσε σὰν κάτι νὰ ἐρράγισε μέσα της καὶ ἕνα κῦμα πικρίας ἐχύθηκε στὴν ψυχή της.

Ἀπὸ τότε δὲν ἔδρισκε πιὰ κανένα ἐνδιαφέρον στὴ ζωή. Παρεδόθη σὲ κάθε εἴδους τρέλλα, παρεσύρθη ἀπὸ τὴν πλανερὴ ἐφήμερη τέρψι τῆς ἁμαρτίας καὶ πῆρε σιγὰ - σιγὰ τὸν κατήφορο...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΟΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

σὲ πέντε λεπτὰ

ΘΑΛΑΣΣΑ ΑΠΟ ΟΥΙΣΚΥ

Δὲν εἶνε σπάνιος ὁ συνωστισμὸς καὶ ὁ τραυματισμὸς κάποτε μερικῶν ἀτόμων, ὅταν παρατηρήται ἔλλειψις εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης. Εἶνε ὅμως πολὺ σπάνιο ἂν ὄχι μοναδικὸ τὸ φαινόμενο αὐτό, προκειμένου γιὰ οὐΐσκυ. Τὸ μόνον ποὺ δικαιολογεῖ τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι τὸ οὐΐσκυ αὐτὸ ἤταν ἐντελῶς δωρεὰν καὶ ἐπρόκειτο νὰ χυθῆ στὴν θάλασσα.

Τὸ περίεργον αὐτὸ συνέβη στὸ Ὀμπόκεν τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, ὅπου εἶχε συγκεντρωθῆ στὸ τελωνεῖο μιὰ μεγάλη ποσότης οὐΐσκυ, εἰσαχθεῖσα πρὸ τετραετίας ἀπὸ τὴν Κούβα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν παρουσιαζόταν κανεὶς νὰ τὸ ἐκτελωνίση, οἱ τοπικὲς ἀρχὲς ἀποφάσισαν νὰ τὸ ἐκποιήσουν. Καὶ ἐπειδὴ δὲν βρέθηκε κανένας ἀγοραστής, τὸ οὐΐσκυ κατέληξε στὴ θάλασσα γιὰ ν' ἀδειάσουν οἱ ἀποθῆκες. Ὁ κόσμος τῶμαθε φυσικὰ κι' ἐπῆγαν νὰ τὸ μαζέψουν μὲ μπουκάλες καὶ δοχεῖα. Πολλοὶ ἐμέθυσαν ἐπὶ τόπου καὶ ἡ ἀστυνομία ἀναγκάσθηκε νὰ τοὺς διαλύση διὰ τῆς βίας.

ΜΙΑ ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

Ἕνας σοφὸς Κινέζος ἰατρός, ὁ διαπρεπὴς Φουρουχάτα, ἐδήλωσε τελευταίως ὅτι, ὅπως προκύπτει ἀπὸ παλαιὰ δοκυμέντα ποὺ ἐξήτασε, οἱ ἐξετάσεις τοῦ αἵματος προκειμένου νὰ ἐξακριβωθῆ μία ἀσθένεια, δὲν εἶνε μέθοδος νέα, ὅπως πιστεύουν μερικοί, ἀλλὰ παλαιοτάτη.

Ὁ Κινέζος αὐτὸς ἐπιστήμων ἔχει ὑπ' ὄψιν του ἕνα χειρόγραφο βιβλίο τοῦ 1247, ὅπου γίνεται λόγος περὶ ἐξετάσεων τοῦ αἵματος καὶ μεταγγίσεως, γιὰ νὰ σωθοῦν οἱ ἀσθενεῖς. Ἐπὶ τῇ εὑκαιρίᾳ αὐτῇ ὑπενθυμίζει ὅτι καὶ οἱ Ἄραβες κατέφευγαν στὴν ἴδια μέθοδο γιὰ νὰ βρίσκουν τὴν πατρότητα τῶν βρεφῶν.

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΣΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

—Τί μπριζόλα εἶνε αὐτή; Αὐτὴ μυρίζει λίγο. Ἔπειτα εἶνε καὶ πολὺ μικρή.

—Δὲν σᾶς ἔφερα μεγαλύτερη, γιατὶ τότε θὰ μύριζε περισσότερο.

Οἱ Διασκεδάσεις

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 82

Ὁ ρ ι ζ ο ν τ ί ω ς:

1) Ἆσμα καθιερωμένον παρ' ἑκάστῳ Λαῷ ὡς σύμβολον τῆς ἐθνικῆς του ἑνότητος.—Ἡ θεὰ τοῦ φωτὸς τῆς σελήνης ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλληνικῇ Μυθολογίᾳ.

2) Κάμνω τί νὰ πέσῃ διὰ τοῦ βάρους του, ἀφίνων ἢ ὠθῶν αὐτό.

3) Εἰδικὴ μακρὰ ράβδος διὰ τῆς ὁποίας οἱ παῖκται κτυποῦν τὶς σφαῖρες τοῦ σφαιριστηρίου.—Χαρὰ εὐχαριστήσεις. Ψυχικὴ ἱκανοποίησις.

5) Ἀπόμερος τόπος.

6) Τιμητικὸς τίτλος παρ' Εὐρωπαίοις.

7) Ἀλγία φωνὴ ζώων τινῶν.—Τόπος ἢ ἱδρυμα ὡρισμένον δι' ἀγοραπωλησίας.

9) Ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος.—Συνδιαλέγομαι εἰς τινα γλῶσσαν λαλῶ αὐτὴν εὐχερῶς.

10) Σύνδεσμος ἀνιθετικὸς ἢ ἐναντιωματικός.

11) Εἶνε ἀπαραίτητη στὰ σπίτια ποὺ ἔχουν ταράτσα.—Δογματικὴ διδασκαλία ἢ καὶ ἀτομικὴ ἀντίληψις περὶ τοῦ τί ἐστι ἀγαθὸν καὶ τί κακόν.

13) Πᾶσα οὐσία, φυσικὴ ἢ χημικὴ, ἀναδίδουσα εὐχάριστον ὀσμήν.—Δὲν φροντίζω, παραμελῶ. Ἀδιαφορῶ.

14) Τὸ ἄνωθεν τῶν τροχῶν καὶ τῶν μηχανημάτων μέρος ὀχήματος, αὐτοκινήτου κ.λ.π. Ἄλλος καρποσερί.

15) Ὁ δημοσίᾳ καὶ συνήθως ἀπὸ ἅρματος ἀγορεύων.—Οὐράνιον σῶμα

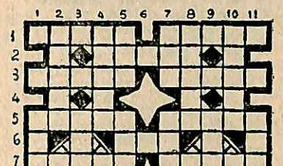

Κ α θ έ τ ω ς:

1) Τὸ στόμιον τοῦ αὐλοῦ καὶ ἰδίως τὸ ἐπιστόμιον αὐτοῦ τὸ παράγον τὸν ἦχον.

2) Καταβάλλω εἰς τινα χρήματα πληρώνω.—Ἀπαιτοῦνται ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτην κάθε καταστήματος ἢ ἄλλης ἐπιχειρήσεως.

3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων, ἡ ὁποία παρεκίνησε τὸν Ὀδυσσέα νὰ ζητήση βοήθειαν ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τοῦ πατρός της.

4) Βεβαίωσις ἢ ὑπόσχεσις γινομένη δι' ἐπικλήσεως τοῦ Θεοῦ. ἢ Ἱερεῦ τινὸς προσώπου ἢ πράγματος (πληθυντ.) —Φέγγω, ἀκτινοβολῶ· μεταφορικῶς διακρίνομαι.

5) Γνωστὸς συνεταιριστικὸς ὅρος.—Διήγημα Ἱστόρημα ἀφήγησις.—Τὸ μικρὸν ἐξ ὀθόνης κάλυμμα τοῦ Ἁγίου Ποτηρίου.

7) Τὰ εὐχόμεθα πολλὰ εἰς τοὺς ἑορτάζοντας.—Προσμονὴ τινὸς ἐπί τι χρονικὸν διάστημα καὶ μετὰ τινος ἐνδιαφέροντος.—Χρονικὸν ἐπίρρημα.

8) Ἀπολύτως ἀπαραίτητος εἰς μίαν ἐκκλησίαν.—Εἷς τῶν δώδεκα Ἀποστόλων.

9) Ὁ διαρκῶν καθ' ὅλον τὸν βίον (πληθυντ.)

10) Ἔκφρασις τῆς φωνῆς· σημεῖον τιθέμενον ἐπὶ τονιζομένης συλλαβῆς.—Δοχεῖον ἢ κιβώτιον ἐν ᾧ κατὰ τὰς ἐκλογὰς οἱ ψηφοφόροι ρίπτουν τὰ ψηφοδέλτιά των

11) Ἀπομάκρυνσις ἀποπλάνησις γυναικὸς ἢ ἀνηλίκου παιδός Ἀποστολεύς:

ΦΑΝΗ ΠΑΠΑΔΑΚΗ
Ἀθῆναι

ΛΥΤΑΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Λύσεις τῶν διαφόρων διαγωνισμῶν μας μᾶς ἀπέστειλαν μὲ καθυστέρησιν οἱ κάτωθι ἀναγνῶσται μας:

1) Δημ Δανδαλίδης (Ξάνθη).
2) Παῦλος Τερ. (Ἀθῆναι)
3) Θάλεια Συμεωνίδου (Θεσσ.)
4) Στέλ. Λογοθέτης.
5) Π. Ἀγγελακόπουλος (Λάρισα)
6) Μαρία Λιανᾶ (Θεσσαλον.).
7) Γ. Κατσιρόπουλος.
8) Ντῖνος Σαρρῆς.
9) Κ. Διαμαντάκης (Πειρ.).
10) Στέργ. Γκιγκίσης
11) Γεώργ. Γκρὸς (Καβάλλα).
12) Πέτρος Καμπανὸς (Ἀθῆναι)
13) Ἰ. Στυλιανόπουλος (Καλ.)
14) Ἀλέξ. Σπανὸς (Λαμία)
15) Βιδῆ Μαλακατὲ (Ἀθῆναι)
16) Εὐτέρπη Ἀνδρονίκου.
17) Σταμάτιος Μάμης (Σύνορα)
18) Μ. Π. (Λάρισσα).

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ.

19) Καίτη Πολύτησα (Κωνστ.).
20) Ἀμαλία Παυλίδου (Κύπρος)
21) Μιρέϊγ Μπαλὲν (Αἴγυπτος).
22) Φρὰντς Μύλλερ (Κωνστ.).
23) Μαρία Στεφάνου (Κωνστ.).
24) Πέτρος Καρατζᾶς (Κύπρος)
25) Βασ. Πετρόπουλος (Αἴγυπτ.)
26) Θαν. Παπαδημητρίου.

15 κινηματογραφικὲς ἐρωτήσεις

1) Ποία εἶνε ἡ σύζυγος τοῦ Σάρλ Μπουαγιέ;
2) Πόσων ἐτῶν εἶνε ἡ Ντίτα Πάρλο;
3) Ποῦ εὑρίσκεται σήμερον ὁ Τίνο Ρόσσι;
4) Σὲ ποίες ταινίες εἴδαμε τὸν νεαρὸν, ἀλλὰ μεγάλο ἠθοποιὸ Μίκεϋ Ρούνεϋ;
5) Θὰ ἤδοῦμε ἐφέτος κανένα νέο φίλμ τῆς Ντανιὲλ Ντασαριέ;
6) Ποία εἶνε ἡ ἡλικία τοῦ Ρίτσαρντ Γκρήν;
7) Πόσες ταινίες ἔχει γυρίσει ὁ Ζὰν Πιὲρ Ὠμὸν. καὶ ποιὰ εἶνε ἡ ἡλικία του;
8) Σὲ ποιὰ φίλμ πρωταγωνιστοῦσε ὁ Νέλσων Ἔντυ;
9) Ἡ Λωρέττα Γιοὺγκ εἶνε παντρεμένη;
10) Ποιὸ εἶνε τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ Ντὸν Ἀμίτσι;
11) Ποιὰ εἶνε ἡ πραγματικὴ ἡλικία τῆς Ντιάνα Ντάρμπιν;
12) Ποιὸ εἶνε τὸ πραγματικὸ ὄνομα τῆς Μύρνα Λόυ;
13) Ποία ἡ ἡλικία τῆς Ντόροθυ Λαμοὺρ;
14) Πόσων ἐτῶν εἶνε ὁ Ρόμπερτ Ταίηλορ;
15) Ποιὸ ἦταν τὸ πρῶτο φίλμ τοῦ Τάϋρον Πάουερ;

(Κατωτέρω δημοσιεύονται αἱ ἀπαντήσεις. Διὰ μέσου τῆς νέας αὐτῆς στήλης, ὁ «Θησαυρὸς» θὰ ἀπαντᾷ στὶς ἐρωτήσεις κινηματογραφικῆς φύσεως ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ τοῦ κάνουν οἱ ἀναγνῶσται του. Θὰ τοὺς δίωμε ἀκόμη καὶ διευθύνσεις ἀστέρων ἀρκεῖ νὰ τοῦ τὶς ζητήσουν Καὶ ὅλα αὐτὰ τελείως δωρεάν!...).

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1) Ἡ πρώτη, ἀλλὰ καὶ σημερινὴ σύζυγος τοῦ Σάρλ Μπουαγιὲ εἶνε ἡ ἐπίσης διάσημος βεντέττα, Πάτ Πάτερσον.
2) Ἡ Ντίτα Πάρλο εἶνε 34 ἐτῶν
3) Ἄγνωστον γιατὶ ὁ Τίνο Ρόσσι δὲν ἐπεστρατεύθη. καὶ σήμερον εὑρίσκεται στὰς Κάνας μαζὶ μὲ τὴν Μιρέϊγ Μπαλέν.
4) Τὰ φίλμ στὰ ὁποῖα πρωτογνωριστοῦσε ὁ Μίκεϋ Ρούνεϋ εἶνε τὰ ἑξῆς: «Δαίμονες τῶν κυμάτων». «Τὸ στοιχειωμένο καράβι» καὶ «Ἀβέσποτα γειάτα».
5) Ναί στὸ «Παλλὰς» θὰ προβληθῇ προσεχῶς τὸ τελευταῖο της μεγάλο φίλμ: «Κτυπο-κάρδια».
6) Ὁ Ρίτσαρντ Γκρὴν πρωτογνωριστῆς τῶν ἔργων «Θα, λασσινὴ περίπολος» «Ὄρκος τῶν τεσσάρων» κ.λπ. εἶνε 25 ἐτῶν.
7) Ὁ Ζὰν Πὲρ Ὠμὸν ἔχει γυρίσει περὶ τὶς 30 ταινίες, εἶνε 28 ἐτῶν.
8) Ὁ Νέλσων Ἔντυ εἶνε ὁ πρωταγωνιστὴς πολλῶν μεγάλων φίλμ μεταξὺ αὐτῶν τὰ πιὸ γνωστὰ εἶνε τὰ ἑξῆς «Μαριέττα» «Ρὸζ - Μαρὶ», «Σε νορίτα» «Ροζαλὶ» «Ξαναγιζουν τ' ἀηδόνια» καὶ τέλος «Ὁ Προδότης»
9) Ἤταν παντρεμένη μὲ τὸν Γκράντ Οὐήτερς. ἀλλὰ τελευταίως ἐπῆρε διαζύγιο.
10) Τὸ πραγματικὸν ὄνομα τοῦ Ντὸν Ἀμίτσι εἶνε Ντομινίκ Φελίξ. Τὸ φίλμ ποὺ μᾶς τὸν ἀνέδειξε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἀθήνα εἶνε τὸ «Ξαναγιζουν τὰ ρόδα».
11) Ἡ Ντιάνα Ντάρμπιν εἶνε σήμερον δεκαεπτὰ ἐτῶν.
12) Ἡ Μύρνα Λόου ὀνομάζεται στὴν πραγματικότητα κυρία Ἀθοῦρου Χορνμπλόου, εἶνε Ἀμερικανίς
13) Ἡ Ντόροθυ Λαμοὺρ εἶνε 24 ἐτῶν.
14) Ὁ Ρόμπερτ Ταίηλορ εἶνε 28 ἐτῶν.
15) Τὸ πρῶτο φίλμ τοῦ Τάϋρον Πάουερ ἦταν τὸ περίφημο «Κοιτῶνες κοριτσιῶν» στὸ ὁποῖον ὅμως εἶχε ἕνα μικρὸ καὶ σχεδὸν ἀσήμαντο ρόλο.

ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ (5η περιπέτεια τοῦ Μπάρμπα-Μαθιοῦ)

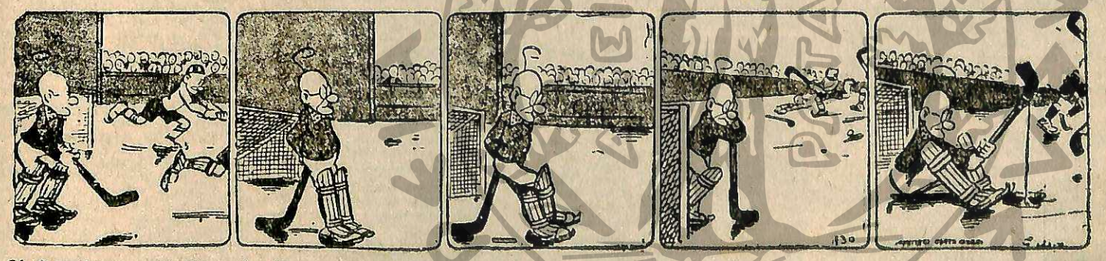

Οἱ ἀναγνῶσται καὶ ἰδίως οἱ ἐνδιαφερόμενοι θὰ ἐνθυμοῦνται ἀσφαλῶς τὴν μεγάλην ἐπιτυχία ποὺ ἐσημείωσαν ὅλοι οἱ προηγούμενοι διαγωνισμοὶ τοῦ εἴδους αὐτοῦ. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, ἀποφασίσαμε νὰ προκηρύξωμεν σήμερον ἕνα ἀκόμοιο διαγωνισμὸ γιὰ νὰ ἰδοῦμε καὶ τὴν πρόοδο ποὺ ἔκαναν στὴν ποίησι πολλοὶ ἀναγνῶσται μας

Ὅπως καὶ γιὰ τοὺς προηγουμένους διαγωνισμοὺς πρέπει τὸ ποίημα νὰ εἶνε σύντομο καὶ νὰ περιγράφη ἀκριβῶς τὸ περιεχόμενον τῶν πέντε εἰκόνων τοῦ χλισέ μας Τὰ ποιήματα θὰ βαθμολογηθοῦν καὶ θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴν σειρά τους ὅσα πάρουν τοὐλάχιστον «8».

Φροντίσατε νὰ χρησιμοποιήσετε ὅπως πάντα ὀνόματα ἀστεῖα λέξεις καὶ φράσεις χιουμοριστικὲς, εἰς τρόπον ὥστε τὸ ποίημά σας νὰ εἶνε ἄρτιον καὶ ἀπὸ σατυρικῆς ἀπόψεως.

Καὶ τέλος στείλατέ το στὰ Γραφεῖα μας ὡς ἑξῆς:

Περιοδικὸν «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»
(Τμῆμα Διαγωνισμῶν)
Σανταρόζα 5 — Ἀθῆναι

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ γυναίκα

Κουβεντούλες

Μιά γεαρά ἀναγνώστρια μοῦ ἐξιστορεῖ τὸν πόνο της: «Βλέπω λέει ὅλες τὶς ἄλλες κοπέλλες πριγύρω μου, ντυμένες κομψά ἀλλάζουν καθημερινῶς φορέματα φοροῦν μεταξωτὲς κάλτσες ἀπὸ τὶς πλέον φίνες γάντια καὶ ὑπο-δήματα ποὺ προσαρμόζονται μὲ τὸ κοστοῦμι τους κατπέλλα ποὺ ἔχουν τὸ χρῶμα τοῦ ἐπανωφοριοῦ τους ἢ τοῦ ταγιὲρ τους. Ποὺλ ὅβερ διάφορα ζιλὲ ζοκέττες, γοῦνες κι' ἐγὼ εἶνε ζήτημα ἂν ἔχω δυὸ φορεματάκια ὅπως δή-ποτε εὐπαρουσίαστα. Πῶς νὰ κά-μω; Συμβουλεύσατέ με. Δὲν θὰ παραπονιόμουνα ἂν ἤξερα πῶς ὅ-λες αὐτὲς ποὺ μὲ περιστοιχίζουν ἦσαν ὅλες πλουσιώτερές μου, μὰ ἢ περισσότερες εἶνε ἴσως πολὺ πτωχότερες. Πῶς τὰ καταφέρ-νουν;»

Μοῦ ζητᾶτε, καλή μου ἀγία νὰ σᾶς ἐξηγήσω τὰ μυστικὰ ἀν-θρώπων ποὺ μοῦ εἶνε τελείως ἄγ-νωστοι ἐν τούτοις θὰ προσπα-θήσω νὰ σᾶς δώσω μερικὲς ἐξη-γήσεις. Δὲν θέλω νὰ σᾶς δώσω ἀμέσως τὴν πιὸ δυσμενῆ ἐξήγη-σι λέγοντάς σας πὼς πολλὲς ἀ-πὸ τὶς κοπέλλες ποὺ θλέπετε ἔ-χουν ἴσως ἀδήλους πόρους... διό-τι δὲν πρέπει νὰ σπεύδωμε ποτὲ νὰ κατηγοροῦμε χωρὶς νὰ ἔχωμε ἀποδείξεις. Ὑπάρχουν πολλὰ ἄλ-λα πράγματα ποὺ συμθάλλουν εἰς τὴν καλὴ ἐμφάνισι μερικῶν ἀν-θρώπων

Ἔχετε καθώς λέτε τὰ ἴδια εἰ-σοδήματα μὲ αὐτὲς τὶς καλον-τυμένες κοπέλλες ἀλλὰ ἐξετάσα-τε ποτὲ πῶς ζοῦν τὰ σπίτια τους; Ἴσως νὰ κάνουν οἰκονομία εἰς τὸ φαγητὸν. Ἴσως νὰ μὴν ἔχουν ὑπηρεσίαν. Ἴσως νὰ ράθουν τὰ φορέματά τους εἰς τὸ σπίτι πρᾶ-γμα ποὺ στοιχίζει πολὺ λιγώτερο Ἴσως νὰ πλέκουν μόνες τους ὅ τι φοροῦν. Ἴσως... Ἴσως... ὑπάρ-χουν πολλὰ Ἴσως.

Σεῖς θέλετε τὸ σπίτι σας καλ-λοδσιλιμένο καθαρὸ. τακτικὸ ἔ-χετε τὴν ἀπαίτησι νὰ ζῆτε ἀξιο-πρεπῶς μὲ καλὸ φαγητὸ μὲ τὴν ὑπηρεσία σας μὲ τὰ θιβλία σας μὲ τὰ περιοδικά σας. μὲ τὸ καλ-λό σας σαποῦνι μὲ τὴν κολωνιά σας. τὰ ἀρώματά σας καὶ ἀδια-φορεῖτε γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ καὶ ἐπιφανειακὴ ἐμφάνισι. Δὲν μπο-ρῶ νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν σᾶς ἐγκρί-νω καὶ ἐλεεινολογῶ τὶς ἄλλες ποὺ ἀναφέρατε ποὺ θγαίνουν ντυ-μένες σάν φιγουρίνια καὶ κατοι, κοῦν μέσα σὲ τρῶγλες.

Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ καλή μου φίλη Ἔχετε ὅμως ὑπ' ὄψιν σας καὶ κάτι ἄλλο. πὼς μὲ με-γάλη σκέψι στὸ τί θὰ φτιάξετε καὶ τί θὰ ἐπιδιορθώσετε μπορεῖτε νὰ καλλιτερεύσετε τὸ ντύσιμό σας

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ μόδα

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ

— Οἱ σημερινὲς γυναικεῖες τουσλέττες ἔχουν ἀσφαλῶς ἐπη-ρεασθῆ ἀπὸ «ἣν κρίσιμη περίοδο ποὺ περνᾷ σήμερα ὁ κόσμος.

— Τὶς χαρακτηρίζει κάποια ἰ-διαιτέρα σοθαρότης. πρᾶγμα ἐν τούτοις ποὺ δὲν τὶς ἐμποδίζει νὰ ἀποκτοῦν ἐξαιρετικὴ κομψότητα ὅταν μάλιστα φοριοῦνται ἀπὸ μιὰ κομψὴ γυναῖκα.

— Ἄλλο σχετικὸ χαρακτηρι-στικὸ τῶν εἶνε ἡ κάποια τάσις πρὸς ἀπομίμησιν τῆς γραμμῆς τῆς στρατιωτικῆς στολῆς ἰδίως εἰς τὰ ἐπανωφόρια καὶ τὰ ταγιέρ

— Μὲ λίγα λόγια τὰ κορσὰζ φοριοῦνται ἀρκετὰ ἐφαρμοστὰ καὶ σχηματίζοντα πτυχὲς ἐνῷ ἡ φοῦ, στες κολάντ εἰς τὴν μέση καὶ πολὺ ἐλεύθερες πρὸς τὰ κάτω.

— Ἡ μικρολεπτομέρειες περισ-σότερο ἀκόμη ἀπὸ ἄλλοτε παί-ζουν ἕνα πρωτεύοντα ρόλον.

— Ἡ θελοδύνη κορδέλλα προ-σφέρει πολλὲς ὑπηρεσίες. Κατερ. γασμένη μὲ σοῦρες συμπληρώνει τὸν ποδόγυρον μιᾶς ἀμπιγὲ τουα-λέττας σχηματίζει ἕνα ἀμπιεσε-μὲν, ἕνα πλαστρὸν ἢ συγκρατεῖ τὶς σοῦρες ἢ τὶς πτυχὲς τοῦ κορ-σάζ.

— Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ὑφάσματα θὰ Ἔλεγε κανεὶς ὅτι στὴν ἐποχὴ αὐτὴ τῆς γενικῆς διχονοίας. αὐτὰ τοὐναντίον προσπαθοῦν νὰ συνδυ, άζωνται κατὰ τὸν φιλικώτερο τρόπο.

— Ἐὰν θλέπωμε συχνὰ τὸ ζέρσεϋ. τὸ κρὲπ καὶ τὰ λεπτὰ μάλλινα ὑφάσματα νὰ ἀποτε-λοῦν τὸ καθένα χωριστὰ μιὰ χα, ριτωμένη τουαλέττα, ἐπίσης συ-χνὰ τὰ θλέπουμε νὰ συνδυάζων, ται μὲ σατὲν ἄλλοτε μὰτ καὶ ἄλλοτε γυαλιστὰ μὲ θελοῦδα καὶ ἄλλα πολυτελῆ ὑφάσματα.

— Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μοδά-τους συνδυασμοὺς εἶνε ὁ συνδυα, σμὸς τοῦ μαλλίνου ὑφάσματος μὲ τὸ μουαρὲ συνδυασμὸς πολὺ ἐ-πιτυχῆς, τὸν ὁποῖον σᾶς προτρέ, πουμε νὰ δοκιμάσετε.

ΠΡΑΚΤΙΚΟΤΗΣ

Τελευταίως συνηθίζονται πολὺ ἡ κουκοῦλες καὶ μολονότι τὸ ἔξάρ, τημα αὐτὸ εἶνε πολὺ πρακτικὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ χρησιμοποιοῦμε χωρὶς ἀποχρῶντα λόγον. Ἐν πρώτοις ἂς ἐξηγήσωμε στὶς ἀνω-γνώστριές μας ὅτι δὲν μιλοῦμε γιὰ τὴν μουσαμαδένια ἢ ἀπὸ σε-λοφὰν κουκούλα πρὸ εἶνε πρα, κτικωτάτη ὅταν βρέχῃ. ἀλλὰ μι, λοῦμε γιὰ τὶς κουκοῦλες ποὺ γί-νονται ἀπὸ μαλλὶ καὶ συνηθίζον, ται πολὺ μὲ συμπλήρωμα ἐσάρ-πας Τὸ ἐξάρτημα αὐτὸ εἶνε χρη-σιμώτατο γιὰ τὶς ἡμέρες ποὺ εἶ, νε παγωνιά, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τὸ χρησιμοποιοῦμε τὶς ἄλλες μέ-ρες. διότι συνηθίζομε τὸ κεφάλι μας σὲ μεγάλη ζέστη καὶ κινδυ-νεύομε πιὸ εὔκολα νὰ κρυολογή, σωμε.

Χρῆσις λοιπὸν λογική καὶ ὀχι κατάχρησις.

Μποροῦμε νὰ πλέξωμε μιὰ ἔ-σάρπα μὲ κουκούλα καὶ νὰ τὴν ἔχωμε γιὰ τὶς πολὺ κρύες ἡμέ, ρες.

Τότε δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ θλάψῃ

Τὸ σπίτι

ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ ΧΩΡΟΥ

"Αχ! αὐτὰ τὰ ντουλάπια ποὺ εἶχα στὸ παλιό μου σπίτι καὶ τώρα δὲν τὰ ἔχω. μὲ κάνουν νὰ μὴν ἔξερω ποῦ νὰ θάλω τὰ πρά-γματά μου! Αὐτὸ εἶνε τὸ παρά, πονο τῶν περισσοτέρων γυναικῶν διότι ἐξ αἰτίας τῆς οἰκονομίας ποὺ ἐπέθαλεν ἡ κατάστασις. ἀ-ναγκάσθηκαν νὰ περιορισθοῦν σὲ λιγώτερα διωμάτια πολλὲς φορὲς μικρὰ δωμάτια, ὅπως εἶνε τώρα τῶν φθηνῶν πολυκατοικιῶν καὶ φυσικὰ ἡ ἔλλειψις ἀρκετοῦ χώ, ρου τὰς ἔκαμε νὰ κάμουν ἐκκα-θάρισιν τῶν ἐπίπλων τους καὶ νὰ κρατήσουν τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα

Ἔτσι πολλὰ ντουλάπια χρησιμω, τατα κατηργήθησαν. Βρίσκονται λοιπὸν, εἰς δίλημμα προκειμένου νὰ τοποθετήσουν τὰ ἀσπόρρου-χά τους. τὰ βιβλία τους τὰ ροῦχα τοὺς τοῦ χειμῶνος. τὰ χα, λιά. τὶς κουρτίνες.

Μερικὰ ἀντιμετωπίζουν τὸ πρό θλημα αὐτὸ φιλοσοφικώτατα, ἀλλὰ ὅμως γίνονται δυστυχεῖς. Καὶ ὅμως μὲ λίγη ἐφευρετικότη-τα ὅλα διορθώνονται. Ἡ θαλί, τσες μας χρησιμοποιοῦνται ὡραι-ότατα γιὰ τὰ ἀσπόρρουχά μας φθάνει νὰ ἔξερωμε νὰ τὰ τοποθε, τήσωμε μὲ τάξι καὶ ἀν ἡ θαλί-τσες δὲν ἐπαρκοῦν μερικὰ χαρτο, νένια κουτιὰ συμπληρώνουν τὴν ἔλλειψιν τοῦ ντουλαπιοῦ. Τὰ κου-τιὰ αὐτὰ τοποθετοῦνται κάπου καὶ προφυλάσσονται ἀπὸ τὴν σκό, νη. Δὲν εἶνε θέβαια ἡ ἰδεώδης τοποθέτησις ἀσπορροῦχων, ἀλλὰ στὴν ἀνάγκη θὰ γίνονται.

Τὰ βιβλία ποὺ δὲν μᾶς χρειά-ζονται στὴν καθημερινὴ ζωὴ το, ποθετοῦνται σὲ κάσες τὶς ὁποῖες κάποια φίλη θὰ ἐρεθῇ νὰ τὶς φι-λοξενήσῃ Ἔτσι ἕνα μέρος τῆς θιβλιοθήκης μας τὸ χρησιμοποι, οῦμε γιὰ νὰ τοποθετοῦμε τὰ φο-ρέματά μας καὶ ἂν ἡ θιβλιοθήκη ἔχῃ τζαμένια παραθυρόφυλλα τὰ καλύπτομε μὲ ἕνα ὡραῖο ὕφασμα καὶ κρεμόμε τοιουτοτρόπως τὸ πε, ριεχόμενον.

Ὅλα ἐξοικονομοῦνται ὅταν ὑ-πάρχῃ καλὴ θέλησις καὶ πρέπει νὰ ἔξέρωμε πῶς ἡ ἐποχὴ ποὺ ζοῦ, με εἶνε δύσκολη καὶ δὲν θὰ μπο-ρέσωμε ν' ἀντεπεξέλθωμε χωρὶς καλὴ θέλησι καὶ συνεχῆ προ-σπάθεια

Ἡ καλὴ συμπεριφορὰ

Ὅταν προσφέρετε τσάϊ θάζετε στὸ φλυτζάνι τὴ ζάχαρη προτοῦ σερβίρετε τὸ τσάϊ, ἔτσι ἐμποδί, ζετε τὸ ξεχείλισμα τοῦ φλυτζα-νιοῦ.

Ὅταν καθίσετε στὸ τραπέζι πάρετε ἀμέσως τὴν πετσέττα σας ἐξεδιπλώσατέ την καὶ ἀπλῶστέ την στὰ γόνατά σας ποτὲ μὴ τὴν ἀ, κουμπᾶτε διπλωμένην

Ὅταν πίνετε κρασὶ ἢ νερὸ σκουπίζετε προηγουμένως τὰ χείλη σας γιὰ νὰ μὴ ἀφήνετε ἀποτυπώματα στὸ ποτήρι. Ποτὲ ὅμως μὴ τὸ κάνετε μὲ ψωμὶ πάντα μὲ τὴν πετσέττα σας

Ὅταν κόβετε ψωμὶ στὸ φαγητὸ τὸν σας μὴ χρησιμοποιῆτε ποτὲ μαχαίρι. ἀλλὰ τὸ χέρι σας κό-βοντας μόνον τὴν μπουκιὰ ποὺ θὰ φᾶτε

Ὅταν ἐρῆτε στὸ πιάτο σας μιὰ σάλτσα ποὺ σᾶς ἀρέσει μὴ τὴν μαζεύετε μὲ τὸ ψωμί σας ἀλλὰ μὲ τὸ μαχαίρι σας καὶ τὴν ἀκουμπᾶτε στὴν μπουκιὰ τοῦ φα γητοῦ ποὺ κρατεῖτε μὲ τὸ πη-ροῦνι σας.

Ὅταν ἔχετε καλεσμένους στὸ σπίτι σας μὴ ἐπιμένετε ποτὲ νὰ φάνε περισσότερον ἀφ' ὅ τι ἐπι-θυμοῦν Εἶνε σᾶν νὰ τοὺς λέτε: «Φάε καλὰ τώρα ποὺ σοῦ παρου-σιάζεται ἡ εὐκαιρία».

Ὅταν θέλετε νὰ δείξετε κάποιο πρόσωπο μὴ χρησιμοποιεῖτε ποτὲ τὸ δάκτυλό σας, ἀλλὰ προσπα-θῆτε νὰ κάμετε τὸν ἄλλον νὰ κα-ταλάβῃ ἐξηγῶντας του μὲ λόγια

Ὅταν στὴ συντροφιὰ ποὺ εἴσθε εὑρίσκωνται καὶ ἡλικιωμένοι ποέ πει νὰ σηκώνεσθε μόλις τοὺς ἰδῆ-τε νὰ σηκωθοῦν

Γιὰ τὶς μητέρες

ΟΠΟΥ ΛΑΛΟΥΝ ΠΟΛΛΟΙ ΠΕ-ΤΕΙΝΟΙ...

Εἶνε γνωστὸ τὸ ρητό: «Ὅπου λαλοῦν πολλοὶ πετεινοὶ ἀργεῖ νὰ ἐημερώσῃ». Γι' αὐτὸ ἄ,, μὴν ἀ-κοῦνε οἱ μητέρες τὴν κάθε συμ-βουλὴ ποὺ τοῦ, δίδουν σχετικῶς μὲ τὴν ὑγεία καὶ τὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν τους. Ὁ ἕνας τοὺς λέει: «Μὴν τὸ ἀφήνετε νὰ περπατῇ, γιατὶ θὰ στραβώσουν τὰ πό-δια του», ὁ ἄλλος: «Βάλτε το νὰ περπατήσῃ γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν θὰ περπατήσῃ ποτέ». Ἡ γιαγιὰ κα-ταφέρεται ἐναντίον τοῦ μὴ ἀφ-σκιώματος, ἡ νέα παιδιατρικὴ δὲν ἐγκρίνει τὸ φάσκιωμα καὶ οὔτω καθ' ἑξῆς. Οἱ δυστυχισμένες νεα-ρὲς μητέρες ποὺ εἶνε πρωτόπει-ρες, τὰ χάνουν κυριολεκτικῶς καὶ δὲν ἔξέρουν τί νὰ κάμουν. Τὶς συμβουλεύουμε λοιπὸν νὰ μὴν ἀ-κοῦνε παρὰ μόνον τὶς ὁδηγίες τῶν γιατρῶν καὶ σύμφωνα μὲ αὐ τὲς μόνον νὰ θαδίζουν. Ἡ μόνη γνώμη ποὺ πρέπει νὰ θεωρῆται ἐγ κυρο, εἶνε τῶν παιδιάτρων. Αὐτοὶ θὰ ὁδηγήσουν τὶς μητέρες καὶ θὰ τοὺς ὑποδείξουν πῶς πρέπει νὰ μεγαλώσουν τὸ παιδί τους σύμφω να μὲ ὅσα διατάσσει ἡ νεωτέρα παιδιατρική.

Μερικὲς γενικὲς ὁδηγίες. ἐν τούτοις. δὲν μποροῦν νὰ θλα-βοῦν καὶ οἱ ὁδηγίες αὐτὲς εἶνε οἱ ἑξῆς:

— Ἀφήνετε τὸ παιδάκι νὰ δο-κιμάζῃ τὶς δυνάμεις του γιὰ τὰ πρῶτα θήματά του ἐπάνω στο γαλί, οὔτως ὥστε κηὶ ἀν πέσῃ, νὰ μὴ χτυπήσῃ Τοῦ θάζετε σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' αὐτὸ ἕνα παιχνίδι καὶ τὸ ἀφήνετε χωρὶς νὰ τὸ κρατᾶτε. Τότε, θέλοντας νὰ πιάσῃ τὸ παιχνίδι του, κάνει δυὸ-τρία θήματα κι' ἔτσι γίνεται ἡ ἀρχὴ δηλαδὴ τὸ ἥμισυ τοῦ παντό.

— Μὴν τὸ ἐμποδίζετε ποτὲ νὰ περπατήσῃ ὅταν δείχνῃ τέτοιες διαθέσεις, ἀλλὰ πάντως αὐτὸ νὰ μὴ συμθῇ ποτὲ πρὶν πατήσῃ τὸν ἐνδέκατο μῆνα.

— Προσέχετε, νὰ τοῦ φοράτε παπουτσάκια πολὺ μαλακὰ καὶ ἐλαφρά. Ἔχει μεγάλη σημασία αὐτὸ διότι τὰ ποδαράκια του εἶνε πολὺ τρυφερὰ καὶ πληγώ-νουν εὔκολα.

Τὸ νοικοκυριὸ

ΜΙΚΡΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

Ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ὅλα τὰ ὄσπρια θράζουν πιὸ γρήγορα ἂν τὰ θάλετε ἀπὸ τὸ προηγούμε-νο θράδυ σὲ νερὸ νὰ μουσκέψουν ὅλην τὴν νύκτα. Τὸ πρωὶ πετᾶτε αὐτὸ τὸ νερὸ καὶ τὰ θάζετε νὰ θράσουν μὲ ἄλλο νερό Θὰ δοπα, νήσετε πολὺ λιγώτερη φωτιὰ γιὰ τὸ θράσιμό τους

Μὴ κόθετε πολλὲς φέτες ψωμὶ γιὰ τὸ τραπέζι γιὰ νὰ μὴ γίνεται σπατάλη καὶ πετιοῦνται κομμά. τια.

Μὴ πετᾶτε τὸ θούτυρο λίπος ἢ λάδι. ποὺ περισσεύει ἀπὸ ἕνα φαγητόν. Τοποθετεῖτε το σὲ ἕνα δοχεῖο καὶ τὸ χρησιμοποιεῖτε ἐκ νέου.

Γιὰ νὰ μὴ χαλᾶτε πολὺ θούτυ-ρο τηγανίζοντας κατάτες. τὶς τη-γανίζετε μὲ λάδι στὸ τέλος στραγγίζετε τὸ λάδι καὶ ρίχνετε στὸ τηγάνι λίγο θούτυρο μὲ τὸ ὁποῖον ἀφήνετε νὰ ἀποτηγανι, σθοῦν οἱ πατάτες σας.

Ἀλληλογραφία

ΕΛ ΔΡΟΣ. ΠΕΙΡΑΙΑ — Χαί-ρομαι ποὺ μοῦ ἐθῶσατε τὴν εὐ-καιρία νὰ γράψω τὴ σημερινὴ κουβεντούλα Εἴν' ἕνα θέμα ποὺ ἀπασχολεῖ πολὺν κόσμον καὶ προκαλεῖ πάντοτε συζητήσεις.

Δδα ΤΖΕΝΝΗΝ ΦΡ. ΠΑΤΡΑΣ — Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰς εὐχὰς ἀντευχομένη κάθε εὐτυχίαν γιὰ τὸ 1940. Γιὰ τὴ μύτη σας χρησιμο-ποιεῖτε τὴν ἑξῆς ἀλοιφὴν τοῦ γει μῶνα: Βορικὸν ὀξὺ 4 γραμμ Φα-ζελίνη 30 γραμμ λάδι ἀζελείνης 10 γραμμ. Ἐσάνς ντὲ ζεραιοὺμ 3 σταγόνες Θὰ ἀλείφετε μὲ αὐ-τὴν ἐσωτερικὰ τοὺς ῥώθωνας Διατηρεῖ τὴν μύτη ζεστὴ κι' ἔτσι ἀποφεύγετε τὸ κοκκίνισμα ποὺ εἶνε πράγματι τόσο ὀχληρόν. Γιὰ τὰ μαλλιά σας δὲν ὑπάρχει δυς-τυχῆς θεοσπεία Ὀλίγη μπρι-γιαντίνη θὰ σᾶς ὠφελήσῃ ἐν μέ-ρει, ἀλλὰ μὴ περιμένετε μεγάλα πράγματα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΝΑ ΤΡΥΦΕΡΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΕΝΩ ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ ΔΙΑΣΧΙΖΕΙ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

24ον

Μὲ τὶς παντόφλες εὐχαρι-στήθηκε ἐξαιρετικά. Ἔτσι λοι-πόν, μὲ τὶς ὑπηρεσίες του ἀπέκτησε κάτι ποὺ θὰ τὸν βοη-θοῦσε στὸ δρόμο του νὰ βρῇ τὴν τύχη του μέσα στὸν κόσμο.

Παρ' ὅλη τὴ χαρά του κοι-μήθηκε ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι για-τὶ τὸ μικρὸ σῶμα τοῦ Κοντο-κούνουπα δύσκολα βάσταγε, ἐ-πὶ πολύ, τὸ βαρύ του τὸ κε-φάλι.

Ὅταν κοιμῶταν, τοῦ πα-ρουσιάστηκε, σὲ ὄνειρο τὸ σκυλάκι τῆς κυρὰ Ἀχαυτζῖ, ποὺ τὸν εἶχε βοηθήσει νὰ βρῇ τὶς παντόφλες καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἀγαπητὲ Κούνουπα, ἀ-κόμα δὲν ξέρεις καλὰ νὰ χρη-σιμοποιῆς τὶς παντοφλες Μά-θε ὅτι, ὅταν ἐνῷ τὶς φορεῖς, γυ-ρίζῃς τρεῖς φορὲς γύρω, ἐπὶ τόπου, τότε μπορεῖς μ' αὐτὲς νὰ πετάξῃς ὅπου θέλεις. Μάθε ἐπίσης ὅτι μὲ τὸ μπαστουνάκι μπορεῖς νὰ βρῇς θησαυρούς. Γιατὶ ὅπου εἶνε θαμμένο χρυσά φι, χτυπάει αὐτὸ τὴ γῆς τρεῖς φορές, ὅπου εἶνε ἀσήμι δυό.

Ἔτσι ὠνειρεύτηκε ὁ Κοντο-κούνουπας. Ὅταν ξύπνησε θυ-μήθηκε τὸ περίεργο ὄνειρό του καὶ ἀποφάσισε νὰ κάμῃ ἀμέ-σως μιὰ δοκιμή. Φόρεσε τὶς παντόφλες, σήκωσε τὸ ἕνα του πόδι καὶ ἄρχισε νὰ στριφογυ-ρίζῃ στὸν τόπο.

Ὁποιος ὅμως ἐπιχειρήσῃ νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο γύμνασμα πατών-τας μέσα σὲ μιὰ πελώρια παντ-τόφλα, αὐτὸς δὲν θὰ ἀπορήσῃ ποὺ ὁ Κοντοκούνουπας δὲν τὰ κατάφερε ἀμέσως. Ἀκόμα λι-γώτερο θὰ ἀπορήσῃ ὅταν σκε-φθῆ ὅτι ἡ βαρειά του κεφάλα ἔρριχνε τὸν Κούνουπα πότε ἀ-πὸ δῶ καὶ πότε ἀπὸ κεῖ.

Ὁ φουκαρᾶς ὁ μικρὸς ἔπεσε ἀρκετὲς φορὲς μὲ τὴ μύτη στὸ χῶμα, ὅμως δὲν ἄφησε νὰ ἀ-πογοητευθῆ. Ἐπανέλαβε τὴν προσπάθεια καὶ στὸ τέλος τὰ κατάφερε.

Στριφογύρισε στὴ φτέρνα του, σὰν ἕνας τροχός, παρακά-λεσε νὰ πάῃ στὴν πιὸ κοντινὴ μεγάλη πόλι καὶ οἱ παντό-φλες, ὑψώθηκαν μαζὶ μ' αὐτὸν στὸν ἀέρα, ἔτρεξαν μὲ ταχύτη-τα ἀνέμου μέσα ἀπὸ σύννεφα καὶ πρὶν καλὰ-καλὰ νὰ τὸ σκε-φθῆ ὁ Κοντοκούνουπας, πῶς ἔ-γινε, βρισκόταν κι' ὅλας μέσα σὲ μιὰ μεγάλη ἀγορὰ ὅπου ἦ-σαν πολλὰ μαγαζιὰ καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι πηγαινοέρχονταν.

Ἀνακατεύτηκε μὲ τοὺς ἀν-θρώπους, ἀλλὰ σκέφθηκε πῶς ἦταν προτιμότερο νὰ πάῃ σὲ ἕναν δρόμο παράμερο, γιατὶ στὴν ἀγορά, πότε ὁ ἕνας τοῦ πατοῦσε τὴν παντόφλα καὶ σκόνταφτε καὶ ἔπεφτε ἀπάνω σ' ἄλλον, πότε ἡ λαβὴ τοῦ μα-χαιριοῦ του ποὺ ἐξεῖχε ἀπὸ τὸ σῶμα του μάγκωνε κάποιο ἐέ-νο σακκάκι καὶ ἔτσι μὲ κόπο γλύτωνε τὶς ξυλιές.

Ὁ Κοντοκούνουπας ἄρχισε τώρα νὰ σκέπτεται σοβαρά, τί θὰ ἔπρεπε νὰ κάμῃ γιὰ νὰ κερ-δίσῃ λίγο χρήμα. Εἶχε βέβαια, τὸ μπαστουνάκι ποὺ μποροῦσε νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ θαμμένους θησαυρούς, ἀλλὰ ποῦ νὰ εὑρι-σκε τότε ἀμέσως ἕναν τόπο ποὺ νὰ ἦταν θαμμένο χρυσάφι ἢ ἀσήμι. Ἐπίσης θὰ μποροῦσε στὴν ἀνάγκη νὰ κερδίσῃ χρήματα μὲ τὸ νὰ παρουσιάζε-ται ὡς ἀξιοπερίεργο φαινόμενο, ἀλλὰ ἦταν πολὺ περήφανος καὶ δὲν τὸ καταδεχόταν αὐτό.

Τέλος τοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὴν ταχύτητά του. Ἴσως, σκέ-φθηκε, μὲ τὶς παντόφλες κα-τορθώσω νὰ κερδίζω τὸ ψωμί μου καὶ ἀποφάσισε νὰ ἀναγ-γελθῆ ὡς ταχυδρόμος.

Ἐπειδή, σκέφθηκε ἐπίσης, ὅτι ὁ βασιλιᾶς αὐτῆς τῆς πό-λεως, ἴσως νὰ πλήρωνε καλύτε-ρα αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὶς ὑπηρε-σίες, ρώτησε ποῦ εἶνε τὸ πα-λάτι καὶ διευθύνθηκε ἐκεῖ.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΑΓΓΕΛΙΟΦΟ-ΡΟΣ

Κάτω ἀπὸ τὴν πύλη τοῦ πα-λατιοῦ στεκόταν ἕνας φρουρὸς καὶ τὸν ρώτησε τί ζητοῦσε. Εἰς τὴν ἀπάντησί του, ὅτι ζητοῦσε νὰ μπῇ στὴν ὑπηρεσία, ὁ ἐπι-στάτης τὸν ἔστειλε στὸν φύλα-κα τῶν σκλάβων.

Ὁ Κούνουπας ἐξέθεσε σ' αὐτὸν τὴν ἱκανότητά του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ φροντίσῃ νὰ τὸν πάρουν μεταξὺ τῶν ἀγ-γελιοφόρων τοῦ βασιλῆ.

Ὁ ἐπιστάτης τὸν ἀναμέτρη-σε μὲ τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ κε-φάλι ὡς τὰ πόδια καὶ τοῦ εἶπε:

—Πῶς; μὲ τὰ πόδια σου αὐ-τά, ποὺ μόλις εἶνε μιὰ σπιθα-μή, θέλεις νὰ γίνῃς βασιλικὸς ταχυδρόμος; Αἴντε, πάρε δρό-μο, γιατὶ δὲν ἔχω δρεξὶ νὰ κά-νω ἀστεῖα μὲ τρελλούς.

Ὁ Κοντοκούνουπας ὅμως ἐ-πέμενε καὶ τὸν διαβεβαίωνε σπ μιλοῦσε σοβαρὰ καὶ ὅτι ζητοῦ-σε νὰ παραβλήθῇ μὲ τὸν πιὸ γρήγορο ταχυδρόμο.

Τοῦ ἐπιστάτη τοῦ φάνηκε τὸ πρᾶγμα πολὺ ἀστεῖο. Τὸν διέ-ταξε λοιπὸν νὰ ἑτοιμασθῆ γιὰ νὰ ἀγωνισθῆ τὸ θράδυ, τὸν ὡ-δήγησε στὴν κουζίνα καὶ φρόντι-σε νὰ τὸν ταΐσουν καὶ νὰ τὸν ποτίσουν καλά. Καὶ αὐτός, παρ-ουσιάστηκε στὸ βασιλικὰ καὶ τοῦ διηγήθηκε γιὰ τὸν μικρὸ ἄνθρωπο μὲ ὅσα Ἔλεγε γιὰ τὴν ἱκανότητά του.

Ὁ βασιλιᾶς ἦταν ἕνας εὔθυ-μος ἄνθρωπος, γι' αὐτὸ τοῦ ἄ-ρεσε ποὺ ὁ ἐπιστάτης τῶν σκλάβων κράτησε τὸν Κοντο-κούνουπα γιὰ νὰ κάνῃ κέινο τὸ ἀστεῖο. Τὸν διέταξε νὰ δι-οργανώσῃ τὸν ἀγῶνα σὲ ἕνα λειβάδι ποὺ ἐκτεινόταν μπρὸς στὸ παλάτι γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὸν παρακολουθήσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ ὅλη ἡ αὐλή. Ἐπί-σης τὸν διέταξε νὰ προσέξῃ νὰ περιποιηθῆ καλὰ τὸν νάνο.

Κατόπιν, ὁ βασιλιᾶς διηγή-θηκε στοὺς πρίγκηπες καὶ τὶς πριγκήπισσες τὸ θέαμα ποὺ ἐ-πρόκειτο νὰ ἴδοῦν τὸ θράδυ. Ἐκεῖνοι τὸ διηγήθηκαν στοὺς ὑπηρέτες τους, οἱ ὑπηρέτες εἰς τοὺς φίλους καὶ γνωστοὺς καὶ ὅταν ἦρθε τὸ θράδυ, πλῆθος κόσμου μαζεύτηκε γύρω στὸ λειβάδι γεμάτο ἀγανιοῦ ἀνα-μονὴ γιὰ νὰ ἴδῇ τὸν καυχησιά-ρη τὸ νάνο ποὺ θὰ ἔτρεχε.

★

Ὅταν ὁ βασιλιᾶς καὶ τὰ παιδιά του καὶ οἱ κόρες του πῆραν θέσι στὴν ἐξέδρα ποὺ στήθηκε ἐκεῖ μπρὸς στὸ παλά-τι, θγῆκε ὁ Κοντοκούνουπας στὸ λειβάδι καὶ ἔκαμε μπρὸς στοὺς ὑψηλοὺς ἄρχοντας μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι.

Ἀμέσως μιὰ κραυγὴ χαρᾶς θγῆκε ἀπὸ τὴ πλήθος. Μιὰ τέ-τοια φιγούρα δὲν εἶχαν ποτὲ ξαναδῆ ἐκεῖ.

Τὸ μικρὸ σῶμα μὲ τὸ πελώ-ριο κεφάλι, ὁ κουτσουρεμένος μανδύας, τὰ μακρὺ μαχαῖρι στὸ φαρ δὺ ζουνάρι, τὰ μικρὰ ποδαράκια μέσα στὶς φαρδειὲς παντ-τόφλες, ἦταν τόσο γελοῖα ποὺ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ μὴ σκά σῃ στὰ γέλια.

Ὁ Κοντοκούνουπας ὅμως δὲν τὰ ἔχασε μὲ κεῖνα τὰ γέ-λια, Στάθηκε περήφανος, ἀ-κουμπώντας στὸ μπαστουνάκι του καὶ περίμενε τὸν ἀντίπαλο.

Ὁ ἐπιστάτης τῶν σκλάβων, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ Κοντοκούνουπα εἶχε διαλέξει τὸν καλύτερο δρομέα. Τώρα ἐ-νεφανίσθη καὶ αὐτός, στάθηκε δίπλα στὸν μικρὸν καὶ οἱ δυὸ περίμεναν τὸ σημεῖο γιὰ νὰ ξε-κινήσουν. Τότε ἡ πριγκήπισσα Ἀμάρτσα, ὅπως ἦταν συμφω-νημένο, ἔκαμε σινιάλο μὲ τὸ πέπλο της καὶ οἱ δυὸ δρομεῖς σὰν θέλη πετάχτηκαν πρὸς τὸ ἴδιο σημεῖο.

Στὴν ἀρχὴ ὁ ἀντίπαλος τοῦ Κούνουπα προπορεύόταν ση-μαντικά, ὕστερα ὅμως ὁ κοντο-πόδαρος μὲ τὶς παντοφλάρες του, τὸν κυνήγησε, τὸν ἐφθασε, τ

Φίλη κυρία πονηρέ κόσμε

ΘΙΣΒΗΝ

Εἶσαι μιὰ πολὺ ρωμαντικὴ κοπελλίτσα, ἕνα εὐαίσθητο πλάσμα ποὺ ἡ καρδιὰ σου δύσκολα θὰ ἱκανοποιεῖτο ἀπὸ μίαν κοινὴ ἐρωτικὴ περιπέτεια. Δὲν σὲ συμβουλεύω νὰ ταπεινωθῆς μπροστὰ στὸν προδότη τῶν ὀνείρων σου. Μὴν ξαναγυρίσης κοντά του, γιατὶ θὰ γνωρίσης τὴν ἀπογοήτευσι. Τὸν «ἄγνωστο» ποὺ λαχταρᾶ ἡ ψυχή σου, τὸν «ἀναμενόμενον», θὰ τὸν συναντήσης σήμερα— αὔριο στὸ διάβα σου. Δὲν κάνει νὰ σοῦ τὸν συστήσουν ἄλλοι. Κάμε ὑπομονή, γιὰ νὰ ἐπιτύχης ὅ,τι γυρεύεις.

ΜΑΡΙΑΝΝΑ Μ.

Δὲν εἶνε ἀλήθεια ὅσα σοῦ λέει γιὰ τὴν ἀγάπη της ἐφόσον δέχεται νὰ παντρευτῆ μὲ ἄλλον. Ἡ ἀγάπη ἀπαιτεῖ θυσίες καὶ ἂν πράγματι σὲ ἀγαποῦσε δὲν θὰ ἔστερχε στὶς παροτρύνσεις τῶν ἄλλων. Ὁ δικός σου ὁ ἐγωϊσμὸς πρέπει νὰ μὴν ἐπιτρέψη τὴν προσφυγή σου σὲ πράξεις ἀνάξιες ἑνὸς ἀνδρός. Δηλαδή, δὲν εἶμαι τῆς γνώμης νὰ πιάσης τὸν ἄλλον ἐσὺ καὶ νὰ τοῦ ἐξηγήσης. Αὐτὸ θὰ ἦταν καθήκον ἐκείνης. "Αν δὲν τὸ κάμη, ἀξίζει μόνο τὴν περιφρόνησί σου.

ΑΝΩΝΥΜΟΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΝ

Θὰ σ' ἐξυπηρετήσω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιὰ ἀφοῦ προηγουμένως μοῦ γράψης πόσων ἐτῶν εἶσαι, μὲ τί ἀσχολεῖσαι καὶ ὅλα τὰ σχετικὰ μὲ τὴν περασμένη καὶ τὴ σημερινή σου ζωή. Εἰ δυνατὸν νὰ ἔχω καὶ μιὰ φωτογραφία σου. Ἀπαραίτητη βέβαια καὶ ἡ ταχυδρομική σου διεύθυνσις.

Α. Δ. Ἐνταῦθα

Ὅλα τὰ κατάλαβα, καλό μου παλληκάρι, καὶ τὴν παλαιὰν ὑμὸ τῆς πρώτης σου δοκιμασίας. Ὑπάχει ὅμως καὶ κάτι τὸ οὐσιώδες ποὺ δὲν τὸ κατάλαβα. Γιατί ἄλλαξες γνώμη; Γιατ. τώρα ποὺ ἦρθε κοντά σου, σύμφωνα μὲ τὴ δική σου ἀπαίτησι, ἐσὺ ἔγινες ἀδιάλλακτος καὶ τὴν διώχνεις; Τί μετεβλήθη στὴν παλαιὰ ἀγαπημένη σου στὴν γυναίκα ποὺ σὲ ἔκαμε νὰ φθάσης ὥς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου; Σὲ τί σοῦ ἔφταιξε ἡ κοπέλλα ποὺ ἐθυσίασε τὰ πάντα γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήση; Αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ μοῦ ἐξηγήσης, γιὰ νὰ σοῦ δώσω μιὰν ὑπεύθυνη συμβουλή.

ΑΠΕΙΡΗ ΜΙΚΡΟΥΛΑ

Θὰ περιορισθῶ νὰ ἀπαντήσω στὰ ἐρωτήματα ποὺ μοῦ θέτεις: Νὰ τὸν θλέπης τακτικὰ ἢ, γιὰ νὰ τοῦ γίνεσαι ἐπιθυμητή, νὰ ἀφήσης νὰ περνᾷ λίγο χρονικὸ διάστημα; Τὸ δεύτερο εἶνε προτιμότερο ὅταν δὲν γίνεται κατάχρησις αὐτοῦ, ἐννοεῖται. Τὸ νὰ τοῦ γίνης ἀπαραίτητη, αὐτὸ εἶνε ἄλλο ζήτημα καὶ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς συμπεριφορᾶς σου καὶ τὰ ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ ἐφόδια ποὺ διαθέτεις. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ὅτι «οἱ ἄνδρες ἀρέσκονται στὴν συναναστροφὴ πεπειραμένων γυναικῶν» δὲν εἶνε κατὰ τὴ γνώμη μου σωστό. Ἴσα-ἴσα ποὺ συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Οἱ ἄνδρες, ὡς ἐπὶ τὸ πλέιστον, εἶνε ἐγωϊσταὶ καὶ θέλουν αὐτοὶ νὰ παίζουν τὸν ρόλο διδασκάλου σὲ παρόμοιες περιστάσεις. Μὴ κάνης τὴν πολύγνωρη γιατὶ θὰ χάσης τὴν ἐκτίμησί ταυ. Ἡ ἀθωότης εἶνε τὸ ἰσχυρότερο ὅπλο γιὰ μιὰ γυναῖκα στὸν ἐρωτικὸ πόλεμο.

ΡΕΑ Ρ.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

θὰ ἀπαντήσω εἰς : Μικρὴν Ἡρακλειωτοπούλαν, Π. δ., Ἀδιάφορην Σὶκ κλπ.

Ἀλληλογραφία Ἄρος Κάμα, καὶ Γομφολόγου

Ἡ Γραφολόγος Χ ἔλαβε καὶ θὰ ἀπαντήση κατὰ σειρὰν ἀριθμητικῆς καταχωρήσεως, στὰ ὑπὸ τὰ κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα ληφθέντα μέχρι τῆς ἑσπέρας Παρασκευῆς 19 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ

2623—Σ ἐλειγκ 2824—Τρελ, λοκόριτσο 48 2825—Κόρη τοῦ Εὐρώτα 2826—Λαϊκὴ Πριγκήπισσα 2827—Ἐαγθὴ Ἀμαζόνα 2828—Ρὸζ-Μαρὶ Αἴγιον 2829—Φιφίκα Χ 58 2830—Λουκία 2831—Μάτα 2832—Ὀλλία 2833—Μικρὴ Ζάν 2834—Νατάσσα 2835—Βιθιὰν Ρωμάνς 2836—Σιωπηλὸ Μαρτύριο 2837—Κάρμεν Β 2838—Τὶκ-Τὰκ, 2839—Ἀλήθεια 2840—Ἀθηναῖος Χ 2841—Διαβολεμένα Μάτια 2842—Α.Κ.Γ.Τ. 2843—Μιστεγκὲτ. 2844—Ἀπόλλων

2845—Νένα, 2846 — Κ Ν. Πνεῦμα Ἀνήσυχο. 2847— Ραγισμένη Καρδιά. 2848—Τιτίκα Γ. Ν 2849—Καστοριανὴ Μ. Κ 2850—Γιζέλλα, 2851 — Φλῶρα 2852—Ν Γ 2853—Ἀπὸ αὐγὴ σὲ αὐγή 2854 — Μαραμένο κρίνο. 2855—Γόης τοῦ Πόνου 2856 — Χιονάτη Ν 2857—Λουσιὲν Μπαρού. 2858—Σ Ε. Π 2859 — Ζίγκφρητ, 2860—Πιέρος Κατερίνη, 2861—Μάτα - Χάρι 2862 — Ἄτυχος Ἀρραθὼν 2863—Οὖφα Πάλλας 2864—Τρελλὴ Πεταλουδίτσα 2865—Μικρούλα τῆς Ἀνδραδίας 2866—2 Κ. Μ. 518, 2867 — Ἐγωϊστὴς Κ. Β, 2871 —Δυστυχισμένη Μικρὴ Ε.

Ὁ δόκτωρ Κάμα ἔλαβε καὶ θὰ ἀπαντήσῃ κατὰ σειρὰν ἀριθμητικῆς κατοχωρήσεως. στὰ ὑπὸ τὰ κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα ληφθέντα μέχρι τῆς ἑσπέρας Παρασκευῆς 19 Ἰανουαρίου:

2149—Ἐρριέτη Λ., 2150—Ἀργυρούλα 31, 2151—Γιούλια 7-7. 2152—Ρίμα Ἴζεμερκ 2153—Ἑλλη 2154—Τρελλὸς Πιερότ, τος, 2155—Πούλια. 2156—Πικεὶ-Ὀλλο 2157—Γκάρμπο Β.Β 2158—Μάρθα Ἔγκερθ 2159—Μορόκο 2160—Δυστυχισμένη 2161—Ἄνθος τῆς Ἐρήμου, 2162—Ἀφροδίτη Ε.Α.Γ. 2163—Σάρλ Μπουαγιέ.

2164— Ἐρωτευμένη Καρδιά, 2165—Λάουρα Χ Χ, Χ 2166 — Κάρμεν Σύλβα Χίος 2167—Ἰόνη 2168—Ἄτυχος νέος, 2169—Γ Δ Χίος 2170—Ἰόνιον Κῦμα. 2171—Τζουλιάνα 2172 — Γ. Κ 2173—Ξενοφῶν Σ 2174 —Ἀπελπισμένη Ὑπαρξις 2175—Ἡράκλειο Μ 2176—Ρέθυμνο Χ 2177—Βλέιαν Ρομάνς 2178 — Γαλανομάτα Ω, 2179 — Χλωμὸ Φεγγάρι. 2180—Μυστηριώδης Κατάσκοπος 2181 — Βεατρίκη Ε 2182 —Θαρραλέος 2183—Στέλλα - Μιράντα 2184—Πληττοψάλτης Νάουσα 2185—Τολστόϊ Β'. 2186—Μισάλλα τοῦ Γιωλοῦ.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΝΤΙΖΕΖ

Ἡ κ. ΔΙΤΗ-ΛΗΝΤΑ

Ὅσοι πηγαίνουν τακτικὰ στὸ ἐλαφρὸ θέατρο ἔθλεπαν. ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια μιὰ συμπαθητικὴ ὕπαρξι — ντεμουαζέλλα ἢ κυρία κανεὶς δὲν ἤξερε στὴν ἀρχὴ— νὰ στριμώγνεται στὰ ἄκρινὰ συνήθως καθίσματα τῶν πρώτων σειρῶν τῆς πλατείας, κάθε θράδυ σχεδόν, καὶ νὰ παρακολουθῇ μὲ θρησκευτική, θὰ ἔλεγε κανείς, εὐλάθεια, τὰ παιζόμενα ἔργα. Πρόσεχε πρὸ παντὸς πῶς τραγουδοῦσε ἡ Ρίτα Δημητρίου, πῶς ἡ Βέμπο, πῶς ἡ Δανάη. Τὸ πρῶτο πρόχειρο συμπέρασμα ἐκείνων ποὺ εἶχαν παρακολουθήσει τὴν τακτικὴ πελάτισσα τῶν πρώτων αὐτῶν στριμωγμένων καθισμάτων ἦταν, πῶς θὰ ἐπρόκειτο γιὰ κάποιο καινούργιο «ψώνιο». Γιὰ κάποιο ἀπ' ἐκεῖνα τὰ ἀναρίθμητα «ψώνια» κοριτσόπουλα τοῦ λαοῦ καὶ καραβοτσακισμένες ὑπάρξεις ποὺ ξεφυτοώνουν τόσο συχνὰ στὸ ἐλαφρὸ ἢ τὸ σοθαρὸ θέατρο μὲ τὴν φιλοδοξία νὰ γίνουν καὶ αὐτὲς... ντίβες τῶν ἐγχωρίων μας σκηνῶν. Ὅσοι ἔχομε ὅμως τὴν... περιέργεια ἐπάγγελμα, αὐτὸ ποὺ λέμε δημοσιογραφικὸ ρεπορτάζ, μάθαμε γρήγορα ὅτι τὸ ὡραῖο αὐτὸ κορίτσι ἦταν νόμιμη σύζυγος ἑνὸς συμπαθοῦς θεατρικοῦ παράγοντος καὶ τόσον ἀγαπητοῦ στοὺς θεατροφίλους 'Αποστόλη. Ἔμαθαν ἀκόμη πολὺ σύντομα ὅτι αὐτὸ ποὺ τὴν κρατοῦσε κάθε θράδυ στὴν θέσι ποὺ τὴν σχολίαζαν δὲν ἦταν μόνον γιατὶ πεοίμενε τὸν ἄνδρα της νὰ τελειώση τὴν δουλειά του καὶ νὰ φύγουν γιὰ τὸ σπίτι, ἀλλὰ καὶ γιατὶ μιὰ κρυφὴ φιλοδοξία τὴν φλόγιζε μέσα της. Ἤθελε νὰ γίνῃ καλλιτέχνις τοῦ τραγουδιοῦ.

—Αὐτὴ ἡ φιλοδοξία, μοῦ λέει τώρα ἡ κ. Δίτη Λήντα—γιατὶ περὶ αὐτῆς πρόκειται— μὲ κρατοῦσε ἀπὸ μικρὸ παιδί. Στὴν πατρίδα μου τὴν Εὔδοια, στὸ σπίτι μου, στὸ σχολεῖο δὲν ἔκανα τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τραγουδῶ. Ὁ πατέρας μου μοῦ τὶς ἔθρεξε πολλὲς φορὲς γιατὶ ξυπνοῦσα μέσα στὸ χάραμα νὰ τραγουδήσω καὶ δὲν ἄφηνα τοὺς ἄλλους νὰ κοιμηθοῦν. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ μανία νὰ τραγουδῶ καὶ νὰ ἴδω πῶς τραγουδοῦσι στὰ θέατρα ἔγινε ἀφορμὴ νὰ παντρευθῶ μὲ τὸν ἄνδρα μου. Πήγαινα μὲ μιὰ φίλη μου στὸ «Κεντρικὸ» ποὺ ἔπαιζε τότε ὁ θίασος τοῦ κ. Σαμαρτζῆ καὶ ἐκεῖ γνωρίστηκα μὲ τὸν ἄνδρα μου. Μὲ ζήτησε ἀπὸ τοὺς δικούς μου καὶ παντρευθήκαμε. Εἶπα μέσα μου, ἐκτὸς φυσικὰ καὶ ἀπὸ τὴν συμπάθεια ποὺ αἰσθάνθηκα γι' αὐτὸν ὅτι ὁ ἄνδρας μου θὰ μὲ διευκόλυνε λόγω τῆς δουλειάς του νὰ ἀνέθω στὸ θέατρο καὶ νὰ τραγουδῶ. Εἶχε κάποιες ἐπιφυλάξεις, ἔπρεπε νὰ μάθω περισσότερο τὰ θεατρικὰ πράγματα, νὰ ἐξασκηθῶ περισσότερο, πράγμα ποὺ ἔκαμε στῆς κ. Σκέπες, καὶ ἐφέτος πιστεύοντας πῶς ἔχω τελειοποιηθῆ ἔκαμα τὴν πρώτη ἐμφάνισί μου ποὺ ξέρετε.

Πραγματικά, τὸ ντεμοῦτο τῆς κ. Δίτης Λήντα ἔγινε σὲ μιὰ ἀπογευματινὴ παράστασι τοῦ «Ἰντεὰλ» τὴν προπερασμένη Παρασκευὴ καὶ δίχως ὑπερβολὴ ἐνθουσίασε ὅσους τὴν ἄκουσαν στὰ τραγούδια της. Τὸ Ἰδανικό της νὰ γίνῃ ντιζὲζ δὲν τὸ ἔτρεφε ἀθάσιμα. Ἔχει μιὰ φωνὴ ἀληθινὰ κρυστάλλινη, ἔχει πρὸ παντὸς αἴσθησι πῶς νὰ πιάσῃ τὶς νότες, καὶ γενικὰ ἡ μουσικὴ της ἔκφρασι δίνεται δίχως ἰδιορρυθμίες καὶ ἐκζήτησι. Εἶνε ἐπιλογὴ μιὰ σωστὴ ντιζὲζ ὄχι ὅπως τὴν κακομάθαμε στὴν 'Ελλάδα; δηλαδὴ μὲ τὴν σφαλερὴ παρεξήγησι πῶς σημαίνει μόνο μουσικὴ ἀπαγγελία καὶ ὄχι τόσο μουσικὸ τραγοῦδι. Ἡ γοητευτικὴ ἀκόμη ἐμφάνισις τῆς νέας καλλιτέχνιδος τοῦ τραγουδιοῦ ὁλοκληρώνει τὶς εὐχάριστες ἐντυπώσεις ποὺ παρέχει ἡ καθαρὴ καὶ γλυκειὰ φωνή της. Νὰ γιατί ἐνθουσιάσθηκαν ὅσοι τὴν ἄκουσαν στὸ ντεμπούτο-πρόβα τῆς ὀπογευματινῆς τοῦ «Ἰντεὰλ», ποὺ προείπαμε καὶ τὴν ἐχειροκρότησαν θερμά. Ἔτσι δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία ὅτι λαμπρὸ θὰ εἶνε τὸ καλλιτεχνικὸ στάδιο τῆς κ. Δίτης Λήντα. Τὸ Ἰδανικό της ποὺ ἔτρεφε ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι ἄρχισε νὰ πραγματοποιῆται καὶ ἂς τῆς εὐχηθοῦμε νὰ ἐπιτύχῃ πέρα ὥς πέρα.

Θ—ς

Κατάστημα Γουναρικῶν

ΚΑΙΤΗΣ ΔΕΡΔΙΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ἁγίου Μάρκου, ἀριθ. 18

Ἀθῆναι

Παλτὰ—Ζακέτες καὶ Ρενδὲρ εἰς ὅλους τοὺς χρωματισμούς. Βαφονται καὶ ἐπιδιορθώνονται ὅλα τὰ εἴδη γουναρικῶν. Ἐργασία καθαρὰ καὶ ἐπιμελημένη.

Τιμαὶ λογικαί.

ΚΥΡΙΑΙ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

"Οταν ἀγοράζετε τὰς γνωστὰς Γερμανικὰς Βαφὰς φορεμάτων «ΑΡΤΙ» προσέχετε τὸ πακετίδιον ποὺ σᾶς δίδουν ν' ἀναγράφῃ τὴν παγκοσμίου φήμης Γερμανικὴ μάρκα

ARTI

διότι οὕτω καὶ μόνον θὰ εἶσθε βεβαία ὅτι ἀγοράσατε γνησίαν Γερμανικὴν βαφὴν μάρκας «ΑΡΤΙ». Μόνον αἱ βαφαὶ μάρκας «ΑΡΤΙ» εἶνε γνήσιαι Γερμανικαὶ καὶ ἐρχονται ἀπ' εὐθείας ἐκ Γερμανίας ἐντὸς κλειστῶν πακετιδίων. "Ολαι αἱ ἄλλαι βαφαί, αἱ σήμερον διαφημιζόμεναι ὡς δῆθεν παγκοσμίου φήμης καὶ μὲ ξενόφωνες μάρκες χωρὶς ὅμως ν' ἀναφέρουν ὅτι εἶναι Γερμανικαί, δὲν εἶναι ὄχι μόνον Γερμανικαὶ βαφαί, ἀλλὰ οὐδὲ κὰν εὐρωπαϊκαί.

Συνεπῶς προσέχετε, τὸ πακετίδιον ποὺ σᾶς δίδουν ν' ἀναγράφῃ τὴν γνωστὴν μαρκα «ΑΡΤΙ».

Γιὰ νὰ γνωρίσετε τὸν χαρακτῆρα σας

Αἱ ἐπιστολαὶ ποὺ θὰ ἀπευθύνωνται «Πρὸς τὴν Γραφολόγον» τοῦ «Θησαυροῦ» (Σανταρόζα 5 Ἀθήνας), πρέπει νὰ περιέχουν σαφῆ καὶ συγκεκριμένα ἐρωτήματα. Ἐὰν ἡ συμβουλὴ ζητῆται δι' ἄλλο πρόσωπον καὶ ὄχι γιὰ τὸν γράφοντα, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ περιέχεται καὶ ἕνα ἀπόκομμα ἐπιστολῆς ἢ σημειώματός του.

Προσέξατε ὅμως: "Οταν καθήσετε νὰ γράψετε, προσπαθῆστε νὰ εἶσθε ἐντελῶς φυσικοί. Μὴν ἐπιτηδευθῆτε νὰ μιμηθῆτε αὐτὸν ἢ ἐκεῖνον τὸν χαρακτῆρα, γιατὶ αὐτὸ θὰ σᾶς βλάψῃ χωρὶς νὰ σᾶς ὠφελήσῃ σὲ τίποτα. Τὸ σημεῖον αὐτὸ εἶνε κεφαλαιῶδες.

Ἀπαραιτήτως ἐπίσης πρέπει νὰ περιέχεται στὴν ἐπιστολή σας τὸ ψευδώνυμο, στὸ ὁποῖον θέλετε νὰ σᾶς ἀπαντήσωμε.

Ἐκάστη ἐπιστολὴ πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ πέντε δραχ. εἰς γραμματόσημα δι' ἑκάστην ἀπάντησιν.

2709 Μελαχροινὴν γόησσαν.— Πολὺ φιλόδοξος καὶ ἐγωϊστρία Διαπνέεσθε ἀπὸ ἀρίστας διαθέσεις ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ σκέπτεσθε πρὸ παντὸς ἄλλου εἶνε ἡ προσωπική σας ἐπιτυχία Δύναμις ἐπιθολῆς καὶ κυριαρχίας Δημιουργεῖτε μίαν εὐχάριστον ἀτμόσφαιραν γύρω σας, ἀλλὰ θραδύτερον θὰ συναντήσετε πολλὰς ἀντιζηλίας καὶ ἀντεγκωμιασμούς. Παρὰ τοῦτα προθλέπω τὴν ζωήν σας ἀρκετὰ εὐχάριστον

2710 Βασαμίνην Ρ. Ἡ ψυχικὴ διάθεσις τοῦ συζύγου σας ὑφίσταται πολλὰς μεταβολάς. Ἄλλοτε εἶνε θερμὸς καὶ ἄλλοτε ψυχρὸς μέχρις ἀποκορθιώσεως Ὁπωσδήποτε ἡ ἀγάπη του ἔχει περισσότερον ὀποχωρήσει εἰς ἕνα αἴσθημα φιλίας καὶ σεβασμοῦ πρὸς ἀνειλημμένας ὑποχρεώσεις. Φροντίστε νὰ φανῆτε πιὸ τρυφερὴ μαζί του, διότι θλέπω σὲ σᾶς ἕνα χαρακτῆρα δύστροπον καὶ πολλὰ κοπρίτσια Ἡ συζυγικὴ σας ζωὴ ὄχι πολὺ ἁρμονική. Θὰ συνεχισθῇ ὅμως Παιδιὰ μάλλον ὄχι Συγκεντρῶστε τὰς προσπαθείας σας πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ποὺ σᾶς γράφω. διὰ νὰ ζήσετε καλύτερα.

2711 Ἀρχιμήδην 11—11—11.— Σᾶς ἀπήντησα ἤδη καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐμείνατε ἱκανοποιημένος.

2712 Σουρεσλιστήν.— Οἰκονομική κατάστασις ἀσταθής καὶ ὄχι πολὺ ἀνθηρά. Θὰ θελτιωθῇ πολὺ ἀργότερα Ὑγεία καλή. Κανεὶς κίνδυνος Αἱ αἰσθηματικαὶ περιπέτειαι δὲν σᾶς εὐνοοῦν. Δὲν θλέπω καλὴν ἔκβασιν Γάμος ὄχι πρὸς τὸ παρόν. Χαρακτὴρ ἀνήσυχος παραδοξολόγος ἀκατάστατος Σᾶς λείπει τὸ αἴσθημα τῆς τάξεως καὶ τῆς συνεχείας.

2713 Ντέτεκτιβ.—Περιοδικαὶ ἀσθένειαι ἀλλ' ὄχι σοβαραί Διαδοχὴ ὄχι σύντομος. Διότι ἐμάζεσθε; Ζωὴ ἀρκετὰ ταραχώδης Θὰ δοκιμάσετε πολλὰς μεταπτώσεις, ἰδίως ἀποτόμους ἀνόδους καὶ καταπτώσεις Θὰ ἔχετε ὑλικὴν ἀνεξαρτησίαν ἀλλὰ θὰ κάμετε πολλὰς ἀπερισκεψίας. Θὰ προσδεύσετε πάντως ἀρκετὰ Αἱ σημειρναὶ σας σχέσεις θὰ ἐξακολουθήσουν εἰς πολὺ καλὸν ἐπίπεδον καὶ εἰς εὐχάριστον ἀτμόσφαιραν. Μερικὰ παροδικὰ τσακώματα καὶ πιθανὴ μικρὰ διοικοπὴ Τίποτε ἄλλο δὲν θλέπω.

2714 Πληγωμένην Καρδιά. Θεσσαλονίκην.—Χαρακτὴρ ἥρεμος τρυφερὸς καὶ αἰσθηματικός Εἰκόνες ἐνθουσιασμοί. Μεγάλη φιλαρέσκεια 'Ασκεῖτε πραγματικὴν γοητείαν ἐπὶ τοῦ περιθάλλοντος ἀλλ' εἰς τὰς αἰσθηματικάς σας ὑποθέσεις εἶσθε μάλλον ἀτυχής. Ὁ φίλος σας κοσμεῖται ἀπὸ πολλὰ προτερήματα Εἰλικρινής θαρραλέος, τολμηρὸς καὶ ἀποφασιστικός Θὰ προοδεύσῃ πολὺ εἰς τὴν ζωήν ου. Ἀρκετὰ εἰλικρινής Αἱ σημερειναὶ δυσχέρειαι θὰ ἐξομαλυνθοῦν

2715. Σωματοφύλακα.— Βλέπω σὲ σᾶς μίαν Ἐλλειψιν θάρρους καὶ τόλμης. Διαρκῶς δισταγμοὶ καὶ ἀναποφασιστικότης. Θὰ σᾶς ἔθλεπα περισσότερον κατόλληλον διὰ μίαν ἐξαρτωμένην θέσιν, παρὰ δι' ἀνεξάρτητον ἐπάγγελμα. 'Οπωσδήποτε, νὰ προτιμῆσετε τὰς ἠρέμους ἐργασίας, ποὺ δὲν ἐμπερικλείουν μεγάλους κινδύνους. Πρωτοθουλίαν ἔχετε, ἀλλὰ ὄχι καὶ συνέχειαν. Οἰκοκυριστικώτερα, ἔχετε μᾶλλον στιγμιαίας καὶ παροδικὰς ἐμπνεύσεις, Εἰς την αἰσθηματικήν σας περιπέτειαν, θὰ σᾶς πῶ τοῦτο: ἡ ἀτολμία σας σᾶς ἔκαμε νὰ χάσετε μᾶλλον τὸ παιγνίδι. Ἡ φίλη σας σᾶς ἀγαπᾷ καὶ ἐνδιαφέρεται, φοβοῦμαι ὅμως ὅτι αὐτὸ γίνεται μὲ πολὺ μικρὰν θέρμην ἐκ μέρους της καὶ μᾶλλον ἀπὸ δυναμιν συνηθείας. Φροντίστε νὰ διορθώσετε τὴν γνώμην σου ἐχει σχημματίσει γιὰ σᾶς.

2716. Ἴκαρον.— Θὰ σᾶς προσφερθῇ συντόμως μία θέσις, ἀλλ' ὄχι πολὺ ἱκανοποιητική. Θὰ σταδιοδρομήσετε θραδύτερον. Ἐκλαφρὰ θελτίωσις τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως. Εἰς τὸ μέλλον, ἡ τύχη θὰ σᾶς εὐνοήσῃ περισσότερον. Σταδιοδρομία μᾶλλον θραδεία, ἀρκετὰ ἱκανοποιητική ὅμως.

2717. Ἀνεμώνην 7—10—33.— Ἡμῶν σύντομον δὲν θλέπω, Εἰς τὴν ἑνωσίν σας παρουσιάζονται πολλαὶ δυσχέρειαι, ποὺ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπερπηδηθοῦν ἀμέσως. Θὰ εὐτυχήσετε ἀρκετὰ κοτ' αὐτόν. Πρέπει ὅμως νὰ προσπαθήσετε νὰ διορθώσετε τὸν δύστροπον χαρακτῆρα σας. Καλὴ οἰκονομική κατάστασις. Μερικὰ οἰκονομικὰ ἀτυχήματα. Προσέχετε περισσότερο τὴν ὑγείαν ποὺ σᾶς ἐπιφυλάσσει μερικὰς ἐκπλήξεις. Ὁ χαρακτὴρ τοῦ φίλου σας εἶνε πολὺ καλός. Εἶνε ἄνθρωπος εἰλικρινὴς καὶ εὐθύς, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως ἀρκετὰ ἐγωϊστής, Φοβοῦμαι ὅι αἱ σχέσεις σας μαζί του δὲν εἶνε πολὺ ἁρμονικαί.

2718. Ὀνειρονεύτυχλας.— Χαρακτὴρ τρυφερὸς καὶ πολὺ αἰσθματικός, Εἴσθε φύσις ρωμαντικὴ καὶ ὀνειροπόλος. Ἡ σημερινή σας σχέσις εἶνε πολὺ πρόωρος. Διατί ἐβιάσθηκατε τόσον πολύ; Περίπτωσις γάμου πρὸς τὸ παρὸν δὲν ὑπάρχει καὶ ἡ σκέψις αὐτὴ δὲν πρέπει καθόλου νὰ σᾶς ἀπασχολῇ. Ὁ φίλος σας σᾶς ἀγαπᾷ καὶ τὸ αἴσθημά του εἶνε ἀπολύτως εἰλικρινές. Ἔχω ὅμως νὰ κάμω καὶ γι' αὐτὸν τὴν ἴδια παρατήρησι. Τὸ αἴσθημα αὐτὸ ἄρχισε ἀπὸ πολὺ ἐνωρὶς καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχῃ σύντομον ἔκβασιν.

2719. Ροζαλὶ 10.— Θὰ χρειασθῇ νὰ μοῦ στείλετε ἕνα ἀπόκομμα ἐπιστολῆς τοῦ φίλου σας διὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω σχετικῶς μὲ τὸ σημερινό σας αἴσθημα. Ἀπαντῶ στὰ ὅλλα σας ἐρωτήματα. Γάμον σύντομον δὲν προθλέπω. Θὰ γίνῃ ἀργότερα ἐξ ἐσωτος καὶ θὰ σᾶς κάμῃ ἀρκετὰ εὐτυχισμένην. Χρηματικὴ ἄνεσις. Αἰσθηματικὴ ζωὴ πολὺ πλουσία καὶ πολὺ ἀστατος.

2720. Ντόροθυ Λάμουρ 13.— Ἀπαντῶ εἰς ὅσα ἐρωτήματά σας μπορῶ. Γάμος ἐξ αἰσθήματος εἰς νεαρὰν ἡλικίαν. Μεγάλη οἰκονομικὴ ἄνεσις. Ἡ τύχη θὰ σᾶς εὐνοήσῃ πολὺ εἰς τὴν ὅλην σταδιοδρομίαν σας. Διὰ τὸν φίλον σας δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω, ἐὰν δὲν μοῦ στείλετε ἀπόκομμα ἐπιστολῆς του.

2721. Ξανθὴν Κάρμε 3.— Δὲν θλέπω καμμιὰν πιθανότητα αἰσίας ἐκθάσεως εἰς τὸ αἴσθημα ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ σήμερα. Πάντως, ἐὰν θέλετε περισσοτέρας πληροφορίας, στεῖλτε μου ἐπιστολήν του. Γάμος ἐξ αἰσθήματος εἰς νεαρὰν ἡλικίαν. Οἰκονομικὴ ἄνεσις, ἀλλ' ὄχι μεγάλα πλούτη. Ζωὴ ταραχώδης καὶ ἀνήσυχος. Θὰ θέσετε εἰς κίνδυνον μόνη τὴν εὐτυχίαν σας. Προσέχετε τὰς αἰσθηματικὰς περιπετείας. Δὲν σᾶς εὐνοοῦν καὶ ἐκτίθεσθε χωρὶς λόγον.

2722. Λωρέττα ν 22.— Γάμος κατόπιν θιαίου καὶ παραφόρου αἰσθήματος. Μέχρις ὅτου ὅμως πραγματοποιηθῇ θὰ δοκιμάσετε πολλὰς πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεις. Ζωὴ ἀρκετὰ εὐτυχής, μολονότι ἡ θέσις σας θὰ εἶνε κάπως ἀσταθὴς καὶ ἀθεβαία. Δὲν θὰ εἶσθε προσφιλὴς εἰς τὸ περιθάλλον τοῦ συζύγου σας. Βλέπω μίαν σημαντικὴν θελτίωσιν εἰς τὴν σημερινὴν οἰκονομικήν σας κατάστασιν. Οἰκογενειακὴ δυσαρμονία. Ἀποφύγετε τὰς ἐρωτικὰς περιπετείας.

2723. Κάτιαν 14.— Χαρακτὴρ στενόχωρος καὶ ἀπλοῦς. Μεγάλη τρυφερότης, ἀλλὰ καὶ ἐπιπολαιότης συγχρόνως. Γάμος θραδύνει ἀρκετὰ ἀκόμη. Δὲν πρέπει νὰ σκεφθῆτε πρὸς τὸ παρόν. "Οχι. Καὶ δι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σπεύσετε. Ἡ αἰσθηματική σας ζωὴ θὰ εἶνε ἀνήσυχος καὶ ἐπιπολαία. Μερικαὶ ἀπογοητεύσεις, χωρὶς ὅμως μεγάλην σημασίαν. Καλὴ οἰκονομικὴ κατάστασις.

2724. Κάιτην, Νέον Φάληρον.— Σᾶς ἀπήντησα ἤδη.

2725. Κρητικιάν Μ. Π. Π — Ψυχικὴ ἀπάθεια καὶ ψυχρότης. Τὰ αἰσθήματά σας δὲν εἶνε δίδολο θερμά. Ράθυμος διάθεσις. Προσωπικὸς ἐγωϊσμὸς καὶ φιλαρέσκεια. Φυσικὴ ἀδεξιότης καὶ δεξιότης. Πρέπει νὰ ἀφήσετε τὴ ζωή σας νὰ κυλήσῃ πιὸ ἐλεύθερα. Ἡ τύχη σᾶς εὐνοεῖ ἀρκετὰ καὶ πρέπει νὰ ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τὰ χαρίσματα μὲ τὰ ὁποῖα σᾶς ἐπροίκισε ἡ φύσις.

2726. Ἀδελφούλαν τοῦ ἔρωτος Ν. Κ. Β. — Βλέπω σὲ σᾶς ἕνα τρυφερὸν καὶ πολὺ αἰσθηματικὸν χαρακτῆρα. Αὐτὸς σᾶς ὠδήγησε εἰς αὐτὸν τὸν γάμον, ποὺ, ὁπωσδήποτε, θὰ ἀρκετὰ πρόωρος. Θελτίωσιν τῆς οἰκονομικῆς σας καταστάσεως πρέπει νὰ περιμένετε μόνον ἐκ μέρους τῆς οἰκογενείας σας. Δὲν τὴν θλέπω σύντομον. Ὁπωσδήποτε, οἱ γονεῖς σας θὰς ἀγαπῶν καὶ νομίζω ὅτι ἂν θελήσετε μὲ συμφιλιωθῆτε μαζί των θὰ σᾶς βοηθήσουν. Πολὺ μετρίως ὅμως πρὸς τὸ παρόν Προγματικὴν θελτίωσιν θὰ ἔχετε ἀργότερα, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα γεγονὸς τὸ ὁποῖον θὰ ἀλλάξῃ τελείως τὰς οἰκογενειακάς σας σχέσεις. Ταξεῖδι δὲν θλέπω. Τὴν ἀφορμὴν ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε διαταραχῶν πρέπει νὰ τὴν ἀναζητήσετε εἰς τὰς οἰκονομικὰς δυσχερείας. Ἡ ἀγορὰ θὰ γίνῃ ἀλλ' ὄχι τώρα. Ὁ ἀδελφός σας ἔχει χαρακτῆρα ἀτελῶν. Στερεῖται μεγάλης πρωτοθουλίας. Θὰ προοδεύσῃ μὲ κάποιαν θραδύτητα.

2727. Ἀντ.

Θεαστρόν

Μιζέλ Μοργκάν

ΙΔΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΑΘΗΝΩΝ